

ДЖ. Р. УОРД

БРАТСТВОТО НА ЧЕРНИЯ КИЖАЛ

КНИГА ОСМА

ЕДИНСТВЕНА
ЛЮБОВ

ДЖ. Р. УОРД ЕДИНСТВЕНА ЛЮБОВ

Част 8 от „Братството на черния кинжал“

Превод от английски: Надя Баева, 2012

chitanka.info

Посветена на ТЕБ.

Не мога да повярвам, че с теб стигнахме толкова далеч.

Твоята книга не е сбогуване... просто ново начало.

Но ти вече си свикнал с това...

„Някои неща са предопределени да се случат.

Просто понякога са нужни няколко опита, за да успеем.“

БЛАГОДАРНОСТИ

С огромна благодарност към читателите на „Братството на черния кинжал“ и гръмки поздравии към съкилийничките.

Благодаря много за напътствията и подкрепата на: Стивън Акселрод, Кара Уелш, Клеър Зайън и Лесли Гелбман.

Благодаря и на всички в „НАЛ“ — тези книги действително са плод на колективни усилия.

Благодаря ви, Лу и Опал, както и на нашите модератори, за всичко, което вършите, продиктувано от доброто ви сърце!

Както винаги, с благодарност към моя изпълнителен комитет: Сю Графтън, д-р Джесика Андерсън и Бетси Вон.

И с огромно уважение към несравнимата Сюзън Брокман и към неизменно фантастичната Кристин Фийхан (и семейството ѝ) и към всички автори в моя живот, които са неизчерпаем източник на утеха и съвети (Кристина, и Линда, и Лиса!).

Благодаря и на Кара Чезаре, която си остава много близка до сърцето ми.

На ДЛБ — Аз съм сред най-големите ти почитатели, моля те, продължавай да пишеш! Обичам те, мама.

На НТМ — Благодаря, че си с мен при всяка крачка от пътя, добра и лоша.

На Жак (и неговия Гейб!) — с благодарности за Пластик Фантастик и за новата дефиниция на романс.

На Лъо Ела Скот — която много обичам и то не само защото се грижи така добре за любимото ми племенниче.

На Кейти и момиченцето ни Кейли и тяхната майка — която е в списъка ми с бързо набиране.

На Лий, задето прокара пътя, и на Маргарет и Уокър, задето са такъв извор на радост.

Нищо от това не би било възможно без моя любящ съпруг, който ме съветва, обгрижва и ми дава идеи; прекрасната ми майка, която ми е дала толкова обич, че не бих могла да ѝ се отплатя; на семейството ми (както на кръвните роднини, така и на осиновените) и на моите прескъпи приятели.

О, и с обич към по-добрата половина от Райтър Дог, както винаги.

РЕЧНИК НА ТЕРМИНИТЕ

аструкс нотрум — личен телохранител, който се назначава с указ от краля.

атендантки — избраници, служещи като лични помощнички на Скрайб Върджин.

Братството на черния кинжал — отлично тренирани вампири-воини, които защитават вида си от Обществото на лесърите. В резултат на селекция в рамките на расата братята притежават огромна физическа и психическа устойчивост, както и способността за бързо оздравяване. Повечето от тях не са кръвни братя, приемат се официално в братството по предложение на членовете му. Агресивни, самоуверени и потайни по природа, те съществуват отделно от цивилните вампири и рядко контактуват с представители на другите класи, освен когато трябва да се хранят. За тях се разказват легенди и са на особена почит в света на вампирите. Могат да бъдат убити само при много тежко нараняване, например ако получат огнестрелна рана или бъдат прободени в сърцето.

вампир — вид, различен от хомо сапиенс. Вампирите трябва да пият кръвта на противоположния пол, за да живеят. Човешката кръв им помага да оцелеят, но силата им скоро се изчерпва. След преобразяването си, което настъпва към двадесет и петата им година, те не могат да излизат на слънчева светлина и трябва редовно да пият кръв. Вампирите не могат да „превръщат“ човешки същества във вампири чрез ухапване или преливане на кръв, но могат да създадат поколение при връзка с човек, което се случва рядко. Вампирите притежават способността да се дематериализират по желание, но трябва да са спокойни и концентрирани и не трябва да носят нищо тежко със себе си. Могат да изтриват спомените на хората, докато са в краткотрайната им памет. Някои вампири са в състояние да четат мисли. Продължителността на живота им е повече от хиляда години, понякога живеят дори по-дълго.

глимера — основното ядро на аристокрацията, което може да се сравни, грубо и само донякъде, с английското кралско семейство.

Гробницата — свещената гробница на Братството на черния кинжал. Използва се като място за ритуали и хранилище за керамичните урни на лесърите. Ритуалите включват въвеждане в братството, погребения и дисциплинарни наказания на братята. Никой не може да влиза в нея, освен членовете на братството, Скрайб Върджин и кандидатите за членство на братството.

двуборство — конфликт между двама мъжки вампири, които се съревновават за правото да бъдат избрани за съпруг.

доген (същ.) — член на класата на прислужниците в света на вампирите. *Догените* имат стари, консервативни традиции в обслужването на по-високопоставените от тях и спазват строг етикет по отношение на облеклото и поведението си. Могат да излизат през деня, но остаряват сравнително бързо. Продължителността на живота им е около петстотин години.

Дънд — Ад.

екзиле дубле — лошият или прокълнат близък; този, който е роден втори.

ерос — избраници, обучени в изкуството на любовта.

Избраници — жени-вампири, обучени да служат на Скрайб Върджин. Представителки на аристокрацията, въпреки че са се отдали по-скоро на духовен, отколкото на светски живот. Почти не общуват с мъжете вампири, но могат да се отдават на воините по

нареждане на Скрайб Върджин, за да се размножава кастата им. Имат способността да предсказват бъдещето. В миналото са задоволявали нуждите от кръв на членовете на братството, но братята са изоставили тази практика.

изолация — статут, налаган от краля на жена-вампири, в резултат на молба до него, отправена от семейството на въпросната жена-вампири. Поставя я под попечителство и тя трябва да се подчинява безпрекословно на своя *попечител*, който обикновено е най-възрастният мъж в семейството. В този случай, нейният *попечител* има законното право да определя всички аспекти на живота ѝ и да ограничи контактите ѝ със света — всички или само някои от тях.

крих — знак в Древния език, символизиращ достойна смърт.

кръвен роб — вампир от мъжки или женски пол, принуден да задоволява нуждите от кръв на друг вампир. Практиката да се държат кръвни роби почти е изчезнала, макар и да не е обявена за незаконна.

леаж — уважително обръщение на сексуално подчинена личност към нейния или неговия доминант.

лесър — човек без душа, който преследва и унищожава вампирите, член на Обществото на лесърите. За да бъде убит, *лесърът* трябва да бъде прободен в гърдите, иначе е безсмъртен. *Лесърите* не се хранят, не пият нищо и са импотентни. След време косата, кожата и ирисите им губят пигментацията си, докато станат руси, без капка цвят на лицето и с бледи очи. Излъчват миризма на бебешка пудра. След като бъдат въведени в обществото от Омега, всеки от тях получава керамична урна, в която е поставено сърцето му, след като е било извадено.

лийдайър — могъща и влиятелна личност.

лийлан — гальовна, ласкава дума, която може да се преведе като любим, любима.

лис — инструмент за мъчения.

люлен — подарък, дар.

мамен — майка. Използва се едновременно като съществително нарицателно и като обръщение, показващо обич и привързаност.

мис — прикриване на местности или предмети; създаване на илюзорно поле.

нала (ж.р.) или **налум** (м.р.) — дума, която показва силни чувства. Означава „любима“ или „любим“.

Небитието — царство, където времето не съществува. Там мъртвите отново се събират с близките си и преминават във вечността.

Обществото на лесърите — орден на убийци, създаден от Омега за унищожаване на расата на вампирите.

Омега — зло мистично същество, чиято цел е унищожението на вампирите поради ненавистта му към Скрайб Върджин. Живее в свят извън времето и притежава огромна власт, но не и съзидателна сила.

период на нужда — период, през който жената вампир е фертилна и който обикновено продължава два дни. През този период жената изпитва силно сексуално желание. Той настъпва около пет години след преобразяването на жената и след това се повтаря през десет години. Всички мъжки вампири реагират, ако са край жена-вампири в период на нужда. Този период може да бъде опасен, конкуриращите се мъже влизат в конфликт и се бият помежду си, особено ако жената няма партньор.

пирокант — понятие за обозначаване на слабото място на вампира, неговата ахилесова пета. Тази слабост може да бъде вътрешна, например пристрастяване, или външна, например обичан човек.

попечител — настойник на непълнолетен индивид. Има различни степени попечители, като най-мощните са назначените за такива на жени-вампири в изолация.

преобразяване — критичен момент в живота на вампирите, когато влизат в зрелост. От този момент нататък те трябва да пият кръв от противоположния пол, за да живеят, и не могат да понасят слънчевата светлина. Обикновено настъпва към средата на двадесетте години на индивида. Някои вампири не оцеляват след преобразяването, особено мъжките. Преди преобразяването си вампирите са физически слаби, в сексуално отношение са неактивни и неотзивчиви и не могат да се дематериализират.

претранс — вампир от времето преди неговото преобразяване.

принцепс — най-високото стъпало на вампирската аристокрация, по-висши по ранг са само членовете на Първото семейство и Избраниците на Скрайб Върджин. Титлата се получава по рождение, тя не се дава.

Първото семейство — кралят и кралицата на вампирите, както и техните деца, ако имат такива.

райт — ритуал, чрез който се удовлетворява нечия накърнена чест. Ако извършването му бъде прието от двете страни, оскърбеният избира оръжието и нанася удар на оскърбителя, който го приема, без да се защитава.

разплата — акт на смъртно отмъщение, извършвано обикновено от мъжки вампир, заради своята възлюбена.

ралман — спасител.

симпат — един от подвидовете във вампирската раса, който се характеризира със способността и желанието да манипулира чувствата на другите (с цел обмен на енергия). През различни исторически периоди те са били подлагани на неправди и гонения, а в определени такива дори са били подложени на изстребление от страна на вампирите. Вече са почти на изчезване.

Скрайб Върджин — мистична сила, тя е съветник на краля, пази архивите на вампирите и раздава привилегии. Съществува в свят извън времето и притежава огромна власт. Била е способна на един-единствен съзидателен акт, който е използвала, за да създаде вампирите.

тали — дума, която показва добри и нежни чувства и може свободно да се преведе като „мила“ или „скъпа“.

трейнър — дума, която се използва между двама мъже. Може да се преведе свободно като „многообичан приятел“.

уокър — индивид, върнал се в царството на живите от Небитието. Към тях се отнасят с огромно уважение, почитани са заради мъките, които са преживели.

урд — еквивалент на кръстник или кръстница на определен индивид.

хелрен — вампир от мъжки пол, бракосъчетан с жена-вампир. Мъжете вампири могат да имат брак с повече от една жена.

шелан — вампир от женски пол, бракосъчетана с мъжки. Женските вампири обикновено имат само по един партньор, защото мъжките вампири строго охраняват своята територия.

ВОИНИТЕ ОТ БРАТСТВОТО НА ЧЕРНИЯ КИНЖАЛ:

Рот (Wrath) — *гняв*

Тормент, Тор (Tohrment) — *страдание*

Рейдж (Rhage) — *ярост*

Зейдист, Зи (Zhadist) — *садист*

Вишъс, Ви (Vishous) — *порочен*

Фюри (Phury) — *моц*

Дистройър, Бъч (Dhestroyer) — *унищожител*

Терър, Джон Матю (Terror) — *ужас, страх*

ПРОЛОГ

Военият лагер на Блъдлетър, Древната страна, 1644 г.

Щеше му се да имаше повече време.

Макар че какво би променило това в действителност? Времето беше от значение само ако го използваш за нещо, а той вече беше направил всичко по силите си тук.

Дариъс, роден син на Терър, изоставен син на Марклон, седеше на пръстения под с отворен върху коленете си дневник, а пред него гореше восъчна свещ. Пламъкът му даваше нищожна светлина и потрепваше заради течението. Личното му пространство се намираще в далечния ъгъл на пещерата. Дрехите му бяха изработени от груба нещавена кожа, също както и ботушите му.

До ноздрите му достигаше вонята на мъжка пот и острият мирис на пръст, примесен със сладникавата смрад на разлагаща се лесърска кръв. С всяка глътка въздух, която поемаше, зловонието се засилваше.

Прехвърли изписаните пергаментови страници и се върна назад към времето, като си припомни един по един дните, които не беше прекарал във военния лагер. Копнежът по „дома“ му причиняваше физическа болка, чувстваше временното си пребиваване в този лагер по-скоро като насилствено депортиране, отколкото като преместване.

Беше отгледан в замък, където изискаността и финесът бяха основата на живота. Зад здравите стени, бранили семейството му и от хора, и от лесъри, винаги беше топло и ухаеше на рози, като че беше юли, а месеците и годините бяха минавали в лекота и блаженство. Петдесетте стаи, из които често беше бродил, бяха обзаведени с мебели, изработени от скъпа дървесина, подовете бяха застлани с дебели тъкани килими, а завесите и дамаските бяха от коприна и сатен. Маслените платна в позлатени рамки и мраморните статуи в горди пози бяха сигурен признак за бляскав живот.

По онова време нищо не подсказваше, че ще се озове там, където се намираще сега. Но онзи живот беше притежавал един основен недостатък.

Дариъс бе имал правото да се радва на топлото семейно огнище благодарение на биещото сърце на майка му. И когато този жизненоважен орган беше спрял работата си в гърдите ѝ, той беше изгубил не само своята мамен, но и единствения дом, който някога беше познавал.

Пастрокът му го беше изхвърлил и го беше пратил тук като израз на дълго прикривана враждебност.

Не беше имал време да оплаче майка си. Нито пък да осмисли внезапната ненавист на мъжа, когото бе смятал за свой втори баща. Нито пък да скърби за изгубените си позиции сред глимерата като потомък на знатен род.

Просто го бяха захвърлили пред входа на тази пещера, сякаш беше болен от чума. И битките бяха започнали още преди дори да е видял лесър или да е започнал да се обучава как да се сражава с убийците. През първата си нощ в лагера той беше нападнат от други войници, приели хубавите му дрехи — единствения комплект, който му бяха позволили да задържи — като признак на слабост.

Той беше изненадал не само тях, но и себе си в онези мрачни часове.

Именно тогава Дариъс беше научил, също както и те, че макар да имаше аристократичен произход, във вените му течеше кръвта на боец, а не просто на войник. Кръвта на брат. Без да е бил обучаван, тялото му знаеше какво да прави и как да отвръща

хладнокръвно на физическата агресия. Макар собственото му съзнание да не можеше да приеме бруталността на действията му, краката, ръцете и зъбите му знаеха точно каква сила да приложат.

Очевидно той притежаваше и друга страна, която досега бе останала непозната и неизвестна и за самия него... Но някак си тя му пасваше повече от отражението, което бе виждал в огледалото през всички изминали години.

С времето беше станал по-изкусен в боя... а ужасът, който изпитваше от самия себе си, беше намалял. Истината беше, че нямаше как да поеме по друга пътека. Гените на истинския му баща, дядо му и прадядо му предопределяха костната му структура и мускулатурата му, а наследствеността му на чистокръвен боец го превръщаше в могъща сила.

В свиреп и смъртоносен противник.

Вярно, че се бе смутил сериозно от тази своя друга идентичност. Беше все едно да хвърля две различни сенки на земята. Като че тялото му беше осветявано от два различни източника на светлина. Макар това отворително варварско поведение да противоречеше на чувствителността, възпитавана у него, той знаеше, че то е част от една по-висша цел, на която беше създаден да служи. И го беше спасявало неведнъж... От останалите в лагера, целящи да го наранят, и от онези, които желяеха смъртта на всички им. Предполагаше се, че Блъдлетър е техен уорд, но той се държеше по-скоро като враг с тях, въпреки че ги обучаваше на изкуството на войната.

Или може би именно такава беше целта. Войната беше нещо грозно, откъдето и да я погледнеш, независимо дали се подготвяш за нея или си пряк участник.

Обучението на Блъдлетър беше брутално и садистичните му заповеди изискваха действия, в които Дариъс нямаше желание да се включва. Той, разбира се, винаги надделяваше в стълкновенията между трениращите, но не вземаше участие в изнасилванията, представляващи наказанието за победените. Беше единственият, чийто избор се зачиташе. Блъдлетър го беше предизвикал веднъж заради отказа му и в отговор той едва не го беше пребил, така че онзи повече не повдигна въпроса.

Загубилите от Дариъс, което включваше всички обитатели на лагера, биваха наказвани от други и в тези моменти, когато всички бяха заети да наблюдават зрелището, той най-често намираще утеха в дневника си. В момента дори не искаше да хвърли поглед към главния лагерен огън, където се провеждаше една от наказателните акции. Ненавистно му беше, че той е причината отново да се случва нещо подобно... Но нямаше избор. Трябваше да тренира, да се бие и да побеждава. А резултатът на това уравнение се определяше от законите на Блъдлетър.

До ушите му достигнаха радостни възгласи и доволно сумтене. Звукът предизвика болка в сърцето му и той затвори очи.

Изпълняващият наказанието вместо Дариъс беше зъл мъж, много подобен на Блъдлетър. Той редовно се заемаше с тази задача и се наслаждаваше на предизвиканата от него болка и унижение с пълна сила.

Но може би нещата нямаше да продължат така още дълго. Или поне това важеше за Дариъс.

Тази нощ предстоеше тестът му на бойното поле. След като беше тренирал цяла година, той щеше да излезе не просто с бойци, а с братята. Това беше рядко оказвана чест, а също така и сигурен знак, че войната с Обществото на лесърите, както често се

случваше, беше навлязла в ужасяваща фаза. Вродените качества на Дариъс не бяха останали незабелязани и Рот, техният справедлив крал, беше наредил той да бъде изведен от лагера и да развие още по-добре уменията си под ръководството на най-добрите бойци, които притежаваше вампирската раса.

Братството на черния кинжал.

От всичко това можеше и да не излезе нищо, разбира се. Ако тази нощ покажеше, че е способен да тренира и да се бие само с подобни на него, щеше да бъде пратен обратно в пещерата, за да продължи с „обучението“ на Блъдлетър. Без право на повече опити да стане брат, като единствената възможност пред него щеше да бъде да служи като редови войник.

Шансът му с Братството беше само един и тестът, който предстоеше след изгрева на луната, не опираше само до бойна техника и боравене с оръжия. Способен ли беше да погледне в безцветните очи на врага, да подуши сладникавата му миризма и да продължи да разсъждава трезво, а тялото му да предприеме нужните действия срещу убийците?

Дариъс вдигна поглед от думите, изписани сякаш преди цял живот. Пред далечния вход на пещерата стояха четирима високи, широкоплещести и тежковъоръжени мъже.

Членовете на Братството.

Познаваше всеки от тях по име. Агъни, Трой, Мърдър и Торчър. Дариъс затвори дневника си, плъзна го в една пукнатина в скалата и облиза резката върху китката си, която беше направил, за да се сдобие с „мастило“. Писецът му беше направен от перо на фазан и бързо се изхабяваше, а и той не беше сигурен дали някога ще се върне, за да го използва, но го прибра при дневника.

Вдигна свещта и я приближи към устата си, изненадан от меката плътност на пламъка. Беше прекарал толкова часове в писане на тази блага и приятна светлина... Всъщност това беше единствената връзка между предишния му живот и настоящото му съществуване.

Загаси я с едно-единствено духване.

Изправи се на крака и събра оръжията си: кинжал, даден му, след като беше взет от изстиващото тяло на друг трениращ, и сабя, представляваща част от общото снаряжение на лагера. Дръжките на двете оръжия не бяха изработени специално за неговата длан, но това не го вълнуваше.

Братята погледнаха към него, без да го приветстват, но и без да го отблъснат и на него му се прииска сред тях да беше истинският му баща. Колко по-различно би било, ако имаше на своя страна някой, който да се интересува от бъдещето му. Не искаше нищо даром и не очакваше специално отношение, но беше чисто сам, разделен от заобикалящите го чрез граница, която виждаше, но не можеше да прекрочи.

Да нямаш семейство беше особен тип невидим затвор. Оковите на самотата и липсата на принадлежност се затягаха още по-здраво с натрупването на годините и опита, и го изолираха до такава степен, че вече нищо не можеше да го развълнува.

Дариъс не погледна назад към лагера, когато се запъти към четиримата, дошли за него. Блъдлетър знаеше, че той излиза на бойното поле и не го беше грижа дали ще се върне или не. Същото важеше и за останалите.

Докато се приближаваше към братята, му се прииска да беше имал повече време да се подготви за изпита по кураж и сила. Но ето, че моментът беше настъпил. И времето продължаваше да пренебрежава, дори да му се щеше да забави хода му до пълзене.

Спря пред братята, изпълнен с копнеж да чуе дума в знак на подкрепа, благопожелание или доверие. Не последва нищо такова и той изрече кратка молитва към святата майка на расата им:

„Най-скъпа Скрайб Върджин, моля те, не допускай да се проваля в това.“

Още една тъпа пеперуда.

Докато Рип наблюдаваше какво се задава към ателието му за татуировки, вече знаеше, че ще му поръчат поредната проклета пеперуда. Или две. Да. Ако се съдеше по дългокраките жизнерадостни блондинки, които вървяха с кискане към рецепцията, със сигурност нямаше да рисува черепа и кости върху кожата им.

Двете копия на Парис Хилтън и ентузиазмът от палавото им намерение го накараха да погледне стенния часовник... И му се прииска да затвори на мига, вместо в един през нощта... Какви гадости твореше за пари. През повечето време не се впечатляваше особено от празноглавците, идващи с желание да бъдат белязани, но тази вечер блестящите им идеи го вбесяваха. Трудно му беше да се настрои на тяхната вълна, след като беше прекарал три часа в изработването на мемориален портрет за един рокер, изгубил най-добрия си приятел на пътя. Едното беше истинският живот, а другото — анимация.

Мар, неговата рецепционистка, се приближи.

— Имаш ли време за една бърза поръчка? — Тя повдигна веждите си с пиърсинги и завъртя очи. — Няма да отнеме много време.

— Да. — Той кимна към тапицирания стол. — Пращай първата.

— Искат да бъдат обслужени заедно.

Разбира се, че ще поискат това.

— Добре. Донеси табуретката, дето е отзад. — Мар изчезна зад завесата, а той се изправи. Двете момичета до касовия апарат се държаха за ръце и обсъждаха възбудено декларациите, които трябваше да подпишат. От време на време го поглеждаха с широко отворени очи, като че с всичките му татуировки и пиърсинги той беше някой екзотичен тигър, когото са отишли да разгледат в зоопарка... И напълно го одобряваха.

Да бе. По-скоро би си отрязал топките, отколкото да ги изчука, дори от жалост.

Мар ги доведе, след като им взе парите, и ги представи като Кери и Сара. Той се беше подготвил за Тифани и Бритни.

— Аз искам дъгова пъстърва — заяви Кери и се настани на креслото с движение, което явно смяташе за прелъстително. — Ето тук.

Тя вдигна прилепналата си тениска, разкопча ципа на джинсите и избута надолу розовите си бикини. На пъпа си имаше халка, от която висеше розово кристално сърчице и беше очевидно, че си пада по фотоепилацията на цялото тяло.

— Добре — каза Рип. — Колко голяма?

Ентузиазмът на изкусителката Кери спадна леко, когато се оказа, че без съмнение сто процентовият ѝ успех сред членовете на отбора по футбол в колежа я е подвел да смята, че той би ахнал от видяното.

— Ами... не прекалено голяма. Родителите ми ще ме убият, ако разберат какво правя... Нека да не се показва над ластика на бикините.

Ама естествено.

— Нещо като пет сантиметра? — Той вдигна татуираната си ръка и показа приблизително размера.

— Може би... малко по-малка.

Той направи скицата върху кожата ѝ с черна химикалка и след като тя го помоли да остане от вътрешната страна на очертанията, той нахлузи черните си ръкавици, извади нова

игла и включи пистолета.

На Кери й отне около секунда и половина, преди да пусне сълзи и да се вкопчи в ръката на Сара, като че раждаше без епидурална упойка. Именно в това се състоеше разликата. Огромна пропаст делеше коравите от имитаторите. Пеперудките, рибките и сърчицата не бяха... Вратата на ателието се отвори широко... И Рип се поизправи на стола си с колелца.

Тримата мъже, които влязоха, не носеха военни униформи, но със сигурност не бяха цивилни. Облечени в черна кожа от глава до пети, те бяха огромни и сякаш накараха стените да се сближат една към друга и таванът да се понижи. Под якетата им личаха доста издутини. Такива, причинени от пистолети и евентуално ножове. Рип се придвижи внимателно към бюрото на рецепцията, където се намираше бутонът на алармата.

Типът отляво имаше различни очи, пиърсинги и свиреп поглед. Намирацията се отдясно имаше малко по-нормален вид със симпатичното си лице и рижата коса, като се изключеше фактът, че се държеше като някой, ходил на война и завърнал се оттам. Стоящият в средата обаче, представляваше истинският проблем. Малко по-едър от приятелите си, той имаше късо подстригана тъмнокестенява коса и класически красиво лице, но сините му очи бяха безжизнени и в тях личеше толкова душа, колкото в стар асфалт.

Ходещ мъртвец, който нямаше какво да губи.

— Здравейте — подвикна им Рип. — Искате малко мастило ли?

— Той иска. — Онзи с пиърсингите посочи към синеокия си приятел. — Имаме дизайн. Става въпрос за раменете.

Рип реши да се довери на инстинктите си и да поеме задачата. Мъжете не бяха огледали Мар по неуместен начин. Очевидно не се вълнуваха от намиращото се в касата и никой не беше посегнал към оръжието си. Те зачакаха отговора любезно, но с нетърпение. Сякаш искаха да му подсаяжат, че ако той не свърши работата, ще си намерят друг. Той се поотпусна и реши, че те са неговите хора.

— Добре. Ще свърша за нула време тук.

Мар се намеси иззад рецепцията.

— Канехме се да затваряме след по-малко от час.

— Но аз ще ви обслужа — обърна се Рип към стоящия в средата. — Не се тревожете за работното време.

— Аз също мисля да остана — заяви Мар и огледа онзи с пиърсингите.

Мъжът със сините очи вдигна ръце и направи няколко отчетливи жеста. След като свърши, приятелят му преведе:

— Той ви благодари. Донесъл е собствено мастило, ако това не е проблем.

Не беше точно обичайна практика и противоречеше със здравните норми, но Рип не възразяваше да реагира гъвкаво за точните клиенти.

— Няма проблем. — Върна се към работата си и Кери поднови хапането на устни и мрънкането. Когато приключи, не се изненада ни най-малко, че след като беше наблюдавала „агонията“ на приятелката си, Сара си поиска парите обратно, вместо самата тя да се сдобие с мастилена рисунка. Кое то беше добра новина. Значи можеше да се захване незабавно с работата върху мъжа с мъртвите очи.

Докато си слагаше нов чифт черни ръкавици и почистваше, той се почуди какъв ли щеше да бъде дизайнът. А също и колко време щеше да отнеме на Мар да отвори ципа на панталоните на типа с пиърсингите.

Що се отнася до първото — очакваше да е доста добър.

А колкото до второто... Даваше ѝ около десет минути, защото разноцветните му очи вече я бяха забелязали, а тя действаше бързо не само зад бюрото.

В другия край на града, далече от баровете и магазините на „Трейд“, в малък квартал, състоящ се от облицовани с камък къщи и павирани тесни улички, Хекс стоеше пред еркереи прозорец и се вираше навън през матовото стъкло.

Беше гола, премръзнала и покрита със синини.

Но не беше слаба.

Долу на тротоара една човешка жена разхождаше джафкащото си куче на каишка, а до ухото си беше долепила телефон. От другата страна на улицата в своите елегантни апартаменти хората се хранеха, пиеха или четяха. Минаващите коли се движеха бавно по две причини: от уважение към спокойния квартал и заради желанието си да запазят окачането си непокътнато, заради изкуствено издигнатите неравности по пътя.

Присъстващите представители на Хомо сапиенс не можеха да я чуят или видят. И то не само заради факта, че способностите на расата им бяха нищожни в сравнение с тези на вампирите.

Или в нейния случай полусимпат-полувамфир.

Дори да включеше осветлението и да крещеше докато скъса гласовите си струни, дори да размахваше ръце, докато не изпаднат от ставите, мъжете и жените наоколо щяха да продължат с делата си в пълно неведение, че тя е затворена в тази спалня. И не беше възможно да вземе бюрото или нощното шкафче и да чупи прозореца. Същото важеше и за разбиването на вратата и промъкване през вентилацията на банята. Вече беше опитала всичко това.

Убиецът у нея нямаше как да не се впечатли от всепоглъщащата природа на нейната невидима килия. Защото буквално нямаше начин да я преодолее, да премине през нея или да се измъкне.

Дръпна се от прозореца и заобиколи огромното легло с неговите сатенени чаршафи и ужасяващи спомени... Мина покрай облицованата с мрамор баня и отиде до водещата към коридора врата. Предвид режима, на който я подлагаше похитителят ѝ, не би могло да се каже, че има нужда от повече раздвижване, но тя бе неспособна да стои на едно място, а тялото ѝ пулсираше и потръпваше. Беше ѝ се случвало да върши нещо против волята си и преди. Отлично знаеше как съзнанието, също като подложено на глад тяло, може да се самоунищожи, ако не го подхранваш.

Любимото ѝ средство за разсейване? Забъркване на питиета. След като беше работила по клубове с години, тя знаеше безброй видове коктейли. Припомняше си всеки от тях поотделно, представяше си бутилките, чашите, леда, различните количества на съставките.

Като прехвърляше в главата си наръчника на бармана, тя успяваше да запази разсъдъка си.

Досега се беше надявала на грешка, на пропуск, на възможност да се измъкне. Такава не беше изникнала и надеждата ѝ започваше да се топи, а на нейно място се беше появила черна дупка, готова да я погълне. Така че тя продължаваше да приготвя питиета в главата си и да търси пролука.

Миналият ѝ опит ѝ помагаше по странен начин. Каквото и да се случваше тук, колкото

и зле да станеше, колкото и много да я болеше, това беше нищо, в сравнение с онова, през което беше преминала.

Това беше дреболия.

Или... поне тя така си казваше. Понякога ѝ се струваше, че е по-лошо. Продължи да крачи, като отмина бюрото и отново заобиколи леглото. Този път влезе в банята. Нямаше самобръсначки, четки или гребени, а само няколко кърпи, които бяха леко влажни, и калъп сапун.

Когато Леш я беше отвлякъл, използвайки същата магия, с която успяваше да я задържи тук, той я беше довел в тази изискана къща. Първото им денонощие заедно беше показателно за това как щеше да бъде занапред.

Тя зърна отражението си в огледалото над двойната мивка и огледа тялото си без особен ентузиазъм. Цялата беше покрита със синини... А също порязвания и драскотини. Той беше жесток в деянията си, а тя му отвърщаше, защото нямаше намерение да му позволи да я убие. Така че не беше ясно кои от нараняванията бяха причинени от него и кои се бяха случили в резултат на онова, което тя беше направила на мръсника.

Залагаше живота си, че той не би изглеждал по-добре, ако се озовеше гол пред огледалото.

Око за око.

Неприятното последствие от всичко това беше, че на него му допаднаше начинът, по който тя отвърщаше на огъня с огън. Колкото повече се пребиваха един друг, толкова по-възбуден беше той и тя чувстваше, че е изненадан от собствените си емоции. През първите два дни той беше на вълна наказание, като се беше опитал да ѝ отмъсти за стореното от нея на последната му приятелка. Очевидно куршумите, които беше изстреляла в гърдите на мръсницата, много го бяха ядосали. С времето обаче беше започнал да говори все по-малко за бившата си и все повече за фантазиите си, свързани с бъдещето, в което Хекс му раждаше наследник.

Просто чудесно! Любовни обяснения от социопат.

Сега очите му блестяха по друг начин, когато се доближеше до нея, и ако се случеше да я удари по главата, тя обикновено се връщаше в съзнание в прегръдките му.

Хекс се отдръпна от отражението си и замръзна, преди да е направила следваща крачка.

На долния етаж имаше някой.

Излезе от банята и отиде до вратата, водеща към коридора. Пое въздух дълбоко и бавно. Усети в ноздрите си сладникавата смрад и ѝ стана ясно, че който и да се мотаеше долу, беше *лесър*, но не беше Леш.

Не, това беше подчиненият му, онзи, който идваше всяка вечер, преди похитителят ѝ да се е прибрал, за да му приготви храна. А това означаваше, че Леш е на път към къщата.

Не беше ли истинска късметлика? Беше отвлечена от единствения член на Обществото на лесърите, който се хранеше и правеше секс. Всички други бяха импотентни като деветдесетгодишни старци и оцеляваха само с въздух. Но Леш? Функционираше абсолютно пълноценно.

Върна се обратно до прозореца и опря ръка в стъклото. Границата, маркираща затвора ѝ, представляваше енергийно поле, което създаваше усещане за трептяща топлина, ако влезеше в контакт с него. Проклетото нещо беше като невидима ограда за по-едри от куче същества, с допълнителното предимство, че дори не се изискваше нашийник.

Но силовото поле поддаваше леко. Когато го натисна внимателно, имаше някаква едва доловима еластичност, но само до определени граници. После раздвижените молекули се върнаха по местата си, а изгарящото усещане стана толкова силно, че ѝ се наложи да разтърси ръка и да се разходи, за да заглуши болката.

Докато чакаше Леш да се върне при нея, съзнанието ѝ се насочи към мъжа, за когото се опитваше да не мисли. Особено ако Леш беше наоколо. Нямаше представа доколко похитителят ѝ умееше да прониква в главата ѝ, но не искаше да поема каквото и да било риск. Ако мръсникът разбереше, че немият боец беше скъп на сърцето ѝ, той би използвал това обстоятелство срещу нея... И срещу Джон Матю. Образът му в главата ѝ беше ясен. Спомняше си така добре сините му очи, че сякаш можеше да види по-тъмните точкици в тях. Боже, тези красиви сини очи.

Помнеше, когато го видя за първи път по времето, когато бе още *претранс*. Беше я погледнал с такова страхопочитание и възхищение, като че тя е някакво върховно създание. Разбира се, в онзи момент единственото, което я интересуваше, беше внесеното от него оръжие в „Зироу Сам“ и като шеф на охраната целта ѝ беше да го обезоръжи и да го изхвърли на улицата. Но после беше научила, че Слепия крал е негов *урд* и това беше променило всичко.

След като бе станало известно кой е той, не само беше получил правото да влиза въоръжен, но се беше превърнал в специален гост заедно с другите две момчета. След този случай беше започнал да посещава клуба редовно и винаги я следеше със сините си очи, независимо къде се намираше тя. После дойде преобразяването му. Стана огромен и изведнъж към нежния свян в синия му поглед се прибави страст.

Беше ѝ отнело много време да унищожи нежността, но върна на природата си на убиец, тя беше успяла да задуши всякакво топло чувство...

Хвърли поглед към улицата долу и се замисли за онзи път, когато бяха заедно в жилището ѝ. След секса той се беше опитал да я целуне, а в сините му очи се четеше цялата ранимост и нежност, така характерни за него по онова време, но тя го беше отблъснала.

Беше си изпуснала нервите. Не беше успяла да понесе цялата тази романтика... Или отговорността, произлизаща от факта, че някой изпитваше такива чувства към нея... Или че е способна да му отвърне със същите чувства. Резултатът бе угасването на този неповторим поглед в очите му. Единствената ѝ утеха беше, че за разлика от всички мъже, тръгнали вероятно да я търсят — като Ривендж, Ай Ем, Трез, братята — Джон не беше поел на Кръстоносен поход. Ако я издирваше, то беше, защото бе воин, а не защото бе теглен напред от лична самоубийствена мисия.

Не, Джон Матю не би излязъл на бойното поле заради чувствата си към нея.

И след като веднъж вече беше станала свидетел на това как стойностен мъж се самоунищожава в опит да я спаси, сега поне това не би се случило отново. Из къщата се разнесе миризма на печено на скара месо, а Хекс сложи край на тези мисли и събра цялата си налична воля като щит около себе си. „Любовникът“ ѝ щеше да дойде при нея всеки момент и тя трябваше да се подготви психически за предстоящата битка. Беше изтощена, но силата на волята я движеше напред. Имаше нужда от кръв дори повече, отколкото от сън, но нищо такова не се очертаваше скоро.

В момента целта беше да продължи да поставя единия си крак пред другия, докато нещо не се пречупеше.

И докато не унищожеше мъжа, посмял да я държи против волята ѝ.

Погледнато хронологически, Блейлок, син на Рок, познаваше Джон Матю малко повече от година. Но този срок не отразяваше реално връзката между тях. Животът на всеки има две измерения — абсолютно и осезаемо.

Абсолютната продължителност на живота бива измервана от ритмичната смяна на деня и нощта, умножена по триста шейсет и пет. Но по-голямо значение има начинът, по който е преминал този период, събитията, смъртта, разрушенията, тренировките, битките. Ако събереше всичко изредено... срокът на познанството им би възлязъл на около четиристотин хиляди години. Докато пресмяташе, погледна към приятеля си. Джон Матю се взираше в моделите за татуировки по стените на ателието. Очите му пробягваха по черепи, кинжали, американски флагове и китайски символи. С размерите си той караше състоящото се от три помещения ателие да изглежда миниатюрно до такава степен, сякаш пристигаше от друга планета. В пълен контраст с предишната му момчешка фигура, Джон притежаваше мускулатурата на професионален борец, но поради огромната му костна структура плътта беше разпределена по по-дълги кости и това му придаваше по-елегантен вид от този на човешките мъже, дори когато са обути в клинове. Беше подстригал тъмната си коса изключително късо и това караше чертите на лицето му да изглеждат по-скоро сурови, отколкото красиви, а тъмните кръгове под очите му само подсилваха ефекта.

Беше имал тежък живот, но вместо това да го пречупи, всеки удар го беше изграждал като все по-силна и по-корава личност. Сега беше направен като че от стомана и нищо не напомняше за някогашното момче. Но именно в това се изразяваше нечие порастване. Не се променя само тялото, но и съзнанието.

Докато гледаше към приятеля си, реши, че загубата на невинността е истинско престъпление. В този момент вниманието на Блей беше привлечено от рецепционистката, която се беше облегла на стъклената витрина с аксесоарите за пиърсинг, а гърдите ѝ се полюшваха под черния сутиен и черната прилепнала тениска, които носеше. Единият ѝ ръкав беше в бяло и черно, другият — в червено и черно, а на носа, веждите и ушите ѝ висяха халки. Наред с рисунките по стените тя беше жив пример за това, какво можеш да получиш, стига да го искаш. Много секси пример... Устни с цвят на червено вино и коса, тъмна като нощта. Всичко у нея пасваше на Куин. Тя беше неговият женски вариант. Както би се очаквало, разноцветните очи на Куин вече я бяха фиксирани и той се усмихваше в типичния си предизвикателен стил. Блей плъзна ръка в джоба на якето си, за да извади червената кутия „Дънхил“. Нищо не го караше да жадува за цигара повече от любовния живот на Куин.

И очевидно тази вечер щеше да запали поне няколко, защото Куин се запъти към рецепцията, изпивайки жената с поглед, като че тя бе прясно налята бира, а той бе работил в жегата с часове. Докато се запознаваха, очите му се насочиха към гърдите ѝ, а тя му даде още по-добра видимост към деколтето си, като се опря на лактите си. Добре, че вампирите не боледуваха от рак.

Блей обърна гръб на сценката, разиграваща се до касовия апарат и отиде да седне до Джон Матю.

— Тази е много добра. — Блей посочи скица, изобразяваща кинжали.

— *Някога ще си направил ли поне една?* — изписа Джон.

— Не знам.

Бог му бе свидетел, че му допадаха върху кожата на другите...

Погледът му се насочи обратно към Куин, който беше надвесил тяло над жената, а широките му рамене, стегнатите бедра и дългите мощни крака обещаваха добро изживяване. Той беше невероятен в секса.

Не че имаше как Блей да го знае от първа ръка. Но го беше виждал и чувал... И си беше представял какво би било. Но когато се беше явила възможност, той беше отпратен от Куин към малка и специална групичка. Тази на отхвърлените. Всъщност беше по-скоро категория, отколкото група... Защото той беше единственият, с когото Куин не би правил секс.

— Докога ще щипе така? — попита женски глас.

Прозвуча гърлен мъжки отговор и Блей хвърли поглед към стола, където се изработваха татуировките. Блондинката, която тъкмо се беше сдобила с една, предпазливо спусна тениската си върху целофанената предпазваща повърхност и погледна към художника на татуировки, сякаш той беше лекар, способен да ѝ предскаже вероятността да оцелее след заразяване с бяс.

После двете момичета отидоха до рецепцията, където онази, която беше размислила, си получи парите обратно и двете огледаха Куин от глава до пети.

Винаги ставаше така, където и да отиде, и до момента това бе карало Блей да се възхищава на най-добрия си приятел. Но сега вече тези ситуации не спираха да му напомнят за собственото му отблъскване. Всеки път, когато Куин кажеше „да“, Блей чуваше онова единствено „не“ още по-силно.

— Готов съм за вас, момчета — извика художникът на татуировки. Джон и Блей се насочиха към дъното на ателието, а Куин заряза рецепционистката, като че беше лош навик, и ги последва. Беше много добре, че приемаше с такава сериозност ролята си на *аструк нотрум* на Джон. Трябваше да е до него двайсет и четири часа в денонощието, седем дни в седмицата и той гледаше на тази своя отговорност като на нещо по-важно от секса.

Джон седна на тапицираното кресло в центъра на помещението, извади парче хартия и го разгъна пред художника. Мъжът се намръщи и заоглежда скицата.

— Искаш тези четири символа на раменете си?

Джон кимна и изписа:

— *Можеш да ги разкрасиш както ти допада, но трябва да се четат ясно.*

След като Куин преведе казаното, татуировчикът кимна.

— Чудесно. — Той взе черна химикалка и оформи красива рамка от вълнообразни елементи около семплата скица.

— Какво означават?

— Просто символи — отговори Куин.

Художникът кимна и продължи да скицира.

— Как ви се струва? — Тримата се наведоха напред.

— Човече — отговори Куин тихо. — Това е жестоко.

Наистина беше така. Скицата беше съвършена. Нещо, което Джон би носил върху кожата си с гордост. Не че някой щеше да вижда буквите на Древния език или забележителните извивки на рамката. Написаното там не беше нещо, което искаше да е известно на широката публика, но така бе с татуировките — не беше нужно да попадат пред погледа на всички, а бог беше свидетел, че имаше достатъчно тениски, с които да я прикрива.

Когато Джон кимна, татуировчикът се изправи.

— Ще взема трансферна хартия. За нула време ще копирам скицата върху кожата и

започваме работа.

Джон сложи на плота прозрачно шише с мастило и съблече якето си, а Блей се настани на един висок стол и протегна ръце да го вземе. Като се имаше предвид броя на оръжията по джобовете му, не би било в услуга за никого, ако просто го окачеше на закачалката.

След като съблече и тениската си, Джон се настани върху стола за татуировки, наведе се напред и опря масивните си ръце върху един тапициран бар стол. След като татуировчикът нахвърля скицата, той приглади листа върху гърба на Джон и после го дръпна. Рисунката оформи идеална дъга върху мускулите и покри изцяло мощните му плещи.

Древният език наистина беше прекрасен, помисли си Блей. Загледан в символите, за част от секундата той си представи собственото си име върху гърба на Куин, издълбано в гладката му кожа в стила на брачния ритуал.

Никога нямаше да се случи. Тяхната съдба беше да останат най-добри приятели... Което, сравнено с непознати, беше нещо наистина страхотно. Но сравнено с любовници? Сякаш се намираха от двете страни на заключена врата.

Хвърли поглед към Куин. Той следеше с поглед ту Джон, ту рецепционистката, която беше заключила вратата и бе дошла до него.

Издутината зад ципа на кожените му панталони беше повече от очевидна. Блей погледна надолу към купчината дрехи в скута си. Внимателно сгъна една след друга първо тениската, после блузата с дълги ръкави и накрая якето. Когато отново погледна Куин, той прокарваше показалеца си по ръката на жената.

Накрая щяха да се озоват зад завесата вляво от тях. Входната врата беше заключена, а завесата беше съвсем тънка и Куин щеше да оправи жената, без да се разделя с оръжията си. Така че Джон щеше да бъде в безопасност през цялото време... А Куин щеше да си получи своето.

Което значеше, че Блей щеше да страда, но само слушайки. По-добре, отколкото пълната програма. Особено при положение че Куин беше толкова красив, когато правеше секс. Наистина... красив.

Преди време, когато Блей се беше опитвал да живее като хетеросексуален, двамата бяха правили групов секс с много човешки жени. Не че той можеше да си спомни някое лице, име или тяло. За него винаги важният беше Куин. Винаги.

Болката, предизвиквана от убожданията на иглата, носеше наслада на Джон. Той затвори очи и пое въздух дълбоко и бавно, замислен за съприкосновението между метала и кожата му, как твърдият обект прониква в меката тъкан, как бликва кръвта... Как знаеш точно къде се пробива кожата. Например в момента татуировчикът работеше върху горната част на гръбнака му.

Джон имаше значителен опит с остриета, но от тези с по-голям калибър и обикновено той нанасяше ударите, вместо да ги поема. Разбира се, беше раняван няколко пъти на бойното поле, но беше оставял много повече прободни рани след себе си, и също като татуировчика винаги носеше оборудването си. В якето му имаше всякакви видове кинжали и ножове, дори верига. А също и чифт пистолети за всеки случай... Всичко това, плюс два колана с шипове.

Не че някога ги беше използвал срещу врага.

Не, те не бяха оръжия. И макар че не се бяха впили в ниши бедра от почти четири седмици, не бяха безполезни. В момента функционираха като защита. Без тях се чувстваше гол.

Просто тези ужасяващи колани бяха единствената му връзка с жената, която обичаше. В което, като се имаше предвид докъде бяха стигнали нещата между тях, имаше направо космическа логика.

Коланите обаче, не му бяха достатъчни. Онова, което Хекс бе носила около бедрата си, за да потиска *симпатската* си страна, нямаше онази дълготрайност, която търсеше той, затова беше взел решението за друг вид контакт между кожа и метал. Когато свършеше тук, тя винаги щеше да бъде с него. Върху кожата му, както и под нея. На раменете му, както и в съзнанието му.

Надяваше се човекът да се справи добре с изпълнението. Когато някой от братята се нуждаеше от татуировка, Вишъс беше онзи, който действаше с иглата и наистина го биваше в тази работа. Червената сълза на лицето на Куин и изписаната с черно дата на врата му бяха фантастични. Но проблемът се състоеше в това, че ако възложеше на Вишъс подобна задача, мигом щяха да възникнат въпроси. Не само от него, но и от всички останали. В Братството нямаше много тайни, а Джон искаше да запази чувствата си към Хекс за себе си.

Истината беше... че той беше влюбен в нея. Отвъд всякакви граници, без шанс за връщане назад, до степен, при каквато и смъртта не би могла да го спре. И макар чувствата му да бяха несподелени, това нямаше значение. Той се беше примирил с факта, че жената, която желаше, не го иска. Онова, с което не можеше да живее, беше мисълта, че тя е измъчвана или че гасне от бавна и мъчителна смърт.

Или с факта, че нямаше да може да я погребее, както подобава.

Беше обсебен от мисълта за изчезването ѝ. Отдаден до степен на самоунищожение. Жесток и непримирим по отношение на онзи, който я беше отвлякъл. Но това си беше само негова работа.

Хубавото в тази ситуация беше, че Братството бе също така твърдо решено да установи какво се беше случило с нея. Братята никога не оставяха някого от своите по време на мисия, а когато бяха отишли да спасяват Ривендж от колонията на *симпатите*, Хекс беше част от екипа им. Когато стана ясно, че е безследно изчезнала, налице бяха две възможности: *симпати* или *лесъри*. Кое то беше все едно да попиташ: „Какво предпочиташ, чума или холера?“.

Всички, включително Джон, Куин и Блей, се бяха заели със случая. Резултатът? Отстрани изглеждаше така, сякаш откриването ѝ е част от бойните задължения на Джон.

Жуженето на иглата спря и художникът избърса гърба му.

— Изглежда добре — заяви мъжът и възобнови работата си. — Два сеанса ли искаш или да я приключим още сега?

Джон погледна към Блей и изписа отговора със знаци.

— Казва, че иска да свършите тази вечер, ако има време — преведе Блей.

— Да, мога да го направя. Мар? Обади се на Рик и му кажи, че ще закъснея.

— Веднага ще го набера — отговори рецепционистката.

Не, Джон нямаше да допусне братята да видят татуировката, без значение колко добре изглеждаше.

Така, както той виждаше нещата, беше роден в тоалетната на автобусна гара и оставен да умре. После беше захвърлен в човешката система за социални грижи. Тор и спътницата му

го бяха прибрали, но малко след това тя беше убита, а Тор изчезна. Сега Зи, който беше поел грижите за него, разбираемо беше зает със своята *шелан* и новороденото им.

Дори Хекс го беше отрязала, преди да се случи тази трагедия.

Така че той разбираше от намеци. А и беше изненадващо освобождение да не го е грижа за ничие мнение. Това му даваше възможност да подхранва яростната си обсебеност да открие похитителя ѝ и да откъсне крайниците му един по един.

— Имаш ли нещо против да ми кажеш какво значи това? — попита татуировчикът.

Джон вдигна поглед и реши, че няма причина да лъже човека. А Блей и Куин знаеха истината.

Блей изглеждаше леко изненадан, но преведе.

— Казва, че е името на неговото момиче.

— О, да, предположих, че е нещо такова. Ще се жените ли?

Блей отново преведе:

— Прави я в нейна памет.

Последва пауза и художникът остави пистолета до мастилото на масата с колелца. Дръпна ръкава си нагоре и показа ръката си на Джон. Там беше изрисуван образ на великолепна жена, косата ѝ беше развята около раменете, а очите ѝ се взираха към света.

— Това беше моето момиче. И нея вече я няма. — Мъжът дръпна рязко ръкава си и покри татуировката. — Така че те разбирам. — Иглата продължи работата си, а на Джон му стана трудно да диша. Мисълта, че Хекс можеше да е мъртва, го изяждаше жив... И ставаше по-лошо, като си представеше как може да е умряла.

Джон знаеше кой я бе отвлякъл. Имаше само едно логично обяснение. Докато тя беше обикаляла из лабиринта в опит да помогне за спасяването на Ривендж, се бе появил Леш и когато беше изчезнал, тя изчезна заедно с него. Това не беше съвпадение. Макар никой да не беше видял нищо и въпреки че в пещерата заедно с Рив беше имало около сто *симпати*...

Леш не беше какъв да е *лесър*. О, не... Беше се оказало, че е син на Омега. Потомък на злото. А това значеше, че мръсникът си има своите трикове.

Джон беше станал свидетел на някои от триковете му по време на боя в колонията. Щом можеше да изстрелва енергийни бомби с ръце и да се изправи лице в лице със звяра в Рейдж, защо да не отвлече някого под носа им?

В случай че Хекс е била убита през онази нощ, те биха намерили тялото ѝ. А ако все още дишаше, но беше тежко ранена, би се свързала с Ривендж като *симпат* със *симпат* по телепатичен път. Но ако беше жива, но ѝ беше нужна малка почивка, би си тръгнала, само след като се увереше, че всички са в безопасност.

Братята бяха стигнали до същите логически заключения, така че всички бяха навън в издирване на *лесъри*. Докато повечето вампири бяха напуснали щата след набезите, за да отседнат в обезопасените си къщи, Обществото на лесърите, под ръководството на Леш, се беше насочило към търговията с наркотици в клубовете на „Трейд стрийт“, за да свърже двата края.

Обикалянето на мърляви задни улички беше основното занимание на братята, като всички търсеха нещо немъртво и вонящо на скункс и ароматизатор за стая. За четири седмици не бяха открили нищо друго, освен доказателства, че *лесърите* продават дрога на хора по улиците.

Джон не беше на себе си заради неизвестността и страха, но също и заради необходимостта да съдържа гнева си. Макар да беше невероятно на какво си способен, когато

нямаш избор. Трябваше да изглежда нормален и уравновесен, ако искаше да участва в случващото се, и той се представяше за такъв.

Колкото до татуировката, тя беше доказателство за предаността му. Декларация от негова страна, че макар и Хекс да не го беше пожелала, той я смяташе за своя спътница и щеше да я почита, жива или мъртва. Всеки чувстваше каквото чувства и никой нямаше вина, ако връзката беше само едностранна. Просто така стояха нещата. Боже, искаше му се да не се беше държал така студено втория път, когато бяха правили секс.

Онзи последен път.

Изведнъж той сложи край на тези емоции, като погребва тъгата и съжалението дълбоко в себе си. Не можеше да си позволи да се срине. Трябваше да продължи напред, да я търси, да поставя единия си крак пред другия. Времето течеше, въпреки че той искаше да забави темпото му, за да имат по-големи шансове да я открият жива. Часовникът обаче, не го беше грижа за неговото мнение по въпроса. *Мили боже, помисли се той, моля те, не допускай да се проваля в това.*

— Официално приемане? Какво, като в някакъв проклет клуб ли?

Когато думите прокълтяха в купето на мерцедеса, Леш стисна волана още по-здраво и се загледа навън през предното стъкло. В джоба на скъпия си италиански костюм имаше автоматичен нож и изкушението да го извади и да пререже гърлото на човека беше огромно.

След това, разбира се, би имал труп, за който ще трябва да се погрижи, и кръв по кожените седалки.

И двете — същинска досада.

Хвърли поглед към младежа. Избраният от него сред стотици други беше типичният дребен дилър от дъното на хранителната верига. Идеално кръглият белег от върха на горяща цигара върху лицето му беше сигурен признак за тормоз в детството, а по хитрите му шарещи очи личеше, че е имал труден живот на улицата. Озърташе се алчно из колата, сякаш се чудеше как да я направи своя собствена, а находчивостта му беше очевидна заради това колко бързо се бе превърнал в опитен дилър.

— Нещо повече от клуб е — произнесе тихо Леш. — Много повече. Имаш бъдеще в този бизнес и аз ти го поднасям на сребърен поднос. Подчинените ми ще дойдат да те вземат от тук утре вечер.

— Ами ако не се появя?

— Изборът е твой. — В такъв случай, разбира се, мръсникът не би доживял до сутринта, но това бяха само подробности...

Хлапето срещна погледа на Леш. Нямаше конструкцията на боец и най-вероятно беше търпял гаври в училищната съблекалня. Но беше станало повече от ясно, че Обществото на лесърите се нуждае от два типа членове: такива, които умеят да печелят пари, и войници. След като беше накарал господин Д. да направи проучване кой пласира най-много стока в парка „Екстрийм“, този малък нещастник с поглед на влечуго се беше оказал на върха.

— Педал ли си? — попита момчето.

Леш пусна волана с едната си ръка и я плъзна в джоба на самото си.

— Защо питаш?

— Миришеш като такъв. А и си облечен като такъв.

Движението на Леш беше толкова бързо, че мишената му дори не успя да се облегне назад в седалката си. Със светкавичен замах той освободи острието и го опря в жизненоважната артерия на врата.

— Единственото нещо, което правя с мъжете, е да ги убивам — процеди Леш. — Искаш ли да опиташ? Защото аз съм готов, ако ти си съгласен. — Очите на хлапето се разшириха, като че беше анимационен герой, а тялото му се разтреса под мърлявите дрехи.

— Не... Нямам проблем с педалите.

Идиотът явно не схващаше ситуацията, но това нямаше значение.

— Имаме ли сделка? — попита Леш и притисна върха на ножа към шията му. Когато кожата беше пробита, се появи капка кръв и остана на мястото си за част от секундата, сякаш се опитваше да реши дали да се плъзне по лъскавия метал или по гладката кожа.

Избра острието на ножа и поведе след себе си къдрава червена струйка.

— Моля те... Не ме убивай.

— Какъв е отговорът ти?

— Да. Ще го направя.

Леш натисна още по-силно, загледан в стичащата се кръв. За миг беше заплепен от осъзнаването на факта, че ако проникнеше по-навътре в плътта, този човек щеше да престане да съществува и щеше да изчезне в студената нощ като едно издихание.

Харесваше му да се чувства като Господ.

От напуканите устни на хлапето излезе скимтене, а Леш се смили и се дръпна назад. Бързо облиза острието, за да го почисти и затвори ножа.

— Ще ти хареса там, където ще се озовеш. — Даде му време да се съвземе и знаеше, че няма да му е нужно много, преди да се окопити. Мизерниците като него имаха огромно его. При стрес и по-точно такъв, причинен от нож, опрян в гърлото им, губеха самообладание. Но в мига, в който причината за стреса изчезнеше, те отново бяха в играта. Хлапето приглади вехтото си кожено яке.

— Там, където съм, ми е добре.

— Тогава защо оглеждаш колата ми, сякаш я искаш в собствения си гараж?

— Имам по-хубава от тази.

— О, наистина ли? — Леш го огледа от глава до пети. — Всяка вечер се появяваш на колело Бе Ем Хикс. Джинсите ти са скъсани, но не поради артистичност. Колко якета имаш в гардероба си? О, забравих, държиш си вещите в кашон под моста. — Леш завъртя очи, когато другият показа изненадата си. — Да не мислиш, че не сме те проучили? За глупаци ли ни имаш? — Посочи с пръст към парка „Екстрийм“, където скейтбордистите не спираха да се изкачват и да се спускат по рампата. — Ти си звездата там. Чудесно. Поздравления. Но можеш да стигнеш по-далече. Присъединиш ли се към нас, ще имаш сила зад гърба си... Пари, стока, защита. Действаш ли с нас, ще бъдеш нещо повече от дребен дилър, мотаещ се из този парк. Ще ти дадем бъдеще.

Пресметливият поглед на хлапето се плъзна по малкото парче територия от Колдуел, което му принадлежеше, и после се насочи към хоризонта, където се издигаха небостъргачите. Амбицията му беше налице и точно заради това беше избран. Малкият нещастник искаше да се издигне.

Фактът, че ще се наложи да си продаде душата, за да го постигне, щеше да стигне до съзнанието му, когато вече е прекалено късно, но именно така действаше Обществото. Според наученото от *лесърите*, командвани сега от Леш, истината никога не им се бе разкривала докрай преди официалното им приемане и това беше разбираемо. Сякаш някой от тях би повярвал, че от другата страна на вратата, на която чукат, ги очаква злото. И като че някой от тях би приел доброволно онова, в което се забъркваха. Изненада, нещастнико. Това не е Дисниленд и качиш ли се веднъж на влакчето, няма слизане.

Леш, от своя страна, също нямаше никакъв проблем с това да заблуждава.

— Готов съм за по-големи дела — промърмори хлапето.

— Добре. Сега се разкарай от колата ми. Моят сътрудник ще дойде за теб утре в седем.

— Страхотно.

След като си беше свършил работата с него, Леш нямаше търпение да се отърве от малкото леке, което вонеше ужасяващо и плачеше за нещо повече от душ. По-скоро, за да се махне мръсотията му, имаше нужда да бъде облян с маркуч. В мига, в който вратата на автомобила се хлопна, Леш излезе от паркинга на заден ход и се включи в движението по шосето, минаващо успоредно на река Хъдсън. Движеше се към дома си, а ръцете му стискаха здраво волана заради копнеж, различен от този да убива.

Желанието да прави секс беше също толкова силен подтик за него. На улицата в

старата част на Колдуел, където живееше, къщите бяха от Викторианската епоха, а по тротоарите бяха засадени дръвчета. Цената на нито един от имотите тук не падаше под един милион долара. Съседите почистваха след кучетата си, никога не вдигаха шум и изнасяха боклука само на задните алеи и само в определените за това дни. Когато мина покрай градската си къща и се насочи към гаража отзад, му стана адски забавно, като се замисли с кого съжителстваха тези сноби. Може да беше облечен като тях, но кръвта, течаща във вените му, беше черна и той беше бездушен като статуя. Натисна бутона, за да отвори вратата на гаража, усмихна се и кучешките му зъби, наследството по майчина линия, се уголемиха. Беше готов да се прибере при „сладката си женичка“.

Никога не му омръзваше. Прибирането при Хекс винаги му поднасяше незабравимо преживяване.

Паркира и излезе от колата, като му се наложи да се раздвижи. Тя го подлагаше на същото, на каквото и той нея. Харесваше му, че след това чувстваше скованост и то не само в члена си.

Нищо не му действаше по-добре от достоен противник.

Мина напъряко през задната градина и влезе в къщата през кухнята, където миришеше на печено на скара месо и пресен хляб. В момента обаче, не му беше до храна. Благодарение на разговора в парка, онзи малък нещастник щеше да бъде първият официално приет в Обществото от него, първият му дар за баща му, Омега. И как това да не го накара да копнее за секс?

— Да сервирам ли? — попита господин Д. от печката, докато обръщаше пържолата. Малкият тексасец се беше оказал полезен не само като опитен водач в дебрите на Обществото на лесърите, но също и като убиец и донякъде читав готвач.

— Не, качвам се горе. — Леш хвърли ключовете и мобилния си телефон на облицования с гранит плот. — Остави храната в хладилника и заключи вратата, като излизаш.

— Да, господине.

— Всичко е уредено за утре вечер. Ще го вземеш в седем и знаеш къде да го отведеш.

— Да, господине.

Изречението, състоящо се от две думи, беше любимият отговор на мръсника, а това беше една от причините да е все още сред тях и да е втори в командването. Леш мина през вратата за прислугата и се озова в столовата, а после зави вдясно и се насочи към стълбището. Когато беше видял къщата за първи път, тя беше напълно празна, а от някогашния изискан живот, воден в нея, бяха останали само бегли следи като копринените тапети, пищните завеси и едно кресло. Сега, полека-лека, тя биваше запълвана с антики, скулптури и качествени килими. Щеше да му отнеме малко повече време, отколкото беше очаквал, за да я обзаведе както трябва, но няма как да изградиш дом от нищото за една нощ.

Качвайки се по стълбите, чувстваше лекота в краката си, а тялото му потръпваше, докато разкопчаваше палтото, а после и сакото си.

Приближаваше се към Хекс и осъзнаваше, че започнатото от него като разплата се беше превърнало в пристрастяване. Очакващото го от другата страна на вратата на спалнята беше много повече, отколкото беше планирал.

В началото беше просто. Беше я отвлякъл, защото му бе отнела нещо. Докато бяха в онази пещера в колонията, тя беше насочила оръжие, беше натиснала спусъка и беше изпратила куршуми в сърцето на неговата кучка. Абсолютно неприемливо. Беше му

откраднала любимата играчка, а той беше от онзи тип мръсници, които държаха на принципа око за око, зъб за зъб. Когато я доведе тук и я заключи в стаята си, беше имал за цел да я накълца на парчета, полека-лека да ѝ отнеме разсъдъка, емоциите и тялото, да я подложи на мъчения, които да я пречупят.

И после, както се постъпваше с всяка счупена вещ, щеше да я изхвърли. Или поне такъв беше първоначалният му план. Ставаше все по-ясно обаче, че тя нямаше да се пречупи.

О, не. Тя беше направена от титан. Запасите ѝ от сила изглеждаха неизчерпаеми и той имаше синини, с които да го докаже. Когато стигна до вратата, спря, за да съблече всичките си дрехи. Най-общо казано, ако харесваше онова, което носеше, беше добре да го остави отвън, защото то биваше съсипано в мига, в който се доближеше до нея.

Измъкна копринената риза от панталона си, откопча бутонелите и ги остави на масичката в коридора, а после съблече и ризата. По тялото си имаше белези. От юмруците ѝ. От ноктите ѝ. Членът му потръпна, когато огледа различните по форма и размер наранявания и синини. Зарастваха бързо, благодарение на кръвта на баща му, течаща във вените му, но понякога нараняванията, причинени от нея, оставаха по тялото му по-дълго и това го разтърсваше вътрешно.

Когато си потомък на злото, има малко неща, които да не можеш да правиш, притежаваш или убиеш, и все пак тя беше неуловим трофей, който можеше да докосне, но не и да постави на полицата.

Това я правеше уникална. Правеше я скъпоценна. И го караше... да я обича.

Пръстите му пробягаха по натъртването върху вътрешната страна на ръката му и той се усмихна. Тази вечер трябваше да се яви при баща си, за да потвърди официалното приемане на новия член, но преди това щеше да прекара качествено времето си със своята жена и да обогати колекцията си от драскотини. А преди да си тръгне, щеше да ѝ остави малко храна. Като всички ценни животински видове и тя имаше нужда от грижи. Протегна ръка към бравата и се намръщи, замислен за проблема с храненето ѝ. Тя беше само наполовина *симпат* и вампирската ѝ страна го тревожеше. Рано или късно щеше да ѝ е нужно нещо, което не можеше да бъде купено в местния супермаркет. Нещо, което той не би могъл да ѝ даде.

Вампирите имаха нужда да се хранят от вената на противоположния пол. Това беше неизменно. Щом така си устроен, умираш, ако не сложиш в устата си свежа кръв и не я погълнеш. Но тя не можеше да погълне течащото в неговите вени. Сега то беше напълно черно. По тази причина беше наредил на малкото си останали войници да намерят мъжки вампир на подходяща възраст, но засега те не бяха успели. В Колдуел бяха останали прекалено малко цивилни вампири.

Въпреки че... Той имаше резервен вариант.

Бедата се състоеше в това, че беше познавал въпросния мръсник в стария си живот и мисълта, че тя би пила от вената на някого, с когото е бил приятел, беше нетърпима. Още повече, че нещастникът беше брат на Куин, а това определено не беше семейство, с което би искал Хекс да има нещо общо.

Както и да е. Рано или късно подчинените му щяха да открият някой подходящ. Трябваше да го направят. Защото новата му любима играчка беше нещо, което искаше да задържи при себе си за много дълго време. Отвори вратата и се усмихна.

— Здравей, скъпа, прибрах се.

В ателието за татуировки в другия край на града Блей се беше съсредоточил главно върху случващото се върху гърба на Джон. Имаше нещо хипнотизиращо в начина, по който иглата следваше сините очертания. От време на време татуировчикът спираше, за да попие кожата с бяла хартиена салфетка и после продължаваше работата си, като жуженето на пистолета отново запълваше тишината. За нещастие, колкото и да беше запленил от процеса, до вниманието му все пак достигна, че Куин реши да прави секс с човешката жена. След като си бяха поприказвали и бяха разменили доста докосвания, поразяващите разноцветни очи на Куин се бяха насочили към вратата. Миг по-късно той се запъти към нея, за да се убеди, че е заключена.

Избягвайки погледа на Блей, когато се върна обратно до стола за татуиране, той се обърна към Джон.

— Всичко наред ли е?

Джон погледна нагоре и кимна, а Куин бързо изписа със знаци:

— *Ще възразиш ли малко да се позабавлявам?*

Моля те кажи, че възразяваш, помисли си Блей. Моля те, кажи му, че трябва да остане тук.

— *Ни най-малко* — отвърна Джон. — *Забавлявай се.*

— *Пази се. аз ще съм на линия, дори ако се наложи да се появя със смъкнати панталони.*

— *Няма да е зле това да ни бъде спестено.*

Куин се засмя тихо.

— Имаш право.

Последва кратка пауза, а после Куин се обърна, без да поглежда към Блей.

Жената влезе първа в другото помещение и като се имаше предвид как поклащаше ханша си, тя беше също толкова готова за предстоящото, колкото и Куин. После широките рамене на Куин потънаха зад завесата и тя се спусна зад тях.

Горното осветление и фината тъкан на завесата предоставяха доста добра видимост, така че Блей видя ясно как Куин хвана тила ѝ и я придърпа към себе си.

Той насочи погледа си към татуировката на Джон, но не успя да задържи вниманието си там задълго. Само секунди по-късно очите му отново се заковаха в шоуто зад завесата, като той не толкова наблюдаваше случващото се, а по-скоро поглъщаше всеки детайл. Сега жената беше на колене, а приятелят му беше заровил ръце в косата ѝ. Членът му беше в устата ѝ, а бедрата му се напрягаха и отпускаха, докато се движеше напред-назад.

Приглушените звуци бяха също така невероятни като гледката. Искаше му се той да беше там вътре на колене, насочван от ръцете на Куин. Искаше неговата уста да е заета. Щеше му се той да беше причината за учестеното дишане на Куин.

Но такова нещо не стоеше на дневен ред.

А защо не, по дяволите? Приятелят му беше правил секс из клубове, тоалетни, коли и затънтени улици, а от време на време и в легла. Бройката достигаше хиляди непознати, сред които човешки мъже и жени и представители от двата пола на тяхната раса... Той беше вампирският вариант на Джакомо Казанова. Да ти откаже секс беше равносилно на това да не те пуснат в обществен парк.

Блей отново опита да отклони вниманието си, но разнеслите се гърлени стонове го накараха да погледне точно в мига, когато Куин обърна глава и се загледа през завесата.

Когато очите им се срещнаха, тези на приятеля му проблеснаха... Като че беше по-възбуден от това кой го наблюдаваше, отколкото кого оправяше.

Сърцето на Блей примря. Особено когато Куин дръпна жената, завъртя я и я просна на бюрото. С един замах джинсите ѝ бяха смъкнати до коленете. И после...

Мили боже. Възможно ли беше най-добрият му приятел да мисли каквото си мислеше и той?

Но в този момент Куин притегли горната част от тялото на жената към гърдите си. След като прошепна нещо в ухото ѝ, тя се засмя и обърна главата си на една страна, така че да може да я целуне. И той го направи.

„Ти, глупав нещастнико — наруга себе си Блей. — Ти, тъпако.“

Приятелят му отлично знаеше с кого го правеше... И с кого не.

Блей поклати глава и промърмори:

— Джон, имаш ли нещо против да изляза да запаля една цигара?

Когато Джон поклати глава, той се изправи и остави дрехите на стола. Обърна се към татуировчика и каза:

— Трябва само да дръпна резето, нали?

— Да. Можеш да оставиш отворено, ако ще бъдеш пред вратата.

— Благодаря.

— Няма проблем.

Блей се отдалечи от жуженето на пистолета за татуиране и пъшкането зад завесата, излезе от ателието и се облегна на стената на сградата точно до входа. Извади кутията си червен „Дънхил“, измъкна една цигара, сложи я между устните си и я запали с черната си запалка.

Първото дръпване беше божествено. Винаги беше по-добро от всички следващи. Изпусна дим и се намрази, задето виждаше скрит смисъл в нещата, забелязваше несъществуващи връзки, тълкуваше погрешно действия, погледи и случайни докосвания. Наистина жалка история.

Куин не беше търсил да срещне погледа му, докато си получаваеше свирката. Просто проверяваше как е Джон Матю. И беше завъртял онази жена, за да я обладае в гръб, защото така му харесваше. Надеждата умираше последна, като поглъщаше целия му здрав разум и инстинкта му за самосъхранение.

Той дръпна от цигарата така потънал в мислите си, че пропусна да забележи сянката в другия край на улицата. Без да осъзнава, че е наблюдаван, продължи да пуши, а студеният нощен въздух поглъщаше облачетата дим, откъсващи се от устните му.

Осъзнаването, че не може да продължава по този начин, го смрази чак до костите.

— Добре. Мисля, че свършихме.

Джон почувства финалния допир на иглата върху рамото си и после пистолетът замлъкна. Надигна се от позата, в която беше прекарал последните два часа и протегна ръце над главата си.

— Дай ми една минута да те почистя.

Човешкият мъж напръска хартиена салфетка с антибактериален препарат, а Джон отново се отпусна напред. Тялото му продължаваше да чувства вибрациите от доскоро работилата игла. В последвалата тишина в съзнанието му изникна странен спомен, такъв, който не му беше хрумвал от години. Беше от времето, прекарано в сиропиталището, когато още не знаеше кой е.

Един от дарителите на църквата беше богат мъж, който притежаваше голяма къща на брега на езерото Саранак. Всяко лято канеше сираците да отидат там за един ден, за да поиграят на моравата му с размери на футболно игрище, да се повозят на лодката му и да хапнат сандвичи и диня. Джон винаги изгаряше от слънцето. Без значение колко лосион нанасяха върху кожата му, тя винаги изгаряше до ужасяваща степен и накрая той биваше отпратен на сянка на верандата. Принуден да стои настрана, той наблюдаваше игрите на другите момчета и момичета, слушаше как смехът им се носи над свежата зелена трева и изяждаше донесената му храна в самота. Беше зрител вместо участник в случващото се. Интересно, но чувстваше кожата на гърба си по същия начин както тогава — опъната и раздразнена, особено след като татуировчикът беше притиснал влажната салфетка към гърба му и беше попил неизсъхналото мастило с кръгообразни движения.

Джон си спомняше ясно ужаса от ежегодното мъчение край езерото... Макар че, ако трябваше да е честен, за него не беше толкова важно какво правеха останалите, а желанието му да се впише. Дори да бяха дъвкали счупени стъкла, докато предната част на тениските им се покриеха с кръв, той пак би искал да участва.

Онези шест часа, прекарани с някой комикс или паднало птиче гнездо, което да изучава отново и отново, му се бяха стрували като месеци. Прекалено много време, в което да разсъждава и тъгува. Винаги се беше надявал да бъде осиновен и в самотните мигове като този копнежът го поглъщаше напълно. Дори повече от това да бъде сред другите малки момчета, беше искал да има семейство, истински майка и баща, а не попечители, на които е платено да го отгледат. Искаше да принадлежи на някого. Искаш някой да каже: „Ти си мой“. Разбира се, сега, когато знаеше какъв е... Сега, когато живееше като вампир сред вампири, той разбираше желанието си за принадлежност много по-добре. Разбира се, хората имаха изградена представа за семейството и брака като цяло, но неговата раса наподобяваше по-скоро животинска глутница. Кръвните връзки и обвързването бяха много по-дълбоки и цялостни.

Докато мислеше за малкото и тъжно момче, което бе, той изпитваше болка в сърцето, но не защото искаше да се върне назад и да каже на хлапето, че родителите му скоро ще дойдат за него. Не, болеше го, защото именно онова, което бе желал толкова силно, едва не го беше унищожило. Осиновяването му наистина беше настъпило, но „притежанието“ не беше продължило дълго. Уелси и Тор бяха преминали през живота му, бяха му обяснили какъв е и му бяха позволили да зърне за кратко какво е да имаш дом... После бяха изчезнали.

Така че можеше категорично да заяви, че е по-лошо да си имал родители и да си ги

изгубил, отколкото никога да не си ги познавал.

Да, технически погледнато, Тор се беше върнал в имението на Братството, но за Джон той беше все така далечен. Макар да казваше правилните думи, прекалено много пъти си беше тръгвал и дори сега да се беше върнал завинаги, беше прекалено късно.

Джон беше приключил с Тор.

— Ето огледало. Можеш да я видиш.

Джон кимна за благодарност и се изправи в пълния си ръст. Блей се върна от удължената си пауза за цигара, а Куин се появи иззад завесата, разделяща магазина от допълнителното помещение. Джон огледа гърба си.

О, боже! Беше се получила точно каквато я искаше. А рамката беше невероятна. Кимна, докато движеше ръката си с огледалото, за да огледа татуировката от всички страни. Донякъде беше жалко, че никой друг, освен неговите момчета нямаше да я види. Беше наистина впечатляваща.

Но по-важното бе, че без значение какво щеше да се случи в бъдеще, независимо дали щеше да открие Хекс жива или мъртва, тя винаги щеше да е с него. Четирите седмици, последвали отвлечането ѝ, бяха най-дългите в живота му. Не че преди в живота си не беше имал дълги дни. Но това, че не знаеше къде се намира, нито какво се е случило с нея, загубата ѝ... Чувстваше се така, сякаш бе получил смъртоносно нараняване, макар кожата му да беше непокътната, краката и ръцете му да бяха напълно здрави, а гърдите му — незасегнати от куршум или острие.

Но в сърцето му тя беше негова. И дори да успееше да я върне, за да живее живот, в който той не се вписва, нямаше нищо против. Искаше единствено да е жива и в безопасност.

Джон погледна към татуировчика, положи ръка на сърцето си и се поклони дълбоко. Когато се изправи, мъжът протегна длан.

— Няма нищо, човече. Много се радвам, че я одобряваш. Нека да я покрия с мехлем и превръзка.

След като си стиснаха ръцете, Джон изписа нещо със знаци, а Блей преведе.

— Не е нужно. Той се възстановява със скоростта на светлината.

— Но ще е нужно време да... — Художникът на татуировки се наведе и заоглежда мястото върху кожата, над което беше работил.

Преди да започне да задава въпроси, Джон отстъпи назад и взе тениската си от Блей. Истината беше, че мастилото, което бяха донесли, беше задигнато от запасите на Ви, а това означаваше, че съставките му включваха сол. Името и разкошните дъги около него бяха завинаги и кожата вече беше заздравяла.

Което бе едно от предимствата да си почти чистокръвен вампир.

— Татуировката е върхът — заяви Куин. — Направо е супер секси.

В този миг зад него се появи жената и беше трудно да не бъде забелязана болката, изписана по лицето на Блей. Особено след като тя плъзна листче хартия в задния джоб на Куин. Без съмнение върху него беше записан номерът ѝ, но за нея би било добре да не храни големи надежди. Щом Куин го направеше с някого веднъж, за него историята приключваше. Сякаш сексуалните му партньори бяха ястие, което не би могло да се консумира втори път. За беда, очите на двойничката на Кат фон Ди^[1] сияеха.

— Обади ми се — прошепна му тя със самочувствие, което щеше да отслабва с отминаването на дните.

Куин се усмихна леко.

— Всичко хубаво. Грижи се за себе си.

При изричането на тези думи Блей видимо се успокои, а широките му рамене се отпуснаха. В устата на Куин те бяха синоним на: „Никога няма да ти се обадя или да правя отново секс с теб“.

Джон извади портфейла си, пълен с банкноти, но без никакъв документ за самоличност, и отброи четиристотин. Кое то беше два пъти повече от цената на татуировката. Татуировчикът поклати глава и започна да обяснява, че сумата е прекалено голяма и тогава Джон кимна на Куин.

Двамата вдигнаха десните си ръце към хората, а после проникнаха в съзнанието им и изтриха спомените им за изминалите два часа. Нито татуировчикът, нито рецепционистката щяха да имат ясна представа за случилото се. Най-много някакви неясни сънища. И със сигурност щяха да имат главоболие.

Двамата изпаднаха в транс, а Джон, Куин и Блей излязоха и се сляха със сенките навън. Изчакаха, докато татуировчикът възвърна концентрацията си и заключи вратата... А после беше време да се захванат с делата си.

— В „Салс“? — попита Куин, а в гласа му пролича задоволството от правения секс.

Блей запали нова цигара, а Джон изписа:

— *Чакат ни.*

Един след друг неговите момчета изчезнаха в нощта, но Джон се забави с дематериализирането, тъй като нещо беше пробудило инстинктите му. Погледна наляво и надясно, като острият му поглед пронизваше обгръщания го мрак. По „Трейд“ имаше много неоновии надписи и минаващи коли, защото беше едва два сутринта, но той не се вълнуваше от светлините. Интересуваха го тъмните преки.

Някой ги наблюдаваше.

Плъзна ръка под коженото си яке и обгърна с длан дръжката на кинжала си. Нямахше проблеми с унищожаването на врага, а още по-малко сега, когато беше наясно кой държи неговата жена... Надяваше се да се натъкне на нещо, вонящо на мърша. Но нямаше такъв късмет. Вместо това мобилният му телефон издаде звук. Без съмнение Куин и Блей се чудеха къде е. Той изчака още една минута и реши, че информацията, която се надяваше да получи от Трез и Ай Ем, е по-важна от юмручен бой с *лесър*, спотайващ се в сенките. Кипящ от желание за мъст, той се дематериализира и прие форма на паркинга пред ресторанта. Наоколо нямаше коли и лампите, които обикновено осветяваха тухлената сграда, бяха угасени.

Двойните врати под козирката се отвориха незабавно и Куин подаде глава.

— Какво ти отне толкова време, по дяволите?

Параноя, помисли си Джон.

Вместо това изписа, докато вървеше.

— *Проверявах си оръжията.*

— Можеш да ми кажеш да изчакам. Или да го направя тук.

— *Да, мамо.*

Интериорът на ресторанта беше решен в стила на 60-те с червени тапети и дебел червен килим, докдето стигаше погледът. Всичко наоколо, от креслата и масите, до чиниите и сребърните прибори, беше точно копие на онези, използвани през шейсетте години, а атмосферата беше като във филм с Дийн Мартин: изискана, пишна, с шика на старомодно казино.

Дори звучеше песента на Синатра „Понеси ме към луната“. Вероятно колоните, монтирани нависоко, биха отказали всякаква друга музика.

Тримата отминаха бюрото на салонния управител и влязоха в салона с бара, където се носеше наситен аромат на пури въпреки закона против тютюнопушенето на обществени места в щата Ню Йорк. Блей мина зад барплота от тиково дърво, за да си вземе кока-кола, а Джон, с ръце на кръста, и очи, забити в пода, продължи да крачи по пътеките, очертани от разпръснатите из помещението кожени канапета.

Куин седна в едно от канапетата.

— Казаха да се настаним и да си вземем нещо за пиене. Ще дойдат след няколко секунди...

В този миг от помещението, на чиято врата имаше надпис „Само за персонал“, се разнесе шум от удари с юмруци и пъшкане, заглушаващи гласа на Синатра. Джон изруга и последва примера на Куин, като се настани срещу него. Ако *сенките* се бяха захванали да обработват някой нещастник, щяха да са им нужни повече от няколко секунди. Куин протегна краката си под черната масичка и се облегна назад, като все още сияеше, лицето му беше зачервено от напрежението, а устните му бяха подуты от целувките. Джон се изкушаваше да го попита защо толкова държи да прави секс пред Блей, но се отказа от въпроса, загледан в червената сълза, татуирана на скулата на приятеля му.

Как иначе горкият би успял да легне с някого? Той буквално беше залепен за Джон и всичко, което правеха, беше да излизат и да се бият... А Блей беше част от екипа им.

Блей се приближи с кока-кола в ръка и седна до Джон, без да обели и дума. *Доста неловко*, помисли си Джон, тъй като никой от тях не заговори. Десет минути по-късно вратата с надпис „Само за персонал“ се отвори със замах и оттам се появи Трез.

— Съжалявам, че се наложи да чакате. — Той взе кърпа от бара и обърса кръвта от кокачетата на ръката си. — Ай Ем изхвърля малко боклук навън. Веднага се връща.

Джон изписа:

— *Има ли новини?*

Куин преведе, а Трез смръщи вежди и ги заглежда изпитателно.

— За какво?

— За Хекс — отговори Куин.

Трез започна да сгъва изцапаната с кръв кърпа особено старателно.

— Доколкото съм наясно, Рив живее заедно с вас в имението.

— Така е.

Сянката опря длани в тиковия барплот, а мускулите на раменете му се напрегнаха.

— Тогава защо питате мен за издирването и спасяването й?

— *Познаваш я много добре* — изписа Джон.

След като изписаното беше преведено, тъмните очи на Трез заблестяха в яркозелени оттенъци.

— Познавам я. Тя ми е като сестра, макар и да нямаме една и съща кръв.

— *Тогава какъв е проблемът?* — попита Джон на езика на немите.

Куин се поколеба, сякаш за да се убеди, че Джон наистина иска да каже такова нещо на *сянка*, но той му направи знак да говори. Куин поклати леко глава.

— Казва, че те разбира. Просто иска да се убеди, че всички възможни варианти са обмислени.

— Не мисля, че каза това. — Трез се усмихна хладно. — И ето какъв е проблемът ми.

Идват тук, защото вие и кралят ви не вярвате, че Рив ще ви каже как се движат нещата или не мислите, че той прави достатъчно. Знаете ли какво... Тези на мен не ми минават.

Ай Ем влезе през вратата за персонала и само кимна, преди да застане до брат си и това беше най-близкото до поздрав, което можеха да очакват от него. Беше пестелив с думите. Но не и с юмруците, ако се съдеше по количеството кръв по сивата му тениска. Не попита за естеството на разговора им. Изглеждаше напълно наясно, което значеше, че или е наблюдавал случващото се на охранителния монитор, или правилно разчиташе напрежението в могъщото тяло на брат си.

— *Не сме дошли тук, за да воюваме или да обиждаме някого* — изписа Джон. — *Само искаме да я открием.*

Последва пауза, след като Куин преведе думите му. И после Трез зададе въпроса за един милион долара.

— Кралят ви знае ли, че сте тук? — Когато Джон поклати глава, Трез присви очи още повече. — И какво точно очаквате да научите от нас?

— *Всичко, което знаете или предполагате за местонахождението на Хекс. А също и всякаква информация за търговията на наркотици тук в Колдуел.* — Джон изчака Куин да преведе и после продължи: — *Ако допуснем, че Рив е прав и Леш наистина избива дилърите в града, то повече от очевидно е, че той и Обществото на лесърите ще запълнят нишата, създадена от тях.* — Последва още една пауза, за да го догони Куин. — *Къде купуват хората дрога, освен в клубовете на „Трейд“? Има ли специализиран район за силна дрога? И кои са големите снабдители, с които е работил Рив? Ако Леш иска да участва в играта, трябва да си набавя отнякъде стока.* — Джон отново остави Куин да си поеме въздух. — *Обикаляме из улиците, но досега не сме стигнали доникъде. Откриваме само хора, търгуващи с други хора.*

Трез дръпна ръце от барплота и сякаш можеше да се чуе как мозъкът му работи на пълни обороти.

— Нека те попитам нещо.

— *Разбира се* — изписа Джон.

Трез се озърна, а после отново срещна погледа на Джон.

— Насаеме.

---

[1] Американска майсторка на татуировки, модел и телевизионна звезда. — Бел.ред. ↑

След като *сянката* съобщи искането си, Джон видя как Куин и Блей се напрегнаха и знаеше причината. Трез беше техен съюзник, но също така представляваше сериозна опасност. *Сенките* действаха според свои собствени правила, а освен това бяха способни на неща, които биха смаяли дори *симпат*. Но щом ставаше дума за Хекс, той беше способен да влезе и в огнен ринг.

— *Стига да получа бележник и химикалка, нямам нищо против* — изписа Джон. Нито Куин, нито Блей преведоха казаното, а той се намръщи и ги сръга с лакти. Куин прочисти гърло и закова поглед в стоящия от другата страна на бара Трез.

— Като негов *аструкс нотрум* аз съм там, където е и той.

— Не и на моя територия. Или пък на територията на брат ми.

Куин се изправи, сякаш готов за бой със *сянката*, ако това се наложеше.

— Такива са нашите правила.

Джон стана от канапето и блокира с тялото си пътя на Куин, преди да е предприел нещо. После кимна към задното помещение, където предполагаше, че ще отидат двамата с Трез и зачака *сянката* да мине напред.

Естествено Куин се почувства длъжен да се намеси.

— Зарежи това, Джон.

Джон се обърна и изписа:

— *Нареждане ли трябва да ти дам? Отивам с него, а ти оставаш тук. Точка по въпроса. Край.*

— *Проклет задник* — изписа Куин. — *Не го правя за удоволствие...*

Звукът от позвъняване на входната врата прекъсна спора им и двамата погледнаха към *сенките*. Ай Ем хвърли поглед към охранителния монитор под бара и каза:

— Посетителят за срещата в два и половина е тук.

Той заобиколи барплота и се запъти към вратата, а Трез се съсредоточи върху Куин за един дълъг момент и после се обърна към Джон.

— Кажу ми на твоего момче, че е трудно да защитаваш някого, ако си мъртъв.

Гласът на Куин беше твърд като юмручен удар.

— За него съм готов да умра.

— Продължавай със същото поведение и това няма да остане само хипотетична възможност.

Куин оголи кучешките си зъби и изръмжа дълбоко, превръщайки се в смъртоносно животно — от онези, които хората измисляха в своите страшни приказки. Втренчи се в Трез и беше повече от ясно, че в съзнанието си вече се е покатерил на бара, за да атакува гърлото на *сянката*. Трез се усмихна хладно и не помръдна и на сантиметър.

— Корава тип си, а? Или само се правиш на такъв?

Беше трудно да заложиш на някой от тях. *Сенките* си имаха своите тайни трикове, но пък Куин изглеждаше като булдожер, който се кани да изравни сграда със земята. А и бяха в Колдуел, не в Лас Вегас и Джон не беше букмейкър, че да приема залози.

Верният отговор беше да не допускаш сблъсък между две неконтролируеми сили.

Джон сви дланта си в юмрук и го стовари на масата. Ударът беше толкова силен, че накара всички да завъртят глави, а на Блей му се наложи да улови чашата си с кока-кола, която полетя във въздуха.

След като Джон привлече пълното внимание на двамата противници, той енергично показа среден пръст на всеки поотделно. Тъй като беше ням, това беше най-близкото до команда да укротят страстите.

Разноцветните очи на Куин се насочиха обратно към *сянката*.

— Ти би направил същото за Рив. Не можеш да ме виниш.

Последва пауза... И после *сянката* леко се отпусна.

— Вярно е. — Грохотът на тестостерона намаля до глух тътен и Трез кимна. — Да... Така е. И не се каня да го нараня. Ако той се държи като джентълмен, и аз ще бъда такъв. Давам ти думата си.

— *Остани с Блей* — изписа Джон, преди да се обърне и да тръгне след *сянката*.

Трез го поведе през широк коридор, запълнен с каси бира и алкохол. В далечния му край се намираше кухнята, отделена с летящи врати, които не издаваха никакъв звук при отваряне и затваряне. Ярко осветеното помещение, чийто под беше покрит с червени плочки, представляваше сърцето на ресторанта. Беше просторно и спретнато подредено с редиците си от печки и безброй работни плотове от неръждаема стомана. Навсякъде висяха тигани, а на един от котлоните вреше нещо с невероятен аромат. Трез приближи и вдигна капака. След като вдъхна дълбоко, той хвърли поглед към Джон и се усмихна.

— Брат ми е изключителен готвач.

Със сигурност беше така, помисли си Джон, макар че при *сенките* никога не се знаеше какъв може да е източникът на протеини. Според слуховете обичаха да ядат враговете си. Трез върна капака на мястото му и посегна към купчина с бележници. Взе един, плъзна го по плота и извади химикалка от една стойка.

— Това е за теб. — Трез скръсти ръце пред огромния си гръден кош и се облегна на печката зад себе си. — Когато се обадохте и поискахте да се видим, бях изненадан. Както вече казах, с Рив живеете под един покрив, така че сте наясно какво прави в колонията на север. Вероятно си чул, че тази седмица претърси най-северната част на лабиринта... И би трябвало да знаеш, че не намери абсолютно нищо, което да го кара да мисли, че Хекс е била пленена от *симпат*.

Джон не реагира по никакъв начин. Нито отрече, нито се съгласи.

— Също така ми се струва интересно, че ме питаш за сделките с наркотици, като се има предвид, че Рив знае всичко за търговията в Колдуел. — В този момент в кухнята влезе Ай Ем. Отиде до тенджерата и разбърка добре съдържанието ѝ, после застана до брат си и зае абсолютно същата поза като него. Джон не беше чувал да са близнаци, но започна да се чуди по въпроса. — Та какво става, Джон? — рече Трез. — Защо кралят ви не знае с какво си се захванал и защо не желаете да го обсъдите с Ривендж?

Джон им обърна гръб, взе химикалката и започна да пише. Когато им подаде написаното, *сенките* се наведоха напред.

„Отлично сте наясно какво става. Стига сме си губили времето взаимно.“

Трез се засмя и дори Ай Ем се усмихна.

— Да, можем да разчетем чувствата ти. Просто реших, че ще имаш желание да обясниш. — Когато Джон поклати глава, Трез кимна. — Добре, разбирам и трябва да призная, че уважавам нежеланието ти да се говорят празни приказки. Кой друг знае, че имаш лични мотиви?

Джон отново написа нещо в бележника.

„Вероятно Рив, като се има предвид, че е *симпат*. Куин и Блей. Но никой от братята.“

Ай Ем се намеси.

— Татуировката, която току-що си си направил... с нея ли е свързана? — Джон се изненада за кратко, но после реши, че или успяват да подушат прясното мастило, или чувстват вибрациите на отмиращата болка. Бързо надраска отговора.

„Това не е ваша работа.“

— Добре, това го приемам — заяви Трез. — Чуй ме... Без да се обиждаш, но защо не можеш да се довериш на братята? Притесняваш се как ще приемат факта, че тя е *симпат* ли? Защото нямат проблем с Ривендж.

„Мисли с главата си. Разкрия ли се пред тях и обединим ли усилията си, за да я открием, всички ще очакват церемония по обвързването ни, когато се върне. Не мисля, че това ще ѝ допадне. Ами ако е мъртва? Не искам да се взират в мен през масата по време на хранене и да се чудят кога ще се обеса в банята.“

Трез избухна в смях.

— Не мога да оспоря логиката ти.

„Така че имам нужда от съдействието ви. Помогнете ми да ѝ помогна.“

Двете *сенки* се спогледаха и останаха смълчани задълго, а Джон реши, че провеждат безмълвен разговор един с друг.

След известно време насочиха вниманието си обратно към него и както винаги Трез беше този, който заговори.

— Ами... След като ти беше така любезен да си откровен с нас, ще ти отвърнем със същото. Този разговор ни поставя в много трудна ситуация. Отношенията ни с Ривендж са много близки, както знаеш. И той е въввлечен във всичко това лично, също като теб. — Джон се чудеше как да намери изход от ситуацията, когато Трез рече: — Но ще ти кажем... Никой от нас не знае нищо за нея. Нямаме представа къде е.

Джон преглътна тежко и си каза, че новините са лоши.

— Да, лоши са. Или е мъртва... или я държат някъде. — Трез изруга. — Аз също мисля, че Леш я е отвлякъл. И съм напълно съгласен, че той се опитва да изкарва пари по улиците и това е единственият начин да стигнем до него. Моето предположение е, че използва хора за дилъри, преди да ги привлече към Обществото на лесърите и залагам всичко, че ще започне да ги въвежда официално възможно най-скоро. Ще иска да упражнява пълен контрол върху пласъорите си и единственият начин да го постигне, е, като ги превърне в *лесъри*. Колкото до най-вероятните места за търговия, в моловете винаги се продава добре. Същото важи и за гимназиите, макар че те може да са проблем за вас заради дневната светлина. Търговците от фургоните, продаващи храна в общинските строителни зони, също винаги купуваха от нас. Много стока се пласираше и в парка на скейтбордистите „Екстрийм“. Под мостовете също се продава по нещо, но купувачите са главно бездомници, така че приходите от тях са минимални и едва ли биха заинтересували Леш.

Джон кимна и си помисли, че именно това беше информацията, за която бе дошъл.

„Ами доставчиците?“ — написа той. — „Ако Леш се надява да заеме мястото на Рив, няма ли да влезе във връзка с тях?“

— Да. Най-големият в града, Рикардо Бенлоиз, е доста трудно да бъде открит. — Трез хвърли поглед към брат си и последва ново мълчание. Когато Ай Ем кимна, Трез отново се обърна към Джон. — Добре. Ще се опитаме да ти набавим някаква информация за Бенлоиз или поне толкова, че да успееш да го проследиш при срещата му с Леш.

Джон заговори на езика на знаците, без да се замисли.

— Много ви благодаря.

Двамата кимнаха и Трез каза:

— Имам две условия. — Джон го подкани със знак да продължи. — Първо, не пазим тайни от Рив, така че ще му кажем за посещението ви. — Джон се намръщи, а Трез поклати глава. — Съжалявам, така стоят нещата.

— За нас е добре, че си решил да се разровиш надълбоко — намеси се Ай Ем. — Не че братята не го правят, но колкото повече са участващите в издирването, толкова повече шансове има тя.

На Джон това му беше ясно, но все пак искаше да запази нещата за себе си. Преди да успее да напише нещо, Трез продължи с условията си.

— Второ, трябва да ни предоставяш всяка информация, до която се добереш. Това властно чудовище Ривендж ни нареди да стоим настрана. Твоето идване при нас ни дава много удобно извинение да се намесим.

Джон се почуди защо Ривендж би вързал ръцете на двамата бойци, когато Ай Ем обясни:

— Реши, че може да бъдем убити.

— Със същия успех можеше да ни прикове с вериги към стената — сви рамене Трез. — Именно това беше причината да се съгласим да се срещнем с теб. В мига, когато получихме съобщението ти, знаехме...

— ... че това е шансът...

— ... който търсехме.

Докато *сенките* се допълваха един друг, Джон пое дълбоко въздух. Поне разбираха мотивите му.

— Наистина разбираме. — Трез вдигна юмрук и Джон го удари със своя, а той кимна. — Нека запазим казаното в този частен разговор помежду си.

Джон се наведе над бележника.

„Не каза ли, че ще уведомиш Рив за идването ми?“

Трез прочете написаното и отново се засмя.

— О, ще му кажем, че си дошъл и си поръчал храна.

Ай Ем се усмихна мрачно.

— Но не е нужно да научава за останалото.

След като Трез и Джон отидоха отзад, Блей допи колата си, като наблюдаваше с периферното си зрение Куин, който не спираше да крачи наоколо, сякаш му бяха отрязали крилето и това не му допаднаше. Не можеше да понесе, че го бяха оставили встрани. Независимо дали ставаше дума за вечеря, среща или сбиване, той държеше да има право на пълен достъп. Мълчанието му беше по-ужасно и от ругатните. Блей стана и отиде зад бара с празната чаша в ръка. Докато си сипваше още от газиранията напитка върху кубчетата лед, той се зачуди защо харесваше толкова приятеля си. Той самият беше от учтивите, докато Куин беше по-скоро от типа „разкарай се и умри“.

Явно противоположностите се привличаха. Или поне при него беше така.

Ай Ем се върна и водеше със себе си мъж, който можеше да бъде определен като впечатляващ. Облеклото му беше напълно безупречно, от кройката на тъмносивото палто до идеално лъснатите обувки. Вместо вратовръзка носеше шалче. Гъстата му руса коса беше

къса отзад и по-дълга отпред, а очите му имаха цвят на перли.

— Мили боже, какво правиш тук, мамка му? — проехтя гласът на Куин, когато Ай Ем изчезна някъде отзад. — Ти, копеле наконтено!

Първоначалната реакция на Блей беше да се напрегне до крайност, тъй като допусна, че Куин се чувства привлечен от новодошлия. А точно сега най-малко му трябваше отново да се превърне в зрител на шоуто му.

Но после се намръщи. Беше ли възможно...?

Току-що пристигналият мъж се засмя и прегърна Куин.

— Много те бива с думите, братовчеде. Бих казал, че звучиш като... Нещо средно между шофьор на камион и моряк, в комбинация с дванайсетгодишно хлапе.

Сакстън. Това беше Сакстън, син на Тим. Блей си спомни, че вече го бе срещал веднъж или два пъти.

Куин се отдръпна.

— „Мамка му“ всъщност се използва вместо запетая. Не ви ли учат на това в Харвард?

— Повече наблягат на договори, вещно право и иски срещу посегателство от всякакъв характер. Изненадах се, че твоят случай не беше разгледан на последния изпит.

Кучешките зъби на Куин проблеснаха, когато се усмихна.

— Това е човешки закон. Не могат да ме хванат с него.

— Кой ли може?

— Защо си тук?

— Във връзка с имотни сделки на братята *сенки*. Да не би да мислиш, че изучих човешките закони само за забавление? — Сакстън насочи поглед към Блей. Изражението му мигом стана сериозно и заинтригувано. — Здравей.

Сакстън обърна гръб на Куин и приближи, показвайки такъв интерес, че Блей погледна през рамо, за да провери какво става зад гърба му.

— Блейлок, нали така? — Мъжът протегна изящната си ръка. — Не съм те виждал от години.

Блей винаги се беше чувствал с вързан език в присъствието на Сакстън, защото „наконтеното копеле“ винаги имаше остроумен отговор за всичко. И излъчването му беше като на някой всезнаещ, който не би те посветил в тайните, ако не отговаряш на стандартите му.

— Как си? — попита Блей, когато дланите им се докоснаха.

Сакстън миришеше наистина добре и имаше твърдо ръкостискане.

— Много си пораснал.

Блей почувства, че се изчервява и отдръпна ръката си.

— Ти си все същият.

— Така ли? — Очите му с цвят на перли проблеснаха. — Това хубаво ли е или лошо?

— О... хубаво е. Нямах предвид...

— Кажи ми как вървят нещата при теб. Имаш ли си някоя прекрасна спътница, избрана за теб от родителите ти?

Смехът на Блей беше рязък и скован.

— Боже, не. Някоя не е за мен.

Куин се намеси в разговора, като настани огромното си тяло между тях.

— Ти как си, Сакс?

— Много добре. — Сакстън дори не погледна към Куин, докато отговаряше, а задържа

цялото си внимание върху Блей. — Въпреки че родителите ми искат да напуснат Колдуел. Аз обаче, не съм склонен да го направя.

Тъй като изпитваше необходимост да гледа в друга посока, Блей се зае да пие газираната си напитка и да брои плуващите вътре кубчета лед.

— А ти защо си тук? — попита Сакстън. Настъпи мълчание и най-накрая Блей вдигна поглед, учуден защо Куин не отговаря.

О, ясно. Сакстън не се беше обърнал към братовчед си.

— Няма ли да кажеш нещо, Блей? — настоя Куин и направи гримаса.

За първи път от... боже, струваше му се, че беше за първи път изобщо... той застана очи в очи с най-добрия си приятел. Не че му се налагаше да събере сили, за да го направи. И както винаги разноцветният поглед беше насочен към друг. Куин бе отправил към Сакстън преценяващ поглед, от който някой по-малодушен би се свил от притеснение. Но братовчедът на Куин или не забелязваше, или не го беше грижа.

— Отговори ми, Блейлок — промърмори мъжът и Блей прочисти гърло.

— Тук сме да помогнем на приятел.

— Възхитително. — Сакстън се усмихна и разкри блестящите си зъби. — Знаеш ли, мисля, че не е зле да излезем някой път.

— Разбира се. Звучи чудесно. Ето номера ми. — Гласът на Куин звучеше раздражено.

Точно завърши да диктува цифрите, когато Джон, Трез и Ай Ем се върнаха. Последваха представяне и разговор, в който Блей не взе участие. Той допи напитката си и отиде да сложи чашата в миялната машина. Докато минаваше покрай Сакстън, той му подаде ръка.

— Радвам се, че се видяхме.

По рефлекс Блей пое предложената му длан... и след като си стиснаха ръцете, той осъзна, че в неговата имаше визитна картичка. Прикри изненадата си, а Сакстън се усмихна. Блей я пъкна в джоба си, а Сакстън погледна към Куин.

— Ще ти се обадя, братовчече.

— Да. Разбира се.

Сбогуването беше значително по-малко дружелюбно от страна на Куин, но Сакстън отново не го беше грижа или не забеляза, като второто беше трудно да се повярва.

— Ще ме извините ли? — каза Блей, без да се обръща към някого конкретно. Излезе от ресторанта сам и в мига, когато пристъпи под козирката, запали цигара и се облегна назад на хладната тухлена стена, като опря тока на ботуша си във фасадата на сградата.

Докато пушеше, извади визитката. Беше изработена от плътен кремав картон, а буквите бяха гравирани, а не отпечатани — естествено. Шрифтът беше типичен за старата школа. Приблужи я към носа си и вдъхна аромата на парфюм.

Беше хубав. Много хубав. Куин не признаваше такива неща... По тази причина през повечето време миришеше на кожа и секс.

Преди да прибере визитката обратно в джоба си, той вдъхна отново бавно и продължително. Не беше свикнал да получава внимание. Или да бъде заговарян. Винаги той правеше първата крачка. И откакто се помнеше, целта му винаги е била Куин.

Вратите се отвориха със замах и отвътре се появиха приятелите му.

— Не обичам цигарен дим — изсумтя Куин и размаха ръка, за да отпъди облака, който току-що беше излязъл от устата на Блей.

Блей изгаси цигарата в тока на ботуша си и я пъкна в джоба.

— Къде отиваме?

— В парка „Екстрийм“ — изписа Джон, — онзи до реката. Дадоха ни и друга следа, но тя изисква няколко дни планиране.

— Този парк не е ли свърталище на гангстери? — попита Блей. — Наоколо не гъмжи ли от полиция?

— Защо те тревожат ченгетата? — засмя се Куин рязко. — Ако загазим, Сакс винаги може да дойде и да ни отърве, нали така?

Блей погледна Куин и този път нямаше да е зле да се беше подготвил. Синьо-зеленият поглед на Куин беше закован в него и в мига, в който регистрира този факт, в гърдите му трепна старата и позната възбуда.

По дяволите... Това е мъжът, когото обичам, помисли си Блей. И винаги щеше да обича. Заради извивката на челюстта му и тъмните смръщени вежди, заради пиърсингите на ухото и плътната долна устна, както и гъстата и лъскава черна коса, златистата кожа и мускулестото тяло. Заради това как се смееше и никога не плачеше. Заради белезите в душата му, за които никой не знаеше, и убедеността, че без да се замисли, би се втурнал на помощ в горяща сграда, разпра или автомобилна катастрофа. Заради всичко, което Куин беше и щеше да бъде, докато е жив.

Но едно нещо никога нямаше да се промени.

— Какво никога няма да се промени? — попита Куин и се намръщи.

По дяволите. Беше го казал на глас.

— Нищо. Ще тръгваме ли, Джон?

Джон хвърли поглед към единия, а после към другия и кимна.

— *Имаме само три часа до изгрева. Да побързаме.*

— Обожавам начина, по който ме гледаш.

Намиращата се в противоположния ъгъл на стаята Хекс не отговори на Леш. Ако се съдеше по начина, по който се беше строполил пред бюрото с едното рамо по-високо от другото, тя реши, че вероятно е извадила ръката му от ставата. И това не беше единственото нараняване. По брадичката му се стичаше черна кръв от разцепената устна, а след удара в бедрото му се беше появил оток.

Очите му обхождаха тялото ѝ, но тя не си направи труда да се прикрие с ръце. Ако той се готвеше за втори рунд, на нея ѝ беше нужна всяка капка останала сила. А и свенливостта имаше смисъл, ако те е грижа за тялото ти, а това не важеше за нея от години.

— Вярваш ли в любовта от пръв поглед? — попита Леш, после с изпъшкване се надигна от пода и му се наложи да се подпре на бюрото, докато проверяваше състоянието на ръката си. — Вярваш ли? — настоя.

— Не.

— Циничка. — Той тръгна с накуцване към сводестия отвор, водещ към банята. Застана на вратата и опря едната си длан в стената. Обърна лице наляво и пое дълбоко въздух. С рязко движение намести ръката си и изруга високо. Известно време постоя облегнат на стената, като дишаше тежко, а порязванията по лицето му оставяха петна от черна *лесърска* кръв по бялата дограма. Обърна се към нея и се усмихна.

— Какво ще кажеш да вземем душ заедно? — Тя не отвърна и той поклати глава. — Не? Жалко.

Леш изчезна в облицованото с мрамор помещение и след миг се разнесе шум от течаща вода.

Едва когато чу, че е влязъл под душа и усети аромата на сапуна, тя си позволи внимателно да раздвижи краката и ръцете си. Никаква слабост. Не му показваше никаква слабост. Като причината не беше само желанието ѝ да демонстрира сила пред него, за да го накара да се замисли, преди отново да се захване с нея. Природата ѝ отказваше да се подчини на когото и да било. По-скоро би умряла, борейки се.

Така беше устроена. Беше непобедима. И в случая не ставаше дума за егото ѝ, а за натрупания с годините опит. Без значение какво ѝ причиняваха, тя можеше да го понесе.

Но, мили боже, мразеше да се бие с него. Мразеше всичко случващо се.

Когато малко по-късно той се появи от банята, беше чист и вече бе започнал да се възстановява, синините избледняваха, драскотините изчезваха, костите като по чудо нарастваха. Този неин късмет. Проклетникът беше като навит на пружина.

— Отивам да се видя с баща си. — Когато се приближи към нея, тя оголи зъби, което явно му достави удоволствие. — Обичам нежната ти усмивка.

— Това не е усмивка, задник такъв.

— Както и да го наричаш, харесва ми. И някой ден ще те представя на скъпия ми стар татко. Имам големи планове за нас двамата.

Леш се наведе към нея, без съмнение с намерението да я целуне, но от гърлото ѝ се разнесе ръмжене и той спря, променяйки решението си.

— Ще се върна — прошепна. — Любов моя.

Той знаеше, че Хекс мрази, когато ѝ говори така и затова тя не реагира по никакъв начин. Не направи и саркастична забележка, когато той се обърна и излезе.

Колкото повече отказваше да играе играта му, толкова по-объркан и привлечен от нея се чувстваше той, а това проясняваше главата ѝ.

Докато го слушаше как се движи в съседната стая, тя си го представи как се облича. Държеше дрехите си там. Беше ги преместил, след като бе станало ясно как ще се развият нещата между тях. Той не обичаше хаоса и беше чувствителен, когато ставаше дума за облеклото му. Когато го чу да слиза по стълбите, пое дълбоко въздух и се надигна от пода. Банята още беше пълна с пара и затоплена от неговия душ и макар да ненавиждаше да използва същия сапун като него, намиращото се върху кожата ѝ беше още по-ненавистно. В мига, когато пристъпи под горещата струя, мраморните плочки под краката ѝ се покриха с черно и червено заради двата вида кръв, която беше отмита от тялото ѝ и изчезна в канала. Беше бърза с насапуниването и изплакването, защото макар Леш да бе излязъл само преди секунди, с него никога нищо не се знаеше. Понякога се връщаше веднага, а друг път не се появяваше по цял ден.

Повдигаше ѝ се от миризмата на луксозния френски сапун, за който Леш настояваше да бъде поставян в банята му, но вероятно повечето жени биха се насладили на комбинацията от лавандула и жасмин. Искаше ѝ се да има от сапуна на Рив. Макар че той без съмнение щеше да причини щипане заради раните ѝ. Но на нея страданието ѝ допаднаше и мисълта да се изтърка, докато не свали кожата си, ѝ изглеждаше привлекателна.

Всяко търкане на ръцете и краката ѝ или протягане встрани и навеждане напред беше придружено с болка, и без конкретна причина се замисли за коланите, които беше носила непрестанно, за да контролира *симпатската* си природа. Благодарение на битките в спалнята, болката беше достатъчна, така че тялото ѝ да потисне злите ѝ наклонности. Не че това беше от значение. Не се намираще сред „нормални“ и тъмната ѝ страна ѝ помагаше да се справи със ситуацията.

Все пак след две десетилетия, в които беше носила шиповете, сега беше странно да живее без тях. Беше оставила изработените от метал бодливи колани в имението на Братството... На бюрото в стаята, където беше отседнала в деня, преди да тръгнат към колонията. Намерението ѝ беше да се върне в края на нощта, да се изкъпе и да ги сложи обратно на местата им... Но сега те без съмнение събираха прах в очакване на нейното завръщане.

Започваше да губи вяра, че ще настъпи моментът на щастливото ѝ повторно събиране с тях.

Беше интересно как можеше да се обърка животът. Напускаш дома с идеята, че ще се върнеш, но после пътят, по който се движиш, те повежда в съвсем друга посока.

Колко ли време братята щяха да пазят личните ѝ вещи? Колко време беше нужно, докато няколкото притежавани от нея предмета, намиращи се в имението на Братството, ловната ѝ хижа или сутеренния ѝ апартамент щяха да бъдат сметнати за ненужен боклук? Вероятно срок от две седмици се приближаваше до възможния максимум, макар че никой освен Джон не знаеше за подземното ѝ убежище и вероятно вещите ѝ, намиращи се там, щяха да се задържат доста по-дълго.

След някоя и друга седмица нещата ѝ без съмнение щяха да бъдат натикани в килера. После в малък кашон на тавана. Или може би просто ще бъдат изхвърлени в кофата.

Така става, когато някой умре. Притежанията му се превръщат в отпадък, освен ако някой друг не ги приеме за свои. Но едва ли щяха да се намерят много желаещи да направят това с коланите ѝ. Спря водата, излезе изпод душа и се избърса, а после се върна в спалнята.

Точно когато седна до прозореца, вратата се отвори и малкият *лесър*, който работеше в кухнята, влезе с поднос, отрупан с храна. Винаги изглеждаше объркан, когато оставяше приготвеното от него на бюрото и се озърташе, като че след всичкото това време още не можеше да разбере защо носи топли ястия в празна стая. Инспектира стените, оглеждайки новите олющвания и следи от черна кръв. Като се имаше предвид колко спретнат изглеждаше, сигурно му се искаше да направи основен ремонт. Когато беше дошла за първи път, копринените тапети на стените бяха в идеално състояние. Сега изглеждаха, сякаш са били прекарани през менгеме.

Той отиде до леглото, изпъна намачканата завивка и подреди разхвърляните възглавници, като остави вратата широко отворена, а тя се втренчи в стълбите. Нямаше смисъл да се опитва да избяга. Да му говори също не би помогнало. Нито пък да действа по методите на *симпатите*, защото беше блокирана и психически, не само физически.

Всичко, което можеше да прави, бе да го наблюдава и да си мечтае някак да го докопа. Боже, тази безсилна потребност да убива сигурно изпитваха и държаните в зоопарка лъвовете, когато гледачите влизаха в клетките им с метли и храна. Идват, погрижват се за условията ти на живот и си отиват, а за теб няма мърдане.

Как да не ти се прииска да забиеш зъби в нещо?

След като той си тръгна, тя се приближи до храната. Нямаше да ѝ помогне, ако си го изкара на пържолата, а и имаше нужда от енергия, за да се бие, така че изяде всичко. За нея храната имаше вкус на картон и тя се почуди дали някога отново щеше да хапне нещо, защото го иска и ѝ допада начина, по който е подправено.

Да гледа на храната като на гориво беше разумно, но със сигурност не я караше да очаква следващото ястие с нетърпение.

Когато приключи с храненето, отиде обратно до прозореца, настани се в креслото и притисна колене към гърдите си. Докато се взираше към улицата, тя не си почиваше, а просто беше в покой. Дори след всички тези седмици продължаваше да търси изход... И щеше да продължи да го прави, докато от устните ѝ не се изтръгне последният ѝ дъх.

Поривът да се бие с Леш не беше само следствие на обстоятелствата, но отразяваше и самата ѝ същност. Осъзнаването на това я накара да се замисли за Джон.

Така решително се беше отдръпнала от него.

Спомни си за онзи път, когато бяха заедно, не последния път, когато той я беше накарал да си плати за това, че го бе отблъснала, а за първия път в жилището ѝ. След секса той беше понечил да я целуне... Очевидно беше искал нещо повече от бързо и грубо чукане. И какъв беше нейният отговор? Беше се дръпнала и беше отишла в банята, където се изми старателно, сякаш той я беше омърсил. После беше напуснала апартамента. Така че не го винеше за начина, по който се бяха сбогували последния път.

Тя се озърна из тъмнозеления си затвор. Вероятно щеше да умре тук. При това сигурно щеше да се случи скоро, тъй като не беше пила кръв от доста време, а се намираше под сериозен физически и психологически стрес. Осъзнаването на приближаващата смърт я накара да се замисли за многото лица, които беше наблюдавала, докато душата им се освобождаваше от тялото. Като убиец, смъртта беше част от работата ѝ. А като *симпат*, тя беше един вид призвание за нея.

Процесът винаги я беше запленивал. Всеки убит от нея се беше борил срещу съдбата си, дори когато Хекс стоеше надвесена над него с оръжие в ръка, и макар да осъзнаваше, че и да се измъкнеше някак, тя щеше да нанесе нов удар. Това обаче, очевидно не ги беше

спирало. Ужасът и болката действаха като енергийни източници, подхранваха битката, и тя познаваше това усещане. Как се бориш за последния си дъх, макар въздухът да не може да проникне в гърлото ти. Как по горещата ти кожа плъзва студена пот. Как мускулите ти отслабват, но ти още разчиташ на тях да се движат и движат.

Предишните, които я бяха държали в плен, я бяха докарвали до смърт няколко пъти.

Макар вампирите да вярваха в Скрайб Върджин, *симпатите* нямаха концепция за задгробния живот. За тях смъртта не представляваше изход към друга магистрала, а по-скоро към тухлена стена, с която да се сблъскаш. А зад нея нямаше нищо.

Тя лично не вярваше в цялата история за святото божество и независимо дали ставаше дума за възпитание или собствени заключения, резултатът беше същият. Смъртта представляваше краят. Та тя беше наблюдавала настъпването ѝ отблизо толкова много пъти и след огромното страдание... настъпваше нищото. Жертвите ѝ просто спираха да се движат, замръзваха в позата, в която са били, когато сърцето е спряло да бие. И може някои да умираха с усмивка на лицето, но по нейно мнение това беше по-скоро гримаса.

Някой би казал, че са се озовали озарени от бяла светлина пред вратите на царството небесно, ако се съдеше по това как се ухилват, все едно са спечелили от лотарията. Но може би израженията на лицата им не се дължаха толкова на това къде отиваха, а къде са били.

Разкажание... Всеки изпитва разкажание за нещо.

Като се оставеше настрана факта, че ѝ се искаше да е родена при други обстоятелства, сред многото ѝ грехове имаше две големи прегрешения, които ѝ тежаха повече от всички останали.

Искаше ѝ се преди всички онези години да беше казала на Мърдър, че е *полусимпат*. Така след отвеждането ѝ в колонията, той не би дошъл да я спасява. Щеше да е наясно, че е неизбежно другата част от семейството ѝ да дойде и да има претенции спрямо нея и нямаше да свърши по начина, по който се бе случило.

Също така ѝ се искаше да можеше да се върне назад и да каже на Джон, че съжалява. Пак би го отблъснала, защото това бе единственият начин той да не повтори грешката на първия ѝ любовник. Но щеше да му обясни, че вината не е в него. А в нея.

Е, сега поне с него всичко щеше да е наред в създалата се ситуация. Той имаше братята и краля на расата, които да се грижат за него, а благодарение на това, че го е отрязала, нямаше да стори нещо глупаво.

И така, тя беше сама и можеше да разчита единствено на себе си, и съдбата щеше да реши как ще завърши всичко това. След като беше водила живот, изпълнен с насилие, никак не беше изненадващо, че ще срещне такъв край... Но, вярна на природата си, тя със сигурност щеше да повлече и още някого със себе си на път към изхода.

По дяволите, постепенно започваше да се развиделява. Джон хвърли поглед към часовника си, но това беше пълна загуба на време. Паренето в очите му казваше всичко, което му беше нужно да знае, и по-точно — колко малко от нощта им беше останало.

Дори самото приближаване на деня го караше да мига учестено. Но и бездруго активността в парка започваше да замира. Надрусаните скитници се бяха изтегнали по пейките или се свираха из обществените тоалетни за по една последна доза. За разлика от другите паркове на Колдуел този беше отворен денонощно седем дни в седмицата. Флуоресцентни лампи на високи пилони осветяваха ширналите се бетонови повърхности. Беше трудно да се каже какво е целяла градската управа с двайсет и четири часовото работно време на парка, защото се беше получило именно това — денонощно работно време за наркодилърите. При цялото количество наркотици, сменящо притежателя си, мястото беше като някой от баровете на „Трейд“. Но нямаше *лесъри*. Само хора, търгуващи в сенките с други хора.

Все пак беше обещаващо. Ако Леш все още не беше внедрил свои пласъори, щеше да го направи. Въпреки ченгетата, които бездействаха в колите си без отличителни знаци, наоколо имаше предостатъчно закътани места и отлична видимост. Паркът беше оформен като огромна тераса с множество рампи и трамплини. В резултат на това хората лесно можеха да забележат приближаващите се полицаи и да се шмугнат във всевъзможни скривалища.

А те наистина бяха много бързи и умели в укриването си. От наблюдателния си пункт зад една служебна барака Джон и момчетата бяха видели как това се случва отново и отново. Чак те караше да се почудиш защо полицаите не пращаха свои хора в цивилни дрехи да се смесят с присъстващите.

Или може би го бяха направили. Може би имаше и други като Джон, които бяха невидими за тълпата. Е, не точно като него, Блей и Куин. Дори супер трениран полицаи не би могъл да се слее с нищото, а Джон и неговите приятели правеха именно това през последните три часа. Всеки път, когато някой минеше покрай тях, те изтриваха спомена за себе си.

Беше странно да се намираш някъде, но да не си част от мястото... Усещан, но не и виждан.

— Ще тръгваме ли? — попита Куин.

Джон хвърли поглед към развиделяващото се небе и си каза, че след приблизително тринайсет часа проклетото горещо и ярко слънце щеше да залезе и те отново можеха да се върнат в скришния си ъгъл, за да чакат.

По дяволите!

— Джон? Да вървим.

За част от секундата той беше готов да откъсне главата на приятеля си, вдигна ръце и се нареди да избълва поредица от ругатни, започващи с „майната ти, не си ми бавачка“. Спря го осъзнаването на факта, че броят на часовете, през които бяха чакали, нямаше да накара Леш да се появи, а да си го изкара на Куин също не би ги доближило до целта им.

Той кимна и хвърли последен поглед наоколо. Беше останал само един дилър, който изглежда командваше цялото шоу и оставаше на линия до самия край. Стоеше предимно срещу главната рампа, което беше хитро от негова страна, тъй като имаше видимост към

целия парк, чак до далечните ъгли и улицата, от която се появяваха и си тръгваха полицаите.

Хлапето изглеждаше около седемнайсет или осемнайсет годишно, а дрехите му висяха около тялото, причината, за което донякъде беше стилът на обличане на скейтбордистите, но също така и консумацията на продаваното от него. Изглеждаше така, сякаш се нуждае от изтъркване с телена четка, при това поне няколко пъти, но имаше вид на пъргав и схватлив. И очевидно действаше сам. А това беше интересно. Ако искаше да доминира в определена наркотеритория, съответният дилър имаше нужда от подкрепление. В противен случай биваше нападнат заради стоката или парите. Но този младеж... Беше сам през цялото време.

Или имаше сериозен гръб, спотайващ се някъде из сенките, или скоро щеше да излезе от играта.

Джон, който се беше облегал на стената, се изправи и кимна на момчетата.

— *Да вървим.*

Когато отново прие форма и тялото му възвърна тежестта си, ситните камъчета проскърцаха под ботушите му, а лицето му срещна хладния порив на вятъра. Дворът на имението на Братството беше ограден от фасадата на централното крило на къщата и високата шест метра защитна стена, която обикаляше целия имот. Белият мраморен фонтан в средата все още бе празен и щеше да заработи едва когато настъпеха топлите месеци, а шестте паркирани в редица коли чакаха да се включат в действие. Стоманените капаци започнаха да се спускат един след друг и да закриват прозорците подобно на затварящите се клепачи на безброй очи.

Мисълта да влезе вътре го ужасяваше. Макар да имаше над петдесет стаи, в които да се разхожда, ако пожелае, фактът, че трябваше да остане затворен до залеза на слънцето, го караше да гледа на къщата като на кутия за обувки.

Куин и Блей се материализираха от двете му страни, а той се изкачи по стълбите към огромните двойни врати и бутна една от тях, за да се озове във вестибюла. Вътре обърна лице към охранителната камера. Мигом беше отключено и той влезе във фойе, наподобяващо стила на царска Русия. Извисяващият се над три етажа изрисуван таван беше носен от колони от малахит и тъмночервен мрамор. Златните орнаменти на аплиците и огледалата отразяваха меката светлина, което придаваше на цветовете още по-голямо богатство. А стълбището... Наподобяваше покрита с килим самолетна писта, извисяваща се към небесата. Позлатеният парапет се разделяше в горния край, за да оформи подпорите на открития балкон на втория етаж.

Баща му не беше пестил средства и очевидно беше имал склонност към драматизъм. Липсваше единствено симфонична музика за фон, за да изникне представата как крал се носи надолу в одеждите си.

В този миг в горния край се появи Рот. Масивното му тяло беше облечено в черни кожени дрехи, а дългата му черна коса се спускаше по масивните му рамене. Носеше тъмните си очила и въпреки че се намираше пред огромното и стръмно стълбище, той не погледна надолу. Нямаше смисъл. Очите му бяха напълно слепи.

Но той не беше напълно лишен от зора си. До него беше Джордж, който държеше всичко под око. Зоркият поглед на кучето насочваше краля и двамата бяха свързани благодарение на повода, обхващащ гръдния кош на голдън ретривъра. Бяха неравностойна двойка, единият добродушен красавец с остри зъби, а другият — безмилостен боец, способен да ти прекърши врата, без да се замисли. Но двамата се спогаждаха добре и Рот бе направо влюбен в животното. Кучето беше любимеца на краля. Кучешката храна не се признаваше за

нищо и Джордж ядеше същото, с което се хранеше и господарят му, което значеше първокачествено телешко и агнешко месо. Също така се носеше слух, че ретривърът спи в леглото на Бет и Рот, макар че това нямаше как да бъде потвърдено, защото никой не беше допускан в покоите на Първото семейство.

Когато Рот тръгна надолу към фоайето, той накуцваше заради нещо, с което се занимаваше от Другата страна в дома на Скрайб Върджин. Никой не знаеше кого среща там, нито защо се появява със синина под окото или разцепена устна, но всички, дори и Джон, бяха доволни от тези срещи. Те държаха Рот относително спокоен и настрана от бойното поле.

Докато кралят слизаше надолу, няколко от братята влязоха след Джон през входната врата, затова той реши, че трябва бързо да се спаси. Щом *сенките* бяха усетили мириса на прясното мастило, събиращите се за последното хранене обитатели на къщата също нямаше да го пропуснат, в случай че застанеха твърде близо до него.

За щастие в библиотеката имаше бар с напитки и Джон се запъти натам, за да си сипе чаша „Джак Даниълс“. Първата от многото предстоящи. Като постави началото на алкохолния маратон, той се облегна на мраморния плот и повече от всичко му се прииска да имаше машина на времето, макар че му беше трудно да реши дали би искал да се придвижи напред или да се върне назад.

— Искаш ли нещо за ядене? — попита Куин от прага.

Джон не погледна към него, а само поклати глава и сипа в чашата си още от течността, носеща облекчение.

— Добре, ще ти донеса сандвич.

Джон изруга наум, завъртя се и изписа с пръсти.

— *Казах, че не искам.*

— Печено телешко? Добре тогава. Ще ти отрежа и парче морковен пай. Подносът ще бъде доставен в стаята ти. — Куин се обърна. — Ако изчакаш тук още пет минути, всички ще са седнали на масата и стълбището ще е чисто.

Приятелят му си тръгна и това спести запращането на чашата по посока на главата му, тъй като нямаше друг начин да изрази желанието си да остане сам. А и това наистина би било разхищение на хубавото питие, защото Куин беше толкова твърдоглав, че не би имало сериозен ефект дори да го удариш с крик по челото.

За щастие алкохолът започваше да действа, като разстла пелената на вцепенението върху раменете на Джон, преди да обхване цялото му тяло. Не успяваше да даде покой на съзнанието му, но поне костите и мускулите му се отпускаха. След като изчака въпросните пет минути, Джон взе чашата и бутилката и тръгна нагоре, като прескачаше по две стъпала наведнъж. Докато се изкачваше, чуваше приглушени разговори от трапезарията, но това беше всичко. В последно време нямаше много поводи за смях по време на хранене.

Когато стигна до стаята си, отвори вратата и влезе в някакво подобие на джунгла. На всяка възможна повърхност бяха метнати дрехи — върху скрина, стола, леглото, дори върху телевизора с плазмен екран. Като че гардеробът му беше избълвал цялото си съдържание. Под нощните шкафчета от двете страни на леглото се въргаляха празни бутилки от „Джак Даниълс“, подобно на телата на мъртви войници, и вече бяха започнали да превземат останалата част от пода. Фриц и останалият обслужващ персонал не бяха допускани в помещението от две седмици и, както се развиваха нещата, когато най-сетне отвореше вратите за тях, щеше да им е нужен багер.

Съблече се и пусна кожените панталони и ризата си на пода, както правеше винаги, но с якето беше особено внимателен. Или поне докато не извади оръжията, а после го захвърли в края на леглото. В банята провери старателно двата си кинжала и бързо почисти оръжията си с комплекта, оставен до втората мивка.

Да, стандартите му за чистота бяха паднали по-ниско и от тези на беден студент, но с оръжията беше различно. Снаряжението трябваше да бъде поддържано. Взе си бърз душ и докато сапунисваше гърдите си, помисли как беше имало време, когато дори допирът на топлата вода караше члена му да се втвърди. Вече не беше така. Не беше получавал ерекция... от последния път, когато беше спал с Хекс.

Просто не проявяваше интерес към секс дори и в сънищата си, а това беше нещо ново. Преди преобразяването, когато се предполагаше, че все още не е наясно със сексуалността си, подсъзнанието му произвеждаше какви ли не жарки образи. И тези сексуални пиршества бяха толкова реални и пълни с подробности, като че бяха спомени, а не продукт на сънищата му.

А сега? Единственото, прожектирано на екрана в главата му, бяха сцени с преследване от „Проклятието Блеър“ 2^[1], в които той бягаше, изпаднал в паника, без да знае какво го преследва... Или дали някога ще бъде в безопасност. Когато излезе от банята, намери поднос, върху който имаше сандвич с печено телешко и огромно парче морковен пай. Нищо за пиене, но Куин беше наясно, че той си набавя нужната течност само от господин Даниъл.

Джон се нахрани, застанал прав пред бюрото и гол, като в деня на раждането си. Когато храната се озова в стомаха му, той се почувства останал без енергия и с опразнена глава. Обърса устата си с ленената салфетка и остави подноса в коридора, а после отиде в банята да измие зъбите си само заради навика.

Изгаси осветлението в банята. После и това в спалнята.

После седна с приятеля си Джек в леглото.

Колкото и да беше изтощен, не очакваше лягането с нетърпение. Зависимостта между количеството енергия и разстоянието между главата му и пода беше обратнопропорционална. Макар едва да държеше очите си отворени, в мига, когато докоснеше възглавницата, мислите му щяха да започнат бясното си препускане и той би свършил напълно буден, загледан в тавана в брое на часовете и тревогите си.

Допи уискито в чашата и опря лакти на коленете си. Само след миг главата му започна да клюма, а клепачите му да се спускат надолу. Когато тялото му започна да се накланя настрани, той не го спря, макар че не беше сигурен за посоката — към възглавниците или към юргана.

Възглавниците.

Вдигна краката си на леглото, придърпа завивката около кръста си и се отпусна в миг на блаженство. Може би тази вечер цикълът щеше да се прекъсне. Може би това прекрасно усещане за облекчение щеше да го погълне в черната си дупка. Може би...

Очите му се отвориха широко и той се взря в непрогледната тъмнина. Не. Беше изтощен до крайност и не просто буден... а напълно съсредоточен. Потърка лицето си и реши, че противоречието в тази ситуация беше равностойно на способността на земните пчели да летят. Учените настояваха, че това не е възможно, но то все пак се случваше непрестанно.

Обърна се по гръб, скръсти ръце върху гърдите си и се прозя с такава сила, че челюстта го заболя. Беше му трудно да реши дали да светне лампата. Тъмнината засилваше хаоса в

главата му, но светлината дразнеше очите му и той имаше чувството сякаш плаче. Затова обикновено редуваше двете позиции на ключа. Чу как Зейдист, Бела и Нала минаха по коридора със статуите, за да се приберат в спалнята си. Докато двойката обсъждаше вечерята, Нала гукаше и писукаше по начина, по който го правят бебетата, когато коремчетата им са пълни, а родителите им са близо до тях.

Бяха последвани от Блей, който с изключение на Ви беше единственият пушач в къщата и така Джон разбра, че е той.

Беше придружен от Куин. Нямаше как иначе. В противен случай Блей не би запалил извън собствената си стая.

Още изживяваше случилото се с рецепционистката в ателието за татуировки и кой би могъл да го вини?

Навън настъпи тишина. И после се чу звукът от последния чифт ботуши. Тор се беше отправил към леглото си.

Беше ясно кой е по-скоро заради тишината, отколкото заради звуците, които издаваше. Стъпките му бяха забавени и относително леки като за брат. Тор се трудеше да вкара тялото си отново във форма, но още не беше допуснат до бойното поле, което беше разумно. Трябваше да наддаде поне още двайсет килограма, преди да се озове лице в лице с врага.

Нямаше кой друг да минава по коридора. Ласитър, известен още като златната сянка на Тор, не спеше, така че ангелът обикновено оставаше в билиардната зала и гледаше интелектуални предавания по телевизията. Разни, свързани с тестове за бащинство, или пък маратон на „Отчаяни съпруги“.

Тишина... тишина... тишина...

Когато звукът от ударите на собственото му сърце започна да го вбесява, Джон изруга и се протегна, за да светне лампата. Облегна се назад на възглавниците и отпусна тежко ръце. Не споделяше страстта на Ласитър към телевизията, но всичко беше по-добро от тишината. Заопипва сред празните бутилки и откри дистанционното управление. Натисна бутона и последва пауза, като че проклетото нещо беше забравило за какво служи, но после екранът проблесна.

Линда Хамилтън тичаше по някакъв коридор, а тялото ѝ излъчваше мощ. В далечния край се отвориха вратите на асансьор... Вътре бяха тъмнокосо хлапе и Арнолд Шварценегер.

Джон отново натисна бутона и образът изчезна.

За последен път беше гледал този филм заедно с Тор... По времето, когато братът го беше спасил от жалкото му съществуване, за да му покаже кой е в действителност... По времето, когато шевовете, поддържащи живота и на двамата цял, се бяха разпаднали.

В сиропиталището, в човешкия свят, на Джон му беше повече от ясно, че е различен... И тогава братът му беше дал отговор защо е така. Проблясването на кучешките му зъби беше обяснило всичко. Естествено беше преживял доста тревоги, съпътстващи осъзнаването, че не е онзи, за когото се бе смятал.

Но Тор беше стоял плътно до него, беше гледал спокойно телевизия, макар според плана с дежурствата да беше негов ред да се бие и въпреки факта, че имаше бременна *шелан*. Най-милото нещо, което някой беше правил за него.

Джон се върна към действителността и хвърли на нощната масичка дистанционното, което отскочи и събори една бутилка. От нея се изляха няколко останали последни капки уиски и той се протегна и взе една тениска, за да ги попие. Кое то, като се имаше предвид бъркотията в стаята му, беше толкова безсмислено, колкото да си прокараш „Биг Мак“ и

пържени картофи с диетична кола. Но както и да е.

Обърса старателно плота на масичката, като вдигаше бутилките една по една, а после отвори малкото чекмедже, за да хвърли поглед на...

Като метна тениската си на пода, бръкна вътре и извади древната книга в кожена подвързия. Дневникът беше негово притежание от около шест месеца, но не го беше прочел.

Това беше единственото, което имаше от баща си.

Тъй като нямаше с какво друго да се занимава, нито къде да отиде, той отвори предната корица. Страниците бяха пергаментови и миришеха на старо, но текстът, изписан с мастило, беше напълно четлив.

Джон се замисли за бележките, които беше писал на Трез и Ай Ем в ресторанта и се зачуди дали почеркът му е сходен с този на баща му. Тъй като записките в дневника бяха на Древния език, нямаше как да разбере.

Фокусира зрението си и започна да изучава как са изписани буквите, как отделните извивки, оставени от мастилото върху хартията, оформяха символите. Забеляза, че нямаше грешки, нито зачертавания и макар листовете да не бяха разграфени, редовете бяха равни и спретнати. Представи си как Дариъс се е трудил върху страниците на светлината на свещта и е потапял перото си...

Джон усети странни тръпки да преминават по тялото му, както когато се чудиш дали не се разболяваш... Но замайването премина, а в съзнанието му изникна образ.

Огромна каменна къща, не много различна от тази, в която живееш в момента. Стая, обзаведена с красиви вещи. Набързо нахвърляни записки в дневника, преди началото на голям бал.

Светлината, хвърляна от свещите, е мека и приятна.

Джон се отърси от образа и продължи да разгръща страниците. По някое време започна да чете, вместо да разглежда редовете и буквите...

Черният цвят на мастилото беше заменен с кафяв, когато баща му беше описал изживяванията си от първата му нощ във военния лагер. Колко студено е било. Колко уплашен се е чувствал. Колко много му е липсвал домът. Колко самотен е бил.

Джон усещаше такава съпричастност с чувствата му, сякаш бащата и синът представляваха едно цяло. Въпреки многото години и огромното разстояние помежду им, на Джон му се струваше, че е заел мястото на баща си.

Но не се ли намираше той в съвсем същата ситуация? Враждебна действителност с множество мрачни ъгли... И липса на родители, които да го подкрепят сега, когато Уелси беше мъртва, а Тор водеше съществуването на дишащ призрак.

Беше трудно да се каже кога клепачите му се бяха затворили, но по някое време той беше заспал, стискайки с благоговение в ръцете си малкото, което имаше от баща си.

---

[1] Нискобюджетен филм на ужасите. — Бел.ред. ↑

Пролетта на 1671 г., Древната страна

Дариъс се материализира в гъстата гора, приемайки форма до входа на пещерата. Оглеждаше нощта и се вслушваше в шумовете в търсене на нещо, което си струва да бъде чуто... Сърните потропваха с копита покрай потока, вятърът свистеше между клоните на боровете и той долавяше собствения си дъх, но нямаше хора или лесъри. Само още миг... и той се шмугна под една надвиснала скала, за да се озове в естествено оформена ниша, появила се там преди векове. Колкото по-навътре влизаше, толкова по-гъст и наситен с мирис, който той ненавиждаше, ставаше въздухът. Плесенясалата пръст и студената влага му напомняха военния лагер и макар да бяха минали двацет и седем години от напускането на този ад, спомените от времето, прекарано с Блъдлетър бяха достатъчни да го накарат да потръпне дори сега. Стигна до стената в дъното и прокара ръка по влажната неравна скала, докато не откри метална ръчка, с която освободи механизма на една тайна врата. Последва приглушено проскърцване и част от камъка се плъзна вдясно. Той не дочака отдръпването на целия панел, а се вмъкна в мига, когато успя да побере масивния си гръден кош странично в отвора. Озвал се вътре, той използва друга ръчка и изчака, докато панелът се върне обратно на мястото си. Дългата пътека до Светилището на Братството беше осветена от факли, които горяха яростно и оформяха трепкащи сенки по тавана и стените. Беше изминал около половината разстояние, когато до ушите му стигнаха гласовете на братята. Очевидно на срещата присъстваха много от тях, като се имаше предвид симфонията от басове. Мъжките тонове се припокриваха и бореха за надмощие. Той вероятно пристигаше последен.

Когато стигна до желязната порта, извади тежък ключ от горния си джоб и го вкара в ключалката. Отварянето изискваше прилагането на сериозна сила дори от негова страна. Огромното крило можеше да се отмести само ако желязният да влезе докажеше, че е способен да го помръдне. Когато проникна в просторното подземно пространство, Братството вече се беше събрало и с неговата поява срещата им можеше да започне.

Той се настани до Агъни, а гласовете притихнаха и Рот поздрави присъстващите. Братството уважаваше лидера на расата им. Макар той да не беше воин като тях, беше кралска особа с ценни качества, чиито мъдри съвети и благоразумна съдържаност бяха от огромно значение във войната срещу лесърите.

— Воини мои — заговори кралят, — призовах ви тук тази вечер с важни новини и молба към вас. През деня в дома ми дойде пратеник доген и помоли за лична среща. След като отказа да изложи проблема си пред моя секретар, той изгуби самообладание и заплака. — Ясните зелени очи на монарха огледаха лицата на присъстващите, а Дариъс се почуди накъде водеше разговора. Вероятно не в добра посока, помисли си той. — В този момент се намесих аз. — Кралят затвори очи за миг. — Господарят на догена го беше пратил с възможно най-лоши новини. Необвързаната дъщеря на семейството е изчезнала. Оттеглила се за почивка рано и всичко било наред, докато прислужницата не ѝ занесла храна по средата на деня, като мислела, че може да е гладна. Стаята ѝ била празна.

— Кога е била видяна за последно? — попита определеният за лидер на Братството Агъни.

— Преди Последното хранене. Отишла при родителите си, казаха им, че няма апетит и че ще се оттегли за почивка. — Погледът на краля продължи да обхожда лицата на

братята. — Баща ѝ е честен мъж, който ми е правил лични услуги. По-важни обаче са делата, вършени от него в полза на расата ни в ролята му на лийдайър на Съвета. — Из пещерата се разнесоха ругатни, а кралят кимна. — Точно така, става дума за дъщерята на Сампсън.

Дариъс скръсти ръце пред гърдите си. Новините бяха много лоши. Дъщерите на глимерата бяха като най-скъпоценни бижута за бащите си... Докато не бъдеха предадени под грижите на друг достоен мъж, който да ги третира по същия начин, тези жени бяха старателно закриляни и пазени от външния свят... Не изчезваха просто така от семейните си домове. Биха могли обаче, да бъдат отвлечени.

Като всяка рядкост, тези жени с изключително знатно потекло имаха висока стойност и както винаги, когато опираше до глимерата, индивидът имаше по-малко значение от семейството. Биха платили откуп не за да спасят живота ѝ, а репутацията на рода ѝ. Наистина не беше нещо нечувано девица да бъде отвлечена и държана за пари, което предизвикваше ужас сред останалите.

Обществото на лесърите не беше единственият източник на зло в този свят. Беше известно, че вампирите също имаха престъпници в обществото си.

Гласът на краля резонира из пещерата, дълбок и настоятелен.

— Като мои лични гардове искам да намерите разрешение на тази ситуация. — Очите му се заковаха в Дариъс. — И има един, когото ще помоля специално да се заеме с поправянето на това зло.

Дариъс се поклони ниско още преди молбата да беше изречена. Както винаги, той беше напълно готов да изпълни всяка поръка от своя крал.

— Благодаря ти, боецо мой. Уменията ти на дипломат ще са от помощ в този опустошен дом, както и познанията ти на етикет. И когато разкриеш кой е злодеят, съм напълно убеден в способностите ти да се погрижиш нещата да намерят... нужния завършек. Възползвай се от услугите на стоящите рамо до рамо с теб и най-важното, намери я. Никой баща не бива да понася тази ужасяваща празнота.

Дариъс не можеше да не се съгласи.

Задачата беше възложена мъдро от мъдър крал. Дариъс имаше умения на дипломат, това беше вярно. Но се чувстваше особено отдаден на жените, след като беше изгубил майка си. Не че другите братя не биха се впуснали с подобна целеустременост, с изключение може би на Харм, който имаше много мъгляви представи за стойността на жените. Но Дариъс беше онзи, който би приел тази отговорност най-присърце и Рот беше преценил отлично това. Със сигурност щеше да има нужда от помощ и той се озърна, за да реши кого да избере, като местеше поглед по мрачните, но вече отлично познати му лица. Спря да се оглежда, когато забеляза сред тях едно, което не му беше известно. От другата страна на олтара до брат Харм стоеше негова по-тънка версия. Момчето беше тъмнокосо, със сини очи също като баща си и определено имаше потенциал да развие широки рамене и масивен гръден кош, каквито имаше и Харм. Но приликата свършваше дотук. Харм се беше облегал арогантно на стената на пещерата, което не беше изненадващо. Предпочиташе битките пред разговорите и отделяше на последните твърде малко време и внимание. Момчето, от своя страна, изглеждаше запленено до крайност, а интелигентните му очи се бяха заковали в краля.

Ръцете му бяха зад гърба. Въпреки че стоеше привидно спокоен, той не спираше да кърши ръце далече от погледа на останалите, като го издаваше движението на раменете

му.

Дариъс можеше да разбере как се чувства момчето. След тази среща всички щяха да излязат на бойното поле и синът на Харм за първи път щеше да бъде подложен на изпитание срещу врага.

А не беше въоръжен както трябва.

Току-що излязъл от лагера, оръжията му не бяха по-добри от онези, които Дариъс беше притежавал... Непотребните боклуци на Блъдлетър. Кое то беше тъжно. Дариъс не беше имал баща, който да се погрижи за него, но Харм бе длъжен да го направи за сина си, като му осигури добре балансиран и добре изработен кинжал, не по-лош от неговия собствен.

Кралят вдигна ръка и погледна към тавана.

— Нека Скрайб Върджин закриля събралите се тук с цялата си милост и да благослови войниците, готови да излязат на бойното поле.

Братята нададоха бойни викове и Дариъс се присъедини с пълно гърло. Ревът им изпълни пещерата, като ехтеше и рикошираше в стените. Докато оглушителният звук се усилваше все повече и повече, кралят протегна ръка. От сенките зад трона се появи дете на около седем години, но изражението на лицето му беше много по-зряло. Рот, син на Рот, беше също както и другото момче копие на своя баща, но сходството между двойките спираше до тук. Бъдецията крал беше свят не само за родителите си, но и за расата.

Този малък мъж беше бъдецето, техният водач... Доказателство, че въпреки гоненията от страна на Обществото на лесърите, вампирите щяха да оцелеят.

Той беше съвършено безстрашен. Докато много малки деца биха се свили уплашено зад родителите си при вида дори на един брат, младият Рот стоеше гордо изправен, взираше се в мъжете пред себе си и знаеше, въпреки крехката си възраст, че някой ден ще командва силните гърбове и юмруци на стоящите пред него.

— Вървете, воини мои — нареди кралят. — Вървете и размахайте кинжалите си със смъртоносна сила.

Прекалено кръвожадно за ушите на едно толкова малко дете, но по време на война нямаше полза следващото поколение да бъде щадено. Рот, син на Рот, никога нямаше да излезе на бойното поле, той беше прекалено ценен за расата им, но щеше да бъде обучаван, за да е наясно с какво се сблъскват намиращите се под негово командване.

Кралят се взря в наследника си, а старческите му очи се замъглиха от гордост, щастие, надежда и обич.

Колко по-различни бяха отношенията между Харм и неговия син. Момчето стоеше до баща си, но при вниманието, което получаваше, със същия успех можеше да стои до непознат. Агъни се наведе към Дариъс.

— Някой трябва да се погрижи за това момче.

Дариъс кимна.

— Така е.

— Тази вечер го доведох от лагера.

Дариъс погледна към брата.

— Наистина ли? А къде беше баща му?

— Между бедрата на една жена.

Дариъс изруга тихо. Беше всеизвестен факт, че братът имаше брутален нрав въпреки потеклото и доброто си възпитание. Много то му синове може и да обясняваха липсата на

загриженост от негова страна, но в никакъв случай не я извинявах. А и, разбира се, другите му синове не подлежах на приемане в Братството, защото майките им не бяха Избраници. Въпреки това Харм изглеждаше напълно незаинтересован.

Бедното момче стоеше като отлъчено и Дариъс си припомни своята първа нощ на бойното поле, как не се беше сблизил с никого... Как се беше страхувал да срещне врага с голи юмруци и минимална тренировка, колкото да подсили куража му. Не че братята не ги беше интересувало как се справя. Но те трябваше да се погрижат и за себе си, а той трябваше да докаже, че може да стои сам на собствените си крака.

Този млад мъж очевидно се намираше в същото затруднено положение, само че той имаше баща, който би трябвало да облекчи нещата за него.

— Всичко хубаво, Дариъс — обърна се Агъни към него, когато кралят отиде при братята, за да се сбогуват и се подготви за тръгване. — Ще придружа краля и принца.

— Всичко хубаво, братко. — Двамата се прегърнаха набързо, Агъни се присъедини към Рот и напуснаха пещерата.

Торчър се зае да разпределя териториите за нощните патрули и двойките започнаха да се оформят. Дариъс погледна към сина на Харм между главите на останалите.

Момчето се беше облегло на стената и стоеше сковано, а ръцете му все още бяха зад гърба. Харм изглежда не се интересуваше от нищо друго освен да се пъчи пред другите. Торчър сложи два пръста в устата си и изсвири.

— Братя мои! Внимание! — В пещерата настъпи гробна тишина. — Благодаря ви. Наясно ли сме с териториите?

Последва дружно потвърждение и братята започнаха да напускат пещерата, а Харм дори не погледна към сина си. Просто се насочи към изхода. Момчето измъкна ръце иззад гърба си и ги потърка една в друга. Пристъпи напред и произнесе името на баща си веднъж... Два пъти. Братът се обърна, а изражението на лицето му беше, като че се бе сблъскал с неприятно задължение.

— Е, хайде, идвай...

— Може ли — намеси се Дариъс и застана помежду им. — За мен ще е удоволствие да поема ангажимента за него. Ако това не те обижда, разбира се. — Истината беше, че изобщо не се интересуваше дали обижда някого. На момчето му трябваше нещо повече от онова, което баща му щеше да му предложи, а Дариъс нямаше намерение да стои отстрани и да гледа как се случва нещо нередно.

— Мислиш, че не мога да се погрижа за родния си син ли? — тросна се Харм.

Дариъс се обърна и двамата се озоваха лице в лице. Предпочиташе мирното разрешаване на даден въпрос, когато опреше до спорна ситуация, но с Харм това не беше възможно. И Дариъс беше напълно способен да отвърне на силата със сила.

Братята замръзнаха по местата си, а Дариъс понижи глас, макар намиращите се наоколо да можеха да чуят всяка дума.

— Дай ми момчето, а аз ще го върна невредим при изгрев-слънце.

Харм изръмжа, издавайки звук като вълк, озовал се сред прясна кръв.

— Същото ще направя и аз.

Дариъс се наведе още по-близо до него.

— Ако го поведеш в битка и той умре, ще носиш това бреме на плещите си завинаги. — Макар истината да беше, че съвестта му едва ли би пострадала. — Дай ми го и ще ти спестя тази участ.

— Никога не съм те харесвал, Дариъс.

— И въпреки това, докато бяхме в лагера, нямаше нищо против да оправяш победените от мен. — Дариъс оголи кучешките си зъби. — Като се има предвид колко много ти допаднаше това, бих казал, че изпитваше значително уважение към мен. А сега да говориш така... Ако не ми позволиш да се погрижа за момчето, ще те съборя на пода и ще те бия, докато не отстъпиш.

Харм прекъсна контакта с очи помежду им и вдигна поглед над рамото на Дариъс, погълнат от миналото. Дариъс знаеше отлично какъв спомен е изплувал в съзнанието му. Беше от онази нощ в лагера, в която Дариъс го беше победил и беше отказал да получи наградата си, но не така бе постъпил Блъдлетър. „Брутално“ беше прекалено мека дума за последвалото и макар на Дариъс да не му беше приятно да повдига въпроса, безопасността на момчето си струваше цената.

Харм знаеше кой би победил в юмручна схватка.

— Взemi го — каза той. — И прави с него, каквото пожелаеш. Аз се отричам от него като мой син тук и сега.

Братът се завъртя и излезе навън...

И отнесе със себе си всичкия въздух, намиращ се в пещерата. Воините го наблюдаваха как си тръгва, а тишината беше по-пронизителна от бойния им вик преди малко. Да се откажеш от потомството си беше в пълно противоречие с принципите на расата им и означаваше пълна разруха — също както дневната светлина по време на семейна сбирка около трапезата.

Дариъс се приближи до младия мъж... Най-скъпа Скрайб Върджин. Застиналото посивяло лице на момчето не излъчваше тъга. Сърцето му не беше разбито. Дори не беше засрамено.

Чертите му представляваха същинска маска на смъртта.

Дариъс протегна ръка и каза:

— Приеми моите поздравии, синко. Аз съм Дариъс и ще бъда твой защитник по време на битките. — Младежът примигна. — Ела с мен, синко. Сега ще отидем до скалите. — Внезапно Дариъс почувства острия поглед на младежа, който очевидно търсеше признаци на съжаление или принуда. Нямаше да открие такива. Дариъс знаеше отлично в каква ситуация се намираще момчето и осъзнаваше, че всякаква проява на размекване щеше да го накара да се почувства още по-опозорен.

— Защо? — последва дрезгав въпрос.

— Ще отидем да намерим изчезналата жена — отговори Дариъс кротко. — Ето защо.

Погледът на момчето се закова в Дариъс. После младежът положи длан на сърцето си и заяви с поклон:

— Ще се старая да бъда в услуга, а не в тежест.

Беше толкова трудно да си нежелан. А още по-трудно беше да държиш главата си изправена след такова публично оскърбление.

— Как се казваш? — попита Дариъс.

— Тормент. Аз съм Тормент, син на... — Той прочисти гърло. — Аз съм Тормент.

Дариъс пристъпи към младия мъж и положи ръка на рамото, на което все още предстоеше да заякне.

— Ела с мен.

Момчето го последва целеустремено... Далече от публиката... Навън от пещерата... В нощта.

Промяната в сърцето на Дариъс настъпи някъде между първата стъпка от предприетото от него и мига, в който се дематериализираха заедно. За първи път почувства, че има свое собствено семейство... Защото макар и във вените на Тормент да не течеше неговата кръв, той беше приел грижата за него. И по тази причина би застанал пред острието заради момчето, ако се стигнеше до там и би пожертвал себе си. Такъв беше кодексът на Братството, но само по отношение на братята. Тормент още не беше част от тях. Беше въведен сред тях по силата на потеклото си и това му беше позволило достъп до гробницата, но нищо повече. Ако не успееше да се докаже, щеше да бъде отхвърлен завинаги.

Беше вярно, че според кодекса, ако момчето бъдеше тежко ранено на бойното поле, можеше да бъде изоставено там да умре.

Но Дариъс нямаше да позволи това да се случи.

Винаги беше искал да има син.

На трийсет километра от Чарлстън, Южна Каролина

— Да му се не види. Бива си ги тукашните дървета.

Да, това обобщаваше нещата. Когато ванът със сателитна чиния на предаването „Изследователи на паранормалното“ напусна шосе номер SC124, Грег Уин натисна спирачката и се наведе напред към волана.

Просто... идеално.

Край алеята, водеща към плантаторската къща, растяха огромни дъбове, от чиито масивни клони висеше полюшван от лекия вятър испански мъх. Красивата сграда с колони се издигаше в дъното на оброчената от дървета алея, на около осемстотин метра разстояние, подобно на очарователна дама, разположена в креслото си, а обедното слънце хвърляше върху фасадата ѝ лимоненожълти отблясъци. Водещата на „Изследователи на паранормалното“ Холи Флийт се наведе към Грег от задната седалка.

— Сигурен ли си, че сме на правилното място?

— Предлагат легло и закуска, нали така? — Грег натисна газта. — Сградата е отворена за посетители.

— Звъня им четири пъти.

— Не ми отказаха.

— Но и не ти върнаха обаждането.

— И какво от това.

Просто трябваше да се справи с това. Специалните епизоди на „Изследователи на паранормалното“ се излъчваха в най-гледаното време и бяха на път да преминат към по-високите цени за реклама на телевизията. Още не можеха да се мерят с „Американ айдъл“, нямаше спор, но бяха разказали играта на най-новите серии на „Обладани от магия“ и ако тази тенденция се запазеше, парите щяха да завалят. Дългото отклонение към къщата сякаш ги отвеждаше не само по-навътре в собствеността, но и назад във времето. Когато се озърна наоколо, той очакваше да види по ширналите се зелени ливади войници от Гражданската война, а под дърветата да се разхожда Вивиан Лий. Покритата с чакъл алея водеше посетителите до главния вход и Грег паркира встрани, в случай че на друга кола се наложеше да ги отмине.

— Вие стойте тук. Аз ще надникна.

Когато излезе от колата, той закопча черния си шлифер, за да прикрие ризата „Ед Харди“, и дръпна ръкава върху златния си „Ролекс“. Ванът с логото на „Изследователи на паранормалното“, представляващо лупа над неясен призрак беше достатъчно лъскав сам по себе си, а без съмнение къщата беше притежание на някой местен. Обикновено лъскавият стил на Холивуд не се ценеше така високо, както в Лос Анджелис, а това място се намираще толкова далече от пластичните операции и фалшивия тен, колкото изобщо беше възможно.

Докато вървеше към вратата, обувките му „Прада“ издаваха скърцащ звук по ситните камъчета на алеята. Бялата къща представляваше проста правоъгълна триетажна постройка с веранди на първия и втория етаж и скатен покрив, но стоеше солидно заради елегантността на пропорциите и огромните си размери. И за да допълнят приликата ѝ с изискана дама, на всички прозорци имаше богато драпирани завеси, а през прозорците се виждаха висящите от високите тавани полилеи.

Не беше типичният пансион, предлагащ легло и закуска.

Входната врата беше достатъчно голяма дори за катедрала, а чукчето представляваше месингов лъв с размер, близък до действителния. Той повдигна чукчето и го остави да падне на мястото си.

Докато чакаше, се обърна, за да се увери, че Холи и Стан са си там, където ги беше оставил. Подкрепление беше последното, от което се нуждаеше, като се имаше предвид, че едва ли щяха да погледнат на него като на нещо повече от пътуващ търговец и с представянето си нямаше да насърчи широко отваряне на вратата. Честно казано, ако не бяха снимали в Чарлстън, той едва ли би дошъл лично до тук, но половин час шофиране дори не можеше да се определи като отклоняване от пътя, така че усилието си струваше. Снимките в Атланта нямаше да започнат поне още няколко дни и имаха време да се позанимаят тук. И по-важното, той беше готов на всичко, за да...

Вратата се отвори със замах и Грег не можа да сдържи усмивката си, когато видя стоящия пред него. Ставаше все по-добре. Мъжът имаше типичния вид на английски иконом, от лъщящите обувки до черната жилетка и сакото.

— Добър ден, господине. — И говореше с акцент. Не съвсем британски, нито френски, но със сигурност европейски. — С какво мога да ви бъда полезен?

— Грег Уин. — Протегна ръка. — Звънях ви няколко пъти. Не съм сигурен дали сте получили съобщенията ми. — Ръкостискането на икономом беше кратко.

— Да, така е.

Грег зачака мъжът да продължи. Когато не последва нищо, той прочисти гърло.

— Ами... Надявах се да ни позволите да извършим малко проучване в прекрасната ви къща и градина. Легендата за Елиаху Ратбун е доста впечатляваща. Искам да кажа... Отзивите на гостите ви са невероятни. Екипът ми и аз...

— Позволете да ви прекъсна. Няма да допуснем никакво филмиране и звукозаписи на наша територия...

— Готови сме да платим.

— ... за нищо на света. — Икономът се усмихна твърдо. — Сигурен съм, ще разберете, че държим на уединението си.

— Честно казано, не ви разбирам. Какво ще навреди, ако ни позволите да се поогледаме? — Гласът на Грег стана по-тих и той се наведе напред. — Освен ако, разбира се... вие самият не оставяте тези стъпки посред нощ. Или може би карате свещта в спалнята на горния етаж да се движи във въздуха с корда. — Изражението на икономом не се промени, той продължи да излъчва високомерие.

— Мисля, че се канехте да си тръгвате.

Това не беше коментар. Нито предположение. Нито въпрос. Но Грег се беше справял и с по-костеливи орехи от някакъв си фръцльо в пингвински костюм.

— Сигурно имате много посетители заради тези истории за духове. — Грег още повече снижи глас. — Телевизионната ни публика е огромна. Ако мислите, че сега имате много гости, помислете какво ще стане с бизнеса ви, след като станете национално известни. И дори тази история да е нагласена от вас, ние пак ще работим във ваша полза, вместо във вреда. Ако разбирате какво имам предвид.

Икономът отстъпи назад и понечи да затвори вратата.

— Приятен ден, господине...

Грег блокира вратата с тялото си. Дори да не се вълнуваше толкова много от случая, не обичаше да му бъде отказвано. И както винаги фактът, че го бяха отрязали, изостри повече

от всичко интереса му.

— Бихме искали да отседнем за тази нощ. Правим проучвания във връзка с Гражданската война в района и ни е нужно място за спане.

— Боя се, че нямаме свободни стаи.

В този миг, като че пратена от Бог, на главното стълбище се появи двойка с куфарите си. Грег се усмихна, докато ги наблюдаваше над рамото на иконома.

— Вече май не е така препълнено както преди малко. — Решавайки да приложи друга тактика, той лепна на лицето си изражение, казващо „Няма да създавам проблеми“. — „Не“ означава „не“, разбирам. Няма да правим никакви записи, били те аудио или видео. Кълна се в живота на баба си. — Вдигна ръка и произнесе силно. — Здравейте, насладихте ли се на престоя си?

— Беше невероятно! — отговори приятелката, съпругата, любовницата или каквато там беше. — Елиаху съществува.

Приятелят или съпругът кимна в желанието си да отбележи точки.

— Не й вярвах. Искам да кажа, духове... хайде стига. Но наистина... и аз го чух.

— Видяхме и светлината. Чувани ли сте за светлината?

Грег притисна шокирано длан към гърдите си.

— Не, каква светлина? Разкажете ми всичко...

Те започнаха подробно да описват „невероятните и чудни събития“, на които било така „невероятно и чудно“ да станат свидетели през „невероятната си...“.

Очите на иконома се присвиха до цепки. Очевидно маниерите му надделяха над желанието да убива и той отстъпи встрани, за да остави Грег да разговаря с напускащата двойка, но температурата във фойето беше паднала до точката на замръзване.

— Я почакай, това не е ли... — Мъжът се намръщи и наклони глава. — Мили боже, вие не сте ли от предаването...

— „Изследователи на паранормалното“ — допълни Грег. — Аз съм продуцентът.

— Водещата... — Мъжът хвърли поглед към придружителката си. — И водещата ли е тук?

— Разбира се. Искате ли да се запознаете с Холи?

Мъжът остави куфара, който носеше и натика тениската си в панталоните, така че да бъде по-прилепнала към тялото му.

— Да, може ли?

— Тъкмо си тръгнахме — прекъсна го половинката му. — Нали така, Дан?

— Но ако аз... ние... имаме възможност да...

— Тръгваме веднага. Искам да се приберем къщи по светло. — Тя се обърна към иконома. — Благодаря ви за всичко, господин Грифин. Престоят ни беше прекрасен.

Икономът се поклонил грациозно.

— Моля, заповядайте отново, госпожо.

— О, ще дойдем пак. Мястото е идеално за сватбата ни през септември. Просто невероятно.

— Да, просто невероятно — повтори годеникът, като че искаше отново да спечели благоволенieto й.

Докато двойката излизаше през входната врата, Грег не настоя на запознанството с Холи, макар че мъжът спря и погледна назад, сякаш се надяваше Грег да ги последва.

— Ще отида за багажа ни — обърна се Грег към иконома. — А вие можете да

подготвите стаите ни, господин Грифин.

Въздухът около мъжа сякаш се сгъсти.

— Имаме само две стаи.

— Чудесно. И тъй като личи, че сте човек с принципи, двамата със Стан ще се настаним заедно. Заради доброто име на хотела. — Икономът повдигна вежди.

— Така е. Ако вие и приятелите ви бъдете така добри да изчакате в салона вдясно от вас, ще наредя на камериерката да подготви спалните ви.

— Фантастично. — Грег потупа мъжа по рамото. — Дори няма да усетите, че сме тук.

Икономът демонстративно се отдръпна.

— Едно предупреждение, ако позволите.

— Казвайте.

— Не се качвайте на третия етаж.

Е, това не беше ли същинска покана... И реплика, излязла директно от някой филм на ужасите.

— В никакъв случай. Кълна ви се.

Икономът пое по коридора, а Грег се показва навън и направи знак на екипа си. Холи слезе от вана и бюстът ѝ с размер двойно „D“ заподскача под черната тениска, с която беше облечена, а джинсите ѝ имаха толкова ниска талия, че плоският ѝ и хванал тен от слънцето корем беше целият на показ. Беше я наел не заради ума ѝ, а заради фигурата ѝ на кукла Барби и въпреки всичко тя беше предложила повече от очакваното. За разлика от мнозинството куклички, не беше съвсем тъпа, но в никакъв случай не беше и умна, затова пък притежаваше свръхестествената способност да се представя по възможно най-печелившия за нея начин.

Стан плъзна настрани вратата на вана, излезе навън, като примигваше учестено и отметна дългата си провиснала коса на една страна. Непрестанно дрогиран, той беше идеалният за този тип работа: технически експерт, но достатъчно кротък, че да приема нареждания.

Последното, което искаше Грег, бе някой творец зад камерата.

— Вземете багажа — извика им Грег. Кое в превод означаваше, че трябва да донесат не само личните си чанти, но и мини оборудването. Неведнъж им го беше обяснявал. Той влезе обратно вътре, а току-що напусналата хотела двойка потегли в откритата си кола, като мъжът наблюдаваше наведената пред вана Холи, вместо да гледа къде кара.

Тя имаше подобен ефект върху повечето мъже. Още една причина да я държи в екипа си. Е, това и фактът, че нямаше нищо против малко секс от време на време.

Грег влезе в салона и се огледа, без да бърза. Маслените платна бяха достойни за музейна колекция, килимите бяха персийски, а по стените имаше ръчно рисувани пасторални сцени. Върху всяка възможна повърхност имаше сребърни свещници, а мебелите не бяха изработени през двацет и първи или двацети век... Нито може би дори през деветнайсети. Журналистът в него се пробуди и закрепя. Пансионите, предлагащи легло и закуска, дори тези от първа категория, не бяха обзаведени така. Тук ставаше нещо. Или пък легендата за Елиаху се грижеше тук всяка нощ страшно много хора да полагат глави върху възглавниците.

Грег се приближи до един от по-малките портрети. Беше на млад мъж в средата на двацетте си години, нарисуван в друго време и на друго място. Той седеше на стол с висока облегалка, краката му бяха кръстосани и беше спуснал елегантните си ръце встрани.

Тъмната му коса беше опъната назад и вързана с панделка, за да разкрие впечатляващо лице. Дрехите бяха... Е, Грег не беше историк, така че откъде можеше да знае, по дяволите, но със сигурност изглеждаха като нещо, което биха носили Джордж Вашингтон и приближените му.

Това беше Елиаху Ратбун, помисли си Грег. Тайният противник на робството, който винаги оставял запалена свещ, та желаещите да се спасят да намерят пътя... Мъжът умрял в защита на кауза, която дори на север все още не била узряла... Героят, който спасил толкова много хора, за да бъде погубен в самото начало на живота си.

Това беше техният призрак.

Грег оформи рамка с пръсти и се озърна из помещението, а после я насочи отново към лицето на мъжа.

— Това ли е той? — прозвуча гласът на Холи зад гърба му. — Наистина ли е той?

— А аз си мислех, че снимките в интернет са добри. — Грег се ухили през рамо, а тялото му потръпна от възмущение.

— Той е направо... великолепен.

Също както и миналото му, тази къща и всичките ѝ посетители, които твърдяха, че е обитавана от духове. Майната му на пътуването до онзи приют в Атланта. Това беше материалът за следващото им шоу.

— Задачата ти е да обработиш иконома — каза Грег тихо. — Знаеш какво имам предвид. Искан достъп до всичко.

— Няма да спя с него. Не съм привърженичка на некрофилията, а този тук е по-стар и от Господ.

— Молил ли съм да лягам по гръб? Има и други начини. Имаш на разположение тази вечер и утре. Искан да направим нещо изключително.

— Искан да кажеш...

— Ще излъчваме на живо от тук след десет дни. — Той отиде до прозорците, които гледаха към редица от дървета, а дъските на пода проскърцваха при всяка негова стъпка.

Награди „Еми“, *говете се за нас*, рече си Грег.

Просто идеално.

Джон Матю се събуди с ръка върху члена си. Или по-скоро беше полубуден. Но онова, върху което се намираще дланта му, беше напълно готово за действие. Образите на него и Хекс, преминаващи през замъгленото му съзнание, го изпълваха с вътрешна светлина... Видях тях двамата на леглото ѝ в сутерена, бяха съвсем голи. Тя го възседна, а той посегна към гърдите ѝ. Чувстваше тежестта ѝ върху себе си, а топлата ѝ сърцевина се притискаше към ерекцията му. Силното ѝ тяло се извиваше и отъркваше в онова, което се канеше да проникне в нея. Той имаше нужда да бъде в нея. Изпитваше потребността да ѝ остави нещо от себе си. Трябваше да я маркира.

Този инстинкт беше натрапчив до степен на неустойчивост... И все пак съзнанието му беше ясно, когато се изправи до седнало положение и пое едното ѝ зърно в устата си. Чувствайки плътта ѝ между устните си, засмуквайки и докосвайки я нежно с език, подсъзнателно той знаеше, че това не се случва в действителност, че макар и фантазия, е нередно. Не беше честно по отношение на нейната памет и все пак образите бяха прекалено мощни, а дланта му продължи да действа... Мигът беше твърде силен и зареден с електричество, че да му обърне гръб.

Нямаше връщане назад.

Джон си представи как я обръща по гръб и се надвесва над нея, загледан в металносивите ѝ очи. Бедрата ѝ бяха от двете страни на хълбоците му, а вагината ѝ беше готова за онова, което той се канеше да ѝ даде. Ароматът ѝ проникваше в ноздрите му с такава сила, че за него не съществуваше нищо друго освен нея. Плътна ръце по гърдите ѝ, а после надолу по корема, възхитен от това колко сходни бяха телата им. Тя беше по-дребна в сравнение с него, но мускулите им бяха еднакво силни и развити, готови да бъдат използвани, не по-малко твърди от костите им, когато бяха стегнати. Харесваше му колко неподатлива беше тя под тази мека и гладка кожа, обожаваше колко е силна, колко е корава...

Желаеше я до полудя.

Но изведнъж почувства, че не може да продължи.

Като че фантазиите му бяха блокирали, касетата се беше счупила, дискът се беше надраскал, файлът се беше повредил.

Всичко, което му остана, беше привличането и този мъчителен захлас по нея, който накрая щеше да го докара до безумие... Хекс протегна ръце към лицето му и обхвана с длани страните му и с този нежен допир тя изведнъж пое властта над него, над съзнанието му, над тялото и душата му. Тя го притежаваше целия, от глава до пети. Той беше неин.

— Доближи се към мен — нареди тя и наклони глава на една страна. Сълзите замъглиха зрението му. Най-накрая щяха да се целунат. Най-накрая онова, което му беше отказвала, щеше да се случи. Когато се наведе надолу... тя насочи устните му обратно към гърдите си. В първия момент почувства жегване заради това, че е отблъснат, но после главата му се замая. Отклоняването беше толкова типично за нея и той реши, че може би не е сън. Може би се случваше в действителност. Потисна тъгата си и се концентрира върху онова, което тя беше склонна да му даде.

— Маркирай ме — изрече тя с гърлен глас.

Той оголи кучешките си зъби и прекара остриите им бели ръбове по розовото ѝ зърно, като оформяше кръгове. Искаше да я попита дали е сигурна, но тя отговори, преди въпросът

да е зададен. С бързо движение тя притисна главата му към себе си, така че той проби кожата ѝ и на мястото се появи струйка кръв.

Джон се отдръпна уплашен, че я е наранил... Но не беше, и когато тя изви тялото си в еротична дъга, видът на блестящия извор на живота го накара да стигне до оргазъм.

— Пий от мен — изкомандва тя, докато членът му потръпвайки се изливаше върху бедрата ѝ. — Направи го, Джон. Веднага.

Не се налагаше да го моли втори път. Той беше заплепен от капките наситеночервена кръв, които се появиха и плавно се превърнаха във вадичка по бялата кожа на гърдите ѝ. Плътна език, който улови струйката и стигна обратно до зърното ѝ.

Цялото му тяло потръпна, когато усети вкуса ѝ. Последва нов разтърсващ оргазъм, чиито последици белязаха кожата ѝ. Кръвта на Хекс беше наситена и гъста в устата му и той вече бе пристрастен, макар и само след първата глътка. Беше някъде, откъдето не искаше да си тръгва, след като веднъж се бе озовал там. След като я беше вкусил с наслада, му се стори, че тя се засмя със задоволство, но бе прекалено замаян от усещането. Езикът му се плъзгаше по зърното ѝ и по пробива в кожата и той засмука от нея, поемайки този загадъчен вкус в тялото си. Сливането с нея беше всичко, което някога бе искал и сега, когато се хранеше от нея, той преливаше от радост и от енергията, получена от кръвта ѝ.

Обзет от желание да ѝ даде нещо в замяна, той премести ръката си надолу, плътна я по крака ѝ и дланта му се настани между бедрата ѝ. Опирайки стегнатите мускули, той откри сърцевината ѝ... О, боже, беше влажна, гладка и толкова топла, готова и копнееща да го поеме. И тъй като не знаеше много за женската анатомия, той се остави стенанията ѝ да го водят, да определят как и къде пръстите му да я докосват. Не отне дълго, преди те да се навлажнят точно толкова, колкото и докосването от тях и именно тогава той позволи на средния си пръст да се плъзне в нея. С палеца си започна да гали центъра на желанието ѝ с ритъм, който съответстваше на онзи, с който засмукваше гърдата ѝ.

Така той я водеше към самия екстаз, вземаше я със себе си, давайки ѝ толкова, колкото получаваше. Но тогава почувства, че иска повече. Искаше да е в нея, когато тя стигнеше до края. Едва тогава щеше да се чувства завършен по някакъв неземеен начин.

Това беше инстинктът и потребността на обвързания вампир. Онова, което трябваше да притежава, за да чувства вътрешен покой.

Откъсна устни от гърдата ѝ и отдръпна ръка от женствеността ѝ, за да се намести така, че възбудата му да се озове между разтворените ѝ крака. В този страстен момент той среща погледа ѝ и погали късата ѝ коса и лицето ѝ, а после бавно сведе глава надолу и приближи устни до нейните...

— Не — каза тя. — Целта ми не беше такава.

Джон Матю мигом се надигна и фантазията от съня му се изпари, а в гърдите му се загнезди смразяваща болка. Отвратен, той отдръпна ръка от пениса си, който вече не беше твърд. Беше се отпуснал въпреки оргазма, който беше на път да изживее.

Целта ми не беше такава.

За разлика от съня, който беше напълно хипотетичен, тези думи в действителност бяха изречени от нея, при това в абсолютно същия сексуален контекст. Погледна надолу към голото си тяло и осъзна, че онова, което си беше представял, че е оставил върху нея, се намираще по корема и чаршафите му.

Защо това го караше да се чувства по-самотен от всякога?

Хвърли поглед към часовника и видя, че не е чул алармата и се е успал. А може и

изобщо да не го беше навил. Хубавото на безсънието беше, че батерията на телефона не се изтощава от безбройните натискания на бутона, за да си доспиш. Влезе под душа и бързо се изми, като започна с члена си. Мразеше се за стореното в състояние на полусън. Беше абсолютно нередно да го прави, като се имаше предвид ситуацията и отсега нататък, ако се наложеше, щеше да спи обут в джинсите си. Макар че, като познаваше ръката си, тя в крайна сметка пак щеше да се озове зад ципа.

По дяволите, щеше да прикове китките си към таблата на леглото. След като се обръсна, което също като миенето на зъбите беше чист навик и нямаше нищо общо с грижата за външния му вид, той опря ръце върху облицованата с мрамор стена, наведе се към струята и остави водата да го облее.

Лесърите са импотентни. Лесърите... са импотентни.

С наведена надолу глава той почувства горещата струя върху тила си. Мисълта за секс често събуждаше спомена за едно отвратително преживяване и изведнъж в съзнанието му изникна образът на едно мръсно стълбище. Той отвори широко очи, за да си наложи да се върне към действителността. Не че това го накара да се чувства кой знае колко по-добре.

С удоволствие би преживял случилото му се още хиляди пъти, ако по този начин би могъл да спаси Хекс от подобна участ.

О... боже...

Лесърите бяха импотентни. Винаги са били такива.

Движейки се като зомби, той излезе от душкабината, избърса се и тръгна към спалнята, за да се облече. Точно когато хвана кожените си панталони, получи съобщение на телефона си и посегна към якето, за да го извади от джоба. Отвори капачето... И установи, че съобщението е от Трез.

То гласеше лаконично: „189-а улица и авеню «Св. Франсис», 10 часа довчера“.

Затвори телефона си, а сърцето му заблъска бясно. Една пукнатина в основите... Той търсеше само една пукнатина в света на Леш, само една цепнатина, през която да може да се промъкне и да срине проклетото нещо.

Хекс може и да беше мъртва и тази нова действителност без нея можеше да е завинаги, но това не значеше, че няма да отмъсти за нея.

В банята прикрепи към тялото си кобур, въоръжи се, взе якето си и излезе в коридора. Спря за миг и се замисли за всички, които скоро щяха да се съберат на долния етаж... А също и за часа. Капаците все още бяха по местата си.

Вместо да тръгне наляво към главното стълбище и фойето, той зави надясно... Като се движеше тихо, въпреки тежките си ботуши.

Блейлок излезе от стаята си малко преди шест, защото искаше да провери как е Джон. Обикновено приятелят му почукваше на вратата около времето за хранене, но не и днес. Което значеше, че или е мъртъв или е мъртво пиян. Спря пред вратата на Джон и опря ухо в нея. От другата страна нищо не помръдваше. След като не последва отговор на лекото му почукване, той изруга и отвори. В стаята цареше пълен погром. Отвсякъде висяха дрехи, а леглото изглеждаше, сякаш през него е минал ураган.

— Вътре ли е?

При звука на гласа на Куин той се напрегна, но си наложи да не се обръща. Не беше и нужно. Знаеше, че приятелят му е облечен с някоя тениска „Сид Вишъс“, или „Найн Инч

Нейлс“, или „Слипнот“, прибрана в черните му кожени панталони. И че суровото му лице е гладко обръснато. И че черната му коса е леко влажна от душа.

Блей влезе в стаята на Джон и се запъти към банята, като предположи, че действията му ще дадат ясен отговор на въпроса.

— Джон? Къде си, Джон?

Когато бутна вратата на облицованата с мрамор баня, въздухът беше изпълнен с влага и миришеше на сапун „Айвъри“, а Джон използваше именно такъв. Върху плота на умивалника беше оставена влажна кърпа.

Обърна се, за да излезе, и се блъсна в гърдите на Куин. Контактът му подейства като удар с кола и най-добрият му приятел посегна да го задържи на крака.

О, не! Само без докосване!

Блей бързо отстъпи назад и се загледа към спалнята.

— Извинявай. — Последва неловка пауза. — Няма го.

Куин се наведе на една страна и лицето му, това красиво лице, се изпречи пред погледа на Блей. Когато се изправи, очите на Блей го проследиха, защото не можеше да устои.

— Вече не ме поглеждаш.

Не, не го правеше.

— Напротив, нали в момента го правя.

В отчаян опит да се отърве от синьо-зелените му очи, той реши да си намери някакво занимание и отиде до кърпата. Смачка я на топка и я натъпка в шахтата за пране, а това определено помогна поне малко. Особено след като си представи, че притиска в дупката собствената си глава.

Блей беше по-спокоен, когато се обърна. Дори срещна погледа на Куин.

— Слизам за вечеря.

Чувстваше се доста горд от себе си, когато мина покрай Куин, който протегна ръка и го спря на мястото му.

— Имаме проблем. Аз и ти.

— Така ли.

Не беше въпрос, защото той нямаше интерес да поощрява продължаването на този разговор.

— Какво ти става, по дяволите?

Блей примигна. Какво му ставаше ли? Не той чукаше всичко живо.

Не, той беше жалкият идиот, който копнееше за приятеля си. Коего го поставяше в категорията на сантименталните глупаци.

Още малко в този дух и щеше да му се наложи да носи затъкната в ръкава си кърпичка, та да си бърше сълзите. За нещастие пристъпът на гняв бързо изчезна и на негово място почувства празнота.

— Нищо. Всичко е наред.

— Глупости.

Добре. Това беше нечестно. Вече бяха водили този разговор и макар Куин да не подбираше сексуалните си партньори, паметта му функционираше отлично.

— Куин... — Блей прокара пръсти през косата си. Много на място в съзнанието му зазвуча песента на Бони Райт, а богатият ѝ глас пееше: „Не мога да те накарам да ме обичаш, ако не искаш... Не можеш да накараш сърцето си да чувства нещо, което не е там...“.

Блей нямаше как да не се засмее.

— Какво е толкова смешно?

— Възможно ли е да те кастрират, без да усетиш?

Сега беше ред на Куин да започне да примигва.

— Не, освен ако не си пиан като мотика.

— Е, аз съм трезвен. Трезвен до крайност. Както обикновено. — Като ставаше дума за това, може би трябваше да вземе пример от Джон и да започне да се налива. — Мисля, че е време това да се промени. Извини ме...

— Блей...

— Не. Не започвай с това. — Той тикна пръст в лицето на приятеля си. — Прави онова, в което най-много те бива. Но ме остави на мира.

Блей отмина, а в главата му цареше пълен хаос, но за щастие краката му си изпълняваха задълженията. Тръгна по коридора със статуите и се насочи към главното стълбище. Докато минаваше покрай произведенията на изкуството, погледът му се плъзгаше по мъжките тела. В съзнанието си той, разбира се, беше прикачил към всяко от тях главата на Куин.

— Няма нужда да променяш нищо.

Куин вървеше плътно зад него, а думите му бяха изречени тихо.

Блей стигна до главното стълбище и погледна надолу. Да се озовеш в това блестящото фойе беше като да отвориш подарък. С всяка стъпка напред те обгръщаха багри и позлата. *Идеално място за брачна церемония*, помисли си без конкретна причина.

— Хайде, Блей. Нищо не се е променило.

Той хвърли поглед през рамо. Веждите с пиърсинги на Куин бяха смръщени, а очите му гледаха свирепо. Но колкото и да му се искаше да продължат разговора си, Блей нямаше какво да каже. Тръгна бързо надолу по стълбите. И ни най-малко не беше изненадан, че Куин направи същото и продължи да говори.

— Какво, по дяволите, означава всичко това?

Е, чудесно, сякаш умираше от желание да дискутират това пред събралите се в трапезарията. Куин се справяше добре с публиката във всякакви ситуации, но на Блей тя никак не му помагаше. Той се запъти обратно нагоре, докато не се озоваха лице в лице.

— Как се казваше тя?

Куин се дръпна.

— Моля?

— Името на рецепционистката.

— Каква рецепционистка?

— От снощи. В ателието за татуировки.

Куин направи гримаса.

— О, хайде...

— Името ѝ.

— Боже, нямам представа. — Куин повдигна рамене. — Какво значение има?

Блей отвори уста и за малко да отговори, че това, което за Куин е било без значение, за него да го наблюдава е било истински кошмар. Ала знаеше, че това би прозвучало обсебващо и глупаво.

Вместо да каже нещо, той бръкна в джоба си, извади кутия „Дънхил“ и измъкна една цигара отвътре. Пъхна я в устата си и я запали, загледан в тези разноцветни очи.

— Мразя да пушиш — промърмори Куин.

— Примири се — отговори Блей, обърна се и тръгна надолу.

— Къде отиваш, Джон?

На долния етаж, в задната част на къщата, Джон замръзна с ръка на дръжката на вратата към гаража. Дявол да го вземе... Предполагаше се, че в такава огромна сграда можеш да се измъкнеш незабелязано. Но не. Очи имаше навсякъде. Мнения... също навсякъде.

В това отношение тук беше почти като в сиропиталището.

Обърна се и се озова лице в лице със Зейдист. Братът държеше салфетка в едната си ръка и биберон в другата, като очевидно току-що беше станал от масата и беше дошъл тук през кухнята. Хм, и кой влезе след него през вратата? Куин, грабнал недояден пуешки бут, като че нямаше да види храна поне през следващите десет часа. Пристигането на Блей превърна случващото се в истинска среща на випуска.

Зи кимна към ръката на Джон върху бравата и някак успя да заприлича на сериен убиец въпреки бебешките принадлежности в ръцете си. Може би заради белега на лицето. Или по-вероятно заради очите, които искряха в черно.

— Зададох ти въпрос, момче.

— *Изнасям проклетия боклук.*

— И къде е той?

Куин довърши вечерята си и абсолютно преднамерено отиде до кофата, за да хвърли кокала.

— Да, Джон. Искаш ли да отговориш и на този въпрос?

Не, не искаше.

— *Излизам* — изписа той.

Зи се наведе напред и стовари дланта си върху вратата, а салфетката увисна подобно на флаг.

— Всяка нощ излизаш все по-рано и по-рано, но днес стигна границата. Няма да допусна да тръгнеш толкова рано. На дневната светлина ще се изпържиш като хрупкаво печено пиле. И между другото: ако още веднъж решиш да напуснеш къщата без личния си гард, Рот ще използва лицето ти вместо боксова круша. Ясен ли съм?

— Мили боже, Джон — изръмжа Куин възмутено, а изражението на лицето му беше толкова мрачно, сякаш някой е почистил банята с чаршафите от леглото му. — Никога не съм те спирал. Абсолютно никога. И ти се отнасяш така с мен?

Джон се втренчи в пространството някъде над лявото ухо на Зи. Изкушаваше се да изпише, че е чувал как братът е вършил какви ли не налудничави неща, докато е издирвал Бела. Но да спомене отвличането на неговата *шелан* би било като да покаже червено на бик.

Гласът на Зи стана тих:

— Какво има, Джон?

Не последва отговор.

— Джон — Зи се наведе още по-близо до него, — ако се налага, ще изтръгна отговора ти с бой.

— *Просто сбърках часа.*

Лъжата не я биваше никак, защото ако беше така, той щеше да е при главния вход, а не да се измъква с истории за боклука. Но честно казано, не го интересуваше дали лъжите му са прозрачни или не.

— Не ми минават тези. — Зи се изправи и погледна часовника си. — И няма да ходиш

никъде поне още десет минути.

Джон скръсти ръце пред гърдите си, за да се въздържа от коментар, а в главата му зазвуча мелодията от телевизионното предаване „Риск“ и той имаше чувството, че ще експлодира.

Твърдият поглед на Зи не правеше положението по-спокойно.

Десет минути по-късно шумът от вдигането на капаците из цялата сграда сложи край на напрежението, а Зи кимна към вратата.

— Добре, сега върви, ако искаш. Поне няма да се изпържиш. — Джон се обърна. — Ако пак те хвана без твоя *аструкс нотрум*, няма да си мълча.

Куин изруга.

— И после ще бъда уволнен. А това значи, че Ви ще ми надпише задника с кинжал. Много ти благодаря.

Джон хвана бравата и изхвърча навън. Не се чувстваше добре в кожата си. Не искаше да има проблеми със Зи, защото го уважаваше, но в момента беше прекалено избухлив и както вървяха нещата, това щеше да се влоши.

Озовал се в гаража, той пое наляво и се запъти към външната врата, която се намираше в дъното. Докато се движеше, си наложи да не поглежда към ковчезите, които бяха струпани наоколо. Не. Нямаше нужда в главата му да се загнездва образът дори на един от тях. Или на шестнайсет. Или колкото там бяха на брой.

Отвори стоманената врата и пристъпи на тревната площ, заобикаляща празния плувен басейн, а после се спусна към дърветата и оградата зад тях. Знаеше, че Куин е по петите му, защото долавяше аромата на неодобрението му с такава яснота в заобикалящия го свеж въздух, сякаш беше миризма на мухъл в мазето. Блей също беше с тях, ако се съдеше по парфюма му.

Точно се канеше да се дематериализира, когато някой стисна здраво ръката му. Завъртя се, за да каже на Куин да се разкара, но се спря. Блей беше този, който го беше задържал, а сините му очи блестяха.

Приятелят му реши да използва езика на знаците вместо устата си, вероятно защото това щеше да принуди Джон да му обърне внимание.

— *Щом искаш да бъдеш убит, добре. Вече се примирих с тази възможност. Но не излагай останалите на опасност. Това не мога да го приема. Не излизай, без да кажеш на Куин.*

Джон хвърли поглед над рамото на Блей към Куин, който беше така вбесен, че изглеждаше, сякаш иска да удари нещо. О, значи затова Блей използваше знаци. Не искаше третото колело в този буксуващ триумвират да чуе казаното.

— *Разбрахте ли се?* — изписа Блей.

Беше рядкост Блей да се държи по този начин и това накара Джон да му даде някакво обяснение.

— *Не мога да обещаая, че няма да ми се наложи да се измъкна. Просто не мога да го направя. Но се кълна, че ще му кажа. Поне така би могъл да намери някакво оправдание.*

— *Джон...*

Той поклати глава и стисна ръката на Блей.

— *На никого не мога да обещаая такова нещо. Не и при състоянието, в което се намирам. Но няма да тръгна, без да му кажа къде отивам или кога ще се върна.*

Блей стисна зъби. Той не беше никак глупав и знаеше кога ситуацията не подлежи на

преговори.

— *Добре. Това мога да го приема.*

— Вие двамата искате ли да споделите малко от обичта си с мен? — попита язвително

Куин.

Джон отстъпи назад и изписа.

— *Отиваме в парка „Екстрийм“ и ще останем там до десет. После отиваме на авеню „Св. Франсис“. Трез ми изпрати съобщение.*

Той се дематериализира в югозападна посока и прие форма зад бараката, около която се бяха мотали предишната вечер. Когато момчетата го последваха, той пренебрегна нарастващото напрежение, което правеше въздуха около тях по-тежък.

Загледа се към бетонната площадка и проследи с поглед играчите. Младежът с пълните джобове все още беше в центъра на събитията. Беше се облегнал на една от рампите и щракаше със запалката си. Около петима скейтбордисти изпълняваха сложни фигури, а десетина други разговаряха и си играеха с колелата на своите дъски. На паркинга имаше седем коли от различен тип и категория. Полицайте се движеха бавно по периферията и Джон се помисли, че това беше абсолютна загуба на време. Може би ако патрулираха из алеите, щяха да имат повече...

Лексусът, който влезе в паркинга, не спря на някое от свободните места, а паркира перпендикулярно на останалите седем коли... А слезлият иззад волана изглеждаше като гимназист с провисналите си джинси и каубойската шапка.

Но вятърът довя миризма на морга без действаща климатична инсталация. А също и на... „Олд спайс“.

Джон се напрегна, готов за подобаващо посрещане. Първата му мисъл беше да скочи и да даде на мръсника да се разбере, но Куин го улови в желязна хватка.

— Изчакай — настоя той. — По-добре да разберем защо е тук.

Джон знаеше, че приятелят му е прав и затова задейства спирачките на тялото си, зает да запамети регистрационния номер. LS600H.

Другите врати на седана също се отвориха и отвътре излязоха още трима. Не бяха така безцветни, както ставаха старите *лесъри*, но все пак бяха достатъчно бледи и воняха до небето.

Миризмата на бебешка пудра удряше право в носа. Единият от убийците остана, за да пази колата, а другите двама тръгнаха след онзи с каубойската шапка. Докато вървяха по бетоновата настилка на парка, всички очи се впериха в тях.

Хлапето до средната рампа се изправи и прибра запалката си в джоба.

— По дяволите, ще ми се колата ми да беше тук — прошепна Куин.

Самата истина. Нямаше как да проследят лексуса, освен ако наоколо не се намираше небостъргач, от който да имат поглед отвисоко.

Дилърът не помръдна, докато *лесърите* се приближаваха към него и не изглеждаше изненадан от посещението, така че имаше голяма вероятност срещата да е предварително уговорена. След кратък разговор убийците заобиколиха момчето и заедно с него групата се върна обратно при колата.

Всички, с изключение на един *лесър*, се качиха в нея.

Беше време да се вземе решение. Дали да разбият някоя кола, за да ги проследят? Или пък да се материализират върху капака на лексуса и да започнат битка? Бедата беше, че и двете решения носеха риск да нарушат царящото наоколо спокойствие, а почистването на

спомени на група от двайсет души щеше да бъде трудно.

— Мисля, че ще оставят един от своите тук — промърмори Куин.

Да. Един от *лесърите* остана, а лексусът потегли към изхода на паркинга.

Да остави колата да отпътува беше едно от най-трудните неща, които Джон някога беше правил. Но все пак копелетата бяха отвели един от основните дилъри в района, така че щяха да се върнат. И бяха оставили един от своите.

Джон и момчетата щяха да имат с какво да се занимават.

Джон наблюдаваше как убиецът се насочи към парка. За разлика от онзи, чието място беше заел, не се спираше на едно място, а обхождаше периметъра и срещаше погледите на останалите. Очевидно караше скейтбордистите да се чувстват неспокойни и някои от тях, които бяха купували предишната вечер, си тръгнаха. Но не всички бяха така предпазливи... Или в достатъчно добра кондиция, че да ги е грижа.

Чу се тих шум и Джон погледна надолу. Кракът му потропваше, като се движеше нагоре-надолу с невиджана скорост. Но той нямаше да се предаде. Продължи да чака зад бараката... И чакаше... И чакаше.

Нешастиникът се разхожда цял час, преди да се озове в обхвата му и цялото това потропване с крака най-накрая се отплати. Със силата на волята си Джон угаси най-близката улична лампа, за да осигури известно усамотение. Когато мръсникът погледна нагоре, Джон напусна прикритието си зад бараката.

Лесърът завъртя глава, очевидно осъзнал, че войната беше почукала на собствената му врата. Кучият син се усмихна и плъзна ръка в якето си.

Джон не се притесняваше, че другият ще извади оръжие. Единственото правило на сблъсъците помежду им беше, че не ги осъществяваха пред хора... Но *лесърът* извади автоматичен пистолет, който бързо беше вкаран в действие и из парка се разнесе оглушителен изстрел.

Изненадан, Джон се хвърли обратно зад прикритието си. Солените му ругатни сякаш му придадоха допълнително сила.

Заваляха още изстрели и започнаха да рикошират в бетона, а хората се разкрещяха и се втурнаха в различни посоки.

Зад бараката Джон опря гръб в дървената стена и извади собственото си оръжие. Блей и Куин се плъзнаха до него и в кратката пауза между валежите от куршуми се осведомиха дали някой е ранен.

— *Какво си мисли той, по дяволите?* — изписа Куин. — *Май си пада по публика.*

Чуха се приближаващи тежки стъпки и прещракване от презареждане на оръжие. Джон хвърли поглед към вратата на бараката. Катинарът там беше истински божи дар. Той вдигна длан, отключи го със силата на съзнанието си, освободи го от веригата и го остави да виси.

— *Отидете отзад* — изписа Джон на момчетата — *и се престорете на ранени.*

— *По дяволите, не...*

Джон насочи дулото на оръжието си към лицето на Куин.

Приятелят му се отдръпна, а Джон се втренчи в разноцветните му очи. Нещата щяха да се случат както искаше Джон. Той щеше да се погрижи за убиеца. Точка по въпроса.

Майната ти, произнесе Куин с устни, преди двамата с Блей да се дематериализират. Със силно изпъшкване Джон се строполи на една страна, а тялото му се удари в земята като огромна торба с цимент. Обърна се по корем и задържа зигзауера под гърдите си с вдигнат предпазител. Стъпките приближаваха, а също и тихият смях, сякаш *лесърът* беше на върха на

щастieto.

Когато Леш се върна от посещението при баща си, той прие форма в стаята, която беше в съседство със спалнята, където държеше Хекс. Колкото и да му се искаше да я види, трябваше да стои настрана от нея. Винаги, когато се върнеше от татенцето, не беше на себе си в продължение на поне половин час и нямаше намерение да постъпи глупаво, като й даде шанс да го убие.

Защото тя би го направила. А не беше ли това наистина мило?

Докато лежеше на леглото, затворил очи, реакциите на тялото му бяха забавени, а температурата му ниска. Пое дълбоко въздух с усещането, че е парче размразяващо се телешко. Не че от Другата страна беше толкова студено. Всъщност в дома на баща му беше топло и удобно, особено ако си падаш по кича.

Баща му нямаше почти никакви мебели, но пък свещниците му бяха достатъчни да потопят кораб. Изглежда ледените тръпки имаха нещо общо с преминаването му обратно към тази действителност, защото при всяко негово завръщане от тази страна му ставаше все по-трудно да влезе във форма. Хубавото беше, че едва ли щеше да се налага да ходи там още дълго. Сега, когато беше изучил и овладял цялата поредица от трикове, вече наистина нямаше да има нужда и честно казано Омега не беше много вълнуваща компания.

Разговорите с Омега винаги се въртяха около него самия. И макар желанието да гъделичкат егото му да идваше от безспорно могъщ и разрушителен задник, който по случайност беше и негов баща, всичко това бързо доскучаваше.

Освен това любовният живот на баща му беше крайно смущаващ. Леш дори не знаеше какви бяха онези проклети неща в леглото му. Да, представляваха черни чудовища, но полът им беше толкова неясен, колкото отвратителен беше видът им и начинът, по който отделяха мазна течност. А и винаги настояваха за чукане, дори да имаше други присъстващи.

И баща му никога не отказваше.

Чу се изпиукване и той бръкна в сакото си за телефона.

Беше получил съобщение от господин Д., гласящо: „Пътуваме. Момчето е с нас“. Леш погледна към часовника и бързо се надигна, но веднага седна, като реши, че не може да е верен. Беше се върнал преди два часа. Как така беше загубил представа за времето?

Изправянето във вертикално положение накара стомаха му да се свие, а повдигането на ръката, за да потърка лицето си, му отне повече сили, отколкото беше редно. Тежестта на тялото му, в комбинация с болките, му напомни за времето, когато беше хващал настинка или грип. Същото усещане. Възможно ли беше да се разболява? Това го накара да се почуди дали някой бе произвел медикамент за такива като него. Вероятно не.

Отпусна ръце в скута си и хвърли поглед към банята. Душът му изглеждаше отдалечен на километри и да се добере до него наистина не си струваше усилията. Отне му още десет минути, преди да успее да се отърси от летаргията и когато стана на крака, се протегна силно, за да раздвижи черната кръв във вените си. Оказа се, че банята не е на километри, а само на метри и с всяка стъпка той ставаше все по-силен.

Запъти се да пусне топлата вода и се възхити на отражението си в огледалото, а после провери колекцията си от синини. Повечето от появилите се предишната нощ бяха изчезнали, но знаеше, че ще получи нови... Леш се намръщи и вдигна ръка. Нараняването от вътрешната страна беше увеличило размера си, вместо да се смали.

Докосна мястото с пръст и не почувства болка, но то наистина изглеждаше ужасяващо. Открита рана, сива в средата, очертана от черна линия.

Първата му мисъл беше, че се налага да се види с Хавърс... Само че това беше напълно нелепо и просто някаква отживелица от стария му живот. Като че би се появил в клиниката и небрежно би си записал час. А и не знаеше къде се бяха преместили. Което създаваше проблем за осъществяването на успешен набег. Мишената им беше приела нападението сериозно и се бе укрила вдън земя.

Пъхна се под топлата струя и се погрижи да изтърка болното място със сапун, като реши, че ако причината беше някаква инфекция, това би помогнало. А после се замисли за други неща.

Очакваше го велика нощ. Първо официалното въвеждане в редиците им в осем, после среща с Бенлоиз в десет.

И накрая щеше да се върне обратно тук за още малко любов.

Когато излезе изпод душа, се подсуши и огледа раната. Очевидно проклетото нещо се беше раздразнило от оказаното внимание и по повърхността на раната се беше появила черна течност.

Чудесно! Със сигурност щеше да е много лесно да се изпере петното, което щеше да остави на копринената му риза.

Той залепи огромно парче лейкопласт върху раната и си помисли, че може би тази вечер двамата с приятелката му трябваше да го раздават по-нежно. За разнообразие щеше да я завърже.

Бързо облече елегантен костюм и се запъти навън. Когато мина покрай вратата на главната спалня, той спря и сви ръката си в юмрук. Заблъска достатъчно силно, че да събуди дори мъртвец, и се усмихна.

— Скоро се връщам и ще донеса вериги.

Зачака отговор. Когато такъв не последва, той хвана бравата и долепи ухо до вратата. Звукът от равномерно й дишане беше лек и тих като повей, но беше налице. Тя беше жива. И щеше да е жива, когато се върнеше.

Със значителна доза самоконтрол си наложи да пусне бравата. Ако отвореше вратата, щеше да загуби още два часа, а баща му не обичаше да чака.

В кухнята на долния етаж се опита да хапне нещо, но не успя да преглътне и хапка. Таймерът на кафе машината се беше включил преди два часа и бърз поглед към каната му показва, че съдържанието й прилича на машинно масло. Отвори хладилника, но не видя нищо, което да привлече вниманието му, въпреки че умираше от глад.

Накрая Леш се дематериализира от кухнята с празни ръце и празен стомах. Комбинация, която не действаше добре на настроението му, но нямаше намерение да пропуска шоуто за нищо на света. Ако не по друга причина, то поне за да види какво са правили с него по време на собственото му приемане.

Фермерската къща се намираше на североизток от неговия облицован с камък дом и в мига, в който прие форма на тревната площ, знаеше, че баща му е вътре. Кръвта му започваше да вибрира по странен начин всеки път, когато се намираше в близост до Омега, подобно на ехо в затворено пространство... Макар да не беше сигурен дали той е звукът, а баща му пещерата, или обратното. Входната врата беше отворена и когато се изкачи по стъпалата на верандата и влезе в овехтялото антре, той се замисли за собственото си приемане.

— Когато стана наистина мой.

Леш се обърна. Омега беше в дневната, а бялата му роба покриваше лицето и ръцете му. Черната му енергия се изливаше върху пода като тъмна сянка.

— Вълнуваш ли се, сине мой?

— Да.

Леш хвърли поглед през рамо към масата в трапезарията. Кофата и ножовете, използвани за него, бяха там. Готови и в очакване.

До слуха им достигна хрущящият звук от гумите на кола върху чакъла отвън.

— Тук са.

— Сине, бих искал да ми доведеш още. Гладен съм за свежа плът.

Леш отиде до вратата.

— Няма проблем.

Поне в това бяха на едно мнение. Повече членове значеше повече пари и повече битки.

Омега застана зад Леш и той усети леко погалване, когато баща му плъзна черната си ръка по гръбнака му.

— Ти си добър син. — За част от секундата сърцето на Леш се сви. Фразата беше абсолютно същата като онази, която вампирът, отгледал го като свой потомък, беше произнасял понякога.

— Благодаря.

Господин Д. и другите двама излязоха от лексуса... И поведоха със себе си човека. На малкия нещастник все още не му хрумваше, че е на едни джинси и тениска разстояние от това да се превърне в жертвен агнец. Но в мига, в който зърнеше Омега, щеше му стане повече от ясно.

Докато Джон лежеше по лице на земята, а стъпките на врага му приближаваха, той вдиша през носа и ноздрите му се напълниха с пръст. Да се прави на мъртъв не беше най-мъдрата идея, но този задник с епилептичния пръст на спусъка едва ли беше от онези, които внимателно проверява дали са уллучили цента или не.

А и не беше особено умно да стреля напосоки наред парк. Този идиот никога ли не беше чувал за съществуването на колдуелската полиция? Или за „Колдуел Куриър Джърнъл“?

Стъпките спряха и сладникавият, предизвикващ гадене мирис, който *лесърите* излъчваха, едва не го накара да повърне. Интересно как животът и смъртта винаги привличаха вниманието на хранопровода.

Почувства нещо да побутва грубо лявата му ръка, като че убиецът проверяваше дали е готов да му закачат номерче на големия пръст на крака. И тогава, като по команда, Куин издаде тих и драматичен стон иззад бараката.

Сякаш черният му дроб изтичаше през червата.

Ботушите се придвижиха към долната част на тялото на Джон и докато копелето проучваше ситуацията, той отвори леко очи. Убиецът бе заел холивудска поза, хванал с две ръце пистолета и движещ го наляво-надясно. Вярно, че беше голям смешник с тази фалшива театрална стойка, но куршумите си бяха истински и едно бързо движение в посоката на Джон и той щеше да се озове право срещу дулото.

Добре, че не го беше грижа. Когато нещастникът се насочи с маршова стъпка към стенещия Куин, в главата на Джон изникна образът на Хекс и той скочи от земята с едно пъргаво движение. Озова се върху широкия гръб на *лесъра*, като се вкопчи в него със свободната си ръка и двата си крака и опря пистолета си в бледото му слепоочие.

Убиецът замръзна на място за миг, а Джон подсвирна през зъби и даде сигнал на Куин и Блей да излязат от укритието си.

— Хвърли оръжието, загубеняко — нареди Куин, когато се появи. После, без да даде време на убиеца да последва заповедта, сграбчи ръката му и я пречупи като съчка. Пукането на строшените кости беше по-шумно от подсвиркването на Джон. *Лесърът* загуби контрол над пистолета, гърчейки се от болка. В далечина се чува сирени... Които приближаваха.

Джон замъкна мръсника към двойните врати на бараката и след като Блей ги отвори, той скри от поглед жертвата си. После се обърна към Куин и произнесе настоятелно с устни.

— *Върви за хамъра си.*

— Ако ченгетата дойдат, трябва да изчезнем.

— *Няма да ходим никъде. Докарай хамъра.*

Куин извади ключа си и го подхвърли към Блей.

— Ти иди. И ни заключи отвън. Разбра ли ме?

Блей не изгуби и секунда, а бързо излезе и затвори вратата. Чу се глухо подрънкване на метал, докато наместваше веригата на мястото ѝ, последвано от изщракването на катинара.

Лесърът започна да се съпротивлява по-усилено, но това не беше лошо... Нужен им беше в съзнание. Джон метна мръсника по корем и дръпна главата му назад, докато гръбнакът му не изпука.

Куин знаеше отлично какво да предприеме. Коленичи и доближи лицето си до това на убиеца.

— Знаем, че държите в плен жена-вамфир. Къде е тя? — Сирените се чуваха все по-силно, а убиецът успя да издаде само серия от стенания, така че Джон разхлаби леко хватката си и допусна малко въздух в белите му дробове. Куин замахна и зашлеви *лесъра*. — Зададох ти въпрос, мизернико. Къде е тя?

Джон отпусна още малко хватката си, но не толкова, че да му остави възможност да се измъкне. *Лесърът* се разтрепери от страх заради получената по-голяма свобода, с което доказва, че показната му стрелба по-рано не е била нищо повече от дело на безмозъчен загубеняк. Вторият шамар на Куин беше по-силен.

— Отговори ми.

— Нямаме... затворник.

Куин замахна отново, а убиецът се сви в очакване... Да, макар мръсниците да бяха мъртви, рецепторите им за болка все още функционираха отлично.

— Къде е жената, отвлечена от водача на *лесърите*?

Джон се протегна и подаде пистолета на Куин, а после с вече свободната си ръка измъкна ловния нож от колана си. Не беше нужно да обяснява, че само той щеше да причинява истински наранявания. Приблужи острието и го размаха пред очите на *лесъра*. Последва бясно гърчене, но на съпротивата му бързо беше сложен край, когато Джон притисна огромното си тяло към намиращия се под него *лесър*.

— Ще ти се прииска да говориш — отбеляза сухо Куин. — Повярвай ми.

— Не знам нищо за никаква жена — произнесе със съскане *лесърът*, тъй като трахеята му беше притисната от ръката на Джон.

Джон се дръпна и убиецът изкрещя:

— Не знам! — Сирените вече звучаха съвсем наблизо и от паркинга се чуваше свистенето на гуми.

Беше време да действат внимателно. *Лесърът* вече бе демонстрирал пълно незачитане на единственото правило във войната и докато със себеподобните му можеше да бъдат сигурни, че ще пазят тишина, с този стрелец нещата не стояха така. Джон среща разноцветните очи на Куин, но приятелят му вече бе наясно как да действа. Протегна ръка към купчина мърляви парцали, дръпна един и го натика в устата на *лесъра*. Беше време да замръзнат неподвижно по местата си. До тях достигаха приглушените гласове на полицаите отвън.

— Покривай ме.

— Разбрано.

Джон остави ножа си настрана, за да може да държи убиеца с две ръце, а отвън се чуваха множество стъпки, повечето от които отдалечени. Но без съмнение щяха да се приближат.

Докато полицаите се разпръсваха, от радиостанциите в колите им се разнесе заповедта да претърсят района. Кое не отне дълго време. След няколко минути те се събраха до колите си, паркирани до самата барака.

— Екип две-четирийсет до базата. Районът е чист. Няма жертви. Няма заподозрени.

С рязко движение *лесърът* ритна една туба за бензин и буквално можеше да се чуе как намиращите се отвън полицаи насочват оръжията си към бараката.

— Какво е това, по дяволите?

Леш се усмихна, когато очите на хлапето се приковаха в Омега. Макар целият да беше покрит от робата си, трябваше да си пълен кретен да не осъзнаеш, че там отдолу нещо не беше наред и ето че имаха победител в интелектуалната игра.

Когато малкият нещастник започна да отстъпва назад, подкреплението на господин Д., в лицето на двамата убийци, го хвана за ръцете. Леш кимна към масата за хранене.

— Баща ми ще се погрижи за него ето там.

— Как ще се погрижи?

Паниката беше завладяла напълно хлапето и то се дърпаше като прасе на заколение. Което не беше нищо повече от упражнение за предстоящото.

Убийците го вдигнаха и го тръшнаха върху износения дървен плот, като го задържаха на място за глезените и китките, а Омега се приближи сред всичките крясъци и мятания.

Когато повдигна качулката си, всички притихнаха.

Последвалият човешки писък разцепи въздуха и проехтя в помещението, изпълвайки разнебитената къща с ужасяващ шум.

Леш се отдръпна назад и остави баща си да си върши работата, като наблюдаваше как дрехите бяха разкъсани с едно движение на черната прозрачна ръка. И после дойде време за ножа. Острието му блестеше на светлината, хвърляна от евтиния полилей, който висеше от олющения таван.

Господин Д. беше този, който помогна с техническите подробности, като намести кофите под крайниците и се суетеше наоколо.

Леш трябва да е бил мъртъв, когато са източили кръвта от вените му. Беше се събудил след шок, породен само бог знае от какво, който беше разтърсил цялото му тяло. Беше интересно да види как точно се получава. Как кръвта напуска тялото. Как гръдният кош бива отворен и как Омега преряза собствената си китка, за да процеди черната мазна течност в кухнята. Как Злото произведе кълбо енергия от нищото и го запрати в тялото. Начина, по който реанимирането изпълни всяка вена и артерия с даденото от Омега. Последната крачка беше отстраняването на сърцето — органът, който се съсухряше върху дланта на Омега, преди да бъде поставен в керамична урна.

Когато Леш се замисли за своето собствено пробуждане от смъртта, той си спомни как баща му беше накарал господин Д. да му даде да се нахрани от него. Беше имал нужда от кръвта, защото за известно време бе мъртъв, а и все пак бе наполовина вампир. Докато този човек се пробуди единствено със зейнала уста и сериозно объркан поглед.

Леш положи длан върху собствените си гърди и почувства ударите на сърцето си...

Нещо течеше. В ръкава му.

Докато Омега започваше да върши извратености с новоприетия, той изтича в банята на горния етаж. Свали си сакото и го сгъна внимателно надве... И осъзна, че няма къде да го сложи. Всичко беше покрито с двайсетгодишна мръсотия.

Боже, защо не беше пратил някого да почисти тук? Накрая закачи сакото си на една кука и... О, по дяволите! Когато вдигна ръка, точно на мястото, където беше поставил превръзка, се виждаше черно петно, а лакътят му беше влажен.

— Мамка му!

Освободи копчето на ръкава си, разкопча ризата и онова, което видя на гърдите си, го смрази.

Вдигна поглед към мътното огледало, сякаш това би променило видяното и се наклони напред към него. Върху лявата част на гърдите му се беше появила нова рана със същата

форма и размер като първата. А до пъпа му имаше трета такава.

Почувства как го изпълва прилив на паника, а главата му се замая и той се опря на мивката. Първата му мисъл беше да се втурне при Омега и да го помоли за помощ, но се въздържа... Ако се съдеше по писъците и стенанията от долния етаж, в дневната се случваха разни неща и само идиот би прекъснал Омега в такъв момент. Той беше непостоянен по природа, но за някои неща проявяваше съсредоточеност, граничеща с обсебване.

С ръце на ръба на мивката, Леш сведе глава, а празният му стомах се сви на топка. Нямахше как да не се зачуди още колко такива рани имаше по тялото си... и не искаше да знае отговора. Предполагаше се, че официалното му приемане, прераждането му, или каквото и да беше, е за постоянно. Или така поне му беше казал баща му. Беше роден от Злото, създаден от мрачния извор на вечността.

Да гние в собствената си кожа не беше част от сделката.

— Добре ли сте?

Леш затвори очи. Звукът от гласа на малкия тексасец му подежда като че някой беше прекарал остриите си нокти по гърба му. Но той нямаше нужната енергия да му кресне да се разкара.

— Как вървят нещата долу? — попита вместо това.

Господин Д. прочисти гърло. Но въпреки това неодобрението му го накара да се задави със собствените си думи.

— Мисля, че ще отнеме още известно време, господине.

Страхотно.

Леш наложи на превития си гръб да се изправи и се обърна, за да застане лице в лице със своя заместник... Внезапно кучешките му зъби се удължиха в устата му и той не можеше да разбере защо. После осъзна, че очите му са се заковали в югуларната вена на другия.

Дълбоко в него гладът му набираше скорост и принуждаваше стомаха му да се бунтува.

Случи се прекалено бързо, за да може да се спре, да се замисли или да задава въпроси.

В един миг стоеше до мивката, а в следващия вече се беше нахвърлил върху господин Д., притисна го назад към вратата и заби зъби в гърлото му.

Черната кръв, бликнала върху езика му, беше именно еликсирът, от който се нуждаеше, и той я засмука жадно. В началото тексасецът се дърпаше, но после притихна. Нещастникът нямаше от какво да се тревожи. В това нямаше нищо сексуално. Беше чисто и просто хранене.

И колкото повече поглъщаше, толкова по-голяма жажда изпитваше. Леш притисна силно убиеца към гърдите си и засмука с още по-голямо настървение.

Когато шума, предизвикан от ритника по тубата за бензин утихна, Куин седна върху краката на кучия син. Мръсникът може и да беше успял веднъж, но нямаше да му се удаде втора възможност.

Полицайте отвън се струпаха пред бараката.

— Заключено е — отбеляза един от тях, а веригата се раздрънча.

— Наоколо има гилзи от патрони.

— Почакай, вътре има нещо... Боже, каква воня.

— Каквото и да е, умряло е поне преди седмица. Тази миризма...

— Предпочитам яхнията с риба на тъща ми пред това.

Последваха възгласи в знак на съгласие.

Куин и Джон бяха заковали очи един в друг в заобикалящия ги мрак и чакаха. Ако вратата се отвореше, единственото решение беше да се дематериализират и да оставят *лесъра*. Нямаше начин да вземат със себе си такава тежест. Но нямаше как някой от полицаите да има ключ у себе си, така че ако искаха да влязат, нямаха друг избор, освен да стрелят по катинара.

И най-вероятно щяха да решат, че заради едно надзъртане в бараката не си струва да изписват тонове доклади. Според обаждането на деветстотин и единайсет стрелецът беше само един и нямаше как да се е озовал вътре.

Последва покашляне и ругатни.

— Ако наистина е вътре, носът му вече е окапал заради вонята.

— Обадете се на парковата служба — нареди нечий плътен глас. — Някой трябва да разкара мъртвото животно оттам. Междувременно, нека огледаме района.

Чуха се стъпки. Малко по-късно една от колите потегли.

— Трябва да му видим сметката — прошепна Куин над рамото на Джон. — Вземи ножа, очисти го, а после да изчезваме оттук.

Джон поклати глава. Нямаше начин да изпусне жертвата си.

— Джон, няма да го взимаме с нас. Убий го, за да можем да се разкараме оттук.

Макар Куин да не можеше да види устните му, Джон произнесе:

— *Забрави. Той е мой.*

Нямаше начин да изпусне единствения им източник на информация. С ченгетата можеха да се справят ментално... Или физически, ако се стигнеше дотам.

Чу се шум от изваждането на нож от калъфа му.

— Съжалявам, Джон, но трябва да изчезнем оттук.

— *Не!* — изкрещя беззвучно през рамо Джон.

Куин стисна яката на Джон, който загуби равновесие и трябваше или да пусне гърлото на убиеца, или да отдели главата на мизерника от гръбначния стълб. И тъй като изваден от строя *лесър* не би могъл да говори, Джон го освободи от хватката си... и опря длан в циментовия под.

Нямаше да позволи на приятеля си да го спре. Хвърли се върху него, а наоколо настъпи пълен хаос. Докато се боричкаха за ножа, събориха много повече неща от една туба за бензин, а *лесърът* се освободи и се втурна към вратата. Ченгетата извадиха оръжията си, а убиецът заблъска по вратата... Следващият звук, открои се сред цялата врява, беше от изстрел. Чиято мишена беше нещо метално.

Полицайте бяха стреляли по катинара.

От позицията си на пода Джон плъзна ръка към кръста си и едновременно с това се завъртя на колене. Двамата с Куин хвърлиха ножовете си в пълен синхрон, а остриетата им завършиха пътя си в другия край на тясната барака. Проникването беше станало с такава сила, че макар ножовете да бяха пронизали отзад тялото на убиеца, между плешките, очевидно поне единият от тях беше улучил точното място. Придружен от ярка светлина и оглушителен гръм, *лесърът* се озова обратно при създателя си, оставяйки след себе си единствено воняща струя дим... И дупка с размерите на хладилник във вратата на бараката. Заради високото ниво на адреналина нито Джон, нито Куин можеха да се дематериализират, така че двамата скочиха на крака, прилепиха се от двете страни на отвора и застанаха неподвижно, а през него едно след друго се появиха дулата на пистолети. Последвани от ръцете, които ги държаха.

После изникнаха глави и рамене. И фенерчета.

За щастие, двете ченгета влязоха вътре.

— Ей, ципът ти е отворен.

Ченгетата се завъртяха към шегобиеца Куин, а Джон извади от кобурите двата си зигзауера и с бързо движение ги удари по главите. Пред погледите на супер тренираните колдуелски полицаи се появиха звезди и те се свлякоха на пода.

Точно в този миг пристигна Блей с хамъра. Джон прескочи лежащите на пода и бързо се втурна към джипа, последван от Куин, чиито неизменни ботуши „Ню рок“ разтърсваха земята при всяка крачка. Джон се запъти към предната врата, която Блей беше отворил, хвана дръжката и се хвърли вътре, а Куин се плъзна на задната седалка.

Блей натисна газта до дупка и потегли бързо, а Джон беше доволен, че им се беше наложило да се справят само с една двойка полицаи. Макар да беше повече от сигурен, че другите двама униформени щяха да се появят на мястото възможно най-скоро.

Движеха се на север по посока на магистралата и Джон се прехвърли на задната седалка... И отново се вкопчи в гърлото на Куин. Върнаха се към предишното си занимание, а Блей изкрещя от предната седалка:

— Какво ви става на вас двамата?

Нямаше време за отговори. Джон беше зает да стиска, а Куин се опитваше да му посини окото... и успяваше.

Като се движеха с над сто километра в час, прекосиха центъра на града и излязоха от него. Имаше голяма вероятност някой от полицайте да бе дошъл на себе си и да бе успял да фокусира погледа си достатъчно, че да разчете регистрационния номер на хамъра, когато Блей беше дошъл за тях.

А боят на задната седалка продължаваше.

По-късно Джон щеше да осъзнае, че имаше само едно място, където Блей би могъл да ги закара...

Когато той спря на паркинга зад „Ресторанта на Сал“, където нямаше осветление, Джон и Куин вече кървяха обилно. И боят свърши чак когато Джон беше извлечен от джипа от Трез, което означаваше, че червенокосият се беше обадил предварително. Върху Куин беше приложена същата сила от страна на Ай Ем.

Джон се изплю, за да почисти устата си, и огледа всички присъстващи.

— Да сложим край на това, момчета — предложи с лека усмивка Трез. — Какво ще кажете?

Джон беше пуснат и се разтрепери от ярост. Може би тъкмо онзи убиец можеше да им разкрие местонахождението на Хекс... Или поне да получат следа... Или каквото и да е. Но тъй като Куин беше настоял да го унищожат, сега не бяха по-близо до нея, отколкото преди. А на всичкото отгоре *лесърът* беше умрял толкова лесно. Само едно пробуждане в сърцето и той се беше върнал обратно при Омега.

Куин избърса уста с опакото на ръката си.

— По дяволите, Джон. Нима мислиш, че аз не искам да я открием. Нима мислиш, че мен не ме е грижа? Боже, всяка нощ съм навън с теб търсейки я, с надеждата да бъде спасена. — Той размахва пръст. — Така че, чуй ме добре. Ако ченгетата ни бяха арестували заедно с проклетия *лесър*, това нямаше да ни помогне. Искаш ли да обясняваш на Рот как си стигнал до това положение? Аз не искам. И ако отново насочиш пистолет към лицето ми, ще те смачкам, без значение каква длъжност заемам.

Джон нямаше какво да каже. Едно нещо беше сигурно — ако не получеше някаква обнадеждаваща информация от Бенлоиз, щеше да се захване със ситуацията по свой начин, без значение кой се опитваше да го спре — *сянка* или някой друг.

— Чу ли ме? — настоя Куин. — Ясен ли съм?

Джон закрачи наоколо с ръце на кръста и наведена глава. Гневът му започна да се охлажда полека-лека и той осъзна, че приятелят му е прав. Също така беше наясно, че временно бе загубил ясна представа за случващото се в бараката. Наистина ли беше тикнал оръжие в лицето на приятеля си?

Споменът накара стомаха му да се свие.

Ако не се стегнеше, щеше да има много повече проблеми от една изчезнала жена. Щеше да свърши мъртъв — или защото не е бил във форма по време на битка, или защото е разгневил Рот до крайност. Погледна към Куин. Суровото изражение на лицето му показваше, че е стигнал до пределна точка в приятелството им, от която можеше да няма връщане назад. И то не заради нрава на Куин, а заради факта, че Джон се държеше като леке и никой не искаше да има нищо общо с него. Приблужи се до приятеля си и не беше изненадан, че Куин остана на мястото си, без да помръдне. Когато му протегна ръка, последва дълга пауза.

— Аз не съм ти враг, Джон.

Джон кимна, загледан в татуираната сълза под окото на Куин. Отдръпна ръката си и изписа:

— *Знам. Просто... Трябва да я откроя. Ами ако този убиец беше ключът към мястото, където я държат?*

— Дори да е било така, положението стана критично и понякога се налага да избереш себе си пред нея. Защото ако не го направиш, никога няма да разбереш какво ѝ се е случило. Не можеш да я издирваш, ако лежиш в ковчег.

Нямаше как да оспори казаното.

— Така че ме чуй, откачалко. Заедно сме в това — промълви Куин тихо. — Тук съм, за да се погрижа да не се събудиш мъртъв. Разбирам целеустремеността ти, спор няма. Но ще трябва да си сътрудничим.

— *Ще убия Леш* — изписа Джон припряно. — *Ще стискам гърлото му и ще се взирам в очите му докато умира. Не ме е грижа какво ще ми струва това... Но прахта му ще бъда разпръсната върху нейния гроб. Кълна се в...* — В какво можеше да се закълне? Не в баща си. Нито в майка си... — *Кълна се в собствения си живот.*

Всеки друг би се опитал да го успокои с опяване как трябва да има вяра и други подобни глупости. Но Куин просто го тупна по рамото.

— Казвал ли съм ти наскоро колко те обичам?

— *Всяка нощ излизаи с мен, за да ми помогнеш да я откроя.*

— Не го правя заради проклетата ми работа.

Този път, когато Джон протегна длан, приятелят му я пое и го придърпа в здрава прегръдка. После Куин го отблъсна леко и погледна часовника си.

— Трябва да тръгваме към авеню „Св. Франсис“.

— Имате десет минути. — Трез прехвърли ръка през рамото на Куин и го поведе към кухнята. — По-добре вие двамата да се почистите. Можете да оставите хамъра на рампата за доставки, а аз ще сменя номерата вместо вас.

Куин погледна към Трез.

— Каква любезност от твоя страна.

— Да, аз съм същински благородник. И за да го докажа, ще ви разкажа каквото знам за Бенлоиз.

Джон ги последва, а фактът, че не беше измъкнал никаква информация от *лесъра*, го накара да се съсредоточи, направи го още по-решителен и непреклонен. Леш нямаше да напусне Колдуел. Не можеше да го направи. Докато беше водач на Обществото на лесърите, щеше да се държи в близост до Братството, а братята нямаше да мръднат от града, защото тук беше гробницата. Въпреки че цивилните вампири се бяха разпръснали, Колдуел си оставаше фокусна точка на войната, защото за врага нямаше да има победа, ако дори един от братята продължаваше да диша.

Рано или късно Леш щеше да се покаже и Джон щеше да е там.

Но проклетото чакане наистина можеше да те скапе. Всяка нощ завършваше без новини и без нещо, за което да се залови... Чувството бе като да прекарваш вечността в ада.

Най-накрая Леш се откъсна от вената на господин Д. и го бутна настрани като мръсна чиния след хранене. Отпусна се на умивалника, очевидно доволен, че е заситен, и вече започваше да чувства тялото си по-силно. Но сега беше крайно отпуснат, както ставаше винаги, след като се нахранеше.

От време на време беше пил и от Хекс, но очевидно не това му беше нужно, за да засити стомаха си. Което означаваше, че за в бъдеще ще трябва да разчита на... *лесъри*?

О, не, нямаше да стане така! Нямаше начин редовно да впива устни в гърлото на някой тип. Вдигна ръка и погледна часовника си. Оставаха десет минути до десет часа, а той изглеждаше като бездомник. И се чувстваше като такъв.

— Почисти се — нареди на господин Д. — Имам работа за теб. — Започна да дава заповеди, а езикът му се запъваше при произнасянето на всяка дума. — Разбра ли ме? — попита накрая.

— Да, господине.

Тексасецът се озърна из банята, като че търсеше кърпа.

— На долния етаж — тросна се Леш. — В кухнята. И трябва да ми донесеш чисти дрехи. А докато си вкъщи, занеси още малко храна в спалнята. — Господин Д. кимна и излезе с нестабилни крачки.

— Осигури ли на новия мобилен телефон и личната карта? — викна Леш след него.

— В чантата на долния етаж са. И ви изпратих съобщение с номера.

Негодникът наистина се справяше отлично.

Леш се протегна и завъртя крановете на душа, като беше напълно подготвен, че от него може да потече само кафява тиня.

Обаче се оказа, че има късмет. Струята беше свежа и чиста и той бързо се съблече.

Усещането да се почисти беше приятно. Като че рестартиреше тялото си. След като приключи, използва ризата си, за да се подсуши, а после се запрепъва към спалнята. Легна, затвори очи и положи ръце върху раните на корема си, сякаш се опитваше да ги защити. Което беше тъпо.

Съдейки по звуците, носещи се от долния етаж, шоуто явно продължаваше и той почувства облекчение... И лека изненада. Защото вече не звучаха като породени от болка или страх, а по-скоро като от порнофилм. Стоновете и пъшканията бяха, като че някой достигаше оргазъм.

„Ти педал ли си?“, припомни си той въпроса на хлапето. Може би по-скоро то се беше надявало да е така. Както и да е. Леш нямаше желание да се появи пред баща си в скапаното си състояние, така че с малко повече късмет новият щеше да бъде използван още известно време.

Леш затвори очи и се опита да изключи съзнанието си за малко. Планове за Обществото, мисли за Хекс, тревога заради ситуацията с храненето... Всичко в главата му се сля и той почувства световъртеж, а тялото му беше прекалено изтощено, за да остане в съзнание.

Което беше добре дошло...

Като че потъна в дълбок сън и получи видение. Ясно и отчетливо, то го завладя, нахлу отнякъде в съзнанието му, разчиствайки от пътя си всяка друга мисъл. Видя се как върви из двора на имението, в което беше отгледан, движеше се по тревата по посока на голямата

къща. Светлините вътре бяха запалени и из помещенията се движеха обитателите на дома... Точно както в нощта, когато беше отишъл да убие двамата вампири, които го бяха отгледали. Тези лица обаче не му бяха познати. Бяха различни. Това бяха на хората, купили къщата.

Вдясно беше бръшляновият храст, където беше погребал родителите си. Видя се надвесен над мястото, където беше изкопал дупката и после беше хвърлил вътре двете тела. Повърхността още беше неравна, въпреки че градинар беше посадил нов бръшлянов храст.

Коленичи и посегна напред... Само за да види, че ръката всъщност не беше неговата. Крайникът изглеждаше като истинския му баща — черна, трептяща сянка. По някаква причина това откритие го паникьоса и той се опита да се отскубне от съня. Замята се под покритото си с безчувствена кожа тяло. Но беше пропаднал прекалено надълбоко, за да се измъкне.

Художествената галерия на Рикардо Бенлоиз се намираше в центъра на града, в близост до болничния комплекс „Св. Франсис“. Лъскавата шестетажна сграда се отличаваше сред останалите „небостъргачи“ от двайсетте години на двайсети век заради панорамния асансьор, новата блестяща метална фасада и прозорците, големи като врати на хамбар.

Приличаше на новоизгряваща звезда, седнала до група застаряващи дами.

Когато Джон и момчетата застанаха на тротоара срещу сградата, мястото гъмжеше като кошер. През огромните стъклени прозорци се виждаха облечени в черно мъже и жени с чаши шампанско в ръце да оглеждат произведенията на изкуството по стените. А те, поне от разстояние, изглеждаха като нещо средно между мацаница на петгодишно хлапе и работа на садист с фетиш към ръждясали пирони.

Джон не беше впечатлен от така нареченото авангардно творчество... и както винаги се почуди защо изобщо разбираше от изкуство. Сякаш това бе важно...

Трез им беше казал да заобиколят отзад, така че той и приятелите му се насочиха към пряката, минаваща зад галерията. Докато предната част на сградата хващаше окото и те приканваше да влезеш, задната фасада бе пълна противоположност. Нямаше прозорци. Всичко беше боядисано в черно. Две солидни врати, заключени по-здраво и от целомъдрен пояс, и рампа за разтоварване.

Според информацията, получена от Трез, нелепото подобие на „изкуство“, обсъждано от онези самовлюбени псевдопочитатели на Анди Уорхол, не беше единствената стока, влизаща и излизаща от сградата. Което обясняваше защо при задния вход имаше монтирани толкова много охранителни камери. За щастие имаше предостатъчно сенчести места, където да се прикрият и вместо да вървят покрай всички тези обективи, те се дематериализираха до купчина дървени палети в един тъмен ъгъл.

В този час градът все още кипеше от живот и хладният въздух бе изпълнен със симфония от клаксони на коли, далечни полицейски сирени и буботенето на градските автобуси...

В дъното на алеята се появи кола и угаси фаровете си, докато се приближаваше към галерията.

— Точно навреме — прошепна Куин. — Онзи лексус е.

Джон пое дълбоко въздух и се помоли да не изгуби разсъдък си. Седанът спря успоредно на рампата и една от вратите се отвори. Лампата в купето светна...

От иначе празната кола се появи малкият *лесър* от парка, онзи, който миришеше на

„Олд спайс“. Леш го нямаше.

Първата реакция на Джон беше да скочи върху убиеца... Но според Трез Леш трябваше да присъства на срещата. Ако попречеха на предварително уговорения план, той най-вероятно щеше да бъде уведомен и изобщо нямаше да се появи. А като се имаха предвид триковете, които владееше, изненадата беше от съществено значение. За миг Джон се почуди дали трябва да напише съобщение на братята да ги уведоми. Да потърси по-сериозно подкрепление... В секундата, в която му хрумна тази мисъл, желанието за мъст закипя у него.

Именно това го накара да бръкне в джоба и да извади телефона си. *Лесърът* влезе в сградата, а той изпрати кратко и лаконично съобщение до Рейдж, гласящо: „Св. Франсис №168. Леш е на път. Тримата сме на пряката отзад“.

Когато прибра телефона обратно в джоба си, почувства осезателно погледите на Блей и Куин. Единият от двамата стисна ръката му в знак на одобрение.

Истината беше, че Куин имаше пълно право. Ако действителната им цел беше да победят Леш, шансовете им бяха много по-големи да го направят, като извикат подкрепление. И той трябваше да постъпи разумно в тази ситуация, защото глупавото поведение очевидно нямаше да го отведе там, където желаше да се озове.

Миг по-късно в дъното на алеята се материализира Рейдж, придружен от Вишъс, и двамата закрачиха към тях. Присъствието на Холивуд беше важно, когато опираше до Леш, защото братът притежаваше единственото оръжие, което го правеше равностоен на копелето. Където бе Рейдж, там бе и неговият дракон. Двамата спряха до Джон и преди да са успели да попитат каквото и да било, Джон започна да жестикулира.

— *Аз съм този, който ще убие Леш. Разбрано? На всяка цена трябва да съм аз.*

Вишъс кимна незабавно и отвърна:

— Знам за случилото се в миналото между теб и този нещастник, но ако се стигне до положение, в което да застраши живота ти, честта ти ще трябва да си вземе почивка и ще се наложи да се намесим ние.

Джон пое дълбоко дъх, благодарен, че погрешното тълкуване на причините му спестяваше обяснения.

— *Ще се справя, така че няма за какво да се тревожите.*

— *Става.*

Всички замръзнаха по местата си, когато *лесърът*, който бе шофирал лексуса, се появи навън, настани се отново зад волана... и потегли, сякаш срещата е била отменена.

— Ще го следваме от покривите — нареди Рейдж, преди да изчезне.

Джон изруга наум и прие форма на върха на сградата на Бенлоиз, погледна през ръба на покрива и забеляза, че седанът приближава знак стоп на авеню „Св. Франсис“. За щастие убиецът не спазваше правилата за движение и включи ляв мигач, така че Джон разбърка молекулите си, за да ги събере отново в едно цяло две сгради по-нататък. Повтаряше същото упражнение пак и пак, успоредно с движението на колата, докато *лесърът* не зави надясно към още по-стара част на Колдуел. Тук плоските покриви свършваха и можеше да се приземява единствено върху островърхи викториански скатове.

Добре, че подметките на ботушите му имаха грайфери. Подобно на гаргойл той прилякаше върху кулите, капандурите и первазите, изпречили се на пътя му, като следеше жертвата си от въздуха... Докато лексусът не зави по една уличка и не се скри зад редица от облицовани с кафяв камък къщи.

Джон имаше само най-обща представа за квартала... От посещението си в сутеренното жилище на Хекс... но този район не беше част от територията на *лесърите*. Техните квартири обикновено се намираха в много по-евтините части на града.

Имаше само едно обяснение — тук някъде беше седалището на Леш. Той винаги си бе падал по бижута и скъпи парцали и освен ако не беше претърпял трансплантация на нова личност, не би се примирил с нещо по-малко от луксозен квартал. Беше израснал в подобна среда и без съмнение бе на мнение, че това му се полага.

Сърцето на Джон заблъска бясно.

Лексусът спря пред един гараж и когато вратата се вдигна, той влезе вътре. Миг покъсно дребният убиец мина през градината и се насочи към задната врата на една от най-хубавите къщи наоколо.

Рейдж се появи до Джон и изписа с ръце:

— *Двамата с теб ще влезем отзад, Вишъс и момчетата ще се дематериализират през главния вход. Ви вече се намира на верандата и каза, че няма стомана.*

Джон кимна и двамата скочиха върху покритата с плочки тераса точно когато *лесърът* отвори вратата и влезе в кухнята. Изчакаха една минута, без да помръдват, докато убиецът изключваше алармата. Фактът, че е била задействана, не означаваше непременно, че Леш не е в къщата. През определени интервали от време *лесърите* имаха нужда да почиват, за да се презаредят с енергия и само пълен идиот не би се погрижил за безопасността си.

Джон си наложи да вярва, че търсеното от него се намираше в къщата.

Хекс седеше на креслото до прозореца, когато чу шум, идващ от покрива.

Приглушеното потропване беше достатъчно силно, че да я изтръгне от умствената аеробика, с която се поддържаше във форма. Погледна към тавана...

На долния етаж се включи алармената инсталация и острият ѝ слух долови как някой въвежда кода, за да я дезактивира. Последваха леките стъпки на *лесъра*, който ѝ носеше храната... Ставаше нещо... Просто нещо... не беше наред. Наведе се напред в креслото и цялото ѝ тяло се напрегна в опит да добие представа за случващото се. Вече не можеше да изпраща *симпатски* сигнали, но макар и отслабена, способността ѝ да долавя емоционалните вълни на околните все още действаше... И именно заради това тя знаеше, че в къщата има още някой освен дребния убиец. При това не един. Двама бяха отзад. Трима отпред.

И емоциите на типовете, които бяха обградили къщата, бяха като на войници. Изключително хладнокръвни и напълно концентрирани върху онова, което вършеха. Но не бяха *лесъри*.

Хекс скочи на крака.

Мили боже! Бяха я открили. Братята я бяха намерили.

И засадата беше свършена. Тя чу вик на изненада, идващ от долния етаж, после звуци от борба и накрая тежките стъпки на подкреплението, идващо от друга посока.

Макар никой освен Леш да не беше способен да я чуе, тя започна да крещи с всичка сила с надеждата, че поне веднъж ще успее да пробие невидимите стени на клетката си.

Джон Матю не можеше да повярва, че *лесърът* не беше усетил присъствието им. Освен ако мръсникът не беше дефектен, би трябвало да е наясно, че къщата е пълна с вампири. Но не, след като влезе той просто се беше захванал с делата си и остави вратата отключена.

Първата задача при проникване в сграда беше да се извоюва контрол и в мига, когато Джон прекрачи прага, той подчини *лесъра*, като изви ръцете на негодника зад гърба му, притисна лицето му в покрития с плочки под и се настани върху него с цялата си тежест. Междувременно Рейдж продължи напред с изненадващо леки стъпки, а Ви и момчетата се втурнаха в кухнята откъм трапезарията. Претърсиха набързо първия етаж, а Джон почувства странно гъделичкане по гръбнака си... Сякаш по дължината му беше прекаран остър като бръснач нож. Озърна се наоколо, но не успя да определи причината за усещането, така че игнорира инстинкта си.

— Мазето — изсъска Рейдж.

Вишъс тръгна с него надолу.

С неговите момчета, останали да му пазят гърба, Джон можеше да съсредоточи вниманието си върху *лесъра* под себе си. Тази гадина беше прекалено кротка и спокойна. Дишаше, но това беше всичко.

Дали се беше ударил в нещо, падайки на пода? Кървеше ли? Обикновено се съпротивляваха. Например ритаха туби за бензин.

Докато го оглеждаше за признаци на кървене или други наранявания, Джон накланяше само главата си, без да дава възможност на убиеца да се освободи. Хвана го за косата и дръпна... Откри нещо, което със сигурност не беше негово дело. От лявата страна на шията

на убиеца имаше две убождания, оградени от сина, причинена от силно смучене.

Куин се приближи и коленичи.

— Кой се е трудил върху вената ти?

Лесърът не отговори, а в този момент Ви и Рейдж се дематериализираха от мазето и се запътиха към втория етаж.

Докато братята се движеха тихо из къщата, Куин сграбчи челюстта на убиеца.

— Търсим една жена. И можеш да облекчиш положението си, като ни кажеш къде е.

Лесърът се намръщи... И бавно вдигна очи нагоре.

Това беше всичко, което искаше Джон.

Скочи напред, хвана дланта на Блей и я дръпна надолу към убиеца. След като *лесърът* премина от едни ръце в други, Джон се изправи и хукна през трапезарията към антрето. Стълбището беше широко и покрито с килим, което означаваше, че му се предоставя идеална възможност да взема по три стъпала наведнъж. Колкото по-високо стигаше, толкова по-силно крещяха инстинктите му.

Хекс беше в къщата.

Точно стигна до горната площадка, когато пред него се появиха Ви и Рейдж и блокираха пътя му.

— Къщата е празна...

Джон прекъсна Рейдж.

— *Тя е тук. Някъде тук е. Знам го.*

Рейдж го хвана за ръката.

— Да слезем долу и да разпитаме убиеца. Така ще открием повече...

— *Не! Тя е тук!*

Ви пристъпи към Джон, а диамантените му очи блестяха.

— Чуй ме, синко. По-добре е да се върнеш долу.

Джон присви очи. Те не просто искаха да слезе долу. Не го искаха тук, горе.

— *Какво намерихте?*

Никой не отговори.

— *Открили сте нещо!*

Откъсна се от тях и чу как Рейдж изруга, а Ви се хвърли и застана пред една от вратите.

Гласът на Холивуд прозвуча глухо.

— Не, Ви, пусни го... Той вече мрази Леш до дъното на душата си.

Очите на Ви просветнаха, сякаш беше готов да спори, но после извади ръчно свита цигара от якето си и отстъпи встрани, изругавайки. Джон почувства силно напрежение в тила си, когато влетя през вратата и спря на място зашеметен. Тъгата в помещението представляваше осезаема бариера, през която трябваше да премине и тялото му проникна през ледената стена на разрухата само защото наложи на краката си да се движат.

Тя е била държана тук.

Хекс е била държана тук... И наранявана.

Устните му се разтвориха и той поех дъх през устата си, докато очите му проследяваха драскотините по стените. Бяха безброй, наред с черните петна... И засъхналата кръв.

Която беше наситено червена.

Джон се приближи до стената и прокара пръсти по една цепнатина, която беше толкова дълбока, че коприненият тапет беше открил летвите и гипса отдолу. Дишането му се

насече и учести, докато се движеше из стаята. На леглото цареше пълен хаос, възглавниците бяха разхвърляни по пода, а завивката беше усукана на кълбо...

И навсякъде имаше петна от кръв.

Пресегна се, взе една възглавница и я притисна нежно към себе си. Приблужи я до носа си и вдъхна... За да долови наситения вариант на онова, за което мечтаеше всяка нощ — аромата на Хекс.

Коленете му поддадоха и той падна на земята като камък в спокойна вода, строполявайки се до леглото. Зарови лице в мекотата на възглавницата и погълна аромата ѝ в себе си, уханието ѝ се носеше около него като спомен, така ясен, но в същото време неуловим.

Била е тук. Скоро.

Хвърли поглед към окървавените чаршафи. Към покритите с петна стени. Беше закъснял.

Лицето на Джон се навлажни и той почувства, че нещо се стича надолу по брадичката му, но не го беше грижа. Беше погълнат от мисълта, че бе така близо до нейното спасение... Но не беше пристигнал навреме. Риданието, изтръгнало се от гърдите му, отекна в стаята.

През целия си живот Хекс не бе подозирала, че сърцето ѝ може да бъде разбито. Дълго време беше смятала, че причината се крие в *симпатската* ѝ природа, която я правеше по-устойчива по отношение на неща, каращи другите жени да рухнат.

Оказа се, че не е била права.

Докато стоеше до Джон Матю и наблюдаваше как огромното му тяло рухва до леглото, органът, туптящ зад гръдната ѝ кост, се пръсна на парчета като счупено огледало.

От него не остана нищо, освен отломки.

Тя беше абсолютно и напълно съсипана, докато той прегръщаше възглавницата като новородено и в този миг на пълно отчаяние беше готова да направи всичко, за да облекчи болката му. Макар да не беше наясно защо той се чувства така, както очевидно се чувстваше, причините не бяха важни.

Неговото страдание беше от първостепенно значение.

Самата тя изнемощяла коленичи до него, а отчаяният образ пред очите ѝ се връзваше право в мозъка ѝ. Имаше чувството, че не го е виждала от векове, и боже, беше все така красив... дори по-красив, отколкото успяваше да си го спомни в моментите на покой. Със силния изсечен профил и невероятните сини очи лицето му беше лице на воин, както и тялото му, с рамене три пъти колкото нейните. Дрехите му бяха от кожа с изключение на тениската, която носеше под якето, а косата му беше подстригана много късо, като че вече не го беше грижа за външния му вид.

По предната част на якето и по тениската му имаше *лесърска* кръв. Тази нощ беше убивал. И може би именно затова я беше открил. Е, почти я беше открил.

— Джон? — произнесе тихо мъжки глас.

Тя погледна към вратата, макар че той не го направи. Куин стоеше до Рейдж и Вишъс, току-що се беше присъединил към тях. Тя разсеяно отбеляза шока по лицата на братята и предположи, че те не са били наясно за сериозната връзка, съществуваща между нея и Джон. Сега обаче вече знаеха. Беше повече от ясно.

Куин влезе в стаята и се приближи до леглото, а гласът му остана все така тих.

— Джон, в къщата сме от половин час. Ако ще разпитваме *лесъра* долу за нея, трябва да го отведем възможно най-бързо. Не искаме да го направим тук, а знам, че ти ще искаш да ръководиш разпита.

О, боже... не...

— Вземете ме с вас — прошепна отчаяно Хекс. — Моля ви... Не ме оставяйте тук.

Изведнъж Джон погледна към нея, сякаш чул молбата ѝ. Но не, той просто се взираше през нея по посока на приятеля си. Кимна, а тя запамети лицето му с ясното съзнание, че това е последният път, когато го вижда. Щом Леш научеше, че са проникнали в къщата, или щеше да я убие на мига, или щеше да я премести някъде другаде и беше твърде вероятно да не оцелее достатъчно дълго, че да я намерят отново.

Вдигна ръка, макар това да не помагаше с нищо, положи я на лицето на Джон и потърка с палец следите от сълзи. Представи си как успява да почувства топлината на кожата му и влагата по лицето му. Би дала всичко, само за да може да го вземе в обятията си и да го притисне към себе си. И още повече, ако можеше да тръгне с него.

— Джон... — извика тя дрезгаво. — О, боже... Защо си причиняваш това?

Той се намръщи, но без съмнение причината беше в нещо, казано от Куин. Но тогава неговата собствена длан се озова на мястото, където тя го докосваше.

Само за да избърше сълзите.

Когато се изправи, той взе възглавницата със себе си и премина право през нея.

Хекс наблюдаваше как гърбът му се отдалечава, а кръвта бучеше в ушите ѝ. *Това беше нещо като отзвук на умирането*, помисли си тя. Малко по малко, сантиметър по сантиметър, всичко, свързващо я с живота, си тръгваше, поемаше нанякъде, напускаше я. С всяка стъпка на Джон към вратата въздухът напускаше гърдите ѝ, сърцето ѝ забавяше ударите си, кожата ѝ изстиваше. Шансът ѝ за спасение си отиваше. Шансът ѝ за... Именно тогава тя осъзна срещу какво се беше борила през цялото време и за първи път почувства, че няма желание да крие емоциите си. Нямаше нужда. Макар той да беше при нея, тя беше напълно сама и разделена от него, но по-важното бе, че приближаването на собствената ѝ смърт постави ясно приоритетите ѝ.

— Джон — произнесе нежно.

Той спря и погледна през рамо към леглото.

— Обичам те.

Красивото му лице се изкриви от болка и той потърка гърдите си, като че някой беше стиснал сърцето му в юмрук. А после се обърна.

Тялото на Хекс изпревари мисълта ѝ. С един неистов скок тя се втурна към отворената врата с широко разперени ръце и отворена уста. Когато се блъсна в решетките на затвора си, чу силен шум, нещо подобно на сирена... Или на пискливото свистене на фойерверки... Или може би се беше задействала алармената инсталация.

Но източникът беше друг.

Тя крещеше с все сила.

Джон едва намери сили да напусне спалнята. Ако не ставаше въпрос за желязна логика и не изпитваше неистова потребност да смаже *лесъра*, той не би бил способен да помести ботушите си и на сантиметър.

Можеше да се закълне, че беше почувствал присъствието й... Но знаеше, че това е трик на съзнанието му, породен от отчаяното му търсене. Тя не беше в стаята. Намирала се бе там по-рано. Две абсолютно различни неща... И единствената му възможност да разбере какво се беше случило с нея се намираше в кухнята на долния етаж. Докато слизаше надолу, потърка очите и лицето си и осъзна, че ръката му отказваше да се откъсне от бузата. Кожата там беше изтръпнала... Нещо подобно на усещането, което беше изпитвал в малкото случаи, когато Хекс го беше докосвала.

Боже... Кръвта в онази стая. Цялата тази кръв. Беше се борила срещу Леш и макар да изпитваше гордост, че тя беше ударила кучия син неведнъж и два пъти, все още не можеше да приеме случилото се в тази спалня.

Джон зави наляво и мина през трапезарията, като се опитваше да си възвърне трезвия разум, но имаше чувството, сякаш някой бе съдрал кожата му и го бе захвърлил в океана. Бутна вратата за прислугата, за да влезе в кухнята...

В мига, в който погледът му попадна върху *лесъра*, през тялото му сякаш премина земетръсна вълна и го разполови. Устата му се разтвори широко и той нададе безгласен рев. Втурна се напред, кучешките му зъби се удължиха от ярост и тялото му се включи на автопилот. Той се дематериализира през пространството и прие форма пред мръсника. Избута Блей настрани от убиеца, а обвързаният вампир в него нападна със свирепост, за каквато само беше чувал... Но никога не беше виждал. И със сигурност никога не беше изпитвал.

Със замъглено зрение и мускули, стимулирани от моментната лудост, той атакува, без да помисли. Ръцете му се превърнаха в клещи, а зъбите му режеха като кинжали. Гневът му беше толкова силен, че се беше превърнал в животно. Нямаше представа колко време му е отнело... Или дори какво точно е сторил. Единственото, което смътно осъзнаваше, бе, че до носа му достигаше сладникава смрад.

Известно време по-късно... Много по-късно... Като че един цял живот по-късно... Той спря, за да си поеме дъх и установи, че се намира на пода, опрян на длани и колене, със сведена глава, а белите му дробове горяха от напрежението. Беше подпрял ръце върху покрития с плочки под, плувнал в черна кръв, и нещо се стичаше от косата и устата му.

Няколко пъти плю, за да се отърве от гадния вкус, но каквото и да беше, то не се намираше само по зъбите и езика му, а също в гърлото и стомаха му. Очите му пареха и зрението му беше замъглено. Отново ли плачеше? Вече не се чувстваше тъжен. Сега изпитваше празнота.

— *Мили... боже...* — продума някой тихо.

Изведнъж напълно изтощен, Джон се отпусна на една страна на пода. Легнал в гадната локва, той затвори очи. Нямаше никакви сили. Единственото, което можеше да прави, беше да диша.

Малко по-късно чу Куин да му говори нещо. Вродената му учтивост, а не това, че беше наясно какво се случваше, го накара да кимне, когато приятелят му млъкна.

Изненада се, когато почувства ръце върху раменете и краката си и отвори очи, когато

беше повдигнат от земята. Странно. Плотовете и вратите на шкафовете бяха бели при влизането им по-рано. Сега... бяха боядисани в черно. В състояние на делириум той се почуди защо някой би сторил това. Черното определено не създаваше уют.

Отново затвори очи, чувствайки поклащането и побутването, докато го носеха и после едно финално вдигане, след което тялото му се озова върху седалката на колата. Двигателят беше запален. Хлопнаха се врати.

Движеха се нанякъде. Без съмнение към имението на Братството. Преди окончателно да изгуби съзнание, той вдигна ръка към бузата си. А това го накара да осъзнае, че беше забравил възглавницата. Мигом се пробуди и скочи също като завърналия се от мъртвите Лазар. Блей държеше в ръце „плячката“ му от спалнята.

— Ето. Погрижих се да не тръгваме без нея.

Джон взе все още ухаещата на Хекс възглавница и я притисна към тялото си. Това беше последното, което помнеше от пътуването до имението.

Когато Леш се събуди, той се намираше в абсолютно същата поза, в която беше заспал: легнал по гръб, с ръце, скръстени върху гърдите... като положено в ковчег тяло. По времето, когато беше вампир, в съня си често се търкаляше в леглото и обикновено се събуждаше обърнат на една страна с глава под възглавницата.

Изправи се до седнало положение и първото, което направи, беше да погледне раните си. Нямаше промяна. Не се бяха влошили, но и не бяха започнали да заздравяват. А и тонусът му не се беше повишил особено.

Въпреки факта, че беше спал... мили боже, три часа? Какво му ставаше, по дяволите? Добре, че беше имал достатъчно здрав разум да отложи срещата с Бенлоиз. Не се срещаш с мъж като него, когато изглеждаш и се чувстваш като че си изкарал десетдневен запой.

Размърда краката си върху леглото, събра сили и се отгласна от матрака, изправяйки се. Не чуваше нищо от долния етаж, докато се олюляваше нестабилно. О... я почакай. Някой повръщаше. А това означаваше, че Омега си е свършил работата с новоприетия и хлапето навлизаше във фазата на забавленията, представляваща шест до десет часа непрестанно бълване. Леш взе изцапаната си риза и се почуди къде бяха чистите му дрехи. Едва ли бе отнело три часа на господин Д. да си замъкне задника до Бенлоиз, за да отмени срещата и после да стигне до облицованата с кафяв камък къща, за да нахрани Хекс и да вземе от гардероба му чист костюм и риза. Леш набра номера на кретена, докато слизаше надолу по стълбите и когато се включи гласовата му поща, се сопна:

— Къде са ми дрехите, загубеняко?

Прекъсна връзката и погледна през коридора към трапезарията. Новоприетият вече не лежеше върху масата. Намираше се под нея, клечеше над кофата и хълцаше, като че в стомаха му имаше плъх, който търси безутешно изхода навън.

— Ще те оставя тук — произнесе на висок глас Леш.

Това накара новия да спре за кратко и да погледне към него. Очите му бяха кървясали, а от отворената му уста се стичаше нещо с вид на помия.

— Какво... става с мен?

Тих глас. Немощно изречени думи. Леш плъзна ръка към възпаленията на гърдите си и установи, че му е трудно да диша, когато за пореден път се сети как на новите никога не им се казваше цялата истина. Те не знаеха какво да очакват, нито бяха наясно с пълната

значимост на онова, което им се даваше, за сметка на онова, което им се взимаше.

Никога не беше възприемал себе си като един от тях. Той беше синът на Омега, а не поредният чарк в машината на Злото. Но какво знаеше в действителност? Наложил на ръката си да се отдръпне от раните.

— Ще се справиш — отговори грубо. — Всичко... ще бъде наред. След малко ще загубиш съзнание и когато се събудиш... ще се чувстваш нормално и дори още по-добре от преди.

— Онова нещо...

— Това е баща ми. Ще работиш за мен, както вече ти обясних. Това не се е променило. — Леш се запъти към вратата, а потребността да побегне беше прекалено силна, че да я потисне. — Ще пратя някого за теб.

— Моля те... Не ме оставяй. — Младежът го погледна умолително с насълзените си очи и протегна мръсната си ръка към него. — Моля те...

Гърдите на Леш се стегнаха силно и притиснаха белите му дробове до такава степен, че те почти спряха да функционират, а в гърлото му спря да прониква въздух.

— Някой ще дойде за теб.

През вратата, вън от къщата, далече от хаоса. Забърза към мерцедеса си, седна зад волана и се заключи в колата. Бързо напусна късата алея пред къщата и му отне около пет километра, преди да започне да диша нормално, но се почувства добре едва когато видя небостъргачите в центъра на града.

Докато се движеше към облицованата с камък къща, позвъни на господин Д. два пъти и отново се включи гласова поща.

Зави вдясно по алеята към гаража, готов да запрати телефона през прозореца от гняв...

Отпусна педала на газта и позволи на друга кола да го задмине... Намали, не само от любезност към съседа си с поршетото. Вратата на гаража му беше широко отворена и лексусът на господин Д. беше паркиран вътре. Далеч не по правилата. Това, както и факта, че не отговаряше на обажданията му, бяха като червен флаг с размерите на Тексас и първото, за което си помисли Леш, беше Хекс. Ако проклетите братя я бяха отвели, щеше да ги закове с кол за тревата и да ги остави бавно да се изпържат на слънцето.

Затвори очи и наостри инстинктите си... След миг успя да почувства присъствието на господин Д., но сигналът беше много слаб. Почти недоловим. Очевидно бяха размазали нещастника, но не бяха довели нещата докрай. Когато зад него се приближи кола и надуклаксона, той осъзна, че е спрял по средата на пътя.

При други обстоятелства първата му реакция щеше да бъде да паркира мерцедеса в гаража и да се втурне в къщата със свити юмруци... Но в момента силите му бяха в най-добрия случай наполовина. Чувстваше се мудар и замаян. И в случай че братята все още бяха вътре, сега не беше моментът за сблъсък с тях. Дори *лесърите* можеха да се събудят мъртви. Дори Синът на злото можеше да бъде изпратен обратно у дома.

Но какво щеше да стане с неговата жена?

Изпълнен със смразяващ ужас, Леш продължи напред, а после зави вдясно и отново вдясно. Озовал се пред къщата, той се молеше тя все още да е... Погледна нагоре към прозореца на втория етаж и я видя в спалнята... Облекчението му беше толкова голямо, че въздухът напусна гърдите му с хриптене. Без значение какво се беше случило в тази къща, без значение кой беше проникнал в нея, Хекс беше все още там, където я беше оставил. Лицето ѝ беше видимо за него и само за него. Само той можеше да я зърне как вдига поглед

към небето и посяга с ръка към гърлото си от другата страна на стъклото.

Какъв прекрасен образ, помисли си той. Косата ѝ беше пораснала и бе започнала да се къдри, а лунната светлина върху високите ѝ скули и съвършените ѝ устни я караше да изглежда така романтично.

Тя все още беше негова.

Леш си наложи да продължи да шофира. Тя беше в безопасност там, където се намираше... Невидимият му затвор беше непробиваем от вампир, човек или *лесър*, без значение дали беше брат или някой въоръжен и нахакан малоумник.

Влезеше ли вътре и озовеше ли се в схватка с братята, окажеше ли се ранен, щеше да я загуби, защото капанът, в който я държеше, черпеше от неговата енергия, за да продължи да съществува. Вече изпитваше достатъчно трудности да акумулира нужната за него сила и макар да презираше проявата си на слабост, като реалист не можеше да не го признае.

Необходимостта да отмине къщата го съсипваше. Направо го убиваше.

Но това беше правилното решение. Ако искаше да я задържи, трябваше да я остави, докато настъпването на изгрева не принуди врага му да се разкара.

Отне му известно време да осъзнае, че шофира наоколо без посока, но истината беше, че при мисълта да се озове в някоя от мърлявите съборетини, притежавани от Обществото на лесърите, му идеше да одере кожата от лицето си.

Никога ли нямаше да настъпи зората...

И все пак не можеше да повярва, че проявява такова малодушие. Но от друга страна едва успяваше да държи главата си изправена и очите си отворени зад волана. Мина по западния мост на Колдуел, неспособен да разбере постоянната си умора. Възможно беше една от причините да са постоянните битки с Хекс, но изтощението му бе... Загледа се в източния мост и в главата му изникна отговорът. Беше очевиден и все пак го смая до такава степен, че той отпусна педала на газта.

Изток и запад. Ляво и дясно. Нощ и ден.

Разбира се, това, че се беше нахранил от господин Д., беше помогнало донякъде, но той имаше нужда от жена. Жена- *лесър*.

Защо не му беше хрумнало по-рано? Мъжките вампири черпеха сили само от кръвта на противоположния пол. И макар гените от страна на баща му да доминираха у него, очевидно той беше достатъчно вампир, че да му се налага да се храни.

Едва след като беше пил от вената на господин Д., се беше почувствал частично заситен. Е, това променяше всичко... И обещаваше на Хекс напълно ново бъдеще.

До ушите на Хекс достигнаха звуците от ръкопашен бой, носещи се от долния етаж и ако се съдеше по миризмата, проникваща под вратата, само можеше да си представя какво се беше случило с малкия *лесър*, който ѝ носеше храната.

Очевидно една част от долния етаж току-що беше преобоядисана в *лесърски* десен.

Беше изненадана, че братята бяха решили да откъснат крайниците на мръсника един по един, докато се намираха в къщата. Според чутото от нея, Бъч О'Нийл обикновено вдишваше убийците, за да им попречи да се върнат обратно при Омега. Но на долния етаж? Би се изненадала, ако беше останало нещо, което да може да бъде събрано с друго, освен с парцал за под.

А дали пък това не беше съобщение до Леш?

Силният шум от касапницата беше последван от продължителна тишина и после от звука на много стъпки. Сега, когато не беше останало нищо за убиване, те си тръгнаха.

В гърдите ѝ отново се надигна паника и усилията, които полагаше, за да се стегне, бяха почти физически... Но бог ѝ беше свидетел, че нямаше да се предаде. В тази ситуация можеше да разчита само на себе си. Тя беше собственото си оръжие, съзнанието и тялото ѝ бяха единствените неща, които Леш не можеше да ѝ отнеме.

Ако ги изгубеше, все едно беше мъртва.

По дяволите, това не беше толкова важно. Но ако ги загубеше, нямаше да може да вземе Леш със себе си, когато напуснеше този свят.

Тази мисъл даде сили на Хекс да продължи напред. Тежката ситуация, в която се намираше, я принуждаваше да овладее емоциите си, които в противен случай биха помели здравия ѝ разум. Блокира и заключи в себе си всички чувства, които бе изпитала, докато стоеше до Джон Матю.

На повърхността нямаше нищо.

Докато превключваше на бойна вълна, тя осъзна, че не бе чула нито пукот, нито бе видяла проблясък, което значеше, че не бяха пронизали *лесъра*. А при тази наситена миризма беше склонна да се обзаложи, че бяха оставили тялото.

Леш щеше да побеснее. Беше го чувала как говори с малкия тексасец и макар да би го отрекъл, беше привързан към мръсника. Трябваше да се възползва от тази негова слабост. Да подкладе яростта му още повече. Може би тогава нещо у него щеше да се пречупи...

Обгърнатата от настъпилата тишина и сладникавата воня, тя закрачи наоколо и се озова пред прозореца. Без да мисли за силовото поле, вдигна двете си ръце и се опря на рамката... Отскочи назад в очакване на болката, но вместо това почувства само гъделичкане.

Нещо в затвора ѝ се беше променило...

Потискайки зараждащата се в нея надежда, тя отново внимателно доближи длани до преградата и я натисна. Трябваше да направи обективна оценка на ситуацията, но промяната беше очевидна и дори да не беше така съсредоточена, тя пак щеше да я забележи.

Еластичната тъкан бе станала податлива. Това беше безспорен факт.

Въпросът беше защо. И дали би отслабнала още или това беше нещо, от което трябваше да се възползва на мига. Очите ѝ обходиха прозореца. На пръв поглед нямаше нищо необичайно в затвора ѝ и тя опря ръка в стъклото, за да се убеди още веднъж... Да, беше права. Дали Леш бе умрял? Или ранен?

В този момент пред къщата спря голям черен мерцедес и тя почувства, че кучият син е

вътре. И дали причината беше, че е пил от вената ѝ, или пък в това, че силовото поле отслабваше, но емоционалната му решетка беше кристално ясна за *симпатската* ѝ същност. Той се чувстваше самотен. Разтревожен... И слаб. Я виж ти.

Това не съответстваше ли напълно на почувстваното от нея отслабване на блокадата? И също така обясняваше защо още не беше дошъл за нея. Ако беше на мястото на Леш и не се чувстваше особено силна, тя също би изчакала до изгрева, преди да влезе в къщата.

Или пък би отпрашила нанякъде, за да си осигури сериозно подкрепление.

Но нали за това бяха мобилните телефони? Когато мерцедесът напусна квартала и нямаше никакви признаци за завръщането му, тя отстъпи две крачки назад от прозореца. Напрегна бедра, приклепна в позиция за атака, сви дланите си в юмруци и наклони тялото си леко назад. Пое дълбоко въздух и...

Замахна с десния си юмрук, като вложи цялата сила в рамото си и удари преградата така силно, че ако беше челюстта на някой мъж, би се раздробила на парчета.

Магическата стена опари ръката ѝ и из цялата стая се разляха вълни. Затворническата ѝ килия затрептя, като че се възстановяваше след нараняване. Преди да е успяла да се върне в първоначалното си състояние, Хекс нанесе още един удар... Стъклото на прозореца от другата страна на бариерата се счупи. В първия момент тя замръзна на място от изненада... Но след като чувства въздушното течение по лицето си и погледна към кървящите кокалчета на ръката си за потвърждение, тя осъзна, че няма какво друго да е счупило прозореца.

Мили... боже.

Бързо обмисли различните възможности за бягство, като хвърли поглед през рамо към вратата, оставена отворена от Джон и братята. Последното, което искаше, бе да излезе навън, минавайки през къщата, защото не познаваше вътрешното разпределение и нямаше представа на какво може да се натъкне по пътя си. Но инстинктът ѝ подсказа, че вероятно е прекалено слаба, за да се дематериализира... така че ако се опиташе да излезе навън през прозореца, не знаеше дали щеше да успее да изчезне във въздуха докато скача. А това означаваше, че ще се просне долу на улицата.

Отворената врата беше най-добрата ѝ възможност. Щеше да използва тялото си вместо юмрук и ако се затичаше, щеше да приложи дори допълнителна сила. Обърна се и опря гръб в стената, а после пое дълбоко въздух... Спринтира през стаята, възглавничките на стъпалата ѝ пружинираха върху пода, ръцете ѝ ритмично се движеха покрай тялото.

Тя се блъсна с все сила в бариерата. Болката беше изпепеляваща, всяка клетка в тялото ѝ гореше и я възпламеняваше цялата. Агонията я заслепи, а блокадата я задържа на мястото ѝ, притискайки я в капана си и ограничавайки я, карайки я да се чувства като мъртва...

Но в следващия миг се получи пробив и собствената ѝ тежест надделя над невидимите решетки на затвора ѝ... Проклета да беше, ако не стигнеше до отсрещния край на спалнята.

Когато се освободи, тя се удари с такава сила в срещуположната стена на коридора, че сигурно свали пласт от боята с лицето и гърдите си, като се свлече на пода.

Със замаяна глава и замъглен поглед Хекс си наложи да се стегне. Беше пробила блокадата, но все още не беше свободна. Хвърли поглед назад и се загледа в трептенето на полето, което възвръщаше целостта си... Зачуди се дали Леш ще получи някакъв сигнал, че е напуснала затвора си.

Тръгвай... Веднага. Махай се... Бягай!

Надигна се от пода и пое по коридора, а после тръгна надолу по стълбите с нестабилна

походка, като се клатушкаше и препъваше. Стигна до преддверието, а вонята от кръвта на *лесъра* я задуши и ѝ се догади. Побърза да се отдалечи в обратната посока, но не заради миризмата. Обикновено влизаха и излизаха през задния вход и тъй като нямаше никакво време, тя трябваше да се съсредоточи и да намери друг път за навън. Входната врата в далечината пред нея беше масивна и богато украсена, със стъклени плоскости, вградени в метална решетка. Но бе заключена единствено с четири прости резета.

Беше като да вземеш захарна пръчка от дете.

Тя пристъпи до вратата, положи длан върху механизма и събра цялата си останала енергия. Първото... Второто... Третото... И накрая четвъртото.

Отвори широко вратата и единият ѝ крак вече беше отвън, когато чу шум откъм кухнята.

По дяволите, Леш се беше върнал. Беше дошъл за нея.

След миг вече я нямаше, паниката ѝ даде криле. Като се имаше предвид в какво състояние се намираше, знаеше, че няма да стигне далече и реши, че най-подходящото място да се скрие е нейното жилище. Поне там щеше да е в безопасност, преди да реши какво да предприеме по-нататък.

Хекс прие форма в покритата ниша, водеща към апартамента ѝ и освободи медната ключалка със силата на мисълта си. Когато мина през вратата, лампите със сензор за движение осветиха боядисаният в бяло коридор, тя вдигна ръка, за да защити очите си и се запрепъва надолу по стълбите. Заключи вратата с мисълта си и продължи напред, като осъзнаваше смътно, че куца.

Заради сблъсъка със стената? Заради препъването по стълбите? Кого изобщо го беше грижа?

Тя се добра до спалнята си и се затвори вътре. Автоматичното осветление се включи и тя погледна към леглото. Чисти бели чаршафи. Възглавниците бяха подредени. Завивката беше гладко опъната.

Не успя да стигне до леглото. Коленете ѝ се подкосиха и тя просто се строполи на земята.

Не потъна в сън, когато се озова на пода. Но това нямаше значение.

Припадъкът бездруго беше по-доброто решение.

Блейлок влезе отново в облицованата с кафяв камък къща заедно с Рейдж и Вишъс само двайсет минути след като я бяха напуснали заедно с Джон. Веднага щом го бяха закарали на сигурно място в имението, те се върнаха, за да претърсят къщата. Този път търсеха дреболии като лични карти, компютри, пари, наркотици — всичко, което би им дало някаква информация.

След като беше наблюдавал кървавата баня, устроена от Джон Матю, сега Блей обърна бегло внимание на резултатите от нея и незабавно започна да отваря шкафови и чекмеджета, когато влезе в кухнята. Вишъс се насочи към втория етаж, а Рейдж се зае с предната част на къщата.

— Входната врата е широко отворена — извика Рейдж.

Значи някой беше идвал тук, след като бяха извели Джон. *Лесър*? Малко вероятно, защото те никога не биха оставили мястото необезопасено. Може би крадец? Братята не бяха заключили кухненската врата, когато си тръгнаха, така че вероятно някой се беше

самопоканил вътре.

Ако е бил човек, гледката, с която се е сблъскал, сигурно го е побъркала. Това обясняваше втурването навън през предната врата.

Блей извади оръжието си, в случай че в къщата все пак имаше някой и продължи да преравя наоколо със свободната си ръка. Откри два мобилни телефона в чекмеджето с ножовете, никой, от които не беше зареден, но Ви щеше да се справи с това. До телефона имаше и визитни картички, но всичките бяха на хора, вероятно използвани за ремонта на дома.

Захвана се с шкафовете под плота, но после се намръщи и погледна напред. Пред него стоеше купа със свежи ябълки. Хвърли поглед към печката и видя няколко домата. А също и франзела в хартиена опаковка.

Изправи се и отиде до хладилника. Мляко. Прясна пуйка, готова да бъде стотвена. Пушен канадски бекон.

Не приличаше на затворническа храна.

Блей погледна към тавана, откъдето се чуваха тежките стъпки на преминаващия от стая в стая Ви. После погледът му се плъзна из кухнята — от кашмирения халат, поставен върху табуретка, до медните тигани, подредени върху откритите рафтове и кафе машината, в която имаше готово кафе. Всичко беше марково и ново, подредено като за снимка в списание.

Това действително отговаряше на стандартите на Леш... Но се предполагаше, че *лесърите* не могат да се хранят. Освен ако не се отнасяше към Хекс като към кралица, което беше малко вероятно... Явно някой в тази къща си похапваше редовно.

Килерът се намираше непосредствено до кухнята и Блей прекрачи през останките на *лесъра*, за да огледа обзаведеното със стелажи помещение още веднъж. Консервите бяха достатъчно, че да стигнат на едно домакинство за цяла година. Точно се канеше да излезе, когато нещо на земята привлече вниманието му. Върху иначе лъскавия като огледало дървен под се виждаха едва забележими драскотини, които оформяха полумесец.

Ставите на Блей изпукаха, когато коленичи и избута настрани прахосмукачката. На пръв поглед между дървените плоскости нямаше пукнатини, но с бързо почукване с кокалчетата на ръката си той откри кухина. Извади ножа си и потропвайки с дръжката му, установи точните размери на скрития отвор, после с острието проникна в снадката между дъските. След като направи отвор, използва фенерчето си, за да погледне вътре. Торби за боклук. С цвят на *лесърска* кръв. Издърпа една навън и я отвори.

— Мили... боже.

Зад гърба му се появи Рейдж.

— Какво откри?

Блей пхна ръка в торбата и я извади пълна със смачкани банкноти.

— Пари. Много пари.

— Вземи ги. Ви намери лаптоп, а един от прозорците на горния етаж е счупен. Преди беше здрав. Затворих входната врата, за да не привличаме вниманието на хората. — Той погледна часовника си. — Трябва да изчезваме, преди слънцето да е започнало да изгрява.

— Разбрано.

Блей взе торбите и остави дупката както си беше открита, като реши, че повече доказателства за проникването им щяха да направят нещата по-весели. Не че останките от *лесъра* не бяха достатъчни. Какво ли не би дал, за да можеше да зърне лицето на Леш, когато

нешастиникът се прибереше у дома.

Всички излязоха в градината, той и Рейдж се дематериализираха, а Ви върза на късо лексуса в гаража, за да го конфискува.

Разбира се, искаше им се да останат, за да видят кой ще се появи. Но приближаването на изгрева не подлежеше на преговори.

В имението на Братството Блей влезе във фоайето заедно с Рейдж, където ги очакваха цяла редица посрещачи. Всичко намерено беше предадено на Бъч, за да го отнесе в Дупката и веднага щом Блей успя да се освободи, изтича до спалнята на Джон на горния етаж. На почукването му беше отговорено с ръмжане и когато влезе вътре, завари Куин да седи до леглото. Нощната лампа до него оформяше жълта окръжност в мрака, която го осветяваше заедно с планината, намираща се под завивката.

Джон спеше.

Куин от своя страна се намираше в царството на текилата. До лакътя му стоеше бутилка „Селекшън Сюприма“, а кристалната му чаша беше пълна с питието, което му беше станало любимо в последно време. След като той се наливаше с това, а Джон наблягаше на „Джак Даниълс“, може би беше ред и на Блей да преосмисли избора си на алкохол. Изведнъж бирата започна да му изглежда подходяща само за гимназисти.

— Как е той? — попита тихо Блей.

Куин отпи и преглътна.

— Доста зле. Повиках Лейла. Трябва да се нахрани.

Блей се приближи към леглото. Очите на Джон бяха не просто затворени, а здраво стиснати. Веждите му бяха така смръщени, сякаш се опитваше да докаже физичен закон в съня си. Лицето му беше неестествено бледо, заради което и косата му изглеждаше потъмня, а дишането му звучеше насечено. Някой бе съблякъл дрехите му и отмил повечето от *лесърската* кръв.

— Текила? — попита Куин.

Блей протегна ръка, без да поглежда, все още съсредоточен върху лицето на приятеля им. В ръката му бе тикната чаша вместо бутилка, както бе очаквал, но на него му беше все едно и отпи солидна глътка.

Е, сега поне знаеше защо на Куин текилата му харесваше толкова много.

Върна чашата, скръсти ръце пред гърдите си и се заслуша в тихото бълбукане, придружаващо повторното ѝ напълване. По някаква причина звукът от изливането на скъпия алкохол в кристалната чаша му поддържа успокояващо.

— Не мога да повярвам, че плака — промърмори Блей. — Искам да кажа... мога, но ме изненада.

— Тя очевидно е била държана в онази стая. — Бутилката текила беше поставена обратно на масичката с глухо потропване.

— И ние я изпуснахме съвсем за малко. Той каза ли изобщо нещо?

— Не, не обели и дума, когато го напъхах под душа и влязох с него.

Добре, това беше образ, който Блей не държеше да си представя. Слава богу, че Джон не клонеше в тази посока.

На вратата се почука тихо и наоколо се разнесе аромат на канела и подправки. Блей отиде и отвори на Лейла, като ѝ се поклонил почитателно.

— С какво мога да ви... — Избраницата се намръщи и хвърли поглед към леглото. — О, не... Ранен ли е?

Тя се приближи до Джон Матю, а Блей си помисли: „Да, но най-вече сърцето му“.

— Благодаря, че дойде — каза Куин и стана от стола. Наведе се над Джон и нежно го побутна по рамото. — Приятелю, ще се събудиш ли за малко?

Джон се пробуди бавно, сякаш се бореше с приливна вълна, бушуваща над него. Вдигна полека глава и замига учестено, сякаш в лицето му бе плисната вода.

— Време е за ядене. — Без да поглежда през рамо, Куин протегна ръка към Лейла. — Трябва да се съсредоточиш за малко и после ще те оставим на мира.

Избраницата се поколеба... После пристъпи напред. Пое бавно дланта на Куин, като отърка кожата си в неговата, а нежният ѝ свян накара Блей да ѝ съчувства. Ако се съдеше по руменината, внезапно покрила лицето ѝ, и тя като всички изпитваше влечение към Куин.

— Джон... Приятелю? Хайде, трябва да се съсредоточиш. — Куин дръпна Лейла, за да ѝ подсказе да седне на леглото. В мига, когато тя погледна Джон отблизо, цялото ѝ внимание бе погълнато от него.

— Господарю, събудете се и вземете онова, което съм готова да ви дам. Нуждаете се от кръвта ми.

Джон поклати глава, но Куин се намеси отново.

— Искаш ли да преследваш Леш? Няма как да стане, докато си в такова състояние. Дори не можеш да си вдигнеш шибаната глава... Извини ме за езика, Избранице. Нужна ти е сила... Хайде, не се дръж като задник, Джон.

Разноцветните очи се заковаха в Лейла и той произнесе безмълвно с устни „Съжалявам“. Тя явно му се усмихна, защото той наклони глава за момент, като че заплепен от нея.

Или може би беше произнесла нещо в отговор. Сигурно беше това. Наистина.

После двамата наведоха глави и Лейла въздъхна, когато зъбите на Джон се впиха дълбоко в китката ѝ и той започна да поглъща онова, което тя му бе предложила. Най-сетне доволен, Куин отново седна и напълни чашата си. Изпи половината и подаде останалото на Блей.

Най-добрата идея, хрумвала на някого от векове. Блей застана до високата облегалка на стола, опря едната си ръка на нея и отпи голяма глътка, а после още една, преди да върне чашата обратно. Останаха така, споделяйки питието, докато Джон се хранеше от Лейла... И в един момент Блей осъзна, че допира с устни мястото, където Куин беше поставял своите. Може би причината беше в алкохола. Или пък в чашата. Или във факта, че от мястото си усещаше наситения аромат на Куин всеки път, когато поемеше въздух...

Знаеше, че трябва да се махне.

Искаше да подкрепи Джон, но с всяка изминала минута се навеждаше все по-близо и по-близо... И по-близо към Куин. До такава степен, че ръката му почти докосваше гъстата му черна коса.

— Трябва да вървя — заяви напрегнато, върна чашата и се запъти към вратата.

— Добре ли си? — попита Куин.

— Да. Наспи се добре, а ти се пази, Лейла.

— Не трябва ли да се храниш? — настоя Куин.

— Утре.

Избраницата каза нещо мило и любезно, но той не се обърна. Просто не можеше.

И се молеше да не срещне никого в коридора. Не беше проверил колко зле изглежда положението, но беше наясно, че има ерекция... И това беше нещо, което въпреки добрите си маниери, никой мъж не би могъл да прикрие, ако е облечен в кожени панталони.

От другата страна Пейн крачеше из фонтана на майка си, а стъпалата ѝ образуваха концентрични кръгове в басейна, събиращ водата от шадравана. Докато шляпаше във водата, тя държеше робата си високо вдигната и слушаше песента на разноцветните птички, накацали по бялото дърво. Те чуруликаха весело, подскачаха от клон на клон, кълвяха се леко една друга и пърхаха с криле.

Пейн нямаше и най-малка представа как, по дяволите, успяваха да намерят смисъл в еднообразното си съществуване.

В Светилището не съществуваше понятието „време“ и все пак ѝ се щеше да има джобен часовник или пък стенен, за да разбере с колко беше закъснял Слепия крал. Срещаха се, за да се бият всеки следобед. Е, следобед за него. За нея, която беше блокирана от тази страна, всичко беше един вечен ден.

Почуди се колко точно време беше минало, откакто майка ѝ я беше освободила от дълбокия ѝ сън и беше получила частична свобода. Нямаше как да знае. Рот беше започнал да идва редовно от... Може би я беше посещавал около петнайсет пъти, а тя беше върната отново към живота... много преди това. Може би преди около шест месеца?

Но най-важният въпрос бе колко дълго е държана под ключ — не че би попитала майка си за това. Те не си говореха изобщо. Докато тази „божествена“ жена, която я беше дарила с живот, отказваше да я освободи от тук, тя нямаше какво да ѝ каже.

Истината беше, че като я наказваше с мълчание, Пейн не постигаше нищо, но пък не беше и очаквала кой знае каква промяна. Когато майка ти е Създателка на расата и не носи отговорност пред никого, дори пред краля...

Беше много лесно да се окажеш в капана на собствения си живот.

Тя закричи по-бързо из фонтана, а робата ѝ подгизваше все повече и повече, после изскочи навън и се затича, с юмруци, вдигнати пред себе си. Замахванията ѝ разсичаха въздуха около нея. Да бъде послушна и съвестна Избраница не беше в природата ѝ и именно в това се кореняха всички проблеми между нея и майка ѝ. О, какво разхищение. О, какво разочарование.

Приеми го най-накрая, скъпа майко.

Безпрекословната вяра и правилата за поведение на Избраниците бяха за някой друг. И ако Скрайб Върджин търсеше поредния призрак, облечен в роба, който да се носи наоколо като мълчалива сянка, значи е трябвало да избере някой друг баща за децата си.

Кръвта на Блъдлетър течеше във вените на Пейн и неговата същност се беше предала на следващото поколение...

Пейн се обърна, за да посрещне летящия към нея юмрук на Рот, блокира го с ръка и го ритна право в черния дроб. Кралят не ѝ остана дължен и лакътят му полетя подобно на чук, като обещаваще мозъчно сътресение. Светкавичното ѝ навеждане едва я спаси от удара. Друго нейно замахване с крак го накара да отскочи назад... макар да беше сляп, той знаеше безпогрешно къде точно се намираще тя.

Което означаваше, че би разбрал, ако се опиташе да го нападне странично. И наистина, той вече завърташе тялото си, готов да я фрасне с тока на ботуша си право в гърба.

Пейн промени решението си, хвърли се на земята, плъзна крака настрани, уцели глезените му и наруши равновесието му. Бързо се дръпна вдясно и се озова далече от огромното му клатушкащо се тяло, с още един скок се метна на гърба му, а той се стовари на

земята. Тя изви главата му назад и уви ръка около гърлото му. За да подчертае надмощието си, тя хвана здраво собствения си юмрук и още повече затегна хватката си около гърлото му.

Реакцията на краля? Притисна я под гърба си.

Рот се възползва от невероятната си сила, която му даде възможност да стъпи на крака под тежестта на двама им и да се изправи. После се отпусна назад и се приземи върху нея, като я размаза на мрамора. Чудно легло... Тя на практика почувства как костите ѝ се огъват. Ала кралят беше на първо място мъж с достойнство и заради по-слабата ѝ мускулатура никога не я държеше на земята прекалено дълго. Което я вбесяваше. Би предпочела да премерят силите си без задръжки, но това, че бяха от различен пол, не подлежеше на дискусия, а мъжете просто бяха по-едри и съответно по-силни.

Колкото и да негодуваше срещу биологията, нямаше какво да бъде сторено по въпроса. Затова всеки път, когато пъргавината ѝ надделееше, тя се наслаждаваше.

Кралят скочи чевръсто на крака и се завъртя, а дългата му черна коса се развя, преди да се разстеле върху бялото му кимоно. С черните очила на лицето си и тези невероятно оформени мускули той беше впечатляващ, във вените му течеше възможно най-чистата вампирска кръв, без никакъв човешки или друг примес.

Макар че именно в това се състоеше проблемът му. Тя беше чувала, че слепотата му е резултат именно на тази чиста кръв. Когато Пейн се изправи, почувства спазъм в гърба си, но не обърна внимание на острата болка и отново застана лице в лице със съперника си. Този път юмруците ѝ се разлетяха наоколо и за слепец Рот я блокираше наистина умело.

Може би заради това никога не се оплакваше от увреждането си. Но пък те и не говореха много, което я устройваше отлично. Все пак се чудеше какъв ли е животът му в Далечната страна. Така му завиждаше за свободата.

Продължиха борбата, като обикаляха фонтана, а после се насочиха към колоните и вратата, водеща към Светилището. И отново се върнаха. Направиха нова обиколка около шадравана.

Когато срещата им завърши, и двамата бяха натъртени и кървяха, но това не ги тревожеше. В мига, когато отпуснеха ръце от двете страни на телата си и престанеха да си разменят удари, нараняванията им щяха да започнат да заздравяват. Последният нанесен удар беше неин и представляваше отличен ъперкът, който улучи краля под брадичката, отметна главата му и накара косата му отново да се разхвърчи.

Винаги се разбираха без думи кога беше време да сложат край.

Охладиха страстите, крачейки рамо до рамо около фонтана, като разтягаха мускулите си и раздвижваха шиите си, за да се отпуснат. Заедно измиха лицата и ръцете си в бистрата прозрачна вода, а после се обърсаха в чистите кърпи, които Пейн беше помолила да им приготвят. Въпреки че си разменяха юмруци вместо думи, тя беше започнала да мисли за краля като за свой приятел. И да му се доверява като на такъв. Това ѝ се случваше за първи път.

И наистина беше само приятелство. Колкото и да се възхищаваше от разстояние на физическите му качества, между тях не съществуваше привличане... и това беше част от причината нещата да се получават. В противен случай тя не би се чувствала спокойна с Рот.

Не, тя не проявяваше сексуален интерес към него или към когото и да било. Мъжките вампири имаха навика да командват, особено онези от добро потекло. Вината не беше тяхна — поведението им се диктуваше от кръвта. А тя вече имаше някой, който се месеше достатъчно в живота ѝ. Не ѝ беше нужен още един такъв.

— Добре ли си? — попита Рот, когато седнаха на ръба на фонтана.

— Да. А ти?

Пейн не възразяваше, заедно той винаги я питаше дали е добре. Първите един или два пъти се беше обидила... Сякаш той се съмняваше дали би понесла болката, причинени от битката. Но после осъзна, че полът ѝ нямаше никакво значение. Той би задал същия въпрос на всеки, с когото е тренирал по този начин.

— Чувствам се чудесно — заяви той, а усмивката му разкри огромните му кучешки зъби. — Между другото, блокът в началото беше наистина майсторски.

Пейн се ухили така широко, че лицето я заболя. Това беше още една от причините да ѝ харесва да общува с него. Тъй като той беше незрящ, нямаше нужда да прикрива емоциите си... А нищо не я караше да се усмихва повече от признанието му, че е впечатлен от нея.

— Е, Ваше Величество, мятането ви по гръб за малко да ме убие.

Сега той се усмихваше дори още по-широко и за миг тя се почуди дали похвалата ѝ означаваше толкова много за него.

— Огромното тегло може да е от полза понякога — промърмори той.

Внезапно се обърна към нея. Тъмните очила, които винаги носеше, го правеха да изглежда свиреп. И все пак той отново и отново ѝ доказваше, че това не е истина.

Рот прочисти гърлото си.

— Благодаря ти за добрата битка. Нещата у дома никак не са добре.

— Защо?

Той погледна встрани, сякаш се взираше в хоризонта. Кое то вероятно беше навик, останал от времето, когато бе прикривал чувствата си от околните.

— Изгубихме една жена. Врагът я плени. — Той поклати глава. — И един от нашите страда много заради това.

— Обвързани ли бяха?

— Не... Но той се държи като че са били. — Кралят вдигна рамене. — Така и не съм разбрал за връзката помежду им. Всъщност никой не беше наясно. Но... Тя е съществувала и тази нощ всичко излезе наяве с гръм и трясък.

Жаждата за подробности от реалния живот, който макар и труден беше истински, я накара да попита:

— Какво се случи?

Кралят отметна няколко кичура назад, линията на косата му се подчерта от контраста със златистата кожа.

— Разкъса един *лесър*. Просто разчлени мръсника.

— Това не е ли негово задължение?

— Не се случи на бойното поле, а в къщата, където убийците са държали жената.

Лесърът трябваше да бъде пленен за разпити, но Джон просто го е размазал. Джон е добро момче... Но това с обвързването може да бъде много опасно, ако ме разбираш.

Спомени от живота в Далечната страна, от разплата и битки с...

Скрайб Върджин се появи на вратата на покоите си, а черната ѝ роба се развяваше на известно разстояние над мраморния под. Кралят се изправи на крака и се поклони... И все пак не изглеждаше сервилен. Още една причина да го харесва.

— Най-скъпа Скрайб Върджин.

— Рот, син на Рот.

И това беше всичко... Никой нямаше право да задава въпроси на майката на расата и

тъй като майката на Пейн остана мълчалива, нищо повече не се случи.

Да, защото — Боже опази — никой не би желал да я обременява с каквито и да било запитвания. И беше повече от ясно защо ги беше прекъснала. Майка ѝ не желаше да има никакви допирни точки между Пейн и външния свят.

— Ще се оттегля — обърна се Пейн към краля.

Не искаше да бъде отговорна за онова, което би излязло от устата ѝ, ако майка ѝ посмееше да я отпрати.

Кралят протегна юмрука си.

— До скоро. Какво ще кажеш за утре?

— С удоволствие.

Пейн удари юмрук в неговия, както той я беше научил, и се запъти към вратата, водеща към Светилището.

От другата страна на белите стени яркозелената трева беше като шок за очите ѝ и тя примигна, докато минаваше покрай Храма на Примейла, за да стигне до покоите на Избраниците. Жълти, розови и червени цветя растяха в неправилно оформени групички. Свежите лалета се смесваха с нарциси и перуники. Все пролетни цветя, ако си спомняше правилно от краткия си престой в Далечната страна. Тук винаги беше пролет, но никога не изживяваха знойния пек на лятото. Или поне онова, което беше чела за лятото.

Сградата с колонади, където живееха Избраниците, беше разделена на отделни помещения, предлагащи някакво подобие на усамотение на своите обитателки. Повечето от тях бяха празни в момента и то не само защото Избраниците изчезваха като вид. Откакто Примейлът ги беше „освободил“, личната колекция на Скрайб Върджин от бездействащи безплътни създания оредяваше, благодарение на пътешествията им до Далечната страна.

Изненадващо, никоя от тях не беше решила да се откаже от ролята си на Избраница, но за разлика от преди, ако решаха да отидат в частното имение на Примейла, после имаха право да се върнат в Светилището.

Пейн отиде право в банята и с облекчение установи, че е сама. Беше наясно, че „сестрите“ ѝ не можеха да разберат онова, което правеха с краля, затова се наслаждаваше на релаксацията след тренировките далече от очите им.

Общото място за къпане представляваше облицовано с мрамор помещение, в чийто далечен край имаше огромен басейн с водопад. Както навсякъде в Светилището, природните закони не съществуваха. Топлата струя, стичаща се върху белия камък, беше винаги чиста, макар да нямаше нито извор, нито канал за отводняване.

Свали робата си, която беше различна от тези на останалите, защото тя я беше преправила, така че да съответства на бойното кимоно на Рот, както го наричаше той, и влезе в басейна по бельо. Температурата винаги беше идеална... И я накара да си мечтае за вана, която беше или прекалено топла, или прекалено студена.

В центъра на мраморния басейн беше достатъчно дълбоко, че да се плува, и тялото ѝ се наслади на разтягането при маховете ѝ. Да, наистина това беше най-хубавата част от срещите им. Освен когато успееше да нанесе на Рот някой добър удар.

Когато стигна до водопада, тя стъпи на крака и разпусна косата си. Беше по-дълга от тази на Рот и тя се беше научила не само да я сплита, но и да я вдига на кок на тила си. В противен случай той би могъл да я влачи наоколо за нея.

Под струята, калъпи със сладко ухаещи сапуни очакваха дланта ѝ и тя използва един от тях, за да насапуниса цялото си тяло. Обърна се, за да се изплакне и установи, че вече не е

сама.

Но поне облечената в тъмна роба фигура не беше на майка ѝ.

— Привет — извика Пейн.

Ноуан^[1] се поклони, но както винаги не отговори, а Пейн изведнъж съжали, задето беше оставила робата си на пода.

— Аз мога да я вдигна — извика Пейн и гласът ѝ проехтя в празното помещение.

Ноуан само поклати глава и вдигна дрехата. Прислужницата беше така мила и тиха, изпълняваше задълженията си, без да протестира, въпреки че имаше недъг, който затрудняваше ходенето ѝ.

Въпреки че никога не говореше, не беше трудно да се досети човек каква бе тъжната ѝ история. *Още една причина да мрази онази, вдъхнала живот на расата им*, помисли си Пейн.

Избраниците, също като Братството на черния кинжал, бяха създадени с конкретна цел и трябваше да притежават определени качества. Докато от мъжете се очакваше кръвта им да кипи, да са агресивни и да се представят достойно в битките, от жените се изискваше да са умни и издържливи, да са способни да обуздават първичните инстинкти на мъжете и да се грижат за цивилизоването на расата. Ин и Ян. Две страни на едно цяло и взаимното им хранене с кръв от противоположния пол ги свързваше завинаги.

Но не всичко се беше получило според плана. Истината бе, че обвързването между близки родственици беше довело до проблеми и макар при Рот законът да повеляваше като син на крал той да седне на престола със или без увреждания, Избраниците нямаха този късмет. Дефектите не се толерираха от законите на расата им. И така беше открай време. Такива като Ноуан, които имаха недъзи, бяха принудени да се забулят и да работят като прислужници на своите сестри. Скрит и неспоменаван позор, на който въпреки всичко се гледаше с „обич“. Или по-точно казано — със „съжаление“.

Пейн знаеше отлично как се чувства другата жена. Не по отношение на физическите ѝ дефекти, а какво е да не отговориш на очакванията на околните.

И като става дума за очаквания...

Лейла, една от Избраниците, влезе в банята, съблече робата си и я подаде на Ноуан с нежна усмивка на лицето, която беше толкова типична за нея.

Изражението ѝ се промени веднага щом сведе очи и влезе във водата. Изглеждаше потънала в мисли, които я натъжаваха.

— Приветствам те, сестро — заговори я Пейн.

Лейла рязко извърна глава и вдигна вежди.

— О... Не знаех, че си тук. Приветствам те, сестро.

След като Избраницата се поклони, тя седна на една от подводните мраморни пейки и макар Пейн да не си падаше много по разговорите, нещо в напрегнатата тишина, обгръщаща другата жена, привлече вниманието ѝ. Довърши къпането си и заплува към Лейла, която промиваше прободните рани на китката си.

— Кого храни? — попита Пейн.

— Джон Матю.

О, да, мъжът, споменат от краля.

— Добре ли мина?

— Да. Съвсем добре.

Пейн се облегна на ръба на басейна и се загледа в русата красавица пред себе си. След

миг тя прошепна:

— Може ли да те попитам нещо?

— Разбира се.

— Защо е тази тъга? Винаги... се завръщаш натъжена.

Макар че знаеше отговора. За една жена, да бъде насилвана да прави секс и да предоставя вената си само защото така повелява традицията, сигурно беше немислимо мъчение.

Лейла огледа белезите върху китката си с някаква вяла безчувственост, като че беше чужда. После поклати глава.

— Не мога да се оплаквам от оказаната ми чест.

— Чест? Струва ми се, че по-скоро си получила нещо друго.

Проклятие бе по-точното определение.

— О, не, за мен е чест да служа...

— Бъди честна и не се прикривай зад празни думи, когато лицето ти издава какво се таи в сърцето ти. И ако на устата ти е да изречеш недоволство от Скрайб Върджин, винаги съм насреща да го чуя. — В светлозелените очи на Лейла се четеше потрес, но Пейн вдигна рамене. — Не крия какво чувствам. Никога.

— Не... Наистина не го правиш. Просто ми се струва...

— Недостойно за дама? Неподобаващо? — Пейн изпука с кокалчетата на ръцете си. —

Колко жалко.

Лейла въздъхна бавно и продължително.

— Обучавана съм специално за *ерос*.

— И това не ти харесва?

— Напротив. Това е нещо, което не познавам, а бих искала.

Пейн се намръщи.

— Уменията ти не се използват?

— Точно така. Бях отблъсната от Джон Матю в нощта на преобразяването му, след като се грижих за него по време на промяната му. А когато храня братята, те никога не ме докосват.

— Моля? — Правилно ли бе чула? — Искаш да правиш секс? С някого от тях?

Тонът на Лейла стана хаплив.

— Със сигурност ти знаеш най-добре от всичките ми сестри какво е потенциалът ти да не бъде осъществен.

Е... Не беше ли схванала ситуацията напълно погрешно?

— При цялото ми уважение не мога да разбера защо би искала... Това... С някого от онези мъже.

— Защо да не го искам? Братята и онези трима млади мъже са красиви и силни. И след като Примейлът не използва услугите ни... — Лейла поклати глава. — Обучавани сме, обяснявано ни е, чели сме за акта... И аз искам да го изживея лично. Дори да е само веднъж.

— Честно казано, не мога да почувствам дори бегло влечение. Никога не съм изпитвала такова и не ми се вярва някога да се случи. Предпочитам да се бия.

— Тогава ти завиждам.

— Така ли?

Очите на Лейла изглеждаха толкова стари.

— Много по-добре е да нямаш желания, отколкото да не можеш да ги осъществиш.

Едното е облекчение, а другото празнота, която тежи на плещите ти.

Ноуан се появи с поднос с нарязани плодове и сок, а Пейн каза:

— Ноуан, защо не се присъединиш към нас?

Лейла се усмихна на прислужницата.

— Наистина, ела при нас?

С поклащане на главата и поклон Ноуан им остави старателно приготвения поднос и пое да върши задълженията си, като закуцука към изхода на банята.

Пейн остана намръщена и двете с Лейла потънаха в мълчание. Разсъждаваше над онова, което си бяха казали и не можеше да разбере как бе възможно да имат толкова противоположни възгледи... И в същото време и двете да са прави.

За доброто на Лейла, Пейн се надяваше тя самата да греши. Какво ли разочарование би било да се окаже, че си копнял за нещо, което далеч не отговаря на очакванията ти?

---

[1] Име, производно от английското местоимение *no one* — „никой, никоя“. — Бел.ред. ↑

— Жена?

Мекият кълтящ глас на Омега прозвуча по-силно, отколкото предполагаша размерите му и думата изпълни всеки ъгъл на помещението, облицовано с полиран камък, представляващо неговите лични покои. Леш даде всичко от себе си да изглежда спокоен, когато се облегна на една от черните стени.

— Нужна ми е, за да ми предоставя кръв.

— Така ли?

— Това е биологична нужда.

В бялата си роба Омега изглеждаше впечатляващо, докато се движеше наоколо. С качулката, скръстените си ръце и длани, скрити в стелешите се ръкави, той наподобяваше офицера в играта на шах.

Само че, разбира се, тук той беше царят.

Приемната на Омега имаше приблизително размерите на бална зала и беше оформена като такава. В безбройните черни полилеи и свещници бяха поставени хиляди черни свещи. Интериорът обаче, в никакъв случай не беше безличен. Най-малкото, защото пламъците на свещите бяха червени. И като връх на всичко стените и подовете бяха покрити с най-невероятния мрамор, който Леш някога беше виждал. Под определен ъгъл беше черен, а под друг беше кървавочервен и тъй като светлината трепкаше непрестанно, пред погледа играеха и двата цвята.

Не беше трудно човек да се досети за причината за избора на такъв интериор. Като се имаше предвид гардероба на Омега, който беше ограничен до снежнобели роби, подобни на завеси, той представляваше центъра, привличащ погледите. Другото беше само фон.

Омега управляваше своя свят по същия начин.

— Тя ще бъде ли също така и твоя спътница, синко мой? — попита Омега от другия край на помещението.

— Не — излъга Леш. — Само източник на кръв. — На Омега не биваше да се дава повече информация, отколкото се налагаше. Леш беше наясно колко непостоянен можеше да е баща му и беше важно да не му се набива на очи.

— Аз не ти ли дадох достатъчно сила?

— Причината е във вампирските ми гени.

Омега се обърна с лице към Леш. След кратка пауза той произнесе с ужасяващия си глас:

— Така е. Това е самата истина.

— Ще ти я доведе — отговори Леш и се отдръпна от стената. — Във фермерската къща. Тази нощ. Само трябва да я преобразиш и ще имам онова, което ми е нужно.

— И аз не мога да ти го осигуря?

— Така ще ми го осигуриш. Приеми я в редиците ни и ще имам източника на кръв, който ми е нужен, за да ми дава сили.

— Значи казваш, че сега си слаб?

Да гори в ада дано, помисли си Леш. Беше очевидно, че сега е слаб. Омега умееше да чувства подобни неща и явно от известно време бе наясно със ситуацията. Когато Леш не отговори, Омега се понесе към него и се озоваха очи в очи.

— Никога не съм приемал жена.

— Не е нужно да е част от Обществото. Ще бъде само за мен.

— За теб.

— Не е нужно да излиза да се бие.

— И ти вече си избрал въпросната жена?

— Да. — Леш се изсмя кратко, като се замисли за Хекс и за вредите, които беше способна да причини. — Сигурен съм, че ще я харесааш.

— Толкова си убеден.

— Имам много добър вкус.

Червените пламъци на свещите наоколо потрепнаха, като че подухнати от течение.

Изведнъж Омега свали качулката си и прозрачното му призрачно лице беше изложено на показ. Чертите му бяха същите като тези на лицето от плът и кръв на Леш.

— Върни се там, откъдето дойде — произнесе Омега, вдигна зловещата си безплътна като дим ръка и погали лицето на Леш. После му обърна гръб. — Върни се там, откъдето дойде.

— Ще се срещнем при падането на нощта — настоя Леш. — Във фермерската къща.

— При падането на нощта.

— Ако предпочиташ, може и по-късно. Какво ще кажеш за един? Ще се видим тогава.

— Да, със сигурност ще ме видиш.

— Благодаря ти, татко.

Омега се понесе над пода, а качулката му сякаш сама се върна на мястото си. Една от плочите на стената се плъзна встрани.

Миг по-късно Леш вече беше сам.

Пое си дълбоко въздух, потърка лицето си и се озърна, хвърляйки поглед към червените пламъци и впечатляващите стени. Мястото наистина наподобяваше утроба.

Със силата на волята си той се откъсна от *Дънд*, за да се озове обратно в мърлявата селска къща, която бе използвал преди това. Когато се събуди в материалната си форма, той се отвори от факта, че лежи на канапе с безвкусна дамска на есенни листа. А материята ѝ беше като кучешка козина... И миришеше по същия начин. Особено ако проклетото псе се е въргало в мокър пепелник.

Надигна глава и повдигна ризата си чак до шията. Раните все още бяха там и се уголемяваха! Чувстваше се отвратително. Ръцете му трепереха, докато се опитваше да се изправи. Погледна телефона си. Нямаше съобщение на гласовата му поща от господин Д., нито пък обаждания от други *лесъри*. Но за това си имаше обяснение. Всички за всичко контактуваха с втория в командването, така че ако кучият син беше пострадал, Обществото на лесърите не би могло да се свърже с Леш.

Може би малкият тексасец беше прекалено добър като личен секретар.

Гладът накара Леш да се затътри в кухнята и да отвори вратата на хладилника. Беше празен. Имаше само кутия сода за хляб, която вероятно бе предназначена за почистване на дивана. Хлопна вратата, изпълнен с презрение към света и всички, които го населяваха... Макар че това беше следствие единствено от факта, че не го очакваха яйцата и беконът му.

А и мърлявата обстановка също допринасяше за лошото му настроение. Селската къща беше скорошна придобивка и той беше идвал тук само веднъж преди... Дори господин Д. не беше наясно, че тя е собственост на Обществото. Леш беше купил намиращия се под възбрана имот, защото щеше да им е нужно място, където да произвеждат дрогата, а съборетината имаше голямо мазе. Беше изненадващо, че собственикът, който и да е бил той,

не бе успял да погасява ипотеката. Мястото беше една категория по-добро от външна тоалетна. А може би дори половин категория.

Запъти се към гаража и почувства истинско облекчение да се озове обратно в мерцедеса си... Макар да го вбесяваше факта, че му се налага да мине през „Мак Драйв“, за да си купи хамбургер и кафе. Дори щеше да му се наложи да чака на опашка наред с шофьори на камиони и майки в миниванове.

Докато стигна до облицованата с кафяв камък къща, настроението му продължаваше да спада до ниво на сериен убиец... само за да се срине окончателно до точката на замръзване, когато спря пред гаража. Вратата все още зееше отворена, но лексусът го нямаше. Паркира мерцедеса и затвори гаража с дистанционното управление. Градината изглеждаше непокътната, но той подуши миризмата на *лесъра* в мига, когато... Спря на терасата, а погледът му се насочи към втория етаж. О, боже... Паниката го изпълни с енергия и Леш се затича с всички сили, изкачи задните стълби на един дъх и влетя през вратата... Мокасините му се хлъзнаха, когато се закова на място при вида на касапницата. Мили... Боже... Кухнята му.

Помещението изглеждаше, сякаш е било залято с машинно масло. И не беше останало много от господин Д. Тялото на убиеца се намираше в средата на кухнята до острова от електроуреди, но крайниците му бяха разпръснати във всички посоки... А храносмилателният му тракт висеше на части от дръжките на шкафовете.

По някакво чудо главата му все още беше на мястото си, а очите му бяха широко отворени. Устата му се раздвижи, когато видя, че вече не е сам. От покритите със съсирена черна кръв устни се откъсна гърлен стон.

— Проклет нещастник — озъби се Леш. — Виж се на какво приличаш, по дяволите!

Майната му, имаше по-сериозни проблеми от накълцването на втория в йерархията. Прескочи свинщината, мина през трапезарията и се втурна по стълбите. Влетя в спалнята, която беше делил с Хекс, и не откри нищо, освен празнота... И прозорец с дупка по средата.

— Проклятие!

Обърна се и погледна през отворената врата. Видя петна по отсрещната стена на коридора. Запъти се натам, притисна нос в петната и вдиша. Ароматът ѝ все още се усещаше по копринения тапет. Явно се беше измъкнала с физическа сила.

Но все още е била в стаята, когато господин Д. е бил нападнат. Нима братята се бяха върнали и ѝ бяха помогнали да се измъкне?

След бърз преглед на къщата настроението на Леш премина от отвратително във фатално лошо. Лаптопът го нямаше. Липсваха и мобилните телефони.

Копелета.

Влезе в кухнята и се запъти към килера. Коленичи, за да провери скривалището си и установи, че е отворено. Парите му също бяха изчезнали. Как ги бяха намерили, по дяволите?

Но господин Д. изглеждаше, като че е послужил за урок по анатомия. Сигурно беше проговорил. Което означаваше, че и други адреси може да са били посетени.

Изпаднал в пълна ярост, той размаха юмруци и заудря всичко, което можа да достигне.

Огромен буркан с маслини се пръсна, течността поля всичко, а малките, подобни на очи топчета се пръснаха по пода и се затъркаляха свободно във всички посоки.

Леш се приближи до господин Д. Окървавената му уста се размърда отново и жалките му усилия бяха наистина отвратителни за гледане.

Леш се протегна към плота и взе един нож, а после коленичи.

— Каза ли им нещо? — Господин Д. поклати глава, а Леш се взря в очите му. Бялото беше помътняло, а зениците се бяха разширили до такава степен, че не бяха останали ириса. Макар и да се намираше на прага на смъртта обаче, господин Д. щеше да продължи да тлее и гние вечно, ако бъдеше оставен в това състояние. Имаше само един начин да бъде „убит“.

— Сигурен ли си? — попита Леш. — Дори след като ти откъснаха ръцете?

Устните на господин Д. се размърдаха и от тях излезе звук, сякаш някой изсипа консерва с кучешка храна.

Леш изруга недоволно и прободе празните гърди на *лесъра*, като приключи поне с тази част от хаоса. Пукотът и отблясъците стихнаха бързо и Леш заключи задната врата, преди отново да се запъти към горния етаж.

Отне му половин час да събере дрехите си и докато свалеше шестте сака „Прада“ на долния етаж, не можеше да си спомни кога за последно му се беше налагало сам да си носи багажа.

Подреди чантите на задните стълби, включи алармената инсталация, заключи и напъха вещите си в мерцедеса. Отпътува, отворен от идеята за връщането си в проклетата селска къща. Но в момента нямаше друг избор... Имаше по-важни неща, за които да се тревожи, от това къде щеше да отседне.

Трябваше да открие Хекс. Ако е била сама, нямаше как да е стигнала много далече. Беше прекалено слаба. Значи членовете на Братството я бяха отвели.

Мили боже... След като баща му щеше да се появи за официалното ѝ приемане в един през нощта, той трябваше да я върне бързо. Или пък да открие друга, която да я замести.

Потропването, което събуди Джон, беше силно като изстрел.

В мига, когато го чу, той се изправи. Потърка очи, изсвири вместо „влез“ и се помоли да е Куин с поднос за Първото хранене.

Вратата не се отвори.

Джон се намръщи и свали ръце от лицето си. Изправи се, взе чифт джинси и бързо ги нахлузи, после отиде до вратата и... На прага стоеше Рот, с Джордж до себе си, и не беше сам. С него бяха момчетата и Ривендж, както и всички останали братя, включително Тор.

О... Боже... Не.

Бързо започна да жестикулира, макар че сърцето му бе спряло да бие.

— *Къде намерихте тялото ѝ?*

— Жива е — отговори Ривендж и размаха телефона си. — Току-що получих съобщение. Натисни четири.

На Джон му отне около секунда да осмисли информацията. После дръпна рязко мобилния телефон от ръката на Ривендж и натисна бутона. Чу се звуков сигнал и после...

Боже... Нейният глас. Нейният глас.

— Рив... Измъкнах се. Успях да се измъкна. — Последва дълбока въздишка. — Добре съм. Цяла съм. Избягах. — Дълга пауза. Толкова дълга, че на Джон му се наложи да провери дали... — Нужно ми е малко време. В безопасност съм... Но няма да се върна веднага. Нужно ми е малко време... Кажете на всички. Кажете на... всички. Ще поддържаме връзка. — Още една пауза и после гласът ѝ стана решителен и гневен. — Веднага щом имам сили... Леш е мой. Ясна ли съм? Никой, освен мен, да не го ликвидира.

Съобщението свърши. Джон отново натисна четири и го прослуша още веднъж. След

втория път върна телефона на Рив и срещна аметистовия му поглед. Беше наясно, че Рив е бил около Хекс в продължение на много години. Знаеше, че са имали не само общи преживявания, но ги свързваше и *симпатската* им кръв, което правеше нещата различни. Беше наясно, че той е по-възрастен и по-мъдър от него самия. Но когато въпросът опираше до Хекс, те бяха на равна нога.

— *Къде би могла да отиде?* — изписа той.

Куин преведе, а Рив кимна.

— Има ловна хижа на около двацет и пет километра на север от тук, в близост до река Хъдсън. Мисля, че е там. Така би имала достъп до сигурен телефон. Ще се отправя натам сам след падането на нощта. Освен ако ти не се присъединиш към мен.

Никой не изглеждаше изненадан от предложението... И тогава Джон осъзна, че тайната му очевидно е излязла наяве. След начина, по който се беше държал в онази спалня... да не говорим как беше разкъсал *лесъра*... Всички бяха разбрали за чувствата му към Хекс.

Именно по тази причина се беше появила цялата група. Те признаваха статуса му и му отдаваха значимото. Правата на обвързаните вампири се уважаваха, щом опреше до техните жени.

Джон хвърли поглед на Куин и изписа:

— *Кажми му, че ще отида.*

След като приятелят му преведе, Рив кимна и се обърна към Рот.

— Ще отида само с него и с никой друг. Не може да вземе Куин. Ще имаме достатъчно ядове с нея, задето сме се появили, без да предупредим.

Рот се намръщи.

— По дяволите, Рив...

— Тя е способна на всичко. И преди сме минавали през това. Ако някой друг се появи, ще изчезне и повече няма да се обади. А Джон... Той и бездруго ще ме последва. Нали, синко? Би се отървал от Куин и така или иначе би ме последвал.

Джон побърза да кимне. Куин изруга като каруцар, а Рот поклати глава.

— Защо изобщо ти го дадох като *аструкс*... — Настъпи напрегнато мълчание и кралят измери с поглед Джон и Рив. После процеди: — Добре... Ще те пусна да излезеш без охрана само този единствен път, но не влизай в схватка с врага. Отивате до хижата и никъде другаде, а после ще се върнеш за Куин, преди да излезеш да се биеш. Ясно ли е?

Джон кимна и тръгна към банята си.

— Десет минути — обяви Рив. — Имаш десет минути и тръгваме.

Джон беше готов след четири и се озова във фоайето на долния етаж след шест. Беше напълно въоръжен, както се полагаше по протокол, и облечен с кожени дрехи за защита. И по-важното, беше изпълнен с живот до степен на лудост, а кръвта кипеше във вените му.

Докато крачеше из фоайето, чувстваше погледите, вперени в него. От билиардната зала. От трапезарията. От балкона на втория етаж. Безмълвни устни, но очи, забелязващи всичко.

Братята и останалите членове на домакинството очевидно бяха смаяни от връзката му с Хекс и той можеше да ги разбере. Изненада! Беше се свързал с жена- *симпат* .

Но никой не избираше в кого да се влюби... нито можеше да промени факта, че някой не отвърща на любовта му.

Боже, не че това имаше някакво значение. Тя беше жива!

Ривендж слезе по главното стълбище, а червеният му бастун се опираше на стъпалата

всеки път, когато повдигнеш десния си крак. Не беше облечен за битка, а да му е топло. Под дългото до земята палто от норки се показваха само скъпите обувки и маншетите на елегантния му черен костюм.

Когато стигна до Джон, само кимна и отвори вратата на вестибюла. Двамата пристъпиха заедно навън в студената нощ. Въздухът ухаеше на чиста незамръзнала пръст. Парфюмът на пролетта. Ароматът на надеждата и новото начало.

Докато вървяха към бентлитото, Джон вдъхна този мирис с пълни гърди и задържа въздуха в дробовете си, като си каза, че в тази нощ Хекс прави съвсем същото. Защото не беше погребана под земята.

В очите му запариха сълзи, всяка клетка в тялото му се изпълни с благодарност, а сърцето му ликуваше. Не можеше да повярва, че ще има късмета да я види... Боже, щеше да я види още веднъж. Щеше да погледне в металносивите ѝ очи. Да... По дяволите, щеше да му е трудно да не я обгърне с ръце и да не я притиска до себе си чак до следващата сутрин. Или може би до следващата седмица.

Когато се качиха в колата, Рив запали двигателя, но не потегли. Само се взираше през предното стъкло в покритата с павеа алея пред тях.

После попита тихо:

— Откога е това между вас двамата?

Джон извади малък бележник, който беше взел със себе си и написа: „От мига, в който я срещнах“.

Рив прочете бележката и се намръщи.

— Тя отвърща ли на чувствата ти?

Джон не сведе поглед, когато поклати глава. Нямаше смисъл да крие истината. Не и когато говореше със *симпат*.

Рив кимна.

— Това е толкова типично за нея. Дявол да го вземе... Добре, да действаме.

Двигателят изрева и те изчезнаха в нощта.

Надеждата беше коварно чувство.

Две вечери по-късно Дариъс най-после прекрачи дома на семейството, чиято дъщеря беше отвлечена, и когато входната врата беше отворена пред него и Тормент, очите на догена бяха изпълнени с надежда. Трябваше да се признае, че изражението на иконома показваше огромно уважение и беше ясно, че според него в дома на господаря му пристигат спасители, а не обикновени смъртни.

Само времето и приумиците на съдбата щяха да покажат дали вярата му в тях беше основателна или напълно неуместна.

Дариъс и Тормент бяха отведени с готовност до кабинет с класическо обзавеждане, където един изискан господин се надигна от тапицирано с коприна кресло и с мъка се задържа да не залитне.

— Добре дошли, господа, благодаря ви за посещението — поздрави ги Сампсън и протегна двете си ръце, за да стисне дланта на Дариъс. — Съжالياвам, че не приемах никого в продължение на две вечери, но скъпата ми шелан... — Гласът на мъжа замлъкна и в настъпилата тишина Дариъс отстъпи встрани.

— Нека ви представя придружителя си. Тормент, син на Харм.

Тормент се поклони ниско с ръка на сърцето и стана ясно, че притежаваше маниери, с каквито баща му не можеше да се похвали. Господарят на къщата отвърна, както подобаваше:

— Бихте ли желали да хапнете или да пийнете нещо?

Дариъс поклати глава и седна. Тормент застана прав до него, а той каза:

— Благодаря ви, но може би е по-добре да обсъдим случилото се в дома ви.

— Да, да, разбира се. Какво бихте искали да знаете?

— Всичко. Кажете ни... всичко.

— Дъщеря ми... Моят лъч светлина в мрака... — Мъжът извади носна кърпа. — Тя беше достойна и добродетелна. Не сте срещали по-грижовна девойка...

Макар и наясно, че вече са загубили две вечери, Дариъс даде на бащата малко време, в което да се потопи в спомени, преди да го насочи към основната тема на разговора.

— И в онази нощ, в онази ужасна нощ...

Дариъс се възползва от паузата.

— Какво се случи тук в къщата?

Мъжът кимна и попи леко очите си.

— Събуди се от съня си с леко чувство на дискомфорт и я посъветвахме да остане в стаята си, защото бяхме загрижени за здравето ѝ. Занесоха ѝ храна в полунощ и после още веднъж точно преди изгрева. Именно тогава е била видяна за последно. Покоите ѝ за през нощта са на горния етаж, но също като останалата част от семейството има стая и под земята. Често предпочиташе да не се мести долу за през деня заедно с нас, но тъй като имахме връзка с нея, благодарение на вътрешни коридори, решихме, че е в безопасност. — В този момент мъжът издаде сподавен стон. — Как ми се иска да бях настоял. — Дариъс разбираше отлично, че съжالياва за решението си.

— Ще открием дъщеря ви. По един или друг начин ще я намерим. Ще ни позволите ли да отидем в спалнята ѝ?

— Моля, направете го. — Мъжът кимна към догена и той се приближи към тях. — За

Сайлъс ще е удоволствие да ви придружи. Аз... предпочитам да изчакам тук.

— Разбира се.

Дариъс се изправи, а бащата се протегна и стисна ръката му.

— Може ли да разменим две думи? Насама.

Дариъс кимна мълчаливо и след като Тормент и догенът напуснаха помещението, господарят на къщата се строполи обратно в креслото си.

— Истината е... Дъщеря ми беше жена на честта. Целомъдрена. Недокосвана от...

В последвалата дълга пауза Дариъс разбра отлично каква бе причината за тревогите на мъжа. Ако не върнеха дъщеря му девствена, честта ѝ, както и тази на семейството, щяха да пострадат.

— Не мога да говоря за това пред скъпата ми шелан — продължи мъжът. — Но дъщеря ни... Ако е била опетнена... Може би е по-добре да остане...

Дариъс присви очи.

— Бихте предпочели да не бъде открита?

От светлите очи на събеседника му бликнаха сълзи.

— Аз... — Изведнъж мъжът поклати глава. — Не... Не. Искам я обратно. Без значение от последствията, без значение от състоянието ѝ... Разбира се, че искам дъщеря си обратно.

Дариъс не беше склонен да му предложи утеха... заради факта, че през ума му дори бе минала мисълта да обърне гръб на детето си.

— Сега бих искал да отида в стаята ѝ — рече той.

Господарят на къщата щракна с пръсти и догенът пристъпи обратно в кабинета.

— Насам, господине.

Докато вървяха през къщата заедно с Тормент, Дариъс оглеждаше укрепените прозорци и врати. Навсякъде имаше стомана, която или покриваше стъклата на прозорците, или подсилваше масивните дъбови дъски. Би било трудно да се влезе в къщата без покана...

И той беше готов да се обзаложи, че същото важеше за всички стаи на втория и третия етаж, както и за помещенията на прислугата.

Не пропусна да забележи и всяка картина, килим или ценна вещ, покрай които минаваха. Това семейство имаше високи позиции в глимерата с натъпканите си с пари ракли и добрия си произход. Така че изчезването на необвързаната им дъщеря не само разбиваше сърцата им. Момичето беше ценна стока. Жена на подходяща за обвързване възраст с такъв произход представляваше истинско съкровище... С всичкия си социален и финансов статус.

Но това не беше всичко. При наличието на такива качества важеше и обратното. Ако името на такава дъщеря бъдеше съсипано, било то заради факти или слухове, това би оставило петно върху семейството и щяха да минат поколения, преди то да започне да избледнява. Господарят на този дом без съмнение обичаше дъщеря си искрено, но бремето на всичко случващо се рушеше тази любов.

Дариъс вярваше, че за бащата беше по-добре тя да се върне у дома в ковчег, отколкото опетнена. Второто беше проклятие, а първото — трагедия, която би им донесла съчувствие. Дариъс мразеше глимерата. Наистина я мразеше.

— Това са нейните лични покои — заяви догенът и отвори вратата със замах.

Тормент пристъпи в осветената от свеци стая, а Дариъс попита:

— Почиствано ли е? Разтребвано ли е от изчезването ѝ насам?

— Разбира се.

— Моля те, остави ни.

Догенът се поклони ниско и изчезна. Тормент закрачи наоколо, като оглеждаше копринените завеси и елегантно оформения кът за сядане. В един ъгъл имаше лютня, в друг — недовършена изящна везба. Върху рафтовете спретнато бяха подредени книги от човешки автори наред със свитъци на Древния език.

Първото нещо, което се набиваше на очи, беше, че нямаше нито един предмет, който да не е на мястото си. Но дали винаги беше така или се дължеше на разчистването след изчезването ѝ, нямаше как да разберат.

— Недей да докосваш нищо — обърна се Дариъс към момчето.

— Разбира се.

Дариъс влезе във великолепната спалня. Завесите бяха изработени от плътна тежка дамаска, която не би допуснала вътре да проникне и един слънчев лъч. Балдахинът на леглото беше изработен от същата материя.

Отиде до гардероба и отвори покритите с дърворезба врати. Вътре една до друга висяха прекрасни бални рокли с цвят на сапфир, рубин, цитрин и изумруд и представляваха прекрасна гледка. Имаше една-единствена празна закачалка, сякаш от нея бе взета дрехата, избрана за вечерта.

Върху тоалетката имаше четка за коса и различни бурканчета с кремове, ароматни масла и пудри. Всички бяха подредени в спретнати редици.

Дариъс отвори едно чекмедже... И изруга тихо. Кутии с бижута. Кожени кутии с бижута. Той взе една, отключи златната закопчалка и вдигна капака. На светлината на свещите заблестяха диаманти. Дариъс върна кутията при останалите, а Тормент се спря при вратата с очи, приковани в килима на червени, оранжеви и жълти шарки.

Леката руменина по лицето на момчето натъжи Дариъс по някаква причина.

— Досега не си ли влизал в будоар на дама?

Тормент почервеня още повече.

— Не, господине.

Дариъс направи жест с ръка.

— Е, тук сме по работа. По-добре да оставиш настрана свенливостта си.

Тормент прочисти гърлото си.

— Да. Разбира се.

Дариъс отиде до двата френски прозореца. Отваряха се към терасата и той излезе на нея с Тормент плътно зад себе си.

— Между дърветата се вижда надалеч — промърмори момчето, докато се разхождаха на балкона.

Наистина се виждаше. Сред преплетените голи клони се очертаваше друго имение. Огромната къща не отстъпваше на тази, в която се намираха, нито по размери, нито по елегантност. По кулите ѝ имаше прекрасно изработени метални елементи, а паркът наоколо беше отлично поддържан... Но доколкото Дариъс беше наясно, имението не беше обитавано от вампири.

Той се обърна и обходи цялата тераса, като прегледа всички прозорци и врати, както и всички дръжски, панти и ключалки. Нямаше никаква следа от взлом и като се имаше предвид колко беше студено, тя едва ли беше държала широко отворено. Кое

означаваше, че или беше тръгнала по своя собствена воля... или беше пунала онзи, който я бе отвел. Стига проникването да беше станало именно тук.

Но достъпът нямаше чак такова значение. По-важно беше как са излезли. Имаше малка вероятност похитителят да я е извлякъл навън, минавайки през цялата къща. Със сигурност я беше извел по тъмно, защото в противен случай щеше да се превърне в пепел, но пък в нощните часове наоколо винаги имаше някой.

Не, помисли си Дариъс. Трябва да са излезли през тези помещения. Тормент заговори: — Нищо не е повредено или разместено нито навън, нито вътре. Няма драскотини или следи по стените, което значи...

— Може да е пунала извършителя, без да протестира особено.

Дариъс влезе обратно в спалнята и взе четката за коса. Между гъстите ѝ ресни имаше фини руси коси. Кое не беше изненада, тъй като и двамата родители бяха руси.

Въпросът беше какво би накарало жена с нейното положение да побегне от семейния дом малко преди изгрев, без да остави и следа... И без да вземе нищо със себе си.

Хрумна му само един отговор: мъж.

Не беше задължително бащите да знаят всичко за живота на дъщерите си, нали така? Дариъс се загледа навън в нощта, като проследяваше с очи околните земи и дърветата по тях... И съседното имение. Търсеше следи. Следи за разгадаването на мистерията. Отговорът, търсен от него, беше някъде тук. Той само трябваше да навърже информацията.

— Накъде? — попита Тормент.

— Ще поговорим с прислугата. Насаме.

Обикновено в къщи като тази догени не биха и помислили да говорят за нещо, което не им влиза в работата. Но обстоятелствата не бяха какви да е и беше напълно възможно жалостта и съчувствието към горкото момиче да надделеят над сдържаността на прислугата. А понякога те знаеха неща, неизвестни на господарите им. Дариъс се обърна и се запъти към вратата.

— Сега ще се изгубим.

— Да се изгубим?

Излязоха едновременно в коридора и Дариъс погледна в двете посоки.

— Да. Насам.

Избра да тръгне наляво, защото в противоположната посока имаше други френски прозорци, които водеха на друга тераса, така че очевидно стълбището за персонала не се намирало там. Докато вървяха, минаваха покрай множество прекрасно обзаведени стаи и той почувства такава болка в сърцето си, че дъхът му спря. След две десетилетия все още страдаше заради загубата на някогашното му положение в обществото. Най-много му липсваше майка му, в това нямаше спор. Но редом с мъката по нея той жалеше и за цивилния живот, който някога бе водил.

Сега вършеше за расата онова, за което беше роден и обучен и се ползваше с определени... привилегии. Освен това беше спечелил и уважението на другите воители. Но за него нямаше наслада в такова съществуване. Нямаше красота. Нямаше очарование.

Нима му харесваха само красивите неща? Нима беше толкова повърхностен? Ако някой ден притежаваше голяма хубава къща с безбройни стаи, изпълнени с прекрасни вещи, щеше ли да чувства сърцето си по-леко?

Не, помисли си той. Не и ако под високите тавани не живее никой. Допаднаше му

идеята една общност със сходни разбирания да живее заедно зад здравите стени на дома — група, представляваща семейство заради общата им кръв и избора им да са заедно. Братството не споделяше общ дом, защото според Рот Справедливия това беше опасно за расата им. Ако по някакъв начин врагът разкриеше местонахождението им, всички щяха да бъдат застрашени.

Дариъс разбираше тази логика, но не беше убеден в нея. Щом хората можеха да живеят в укрепени замъци наред собствените си бойни полета, значи и вампирите можеха да правят същото. Макар че Обществото на лесърите беше много по-опасен враг, ако трябваше да е точен.

След като повървяха по коридора известно време, най-накрая се натъкнаха на онова, което търсеше — подвижна преграда към задното стълбище, където липсваше каквато и да било декорация.

Тръгнаха надолу по дървените стъпала и се озоваха в малка кухня. Появата им прекъсна хранещите се, разположени около голяма дъбова маса. Догените оставиха чашиите и коматите хляб и скочиха на крака.

— Моля ви, продължете да се храните — рече Дариъс и ги призова с жест да седнат по местата си. — Бихме искали да поговорим с прислужника, отговарящ за втория етаж и с личната прислужница на младата господарка. — Всички заеха местата си обратно на пейките с изключение на двама — жена с бяла коса и млад мъж с дружелюбно лице. — Има ли къде да останем насаме? — обърна се Дариъс към иконома.

— Имаме дневна ето там. — Той посочи към вратата до камината. — В нея ще намерите нужното усамотение.

Дариъс кимна и се обърна към прислужницата, която беше пребледняла и трепереше, сякаш се тревожеше, че е изпаднала в беда.

— Не си сторила нищо лошо, скъпа моя. Ела, ще мине бързо и лесно, уверявам те.

Беше по-добре да започне с нея. Не беше сигурен как би ѝ се отразило, ако се наложеше да изчака разговора му с прислужника. Тормент отвори вратата и тримата влязоха в салон, притежаващ толкова обаяние, колкото руло пергамент.

Както винаги се случваше в големите имения, помещенията за господарите излъчваха пищен лукс, а онези за прислугата съдържаха само най-необходимото.

Бентлито на Рив отби от шосе 149 и пое по тесен черен път, а Джон се наведе към предното стъкло. Фаровете осветяваха голите стволоче на дърветата, докато автомобилът се приближаваше все повече към реката. Пейзажът беше див и недружелюбен.

Ловната хижа, която изникна пред тях, не се отличаваше с нищо специално. Малка, мрачна и непретенциозна, с долепен до нея гараж, тя беше невзрачна, но в идеално състояние.

Джон отвори вратата още преди бентлито да е спряло и се втурна към входната врата, докато Рив все още седеше зад волана. Царящото наоколо чувство на ужас всъщност беше добър знак. Беше усетил същото в колонията на *симпатите* и беше логично тя да защитава собствения си дом с подобно силово поле. Звукът от ботушите му кълтеше силно в ушите му, докато крачеше по утъпканата земя на алеята за паркиране, а после утихна, когато достигна повехналата кафява трева на моравата пред хижата.

Не почука, а посегна към бравата, като се опита да я отключи със силата на мисълта си. Само че... тя не помръдна.

— Няма да можеш да влезеш със силата на волята си.

Рив се приближи с изработен от медна сплав ключ в ръка, мушна го в ключалката и отключи.

След като масивната здрава врата беше поместена, Джон се намръщи в мрака и вдигна глава в очакване на алармената инсталация.

— Тя не ги признава — поясни Рив тихо и хвана Джон за ръката, защото той беше готов да се втурне навътре. — Хекс? Хекс? Можеш да свалиш оръжието. Двамата с Джон сме — произнесе по-високо.

Гласът му някак не звучеше както трябва, помисли си Джон.

И не последва отговор.

Рив светна лампите и пусна ръката на Джон, а после двамата влязоха навътре. Кухнята не представляваше нищо повече от ниша, съдържаща само най-необходимото: газова фурна, стар хладилник, мивка от неръждаема стомана, която беше функционална, но не и модерна. Всичко идеално чисто и подредено. Нямаше поща, нито списания. И никакви оръжия на показ.

Мухъл. Въздухът беше застоял и вонеше на мухъл.

В дъното имаше едно-единствено помещение с остъклена фасада и изглед към водата. Мебелировката беше оскъдна — освен два плетени стола, ратанов диван и ниска масичка.

Рив се запъти направо към затворената врата вдясно.

— Хекс?

Отново онзи странен глас. После Рив опря длан в рамката на вратата и се облегна на дървото, като затвори очи. Огромните му рамене се смъкнаха надолу.

Тя не беше там.

Джон отиде до него, натисна бравата и се втурна в спалнята. Беше празна. Както и банята в съседство.

— По дяволите!

Рив се завъртя и се отдалечи. Когато чу хлопването на врата, Джон предположи, че е излязъл на верандата и се вира във водата.

Джон изруга наум, докато се озърташе наоколо. Всичко беше спретнато и подредено.

Всичко беше на мястото си. Нямаше открянат прозорец, през който да влиза свеж въздух и вратите не бяха отваряни наскоро. Финият слой прах върху бравите беше ясно доказателство за това. Може и да е била тук, но сега я нямаше. И ако беше идвала, не беше останала дълго и не беше пипала почти нищо, защото не можеше да долови и следа от мириса ѝ.

Чувстваше се, сякаш я бе загубил отново.

Боже, беше си мислил, че щом е жива, това ще му е достатъчно да продължи да се бори... но мисълта, че тя беше някъде по света, а не до него, беше странно болезнена. Освен това се чувстваше безпомощен в тази ситуация. Продължаваше да не знае къде е, какво се случва с нея и защо.

Беше напълно съсипан.

В крайна сметка излезе, за да се присъедини към Рив на малката веранда. Извади бележника и надраска набързо нещо, като се молеше *симпатът* да разбере мотивите му.

Рив погледна през рамо и прочете написаното от Джон. След миг каза:

— Да, разбира се. Просто ще им кажа, че я е нямало тук и ти си дошъл с мен, за да хапнем в ресторанта на Ай Ем. Ще ти осигуря поне три или четири часа.

Джон притисна длан към гърдите си и се поклони ниско.

— Само не излизай да се биеш. Няма нужда да ми казваш къде отиваш. Това си е твоя работа. Но ако бъдеш убит, ти ще си най-големият от деветдесет и деветте проблема, които и бездруго имам. — Рив отново се загледа към реката. — И не се тревожи за нея. Вече е преживявала това и преди. Това е вторият път, когато е отвличана по този начин.

Джон посегна и сграбчи силно ръката на Рив, който дори не трепна. Носеха се слухове, че не чувствал болка заради онова, което взимал, за да контролира *симпатската* си страна.

— Да. Това е вторият път. Някога двамата с Мърдър бяха двойка... — Джон оголи кучешките си зъби, а Рив се усмихна леко. — Това приключи отдавна. Няма за какво да се тревожиш. Тя отиде в колонията по семейни причини. Те обаче я изиграха и не я пуснаха обратно. Когато Мърдър отиде за нея, *симпатите* прибраха и него и положението стана напечено. Наложих да сключи сделка, за да ги спася, но семейството ѝ я продаде в последната минута и я измъкна буквално изпод носа ми.

Джон преглътна тежко и започна да изписва с пръсти, без да се замисли.

— *На кого?*

— На хора. Тя все пак успя да се освободи, също както направи и този път. И после се покри за известно време. — Аметистовите очи на Рив проблеснаха. — Винаги е била корава, но след стореното ѝ от онези хора стана твърда като гранит.

— *Кога?* — произнесе Джон с устни.

— Преди около двайсет години. — Рив отново се взря във водата. — За твоя информация тя не се шегуваше в съобщението си. Няма да се зарадва на когото и да било, ако се намеси и се направи на герой по отношение на Леш. Трябва сама да се разправи с него. Искаш да си полезен? Изчакай я да се появи, когато е готова за това... И не се изпречвай на пътя ѝ.

Да, тя вероятно нямаше да бърза да се свърже точно с него, помисли си Джон. А колкото до Леш, силно се съмняваше, че беше способен да остави нещата просто така. Дори заради нея.

За да се откъсне от собствените си мисли, Джон му подаде ръка за довиждане и след кратка дружеска прегръдка Джон се дематериализира.

Прие форма зад бараката в парка „Екстрийм“ и огледа празните рампи и улеи.

Главният дилър все още го нямаше. Нямаше и скейтбордисти. И за двете неща имаше обяснение след акцията на ченгетата предишната нощ. Да не говорим за валящите куршуми. Мястото щеше да остане пусто за известно време. Джон се облегна на грубото дърво с изострени сетива. Знаеше, че времето си течеше по две причини — заради позицията на луната, движеща се над главата му, и защото маниакалният водовъртеж на мислите му постепенно се успокои до по-нормален поток. Кое то пак беше мъчително, но по-поносимо.

Тя беше някъде навън и той не знаеше в какво състояние се намира. Беше ли ранена? Имаше ли нужда да се храни? Трябваше да постъпи правилно. Беше време да спре да се върти в кръг. И може би трябваше да си тръгне. Рот беше повече от ясен, когато каза, че няма да допусне Джон да се бие без Куин, а тук определено имаше голяма вероятност да срещне врага.

Изведнъж осъзна къде трябваше да отиде.

Оттласна се от стената и се озърна с гримаса на лицето. Отново го изпълни усещането, че е наблюдаван и следен... също както се беше случило пред ателието за татуировки.

Тази вечер обаче, нямаше сили да понесе поредната доза параноя и просто се дематериализира, като реши, че каквото или който и да беше, щеше да намери следите му отново, ако не ги загубеше в пространството... И не го беше грижа кое от двете щеше да се случи.

Беше изтощен до крайност.

Когато отново прие форма, той беше едва на няколко пресечки от мястото, където предишната вечер беше разчленил онзи *лесър*. Извади меден ключ от вътрешния джоб на коженото си яке, подобен на използвания от Рив в ловната хижа.

Притежаваше го от около месец и половина. Хекс му го беше дала в нощта, в която ѝ беше казал, че ще запази тайната ѝ за себе си. Също като коланите с шиповете той го носеше навсякъде. Пъхна се под външните стъпала на старата къща, мушна ключа в ключалката и отвори вратата. Лампите се включиха автоматично и боядисаният в бяло коридор мигом беше осветен. Той внимателно заключи зад себе си и после се запъти към единствената врата.

Веднъж вече Хекс го беше приютила в това уединено място. Беше му предоставила достъп до своята подземна стая, когато той се нуждаеше от усамотение. И след като се възползва от гостоприемството ѝ, се стигна дотам, че загуби девствеността си с нея.

Тя обаче, беше отказала да го целуне.

Същият ключ отваряше и спалнята и ключалката се задейства безпроблемно. Когато отвори металната врата със замах, светлините в помещението се включиха и той пристъпи вътре...

Джон имаше чувството, че умира заради разкрилата се пред него гледка върху леглото. Сърцето и дъхът му спряха, мозъкът му блокира, а кръвта замръзна във вените му.

Голото тяло на Хекс беше свито върху чаршафите.

След като стаята се изпълни със светлина, ръката ѝ стисна лежащия на леглото пистолет, с дуло, насочено към вратата. Тя нямаше сили да вдигне главата си или оръжието, но той беше убеден, че беше в състояние да дръпне спусъка. Вдигна ръце и показа дланите си, а после отстъпи настрани и ритна вратата, за да я затвори.

Тя едва успя да прошепне:

— Джон...

Една-единствена кървавочервена сълза се откъсна от окото ѝ и той я проследи с

поглед, докато бавно се стичаше към възглавницата. Ръката ѝ пусна оръжието и се насочи към лицето ѝ, като се придвижваше сантиметър по сантиметър, сякаш влагаше всичките си сили в това движение. Прикри колкото можа лицето си с ръка, за да скрие сълзите си от него.

Цялото ѝ тяло бе осеяно с рани и синини в различен стадий на заздравяване и беше отслабнала толкова много, че изглеждаше сякаш костите ѝ ще пробият плътта. Кожата ѝ беше сива вместо розова, а естественият ѝ аромат почти липсваше.

Тя умираше.

Ужасът от осъзнатото накара коленете му да омекнат и, олюлявайки се, той се подпря на вратата.

Но още докато залиташе, мозъкът му заработи на пълни обороти. Доктор Джейн трябваше да дойде и да я прегледа и Хекс задължително трябваше да се храни.

Нямаха на разположение много време.

Ако искаше тя да оцелее, трябваше да вземе нещата в свои ръце. Джон се отърва от коженото си яке и докато се приближаваше към нея, дръпна ръкавите си нагоре. Първото, което направи, беше да я покрие, като подгъна горния чаршаф около тялото ѝ. После поднесе едната си китка към устните ѝ... И зачака инстинктът ѝ да се събуди. Разумът ѝ може и да не го желаше, но тялото ѝ нямаше да може да устои на онова, което ѝ предлагаше.

Инстинктът за оцеляване винаги надделяваше над чувствата. Той самият беше живото доказателство за това.

Хекс почувства леко докосване по раменете и бедрата, докато Джон я завиваше с чаршафа.

Зад ръката си тя вдиша дълбоко и това, което подуши, беше добър, чист и здрав мъж... И ароматът му възбуди чувството на глад в стомаха ѝ. Апетитът и нуждата от кръв се пробудиха от своята дрямка с грохот. И това беше преди Джон да е поднесъл китката си така близо до устните ѝ, че тя можеше да я целуне.

Симпатските ѝ инстинкти се промъкнаха навън и разчетоха чувствата му. Спокоен и целеустремен. С напълно ясно съзнание и чисто сърце. Джон щеше да я спаси, дори това да беше последното нещо, извършено от него.

— Джон... — прошепна тя.

Проблемът в тази ситуация... Е, поне един от тях... беше, че не само той осъзнаваше колко близо до смъртта се намира тя.

Гневът ѝ към Леш я поддържаше жива, докато я беше държал в плен и измъчвал и тя мислеше, че ще продължи да я поддържа жива и когато се спаси. Но в мига, в който се беше обадила на Рив, цялата ѝ енергия я беше напуснала и единственото, което ѝ бе останало, бе туптенето на сърцето ѝ. При това не кой знае колко силно.

Джон доближи китката си още повече, така че тя се докосна до устните ѝ. Кучешките ѝ зъби се удължиха прекалено бавно, а в същото време сърцето ѝ пропусна удар, като че не работеше както трябва.

В този мълчалив, но изпълнен с напрежение момент тя имаше избор: да поеме вената му и да живее, или да го отблъсне и да умре пред очите му в рамките на следващия час. Защото той нямаше намерение да ходи никъде.

Отмествайки ръка от лицето си, тя го погледна. Беше красив както винаги, лицето му беше такова, за каквото мечтае всяка жена. Тя протегна ръка към него.

В очите му проблесна изненада, но после той се наведе, така че ръката ѝ се долепи до топлата му буза. Усилието да я задържи там беше прекалено голямо, но той притисна треперещите ѝ пръсти със собствената си длан. Дълбоките му сини очи бяха божествено прекрасни, цветът им бе като на лятно притъмняващо небе.

Хекс трябваше да вземе решение. Да поеме вената му или...

Не намери сили да довърши мисълта си и се почувства, като че е изгубила себе си. Ако се съдеше по факта, че се намира в съзнание, би трябвало да предположи, че е жива... И все пак не беше в собствената си кожа. Вродената ѝ борбеност вече я нямаше. Качеството, определящо същността ѝ, се беше изпарило.

И това не беше изненадващо. Вече не изпитваше интерес към живота и не можеше да се преструва нито заради него, нито заради себе си. Двете пътешествия из дебрите на пленничеството я бяха смазали прекалено много. Така че... какво да прави, какво да прави?

Облиза сухите си устни. Не беше родена при условия, избрани от нея и времето, в което беше дишала, беше се хранила, водила бе битки и бе правила секс, не беше подобрило изходното ѝ положение. Но можеше да избере при какви обстоятелства да напусне живота... И да го направи, след като сложи нещата си в ред.

Да, това беше отговорът. Благодарение на последните три седмици и половина беше съставила гигантски списък на нещата, които искаше да направи преди да гушне букета. Да, той съдържаеше само едно-единствено име, но то бе достатъчно, за да я мотивира.

В прилив на решителност тя възвърна твърдостта си, странното чувство, замъглило разсъдъка ѝ изчезна и тя възвърна трезвия си разум. Изведнъж измъкна ръката си изпод дланта на Джон и рязкото ѝ отдръпване изпълни емоционалната му решетка с чист и неподправен страх. Но в този момент тя приближи китката му към устните си и оголи зъби.

Триумфът му я заля като гореща вълна.

Или поне докато не стана ясно, че тя нямаше сили да пробие кожата му... Резците ѝ само успяха да нанесат леки драскотини по повърхността ѝ. Но Джон ѝ помогна. С едно бързо движение той перфорира вената си и я поднесе към устните ѝ.

Първата глътка бе... преобразяваща. Кръвта му беше така чиста, че предизвика пожар в устата и гърлото ѝ... И този пламък изпълни цялото ѝ тяло, затопли я и я върна към живота. Спаси я. Тя лакомо взимаше от него, за да живее и с всяка глътка животът я изпълваше все повече и повече, всяко засмукване беше компасът, нужен ѝ, за да намери пътя към дома.

А той даваше без очаквания, без каквито и да било надежди, без объркващи емоции. А това ѝ причини болка въпреки безумното състояние, в което се намираше. Беше разбила сърцето му напълно и безвъзвратно. Не му беше останало нищо, което да му даде надежда. Но него не беше успяла да пречупи... И това я караше да го уважава повече от всичко друго.

Докато се хранеше, времето отлиташе във вечността, а кръвта му се стичаше в гърлото ѝ. Когато най-накрая се почувства заситена, освободи китката му и облиза двете дупчици, за да ги затвори.

Скоро след това започна треперенето. Първо се разтредоха ръцете и краката ѝ, а тялото ѝ бързо ги последва. Неконтролируемият тремор накара зъбите ѝ да тракат, разбърка мозъка и замъгли зрението ѝ, докато накрая се почувства като самотен чорап, захвърлен в сушилня за дрехи.

Насред цялото това треперене забеляза, че Джон извади мобилния телефон от якето си.

Опита се да го дръпне за тениската.

— Ннне, ннедддей.

Той пренебрегна протестите ѝ и започна да пише съобщение.

— Ммммайната ти — изпъшка тя.

Когато Джон затвори телефона, тя каза:

— Ако се опиташ да ммме завведеш при Хххавърс, нн няма да стане. — Ужасът ѝ от клиници и медицински процедури я караше да губи самообладание, а благодарение на него сега тя имаше сили да предприеме нещо, щом изпаднаше в паника. А това щеше да бъде страхотна гледка.

Джон извади бележник и написа нещо. Обърна го към нея, а миг по-късно излезе и тя можеше единствено да затвори очи при звука от хлопването на вратата.

Разтвори устни и задиша през устата, като се зачуди дали ще успее да събере достатъчно сили да стане, да се облече и да излезе, преди Джон да се е върнал, за да осъществи гениалната си идея. След бърза проверка ѝ стана ясно, че отговорът е „не“. Щом не можеше да вдигне глава и да я задържи над възглавницата за повече от секунда и половина, нямаше как да застане във вертикално положение.

На Джон не му отне много време да се върне с доктор Джейн, личен лекар на Братството на черния кинжал. Призрачната жена носеше със себе си черна чанта и излъчваше компетентност, която Хекс оценяваше, но изключително много държеше тя да не бъде прилагана по отношение на нея. Доктор Джейн се приближи и остави нещата си на

пода. Бялата й престилка, както и панталонът бяха триизмерни, но лицето и ръцете й бяха полупрозрачни.

Това се промени, когато тя седна на ръба на леглото. Всичко у нея стана материално и ръката, която положи върху тази на Хекс, беше топла и плътна. Но дори и състрадателната лекарка накара кожата на Хекс да настръхне. Наистина не желаше да я докосват.

Когато добрата доктор Джейн отмести ръката си, Хекс имаше чувството, че тя беше наясно с това.

— Преди да ме отпратиш, трябва да си наясно с няколко неща. Първо, няма да разкрия местонахождението ти пред никого и няма да споделям с никого казаното ми от теб или онова, което ще науча сама. Ще се наложи да докладвам на Рот, че съм те прегледала, но всички медицински факти засягат само теб и единствено теб.

Звучеше добре. На теория. Но тя не искаше докторката близо до себе си с каквото и да се намираше в онази черна чанта.

Доктор Джейн продължи.

— Второ, не знам абсолютно нищо за *симпатите*. Така че, ако са налице анатомична разлика или нещо характерно за вида ти... възможно е да не знам как да те лекувам. Въпреки това ще ми позволиш ли да те прегледам?

Хекс прочисти гърло.

— Не искам дда бъда преглеждана.

— Да, Джон го спомена. Но си преживяла тежка травма...

— Не бббеше толкова зле. — Джон стоеше в ъгъла и тя усети емоционалната му реакция, която предизвикаха думите й, но нямаше сили да различи чувствата му. — И сссъм добре...

— Тогава мисли за прегледа като за обикновен контролен преглед.

— Имам ли ввид на някой, кккойто е в настроение зза това?

Доктор Джейн присви зелените си очи.

— Имаш вид на бита. На лишавана от храна и сън. Освен ако не се опитваш да ме убедиш, че лилавото на рамото ти е грим. А може би торбичките под очите ти само ми се привиждат?

Хекс познаваше и други, които не приемаха „не“ за отговор. Беше работила с Рив в продължение на години. И ако се съдеше по решителния тон на лекарката, беше повече от ясно, че не възнамерява да си тръгне, докато не постигне своето.

— Ппо дяволите!

— И за твоя информация, колкото по-скоро започнем, толкова по-бързо ще свършим.

Хекс хвърли поглед към Джон и си помисли, че ако трябва да бъде преглеждана, със сигурност нямаше да позволи да се добави към това удоволствие и неговото присъствие. Наистина не беше нужно той да знае повече за състоянието й, отколкото вече предполагаше.

Лекарката хвърли поглед през рамо.

— Джон, ще ни изчакаш ли в коридора?

Джон наведе глава и се запъти навън, а огромният му гръб изчезна през вратата.

Когато ключалката изщрака, доктор Джейн отвори проклетата си черна чанта и първото, което се появи оттам, бяха слушалките и апаратът за кръвно налягане.

— Първо ще преслушам дейността на сърцето ти — каза лекарката и намести стетоскопа на ушите си.

Видът на медицинските инструменти подейства като бензин за треперенето на Хекс и

въпреки че беше така немошна, тя се дръпна рязко.

Доктор Джейн спря.

— Няма да те нараня. И няма да правя нищо, което не искаш.

Хекс затвори очи и се отпусна по гръб. Изведнъж почувства болка във всеки мускул.

— Да приключваме с това.

Чаршафът беше повдигнат и хладният въздух погъделичка кожата ѝ, а студеният диск на стетоскопа беше долепен до гръдната ѝ кост. Проблясъци от миналото заплашваха да я накарат да се разкрещи и тя се взря в тавана, за да не скочи от леглото.

— Действай бързо, доктор Джейн. — Можеше да удържа паниката си само за кратко.

— Би ли поела дълбоко въздух?

Хекс даде най-доброто от себе си и потръпна от болката. Очевидно поне едно ребро беше счупено, което вероятно се беше случило при сблъсъка ѝ със стената срещу спалнята.

— Можеш ли да седнеш? — попита доктор Джейн.

Хекс изруга, докато се опитваше да надигне тялото си, но не успя да се изправи до седнало положение. Наложил се лекарката да ѝ помогне и когато подхвана гърба ѝ, тя изсъска от болка.

— Не боли чак толкова — изстреля Хекс.

— Някак си се съмнявам в това. — Металният диск отново беше долепен към кожата ѝ. — Дишай дълбоко, колкото можеш, без това да ти причинява болка.

Хекс го направи и почувства облекчение, когато нежната ръка на лекарката я побутна да се отпусне обратно на възглавницата, а чаршафите отново бяха наместени върху нея.

— Може ли да прегледам ръцете и краката ти за наранявания?

Когато Хекс сви леко рамене, доктор Джейн остави слушалките си настрани и се премести към долния край на леглото. Чаршафът беше повдигнат отново и тя почувства хладния въздух върху кожата си още веднъж... Но после лекарката се поколеба.

— Има дълбоки следи от връзване около глезените — промърмори почти на себе си доктор Джейн.

Е, причината беше, че Леш я беше връзвал от време на време.

— Много натъртвания...

Хекс спря прегледа, когато чаршафът беше вдигнат до основата на бедрата ѝ.

— Да кажем, че нагоре е същото, става ли?

Доктор Джейн върна чаршафа на мястото му.

— Може ли да опипам корема ти?

— Действай.

Хекс се напрегна при мисълта, че чаршафът ще бъде вдигнат отново, но доктор Джейн просто го изпъна и започна да притиска корема ѝ в различни точки. За беда нямаше как да прикрие потръпването си, особено когато ръцете на лекарката стигнаха до долната част на корема ѝ. Доктор Джейн се дръпна назад и погледна Хекс право в очите.

— Някакъв шанс да допуснеш гинекологичен преглед?

— Гинекологичен... — Когато осъзна смисъла на казаното, Хекс поклати глава. — Не. Няма да стане.

— Беше ли насилвана сексуално?

— Не.

Доктор Джейн кимна веднъж.

— Има ли нещо, което трябва да знам и което не ми казваш?

— Добре съм.

— Кървиш. Не съм сигурна дали си наясно с това, но кървиш. — Хекс се намръщи и погледна към треперещите си ръце.

— От вътрешната страна на бедрата ти има прясна кръв. Именно по тази причина помолих да направя гинекологичен преглед.

Хекс почувства, че я изпълва ужас.

— Ще те попитам още веднъж. Беше ли насилвана сексуално?

Зад медицинските въпроси нямаше емоции и лекарката беше уцелила тона. На Хекс не биха ѝ се понравили съзлививи думи на съчувствие.

Когато не последва отговор, доктор Джейн изтълкува мълчанието ѝ правилно и попита:

— Има ли вероятност да си бременна?

О... боже!

Циклите на *симпатите* бяха странни и непредвидими, а тя беше така замаяна от случващото се, че дори не беше помислила за последствията.

В този миг тя презря факта, че е жена. Наистина го презря.

— Не знам.

Доктор Джейн кимна веднъж.

— Как може да бъде установено?

Хекс поклати глава.

— Няма начин да съм. Тялото ми изтърпя прекалено много.

— Нека направя прегледа. Само за да сме сигурни, че няма наранявания, които не могат да бъдат установени чрез напипване. И после бих искала да те отведа в имението на Братството за преглед с ултразвук. Забелязах, че изпитваш болка, докато опипвах корема ти. Помолих Вишъс да дойде с кола. Ще бъде тук всеки миг.

Хекс едва чуваше думите ѝ. Беше прекалено заета да си припомня изминалите седмици. Беше прекарала деня преди отвличането ѝ с Джон. Този последен път. Може би... Ако беше бременна, напълно отказваше да приеме, че това може да има нещо общо с Леш. Би било прекалено жестоко. Наистина прекалено жестоко. А и може би имаше друга причина за кървенето. Като например спонтанен аборт, отбеляза услужливо съзнанието ѝ.

— Направи го — каза Хекс. — Но нека е бързо. Не понасям лесно такива неща и ще откача, ако продължи повече от няколко минути.

— Ще бъда бърза.

Когато Хекс затвори очи, подготвяйки се за прегледа, в главата ѝ се занизаха различни образи като отделни кадри от филм. Първи кадър: тялото ѝ лежи върху маса от неръждаема стомана в покрито с плочки помещение. Втори кадър: китките и глезените ѝ са завързани. Трети кадър: зловещ на вид човешки лекар се доближава към нея. Четвърти кадър: към лицето ѝ е насочена видеокамера и се движи надолу. Пети кадър: над нея проблясва скалпел, отразяващ светлината, идваща отгоре...

Щрак. Щрак.

Тя отвори рязко очи при звука, защото не беше сигурна дали чутото е в главата ѝ или идващ от стаята звук. Второто. Доктор Джейн си беше сложила латексови ръкавици.

— Ще бъда внимателна — обеща Джейн.

Което, разбира се, бе много относително казано.

Хекс сграбчи чаршафите в шепи и почувства спазъм в мускулите от вътрешната страна

на бедрата си и цялото ѝ тяло се напрегна. Хубавото беше, че това поне спря треперенето.

— Ще се радвам, ако действаш бързо.

— Хекс... Искам да гледаш към мен. Хайде.

Погледът на Хекс започна да блуждае наоколо.

— Какво?

— Гледай ме право в очите. Ето тук. — Лекарката посочи към лицето си. — Право в очите. Не отмествай поглед от лицето ми и знай, че и аз е трябвало да изтърпя подобни прегледи. Знаем какво върша не само защото съм била обучавана да го правя.

Хекс си наложи да се концентрира и... това наистина помогна. Зелените очи срещу нея ѝ помогнаха.

— Ще го почувстваш.

— Моля?

Хекс прочисти гърло.

— Ако съм... бременна, ще го почувстваш.

— Как?

— Когато... Ще бъде релефно. Отвътре. Няма... — Тя си пое леко въздух, припомняйки си какво казваха *симпатите*. — Стените няма да са гладки.

Доктор Джейн дори не мигна.

— Ясно. Готова ли си?

Не.

— Да.

Когато свършиха, Хекс беше облята в студена пот, а болката от счупеното ребро беше нетърпима, докато дишаше учестено.

— Кажи ми — произнесе дрезгаво.

— Казвам ти... Елиаху е жив... Елиаху Ратбун е жив.

Грег Уин се взираше през прозореца на стаята си в имението Ратбун към пословичния за Южна Каролина испански мъх. На лунната светлина той изглеждаше зловещо като сянка, хвърляна от невидим предмет... Или тяло.

— Грег, чу ли ме?

След като разтърка сънените си очи, той хвърли поглед през рамо към младата си сексапилна водеща. Холи Флийт тъкмо беше влязла в стаята, а дългата ѝ руса коса беше прибрана назад и разкриваше негримираното ѝ лице. Очите ѝ в действителност не бяха толкова големи и впечатляващи без изкуствените мигли и лъскавите сенки, които носеше пред камерата. Но розовият ѝ копринен халат не успяваше да прикрие пищните ѝ гърди.

И тя цялата вибрираше, сякаш вътрешният ѝ камертон бе задействан от мощен източник на звук.

— Сигурно си наясно — заговори провлечено Грег, — че той е умрял преди сто и петдесет години.

— Значи неговият дух наистина е тук.

— Духовете не съществуват. — Грег отново се обърна към гледката, разкриваща се през прозореца. — Ти би трябвало да го знаеш по-добре от всички.

— Този съществува.

— И ме събуди в един през нощта, за да ми го кажеш?

Лош ход от нейна страна. Предишната нощ почти не бяха спали, а той беше прекарал деня на телефона в разговори с Лос Анджелис. Беше легнал само преди час, убеден, че няма да може да заспи, но тялото му имаше различни планове.

Или пък съзнанието му му казваше да се откаже, защото нещата тук не вървяха добре. Икономът не желаше да промени мнението си и да им даде разрешение за запис. И двата опита на Грег бяха безуспешни. Молбата му, отправена по време на закуската, беше отхвърлена любезно, а тази по време на вечерята — напълно пренебрегната. Междувременно бяха заснели добър материал, който той вече бе изпратил. Благодарение на впечатляващите кадри, заснети от тях, без да бъдат забелязани, шефът му беше дал зелена светлина да смени мястото на снимки за специалното им издание... но го притискаха за предварителен материал, който да рекламират.

А това можеше да се случи само след като икономът омекнеше.

— Хей — извика Холи. — Слушаш ли ме?

— Какво?

— Искам да си тръгна.

Той се намръщи, като си помисли, че тя нямаше достатъчно мозък, за да се уплаши от нещо, освен ако не е огромен камион с нейното име, изписано на предната броня.

— Къде?

— Обратно в Ел Ей.

Той едва не подскочи.

— В Ел Ей? Шегуваш ли се? Това няма как да стане. Освен ако не решиш да се самоизпратиш по самолета като багаж. Тук имаме работа за вършене.

Което, предвид настройката на икономата, включваше много убеждаване и молби. А това беше задача на Холи. И всъщност, ако наистина беше уплашена, това би било предимство.

Можеше да използва този коз пред него. Обикновено мъжете реагираха добре на такива неща... Особено истинските джентълмени, на които рицарството им беше в кръвта.

— Аз наистина... — Холи придърпа яката на халата си по-високо около шията си... така че предната му част се изпъна още повече над твърдите ѝ зърна. — Умирам от страх. Хм. Ако това беше трик, за да го вкара в леглото... той не беше толкова уморен. — Ела тук.

Той протегна ръце и когато тя се приближи и притисна тялото си към неговото, той се усмихна, загледан над главата ѝ. Боже, миришеше прекрасно. Не на обичайния си парфюм с аромат на цветя, а нещо по-наситено. Прекрасно.

— Скъпа, знаеш, че трябва да останеш с нас. Имам нужда от твоя чар.

Навън испанският мъх се вееше от вятъра, на лунната светлина изглеждаше като шифон и създаваше усещането, че дърветата са покрити с воал.

— Нещо тук не е наред — произнесе тя с уста, притисната към гърдите му.

На ливадата отвън една самотна фигура се движеше бавно. Очевидно Стан беше излязъл да изпуши дозата си трева.

Грег поклати глава.

— Единственото, което не е наред, е този иконом. Не искаш ли да бъдеш известна? Специалното издание отгук ще ти отвори вратите. Може да си следващата водеща на „Да танцуваме със звездите“. Или на „Биг брадър“. — Усети, че е спечелил вниманието ѝ, защото тялото ѝ се отпусна и за да я предразположи още повече, той потърка гърба ѝ. — Браво на моето момиче. — Наблюдаваше как Стан се движи с ръце в джобовете. Главата му беше обърната в противоположна на къщата посока, а вятърът развяваше косата му. Още няколко метра и лунната светлина щеше да го обгърне, когато излезеше изпод дърветата. — Искам да останеш тук с мен. Както вече казах, ти по-добре от всички знаеш, че тези истории за духове са просто плод на скърцащи дъски. Имаме работа само защото хората искат да вярват в страховити небивалици.

Точно в този миг някой се изкачи по стълбите, а тихите му стъпки бяха придружени със скърцане и пукот на дървото, които пронизаха тишината.

— От това ли се боиш? Някое и друго потропване в нощта? — попита той и я отдръпна от себе си, за да я погледне в очите. Сочните ѝ устни извикваха прекрасни спомени и той плъзна палец по тях, като се зачуди дали не си е инжектирала още малко силикон в тях. Изглеждаха изключително пухкави и красиви.

— Не... — прошепна тя. — Не е това.

— Тогава защо мислиш, че има дух?

На вратата се почука, а гласът на Стан прозвуча приглушено.

— Чукате ли се или мога да си лягам?

Грег се намръщи и опря глава в стъклото. Самотната фигура пристъпи под лунната светлина... и изчезна във въздуха.

— Защото току-що правих секс с него — отговори Холи. — Правих секс с Елиаху Ратбун.

В коридора пред стаята на Хекс Джон беше на път да протрие каменния под. Крачеше напред-назад. Напред-назад. Не чуваше абсолютно нищо през вратата.

Което вероятно беше добре. Липсата на крясъци и ругатни може би значеше, че прегледът на доктор Джейн не е чак толкова болезнен. Беше написал съобщение на Ривендж и го беше уведомил, че е открил Хекс и ще се опитат да я отведат в имението. Но не спомена за сутеренното ѝ жилище. Очевидно тя искаше да запази съществуването му за себе си. Ако Рив знаеше за него, той щеше да настоява да дойдат тук, след като не я бяха открили в ловната хижа.

Погледна часовника си, отново прокара пръсти през косата си и се зачуди как обвързаните мъже като Рот, Рейдж и Зи понасяха такива неща... За бога, та Зи трябваше да гледа как Бела ражда. Как, по дяволите... Вратата се отвори и той се обърна рязко, а обувките му проскърцаха на пода.

Доктор Джейн изглеждаше сериозна.

— Съгласи се да дойде в имението. Ви трябва да ни чака отвън с ескалейда... Би ли проверил дали вече е тук?

Джон изписа:

— *Тя добре ли е?*

— Преживяла е много. Иди да провериш дали колата е отвън. И ще се наложи да я пренесеш. Става ли? Не искам да ходи, но няма да използваме носилка, за да не предизвикаме суматоха на улицата.

Джон не се забави и секунда, а се втурна навън. Джипът беше паркиран до бордюра с угасени светлини, но с включен двигател. Зад волана проблесна оранжева светлинка, когато Ви дръпна от ръчно свитата си цигара. Братът свали стъклото.

— Ще я вземем ли с нас?

Джон кимна веднъж и се втурна обратно вътре. Когато стигна до вратата на стаята, тя беше затворена и той почука леко.

— Една минута — отговори доктор Джейн, а гласът ѝ прозвуча приглушено, а след малко извика: — Влез.

Той отвори вратата и завари Хекс да лежи на една страна. Беше увита с голяма кърпа, а от глава до пети я покриваше нов чаршаф.

Боже... Искаше му се кожата ѝ да се откроява малко повече от белия чаршаф. Джон се приближи и си помисли колко странно беше всичко това. Преди никога не беше възприемал себе си като по-висок от нея. Сега се извисяваше над нея и то не само защото тя лежеше.

— *Ще те вдигна на ръце* — изписа той с ръце, като в същото време произнасяше думите с устни.

Очите ѝ се приковаха в неговите, после тя кимна и се опита да седне. Той се наведе и прекъсна неуспешните ѝ опити, като я подхвана. Беше много по-лека, отколкото би трябвало.

Когато се изправи, доктор Джейн бързо сгъна завивките на леглото и посочи към вратата.

Тялото на Хекс беше напрегнато, а това ѝ костваше енергия и той искаше да ѝ каже да се отпусне, но дори да притежаваше глас, молбата му би била безсмислена. Тя не беше от типа жени, които допускаха да бъдат носени при каквито и да било обстоятелства. От

никого. Или поне... в нормална ситуация.

Коридорът му се стори безкрайно дълъг, а трите метра между външната врата и бордюра му се видяха двойно повече. Ви скочи иззад волана и отвори задната врата.

— Може да легне тук. Постлах одеяла преди да тръгна.

Джон кимна и се наведе, за да я положи върху меката купчина, направена специално за нея. Тя вдигна ръка и стисна рамото му.

— Остани с мен. Моля те.

Той замръзна на място за миг... А после пристъпи вътре, без да я пуска. Струваше им известни усилия да се наместят... Но накрая той успя да настани и двама им, като седна със сгънати колене, върху които се настани тя, сгушена до гърдите му.

Вратите се затвориха и двигателят изрева. Зад някои от тъмните прозорци светнаха лампи, но те отпрашиха с висока скорост към покрайнините на града.

Хекс започна да трепери, а Джон я притисна още по-силно, като се опитваше да ѝ предаде от собствената си топлина. И може би успя, защото само миг по-късно тя лежеше с глава, опряна на гърдите му, а гърчовете ѝ се успокоиха.

Боже... Беше я желал в обятията си така дълго. Беше си го представял и беше разигравал различни сценарии.

Но този не беше един от тях.

Той си пое дълбоко дъх, като се готвеше да въздъхне... И почувства собствения си аромат. На силни подправки. Така ухаеха братята, когато бяха около своите жени. Това означаваше, че тялото му отвърща на емоциите му и вече нямаше връщане назад.

Той се проклينا, задето вече не можеше да крие обвързването си, нито да го спре. През цялото време, откакто я беше срещнал, се приближаваше сантиметър по сантиметър към ръба на тази скала и очевидно беше преминал отвъд него, когато тя се беше хранила от вената му.

— Джон? — прошепна Хекс.

Той я потупа леко по рамото, за да покаже, че я е чул.

— Благодаря ти.

Опря лице в косата ѝ и кимна с глава, така че тя да го почувства.

Когато Хекс се отдръпна, той не се изненада... Или поне докато не осъзна, че тя всъщност се опитва да погледне нагоре към него. О, боже, мразеше това изражение върху измъченото ѝ лице. Беше уплашена до крайност, дълбоките ѝ сиви очи имаха цвят на асфалт.

— *Всичко ще бъде наред* — произнесе той с устни. — *Ще се оправяш.*

— Наистина ли? — Тя стисна здраво очи. — Наистина ли ще се оправя?

Ако зависеше от него, отговорът със сигурност беше „да“.

Тя отново отвори очи.

— Толкова съжалявам — произнесе дрезгаво.

— *За какво?*

— За всичко. За начина, по който се отнасях към теб. Заради това коя съм. Ти заслужаваш нещо много по-добро. Наистина... съжалявам.

Гласът ѝ пресекна и тя замига бързо, а после отново отпусна глава на гърдите му и опря длан в сърцето му. Именно в моменти като този той отчаяно желаше да може да говори. Все пак не можеше да я захвърли на една страна, за да извади бележника си.

Накрая се задоволи просто да я придържа грижливо, защото само това можеше да ѝ предложи.

В никакъв случай не беше изтъквал погрешно думите ѝ. Извинението ѝ не беше обяснение в любов, то дори не беше нужно, защото той и бездруго ѝ беше простил. Но все пак някак си му помогна. Още бяха много далече от това, на което се беше надявал, но все пак беше много по-добре от нищо.

Джон придърпа чаршафа по-високо над рамото ѝ, а после отпусна глава назад. Загледа се навън през затъмнените прозорци, а очите му забродиха по подобния на кадифе черен свод в търсене на звезди.

Имаше чувството, че небесата са притиснати към гърдите му, вместо да се разстилат над целия свят.

Хекс беше жива. И в неговите обятия. И той я отвеждаше у дома. Да. Наистина, нещата можеха да бъдат много по-зле.

По-късно Леш щеше да си помисли, че никога не знаеш с кого ще се пресече пътят ти. Никога не си наясно как едно просто решение да завиеш наляво или надясно би променило всичко. В някои случаи изборът нямаше значение. В други те поставяше в напълно неочаквана ситуация.

Засега обаче все още му предстоеше да достигне до осъзнаването на този факт. Просто шофираше между фермите и разсъждаваше за времето.

Тъкмо минаваше един часът.

— Още колко остава?

Леш хвърли поглед към спътничката си. Проститутката, която беше прибрал от една пряка в центъра на града, изглеждаше доста прилично и имаше достатъчно силикон в тялото си, че да бъде порнозвезда, но пристрастеността ѝ към наркотиците я беше направила мършава и раздразнителна.

А също и отчаяна. До такава степен, че му беше струвало само сто долара да я убеди да се качи в колата му, за да я заведе на „парти“.

— Не много — отговори той и отново насочи вниманието си към пътя пред себе си. Беше разочарован до крайност. Когато беше разигравал тази сцена в главата си, Хекс беше вързана и със запушена уста на задната седалка... Далеч по-романтично. Вместо това трябваше да се задоволи с тази нещастница. Но не можеше да воюва срещу действителността, в която се беше озовал. Имаше нужда да се храни и баща му го очакваше, за да свършат необходимото, а откриването на Хекс щеше да му отнеме повече време, отколкото имаше на разположение.

Едно от най-лошите неща, с които се налагаше да се примири, беше, че кучката на седалката до него беше човек. Далеч по-малко полезна от жена-вамфир, но се надяваше, че щом има яйчници, щеше да върши работа, когато му се налагаше да пие от кръвта ѝ. Така и не беше успял да открие създание от другия пол от неговия вид.

— Знаеш ли какво? — произнесе тя завалено. — Някога бях модел.

— Наистина ли?

— В Манхатън. Но нали разбираш, онези мръсници... никак не ги е грижа за теб. Само искат да те използват. Нали разбираш?

Добре. Първо трябваше да забрави за фразата „нали разбираш“. И второ, нима в Коддуел ѝ беше по-добре?

— Харесвам колата ти.

— Благодаря — промърмори той.

Тя се наведе към него, а гърдите ѝ изскочиха от деколтето на розовото ѝ бюстие. Дрехата имаше мазни петна от мръсни ръце от двете си страни, като че не я беше прала от няколко дни, а от нея се излъчваше изкуствен аромат на череша, пот и дим от трева.

— Знаеш ли, харесвам те...

Тя плъзна ръка по бедрата му, а главата ѝ потъна в скута му. Когато почувства, че се опитва да разкопчае ципа му, той хвана един кичур от изрусената ѝ до бяло коса и я дръпна нагоре.

Тя дори не усети болка.

— Да не започваме отсега — каза той. — Почти стигнахме.

Жената облиза устни.

— Разбира се. Добре.

Простиращите се от двете им страни поля бяха окъпани от лунната светлина, а облицованите с дъски къщи, които бяха осеяли безформените парчета земя, блестяха в бяло. Повечето сгради имаха включено осветление на верандите и това беше всичко. Полунощ беше далече след времето за лягане на обитаващите околността. Което обясняваше защо беше добре да има своя територия тук, в земята на ябълковия пай и американските флагове.

Пет минути по-късно те спряха пред фермерската къща и паркираха близо до входната врата.

— Тук няма никой друг — отбеляза тя. — Ние ли сме първи?

— Да. — Той угаси двигателя. — Нека...

Изщракване в близост до ухото му го накара да замръзне на място. Говорът на проститутката вече не беше завален.

— Излизай от колата, мръсно.

Леш завъртя глава и почти целуна дулото на деветмилиметровия пистолет. Ръцете на уличницата, стискащи оръжието, бяха напълно спокойни, а в очите ѝ блестеше хладнокръвие, което не можеше да не уважи.

Изненада, помисли си той.

— Излизай — нареди остро тя.

Леш се усмихна бавно.

— Стреляла ли си някога преди?

— Много пъти. — Тя дори не мигна. — И нямам никакъв проблем с кръвта.

— Ами добре. Браво на теб.

— Излизай...

— И какъв е планът? Ще ме изхвърлиш от колата? Ще ме застреляш в главата и ще ме зарежеш тук мъртъв? После ще вземеш колата, часовника и портфейла ми ли?

— И намиращото се в багажника ти.

— Нужна ти е резервна гума ли? Просто за информация — можеш да купиш такава във всеки гараж на „Файърстоун“ или „Гудийър“.

— Нима мислиш, че не знам кой си?

О, беше повече от сигурен, че няма и най-малка представа.

— Защо не ми кажеш какво знаеш?

— Виждала съм тази кола. Виждала съм и теб. Купувала съм наркотиците ти.

— Клиентка. Колко мило.

— Излизай.

Когато той не помръдна, тя отмести пистолета само на сантиметър встрани и натисна спусъка. Куршумът уцели прозореца зад него и той се вбеси. Беше едно да си играе игрички и съвсем друго да съсипва собствеността му. Тя насочи дулото на пистолета обратно между очите му, а той се дематериализира.

Прие форма от другата страна на колата и я наблюдаваше как започна да откача и да се върти на мястото си, а фризираната ѝ коса се мятеше ту на една страна, ту на друга.

Готов да ѝ даде някой и друг урок на тема планове, той отвори вратата и я измъкна навън за ръката. Беше детска игра да поеме контрол върху оръжието и нея самата. Само с едно движение. После пхна пистолета в колана на гърба си и я повлече в задушавача хватка през гърдите.

— Какво... какво...

— Нареди ми да изляза от колата — произнесе в ухото ѝ. — И го направих.

В евтините ѝ курвенски дрешки, крехкото ѝ тяло беше леко като листо, носено от вятъра. В сравнение с битките с Хекс, това тук беше като нечие издихание на фона на ураганна буря. Каква скука.

— Да влезем вътре — процеди той, като наклони глава към шията ѝ и докосна със зъби югуларната ѝ вена. — Другият гост на партито сигурно вече ни очаква.

Докато се опитваше да се отскубне от хватката му, обърна лицето си към него. Леш се усмихна, разкривайки блестящите си зъби. Писъкът ѝ прогони един бухал от клоните над главите им и той запуши устата ѝ със свободната си ръка, а после я избута към входната врата.

Вътре миришеше на смърт, благодарение на ритуала по официалното приемане от предишната вечер и намиращата се в кофите кръв. Това обаче, донякъде представляваше предимство. Когато той светна лампите със силата на волята си и жената се озърна из стаята, се скова от ужас и припадна. Много любезно от нейна страна. Поставянето ѝ на масата и завързването протекоха много по-лесно.

Той задържа дъха си, взе кофите и ги занесе в кухнята, изплакна ги в мивката, почисти ножовете и му се прииска господин Д. все още да беше наоколо, за да се занимава с гадостите.

Точно прибираще маркуча на мястото му, когато му хрумна, че момчето, което беше станало един от тях предишната вечер, го нямаше никъде. Занесе кофите в трапезарията и ги намести под китките и глезените на улицницата, а после бързо огледа етаж. Не откри нищо и изтича на втория етаж.

Вратата на гардероба в спалнята зееше отворена, а на леглото лежеше закачалка, като че от нея е била свалена риза. По стените около душа в банята още се стичаха струйки вода.

Какво ставаше, по дяволите?

Как се беше измъкнало проклетото хлапе? Нямаше кола, така че единствената възможност беше да върви по шосето. И после да се качи на стоп. Или пък да открадне някой от пикапите на фермерите. Леш слезе на долния етаж и установи, че улицницата беше дошла в съзнание и се бореше с парцала в устата си, а очите ѝ бяха изскочили от орбитите, докато се гърчеше върху масата.

— Няма да отнеме много време — обеща той и се загледа в тънките ѝ крака. И върху двата имаше татуировки, но бяха направени безразборно, без тема, която да ги свързва. Просто случайни драсканици, някои от които личаха ясно, а други бяха съсипани или чрез нескопосан опит да бъдат освежени, или от белези.

Ято пеперуди в ярки цветове, предположи той. Може би в началото идеята е бил такава.

Той закрачи наоколо, отиде до кухнята, а после се върна в трапезарията и отново се запъти към коридора. Звуците от блъскащите се в масата токове на обувките ѝ и ударите на голата ѝ кожа в повърхността на плота станаха по-тихи, когато се отдалечи, а Леш продължаваше да се чуди къде беше новият и защо баща му закъсняваше.

Половин час по-късно все така нямаше какво да прави и изпрати мислен сигнал до Другата страна.

Баща му не отговори.

Леш се качи на горния етаж и затвори вратата, тъй като реши, че не се концентрира достатъчно, защото е разгневен и ядосан. Седна на леглото, опря длани в коленете си и се

успокои. Когато сърцебиенето му стана бавно и ритмично, той пое дълбоко въздух и изпрати нов сигнал... Отново нищо.

Може би нещо се беше случило с Омега.

Завладян от емоции, той реши да отиде в *Дънд*. Молекулите му се разбъркаха порядъчно, но когато се опита да приеме форма от Другата страна, беше блокиран. Отхвърлен. Отрязан. Сякаш се беше блъснал в масивна стена и когато се върна в проклетата вехта спалня на фермерската къща, тялото му се справи с шока чрез порив на гадене.

Какво ставаше, по дяволите? Мобилният му телефон звънна, той го измъкна от джоба на сакото си и се намръщи при вида на номера.

— Ало? — каза в слушалката.

Прозвучалото в ухото му кикотене беше младежко.

— Здравей, загубеняко. Обажда се новият ти шеф. Познай кой беше повишен току-що. Между другото, татенцето ти нареди повече да не го безпокоиш. Беше лош ход да предложиш жена... Би трябвало да познаваш баща си по-добре. О, и от мен се очаква да те убия. До скоро.

Смехът на новия се разнесе в ухото му и се заби в главата му, а разговорът беше прекъснат. И не от него.

Хекс не беше бременна. Или поне доколкото доктор Джейн можеше да прецени. Но благодарение на този свой кратък престой в царството на паниката на Хекс ѝ се губеше пътуването им до имението. Мисълта, че съществува и най-малката вероятност да е...

Все пак не беше носила обръчите си, а тяхната цел беше да унищожават *симпатските* ѝ наклонности, включително и овулацията ѝ.

Какво щеше да прави, ако беше?

Добре, трябваше да се отърси от тази гадост незабавно. Бог ѝ беше свидетел, че имаше да се тревожи за безброй „действително съществуващи“ проблеми. Пое дълбоко въздух и вдъхна аромата на Джон, а после се концентрира върху силните ритмични удари на сърцето му под ухото ѝ. Не мина много време, преди сънят да я обори, а комбинацията от изтощението, замайването след храненето и потребността да се откъсне за кратко от живота ѝ запратиха в безпаметна дрямка на задната седалка на джипа.

Събуди се от усещането, че я повдигат и отвори очи. Джон я носеше през някакъв паркинг, който беше подземен, ако се съдеше по подобните на пещера таван и стени. Вишъс, който беше изненадващо всеотдаен в помощта си, отвори тежка стоманена врата и от другата страна изникна... нейният кошмар.

Дългият безличен коридор беше покрит със светли плочки, имаше бетонови стени и нисък таван с луминесцентни лампи по него. Миналото я завладя, предишните ѝ преживявания заеха мястото на случващото се в момента. В ръцете на Джон тялото ѝ от отпуснато стана неудържимо и тя започна да се бори срещу хватката му в опит да се освободи. Мигом настъпи суматоха и всички се втурнаха към нея, а наоколо зазвучаха силни крясъци, сякаш се включи аларма. Когато почувства далечна болка в челюстта, осъзна, че тя е тази, която крещи.

А после изведнъж видя лицето на Джон.

Той някак си беше успял да я обърне към себе си и сега се намираха лице в лице, а ръцете му я стискаха здраво. След като гледката на този безличен коридор беше заменена с

неговите сини очи, споменът за миналото изbledня и вниманието ѝ беше ангажирано изцяло с него.

Джон не реагира. Просто остана спокоен и я остави да се взира в него. Тя имаше нужда именно от това. Закова поглед в очите му и ги използва, за да успокои съзнанието си.

Когато той кимна, тя също му кимна в отговор и той продължи напред. От време на време отклоняваше поглед от лицето ѝ, че да следи къде върви, но винаги го връщаше обратно към нея.

Очите му винаги се насочваха обратно към нейните.

Чуха се гласове, отваряха се и се затваряха врати и после всичко около нея беше покрито със светлозелени плочки. Беше се озовала в помещение за прегледи с хирургическа лампа над главата и медицински инструменти, подредени в шкафове със стъклени врати. Когато Джон я положи на масата, тя отново изгуби контрол над себе си. Белите ѝ дробове отказаха да изпълняват задължението си, сякаш въздухът около нея беше отровен, а очите ѝ зашариха из стаята, регистрирайки всевъзможни предмети, които подсилиха паниката ѝ — хирургически инструменти, медицински уреди и масата... Масата.

— Добре, пак я губим. — Тонът на доктор Джейн беше неизменно спокоен. — Джон, доближи се.

Лицето на Джон отново се изпречи пред това на Хекс и тя прикова поглед в него.

— Хекс? — разнесе се гласът на доктор Джейн зад гърба му. — Ще ти дам успокоително...

— Без лекарства! — веднага дойде отговорът ѝ. — Предпочитам да съм ужасена... отколкото безпомощна.

Дишането ѝ беше болезнено накъсано и всяко леко повдигане на гръдния кош я убеждаваше за пореден път, че животът е изпълнен с много повече страдание, отколкото с радост. Тези моменти бяха прекалено много, прекалено много пъти беше завладявана от болка и страх. Прекалено много мрачни сенки не просто се промъкваха, а направо поглъщаха целия блясък на живота ѝ.

— Пуснете ме... Пуснете ме да си вървя... — Когато очите на Джон се разтвориха широко тя осъзна, че е напипала един от кинжалите му, измъкнала го е от калъфа му и сега се опитваше да го сложи в дланта му. — Моля те, пусни ме да си вървя. Не искам да оставам на този свят... Избавете ме от мъките ми винаги...

Всички около нея замръзнаха по местата си и липсата на движение привлече вниманието ѝ. Рейдж и Мери стояха в ъгъла. И Рив беше там. Както и Вишъс и Зейдист. Никой не говореше, нито помръдваше дори на сантиметър.

Джон взе кинжала от ръката ѝ и това я накара да се разплаче. Защото той никога не би го използвал. Не и срещу нея. Нито сега... Нито когато и да било. А на нея ѝ липсваше сила да го стори сама.

Изведнъж потисканите досега чувства в нея изригнаха на повърхността. Погледът ѝ зашари обезумяло наоколо, когато рафтовете започнаха да вибрират, а компютърът върху бюрото в ъгъла започна да се тресе.

Но Джон беше до нея и реагира. При това бързо. Започна да жестикулира и само миг по-късно всички напуснаха помещението. С изключение на него.

В опит да не експлодира тя погледна към ръцете си. Те трепереваха така силно, че наподобяваха пърхащите криле на муха... И докато се взираше в тях, достигна до самото дъно.

Писъкът, откъснал се от устните ѝ, беше така чужд, пронизителен и изпълнен с ужас.

Джон не помръдна от мястото си. Дори когато тя закрещя отново. Нямахме намерение да ходи никъде. Той просто беше... там.

Тя се вкопчи в чаршафите и ги придърпа около тялото си, като беше наясно, че е на прага на пълен срыв. Пропукването на душата ѝ беше настъпило при изминаването на онзи коридор, а сега тя се разпадаше на хиляди парчета. Чувстваше се, сякаш в стаята има две нейни копия — едното върху масата, което крещеше като лудо, а от очите му се ронеха кървави сълзи, а другото седеше в най-далечния ъгъл, напълно спокойно и разумно, и наблюдаваше другото ѝ аз и Джон.

Щяха ли някога двете части да се съберат в едно цяло? Или завинаги щеше да си остане извратено създание, съставено от две половини?

Съзнанието ѝ избра наблюдаващото копие пред истеричното и тя се оттегли в онзи тих ъгъл, откъдето ставаше свидетел на риданията си, довели я почти до задушаване.

Кървавите вадички, стичащи се по белите като хартия страни, не я отвратиха, нито пък широко отворените налудничави очи или епилептичните махове на ръцете и краката ѝ. Почувства състрадание към жената, доведена до такова състояние. Онази, която бе пазила в себе си всичките си емоции.

Жената беше родена с проклетие. Беше вършили злини и ѝ бяха причинявани такива. Беше си наложила да бъде твърда като стомана.

Сгреши обаче, като се заключи в себе си и си постави всички тези ограничения. В случая не ставаше дума за сила, както винаги беше повтаряла сама на себе си. Това беше само начин на оцеляване...

И тя просто не можеше да продължи да живее така.

— Правила си секс? С Елиаху Ратбун?

Грег отблъсна Холи от себе си и се загледа в лицето ѝ, убеден, че явно беше изгубила ума си. Е, поне малкото ум, който беше притежавала. А това ги правеше двама, защото той очевидно си беше въобразил онова, което току-що беше „видял“ отвън. Но очите ѝ гледаха напълно искрено.

— Той дойде при мен. Бях заспала...

Последва още блъскане по вратата и това я прекъсна, а от коридора се разнесе гласът на Стан.

— Хей? В коя стая съм аз?

— По-късно, Стан — отрязва го Грег.

Мърморенето стана по-тихо и се чува отдалечаващи се по коридора стъпки към стаята на Холи, а после затръшване на врата.

— Ела тук. — Грег дръпна Холи към леглото. — Седни и ми разкажи... Какво точно мислиш, че се случи?

Той се съсредоточи върху сочните ѝ устни, докато тя говореше.

— Тъкмо бях излязла изпод душа. Бях изтощена и полегнах на леглото, за да се отпусна, преди да си облека нощницата. Явно съм заспала... Защото в следващия миг сънувах...

О, за бога.

— Холи, само защото си имала кошмар, не значи, че...

— Не съм свършила — остро възрази тя. — И не беше кошмар.

— Мислех, че си ужасена.

— Страшното дойде после. — Тя повдигна вежда. — Ще ме оставиш ли да говоря?

— Добре. — Но само защото се надяваше, че устата ѝ щеше да се заеме с нещо друго малко по-късно. Дявол да го вземе, устните ѝ бяха прекрасни... — Продължавай. — Да. Той имаше нещо съвсем конкретно наум.

— Сънувах как мъж влезе в стаята ми. Беше много висок и мускулест... Един от най-едриите мъже, които някога съм виждала. Беше облечен в черно и се надвеси над леглото ми. Ухаеше невероятно... И просто се вираше в мен. Аз... — Дланта ѝ обхвана шията ѝ и се плъзна надолу между гърдите. — Аз махнах кърпата и го придърпах върху себе си. Беше... неопишимо...

Кое то беше добра новина. Защото изведнъж беше изгубил желание да чуе случилото се по-нататък.

— Бях негова. — Ръката ѝ продължи да се движи по шията. — Не бях преживявала подобно нещо преди. Той беше толкова...

— ... дълъг като пожарникарски маркуч и те е обладал по дванайсет различни начина. Поздравления. С такова подсъзнание можеш да режисираш порнофилми. Защо мислиш, че е бил Елиаху Ратбун?

Холи се втренчи в него... А после дръпна ревера на халата си.

— Защото, когато се събудих, открих това. — Тя докосна нещо, което очевидно беше следа от засмукване. — И наистина бях правила секс.

Грег се намръщи.

— Откъде... знаеш?

— Ти как мислиш?

Грег прочисти гърло.

— Добре ли си? — Положи ръка върху нейната. — Искам да кажа... Би ли желала да се обадиш в полицията?

Смехът на Холи беше гърлен и болезнено сексапилен.

— Беше по взаимно съгласие. Каквото и да се е случило. — Блясъкът в очите ѝ угасна. — Точно там е работата. Не знам какво беше. Мислех, че съм сънувала. Не допусках, че се е случило в действителност, докато...

Докато не беше открила безспорни доказателства за противното. Грег погали русите ѝ екстенщици на косата ѝ, които се стелеха по раменете.

— Сигурна ли си, че си добре?

— Така мисля.

Не му отне и миг да промени решението си.

— Добре, утре си тръгваме.

— Какво? О, боже, Грег... Не исках да създавам проблеми. — Тя се намръщи. — Може би... Може би съм сънувала и това как се събуждам. Изкъпах се още веднъж. Може би нищо от това не се е случило.

— По дяволите. Сутринта ще се обадя в Атланта и ще им кажа, че отново са на дневен ред. Няма да допусна да останем някъде, където не си в безопасност.

— Боже, искам да кажа, много рицарска постъпка от твоя страна, но... Не знам. Всичко е така нереално и започвам да се чудя дали на сутринта няма да се чувствам по-добре. Наистина съм объркана... Беше странно. — Пръстите ѝ се плъзнаха към слепоочията ѝ и започнаха да ги масажират, като че имаше главоболие. — Бих казала, че исках да се случи точно по начина, по който и стана...

— Вратата ти беше ли заключена? — Искаше отговор на въпросите си, но не желаше да слуша за великите изяви на призрака.

— Винаги заключвам вратите на хотелските стаи, преди да вляза под душа.

— Прозорците?

— Бяха затворени. Предполагам, че са заключени. Не знам.

— Тази нощ остани при мен. Тук си в безопасност.

И то не само защото в момента не възнамеряваше да я сваля. Имаше пистолет у себе си. Винаги го носеше. При това беше легален и той знаеше как да го използва. Преди време, когато се случваше хората да бъдат нападани в задръстванията на Ел Ей, той се беше въоръжил.

Двамата се изтегнаха на леглото.

— Ще оставя лампите запалени.

— Всичко е наред. Само заключи вратата.

Той кимна и стана от леглото, заключи бравата и сложи веригата, а после бързо огледа прозорците. Когато отново легна, тя се намести на рамото му и въздъхна. Той се протегна, измъкна одеялото изпод краката си, зави и двама им, угаси лампата и се отпусна на възглавницата. Замисли се за онзи мъж и почти изръмжа разгневено. Или беше някой местен, притежаващ резервен ключ, или някой от персонала знаеше как да обработи ключалката.

В случай че изобщо нещо се беше случило. В което тя изглеждаше все по-малко убедена...

Както и да е. На сутринта щяха да си тръгнат и точка по въпроса. Той се намръщи в тъмнината.

— Холи?

— Да?

— Защо помисли, че е бил Ратбун?

Тя се прозя широко.

— Защото изглеждаше точно като на портрета в дневната.

В кабинета за прегледи на подземната клиника Джон стоеше пред Хекс и се чувстваше напълно неспособен да ѝ помогне. Тя седеше върху стоманената маса и крещеше, с ръце, вкопчени в чаршафите, с изкривено лице, широко отворена уста и стичащи се яркочервени сълзи по бялата ѝ кожа... А той не можеше да направи нищо.

Знаеше в какво състояние се намира тя. Беше наясно, че не може да достигне до дъното на бездната, в която бе пропаднала.

Той самият се беше озовавал там. Отлично знаеше какво е да се спънеш и да се проснеш по лице, а после да изпаднеш в агония от тежкия удар... Въпреки че тялото ти дори не е помръднало.

Единствената разлика се състоеше в това, че тя имаше глас и можеше да даде криле на болката си. Ушите му пищяха, а сърцето му се късаше заради нея, но той устояваше на бушуващия вихър, който тя бе отприщила. Търпелив свидетел на случващото се, той я слушаше и стоеше до нея, защото това беше всичко, което можеш да направиш за някой, стигнал до ръба.

Но го болеше ужасно, да гледа как тя страда. Болеше го и го правеше още по-решителен, а образът на Леш придобиваше все по-ясни очертания в главата му, подобно на призрак, приемащ материално измерение. Докато тя крещеше и крещеше, той се кълнеше да отмъсти за нея с такава убеденост, че сърцето му вече не помпаше кръв, а необходимост за разплата.

И тогава Хекс пое няколко големи глътки въздух. И още няколко.

— Мисля, че приключих — произнесе тя.

Джон изчака малко, за да се убеди. Когато Хекс кимна, той извади бележника си и започна да пише бързо. Показа ѝ изписаната страница, а очите ѝ пробягаха по нея, но ѝ отне известно време, преди да схване същността.

— Може ли първо да си измия лицето?

Той кимна и отиде до умивалника от неръждаема стомана. Пусна студената вода и взе чиста кърпа от купчината встрани, навлажни я и се върна обратно при нея. Тя протегна ръце и Джон постави мокрия плат върху дланите ѝ, като я наблюдаваше как бавно започна да я притиска към лицето си. Беше му трудно да я гледа така немощна и се замисли за това каква я беше познавал винаги — силна, могъща, безкомпромисна.

Косата ѝ беше пораснала и беше започнала да се къдри по краищата, което означаваше, че ако я пуснеш дълга, щеше да стане на вълни. Боже, искаше да докосне мекотата ѝ.

Той плъзна очи към другия край на масата и изведнъж очите му се отвориха широко. Чаршафът се беше измъкнал изпод нея... И върху кърпата, която беше увита около бедрата ѝ, имаше тъмно петно. Той пое дълбоко въздух и усети мириса на прясна кръв. Изненада се, че не го бе доловил преди. Но пък вниманието му беше ангажирано с други неща. О... боже. Тя кървеше...

Той я потупа леко по ръката и произнесе с устни „Доктор Джейн“. Хекс кимна. Джон се втурна към вратата на кабинета като обезумял. Когато се озова в коридора, беше заобиколен от безброй разтревожени лица с доктор Джейн най-отпред в групата.

— Готова ли е за мен?

Когато Джон отстъпи встрани и започна да жестикулира нетърпеливо, лекарката се отправи към вратата. Той обаче я спря. С гръб към Хекс изписа с пръсти:

— *Тя е ранена някъде. Кърви.*

Доктор Джейн положи ръка на рамото му и го премести, така че да сменят местата си.

— Знам. Защо не изчакаш отвън? Ще се погрижа за нея. Елена? Имаш ли нещо против да влезеш с мен? Ще ми е нужна помощ.

Съпругата на Ривендж влезе в кабинета и над главата на лекарката Джон я проследи с поглед как отива до умивалника, където започна да мие ръцете си.

— *Защо не ти асистира Вишъс?* — изписа той.

— Само ще направим преглед с ултразвук, за да се уверим, че всичко е наред. Няма да я оперирам. — Доктор Джейн му отправи чисто професионална усмивка... което беше странно плашещо.

И после вратата се затвори под носа му. Погледна към останалите. Всички мъже бяха изгонени в коридора. Вътре при нея имаше само жени. Мислите му запрепускаха бясно и не му отне много време, преди да стигне до заключение, което просто не можеше да е вярно.

Нечия тежка ръка се стовари върху рамото му, а гласът на Ви беше тих.

— Не, трябва да останеш тук, отвън, Джон. Пусни я!

Именно тогава осъзна, че ръката му държеше здраво дръжката на вратата. Погледна надолу и си нареди да я пусне... Наложил му се да си повтори командата два пъти, преди дланта му да пусне бравата.

Вече нямаше писъци. Не се чуваха никакви звуци.

Той чакаше. И чакаше. Закрачи напред-назад и продължи да чака. Вишъс запали нова ръчно свита цигара. Блей се присъедини към него, като запали своя „Дънхил“. Куин барабанеше по бедрото си. Рот потупваше главата на Джордж, докато голдън ретривърът наблюдаваше Джон с добродушните си кафяви очи.

Най-накрая доктор Джейн показа глава през вратата и погледна към *хелрена* си.

— Нужен си ми.

Вишъс угаси цигарата в подметката на ботуша си и тикна фасата в задния си джоб.

— За операция ли?

— Да.

— Ще отида да се преоблека.

Мъжът се затича към съблекалнята, а погледът на доктор Джейн срещна този на Джон.

— Ще се погрижа за нея добре...

— *Какво не е наред? Защо кърви?* — изписа той.

— Ще се погрижа за нея.

И после вратата отново се затвори.

Когато Ви се върна, все така изглеждаше като истински воин, макар и без кожените си дрехи, и Джон се помоли да е толкова добър в операционната, колкото и на бойното поле.

Очите му, подобни на диаманти, проблеснаха и той потупа Джон по рамото, преди да изчезне зад вратата на кабинета... Който очевидно в момента изпълняваше ролята на спешно отделение.

Вратата се затвори и на Джон му се прииска самият той да закрепци. Вместо това продължи да крачи напред-назад по коридора. По някое време останалите се отправиха към намиращата се наблизо учебна стая, но той не беше в състояние да отиде и да им прави компания. При всяко преминаване покрай затворената за него врата увеличаваше все повече периметъра на обиколките си, докато накрая не стигна до изхода на паркинга и после обратно до съблекалнята. Дългите му крака сякаш изяждаха разстоянието, като превръщаха

петдесетте метра в някакви си сантиметри. Или поне на него му се струваше така.

На може би петата му обиколка, докато се движеше към съблекалнята, Джон се завъртя и се озова пред стъклената врата на офиса. Гледката на бюрото, шкафовете за документи и компютъра му се стори толкова позната, че го накара да почувства странно спокойствие. Но това не трая дълго, когато се приближи. С периферното си зрение забеляза пукнатините в бетонената стена отсреща, които тръгнаха от една точка и се разпространяваха подобно на мрежа на паяк. Спомняше си нощта, в която се бяха появили. Онази ужасяваща нощ. Двамата с Тор седяха заедно в офиса. Джон подготвяше уроците си, а братът се беше опитвал да запази спокойствие, докато звънеше безуспешно у дома. Уелси не отговаряше и се включваше гласовата поща на телефона ѝ, а напрежението се засилваше все повече... докато не се появи Рот с братята зад гърба си.

Новината за смъртта на Уелси беше трагична... Но после Тор беше научил точно как се бе случило. Не беше починала, защото бе бременна с първото им дете, а защото кръвта ѝ бе пролята от *лесър*. Беше я убил. Беше му я отнел заедно с бебето им.

Това беше причинило пукнатините по стената.

Джон се приближи и прокара пръсти по фините резки в бетона. Тор се беше разгневил до такава степен, че буквално беше избухнал като супернова, а емоционалното претоварване го беше накарало да се дематериализира на неизвестно място. Джон така и не беше научил къде беше отишъл.

Усещането, че е наблюдаван, го накара да вдигне глава. От другата страна на стъклената врата беше Тор, просто стоеше и се взираше в него.

Погледите им се срещнаха, те стояха един срещу друг като равностоен вампир пред вампир, а не като по-млад пред по-стар. Джон вече бе пораснал. И както при много други неща, в тази ситуация нямаше връщане назад.

— Джон? — Гласът на доктор Джейн прозвуча от другия край на коридора и той се обърна, а после се затича към нея.

— *Как е тя? Какво стана?*

— Ще се оправи. Събужда се от упойката. Ще трябва да остане на легло поне още шест часа. Научих, че се е хранила от теб. — Джон ѝ показа китката си и лекарката кимна. — Добре. Ще съм ти благодарна, ако останеш, в случай че има нужда отново да го направи.

Като че той би отишъл някъде.

Когато Джон влезе на пръсти в кабинета, за да не обезпокои Хекс, тя не беше там.

— Преместихме я в другата стая — поясни Ви.

Преди да отиде до намиращата се в далечния край на помещението врата, той огледа останките от операцията на Хекс. На пода имаше плашещо количество кървави марли. На операционната маса имаше още кръв. Чаршафът и кърпата, в които я бяха увили, сега бяха захвърлени на една страна.

Толкова много кръв. Все прясна.

Джон изсвири силно, за да привлече вниманието на Ви.

— *Някой може ли да ми каже какво се е случило, по дяволите?*

— Можеш да разговаряш за това с нея. — Братът извади оранжева торба за биологични отпадъци и започна да събира използваните марли, а после спря за кратко, но не погледна Джон в очите. — Ще се оправи.

Това беше мигът, в който Джон осъзна истината.

Колкото и зле да си беше мислил, че е пострадала, всъщност е било още по-зле. Много

по-зле.

Обикновено при наранявания по време на битка информацията беше съобщавана на заинтересованите без колебания. Счупена бедрена кост, натрошени ребра, прободни рани. Но в случая жертвата беше жена, прегледът беше направен без мъжко присъствие и никой не обелваше и дума за направената операция.

Само защото *лесърите* бяха импотентни, това не значеше, че не могат да причинят други неща на...

Хладният полъх, преминал през операционната, накара Ви отново да вдигне глава.

— Един съвет, Джон. Ако бях на твое място, бих запазил предположенията си за себе си. В случай че искаш да видиш сметката на Леш. Няма смисъл Рив и *сенките*, при цялото ми уважение към тях, да ти отнемат онова, което се полага на теб.

Боже, братът наистина беше свестен тип, помисли си Джон.

Той кимна веднъж и се запъти към стаята на Хекс, като си каза, че въпросните мъже не бяха единствената причина да пази тайната. Хекс също нямаше нужда да научава какво се канеше да предприеме.

Хекс имаше чувството, че в матката ѝ е паркиран автобус. Напрежението беше толкова голямо, че тя надигна глава и погледна надолу, за да провери дали не се беше разраснала до размерите на гараж. Не. Коремът ѝ беше плосък както винаги.

Отпусна глава назад.

Струваше ѝ се невероятно къде се намира. Действително беше претърпяла операция, сега лежеше на легло, а всичките ѝ крайници все още си бяха по местата... И разкъсването в матката ѝ беше зашито. Когато беше попаднала в хватката на паниката си, не беше могла да различи приятел от враг. Докато се бе намирала в умопомраченото си състояние, тя чувстваше, че не е на сигурно място, макар да беше заобиколена от познати лица, на които можеше да вярва.

Сега, когато всичко беше минало, фактът, че беше невредима и в добро състояние предизвикваше у нея странен прилив на ендорфин.

На вратата се почука тихо и тя знаеше кой е заради аромата, който се носеше оттам. Докосна косата си и се почуди как ли изглежда, но реши, че беше по-добре да не знае.

— Влез. — Джон Матю подаде глава и повдигна въпросително вежди. — Добре съм. Много по-добре. Но съм замаяна заради лекарствата.

Той се вмъкна вътре и се облегна на стената, като пъхна ръце в джобовете си и кръстоса единия си ботуш пред другия. Беше облечен с обикновена бяла тениска, което би било добро решение, ако не беше изцапана с *лесърска* кръв. От него се носеше аромат, какъвто е редно да излъчва един мъж — на сапун и лек мирис на пот. И изглеждаше както подобава на един истински мъж — висок, огромен и застрашителен. Боже, наистина ли беше изпуснала нервите си пред него по този начин?

— Косата ти е по-къса — отбеляза без определена причина.

Той измъкна ръце от джобовете си и ги плъзна непохватно по едва наболата си коса. Наклони глава на една страна, а мощните мускули на раменете му се напрегнаха под златистата кожа. Изведнъж тя се почуди дали някога щеше да прави секс отново. Разбира се, това бе странна мисъл, особено като се имаше предвид как беше прекарала последните... Тя се намръщи.

— От колко време ме няма?

Той вдигна четири пръста и после сви единия.

— Почти четири седмици? — Когато той кимна, тя започна старателно да приглажда подгънатия над гърдите ѝ чаршаф. — Почти... четири.

Е, хората я бяха държали в продължение на месеци, преди да успее да се измъкне. По-малко от четири седмици би трябвало да е период, който да превъзмогне лесно.

Но тя не се канеше да остава тук, нали така. Предстоеше ѝ не да превъзмогва травмите си, а да изпълни задача.

— Искаш ли да седнеш? — попита тя и посочи към стола до леглото си.

Беше стандартна мебел за болнично заведение и удобен колкото трън в задника, но тя не искаше той да си тръгва...

Джон кимна и се приближи. Да настани огромното си тяло върху малкия стол не беше лесна задача. Първо опита с крака, кръстосани в коленете, а после в глезените. Накрая се настани обърнат на една страна с крака под леглото ѝ и ръка, опряна на облегалката на стола.

Тя продължаваше да си играе с чаршафа.

— Може ли да те попитам нещо?

С периферното си зрение видя, че той кимна, а после се размърда и извади бележник и химикалка от задния си джоб.

Хекс прочисти гърло и се почуди как точно да формулира въпроса си. Накрая реши вместо този, който наистина я вълнуваше, да зададе някой не толкова личен.

— Кога е бил видян Леш за последно?

Той кимна и се преви над бележника си. Докато редеше думите на листа, тя го наблюдаваше... И осъзна, че не иска той никога да си тръгва. Искаше го тук, до себе си, завинаги. В безопасност. С него се чувстваше в пълна безопасност.

Джон вдигна глава и ѝ показа бележника. После изведнъж замръзна. По някаква причина тя не можа да фокусира погледа си и се наложи да примигне... Джон бавно дръпна ръката си.

— Почакай, не съм го прочела. Би ли... Какво? Какво не е наред? — По дяволите, сега очите ѝ отказваха да видят ясно и него.

Джон се наведе на една страна и тя чу тих звук. После пред нея се появи носна кърпичка.

— О, по дяволите! — Тя я пое от ръката му и я притисна към очите си. — Мразя да се държа като жена. Наистина ненавиждам факта, че съм жена.

Докато тя произнасяше цяла реч на тема естроген, поли, розов лак за нокти и високи токчета, той ѝ подаваше носна кърпичка след носна кърпичка и взимаше обратно изцапаните с червено, които вече беше използвала.

— Трябва да знаеш, че никога не плача. — Тя хвърли поглед към него. — Никога.

Той кимна. И сложи в ръката ѝ нова салфетка.

— Мили боже. Първо крещя като луда, а сега цивря. Способна съм да убия Леш дори само заради това.

През помещението премина мразовит полъх и тя погледна към Джон... Само за да се свие на мястото си. Изражението на лицето му се беше преобразило от състрадателно в кръвожадно за части от секундата. Беше напълно сигурна, че той дори няма представа за оголените си кучешки зъби. Говорът ѝ премина в шепот и онова, което в действителност

беше искала да попита, се изплъзна от устата ѝ.

— Защо остана? Докато бях в операционната имам предвид? — Тя откъсна поглед от неговия и сведе очи към петната върху току-що използваната салфетка. — Остана и... Изглеждаше, сякаш разбираш всичко.

В последвалата тишина тя осъзна, че познава много добре живота му. Наясно беше с кого живее, с кой се бие на бойното поле, как се бие, какво върши в свободното си време. Но не знаеше нищо лично за него. Миналото му беше като черна дупка за нея. И по някаква неизвестна причина изпитваше потребност да хвърли светлина върху него. По дяволите, отлично знаеше защо. По време на онзи невъобразим кошмар в операционната, единственото, придържало я към действителността, беше той, и странно, но вътрешно тя се чувстваше свързана с него. Той я беше видял във възможно най-тежкото ѝ състояние, в пристъп на най-голяма слабост и пълно безумие, но не беше извърнал поглед. Не си беше тръгнал, не я беше съдил, нито беше шокиран. Като че пожарът на емоциите ѝ ги беше разтопил, за да ги слее в едно.

Това беше нещо повече от чувство. Беше обвързаност на душите им.

— Какво се е случило с теб, Джон? В миналото ти?

Той смръщи вежди и скръсти ръце върху гърдите си. И по-важното, емоционалната му решетка изведнъж се изпълни с всякакви мрачни нюанси и тя имаше чувството, че той се кани да избяга.

— Виж, не искам да те притискам. — По дяволите! — И ако ми кажеш, че животът ти е бил изпълнен единствено с блажени моменти, ще го приема и повече няма да питам. Просто... Нормалната реакция би била да се стреснеш. Дори доктор Джейн беше сериозно притеснена, когато се върна в кабинета. Ти обаче остана плътно до мен. — Тя се втренчи в твърдото му, непроницаемо изражение. — Погледнах в очите ти, Джон. И в тях имаше нещо повече от хипотетично разбиране на ситуацията.

След дълга пауза той обърна нова страница в бележника и започна да пише бързо. Когато ѝ показа написаното, тя можеше да разбере гледната му точка, но ѝ се прииска да изругае.

— *Отговори ми какво правиха в операционната. Кажми ми какво ти има.*

Да, класически вариант на: „Аз на теб, ти на мен“.

На Леш му отне само около час да се добере с мерцедеса до градската си къща заедно с проститутката. Беше на вълна оцеляване. Движеше се бързо и решително, като спря само веднъж по пътя. При това единствено, за да се отбие в едно бунгало в гората, откъдето взе нещата, нужни за мисията му.

Когато влезе в гаража на къщата, изчака вратата да се затвори напълно, преди да излезе и да измъкне проститутката от задната седалка. Внесе гърчещото се тяло през кухнята и използва сериозна доза от магията, приложена върху Хекс.

Но магическата бариера не беше предназначена за силиконовата кукла. Омега беше наясно къде се намираха *лесърите* му от тази страна. Можеше да ги почувства като отзвук на собственото си съществуване. И чрез него *лесърите* успяваха да се намират едни други.

Така че единственият начин Леш да остане скрит беше, като блокираше самия себе си. Беше му повече от ясно, че господин Д. не беше подозирал за присъствието на Хекс в спалнята. Объркването му беше очевидно всеки път, когато му наредеше да остави храна.

Разбира се, големият въпрос беше дали този вид прикритие би държало и Омега настрана. И за колко дълго.

Леш запрата проститутката в банята с такова внимание и грижа, с каквито би хвърлил там евтин сак с мръсно бельо. Тя се строполи тежко във ваната и изскимтя през лепенката на устата си, а той се върна обратно до колата.

Отне му около двацет минути да разопакова донесеното и после подреди всичко на бетоновия под в мазето: седем пушки с рязани цеви, полиетиленова пазарска торбичка, пълна с пари, пластичен експлозив, два детонатора, ръчна граната и четири автомата.

Изкачи се по стълбите и угаси лампата в мазето, а после отиде до задната врата, отвори я и подаде ръка навън. Хладният нощен въздух преминаваше безпроблемно през защитата, ограждаща къщата, но той почувства границите ѝ. Защитната преграда беше силна... Но трябваше да бъде по-силна.

Хайде сега при пачаврата.

Леш затвори вратата, заключи я и се запъти към банята. Беше изключително делови, когато извади ножа си, срязва въжето, стягащо китките зад гърба ѝ, и... Тя заразмахва ръце, но той я удари по главата и тя загуби съзнание. Разрез. Разрез. Разрез. Направи три дълбоки разреза в китките и на шията ѝ и после се облегна, за да наблюдава как кръвта ѝ изтича на тънки струйки.

— Хайде... Кърви, кучко. Кърви.

Той погледна часовника и си помисли, че може би щеше да е по-добре, ако я беше оставил в съзнание, за да има по-учестен пулс и по-високо кръвно налягане. По този начин щеше да скъси времето за чакане.

Наблюдаваше процеса, но нямаше представа до каква степен трябваше да източи кръвта ѝ. Червената локва под нея се увеличаваше, а розовото ѝ бюстие беше станало тъмно.

Леш поклащаше нервно крак, докато времето отлиташе. И тогава забеляза, че кожата ѝ беше станала не просто бледа, а сива и нивото на кръвта във ваната беше спряло да се повишава. Реши, че е приключил с този етап, разряза бюстието ѝ, излагайки на показ ужасяващ чифт импланти и отвори гръдния ѝ кош, като заби острието на ножа право в гръдната кост. Следващият разрез беше върху собствената му плът.

Задържа китката си над направения от него отвор и загледа как черните капки се стичат върху безжизненото ѝ сърце. Отново не беше наясно какво количество е нужно и реши, че би било добре да е малко повече. После беше време да призове енергия върху дланта си, като с волята си накара въздушните молекули да се завъртят в подобен на торнадо вихър, докато не се превърнаха в кинетична енергия, която той можеше да контролира.

Леш погледна надолу към уличницата — тялото ѝ беше обезобразено, гримът ѝ беше размазан, а раздърпаната ѝ коса подходеше повече за някой филм на ужасите, отколкото за работещо момиче.

Експериментът му просто трябваше да успее. Заради блокиращата магия и това малко огнено кълбо върху дланта си, той вече можеше да почувства как мощта му отслабва.

По дяволите, трябваше да се получи на всяка цена.

Хвърли кълбото енергия в гръдния ѝ кош и крайниците ѝ заблъскаха в стените на ваната като рибешки опашки. Проблесна светлина и после изчезна. Той зачака... Помоли се...

От устните ѝ се откъсна въздишка. Истински божи дар. Леш беше зашеметен, когато сърцето ѝ заработи и черната му кръв бе погълната от намиращото се в гръдния ѝ кош.

Съживяването ѝ накара члена му да потръпне. *Това беше власт*, помисли си той. Нещо, което не можеш да си купиш с шибаните пари.

Той беше бог, също като баща си.

Леш седна върху петите си и започна да наблюдава как цветът на кожата ѝ се променя. Докато животът се завръщаше в тялото ѝ, тя вкопчи ръце в ръба на ваната, а мускулите на бедрата ѝ потръпнаха. Следващата стъпка беше нещо, което той не разбираше напълно, но нямаше да подлага на съмнение. Когато тя придоби вид, като че напълно се е завърнала към живота, той протегна ръка и изтръгна сърцето ѝ.

Още пъшкане. Още даване.

Беше възхитен от постигнатото, особено след като положи длан върху гръдната ѝ кост и накара плътта да се затвори. Кожата и костите ѝ се подчиниха на волята му и тя беше същата като преди.

Само че по-добра. Защото сега щеше да му бъде полезна.

Той се пресегна и пусна душа. Струята обля тялото и лицето ѝ, а тя замига учестено под студената вода и заразмахва комично ръце.

Колко време трябваше да чака сега? Кога би могъл да провери дали се намира една стъпка по-близо до онова, което би го поддържало във форма? Заля го вълна на изтощение и той се облегна рязко на шкафчетата под мивката. Ритна вратата, за да я затвори, опря ръце на коленете си и загледа гърченето на улицницата.

Беше толкова слаба. Толкова проклето слаба.

Тук трябваше да е неговата Хекс. Трябваше да стори това с нея, а не с някаква мизерна човешка жена.

Покри лицето си с ръце, а главата му клюмна, сякаш цялата еуфория отпреди малко се беше изпарила. Нещата не трябваше да се подредят по този начин. Планът му не беше такъв. Бягащ. Преследван. Лутащ се из света.

Какво, по дяволите, щеше да прави без баща си?

В очакване Хекс да отговори на въпроса му, Джон се съсредоточи върху думите, които бе написал, като ги повтаряше с химикалката и ги правеше по-тъмни. Може би не трябваше да отправя искания, като се имаше предвид състоянието ѝ, но имаше нужда от нещо в замяна. Щом щеше да повдигне покривалото от грозотата на миналото си и да открие душата си, не искаше да е единственият разголен.

Освен това държеше да знае какво е станало с нея, а тя беше единствената, която можеше да му каже.

Когато мълчанието ѝ се проточи, започна да мисли за това, как тя отново тръшваше вратата под носа му. Точно така, отново! Всъщност, не беше изненадващо и по тази причина не би трябвало да му придава такова значение. Бог му беше свидетел, че бе отблъскван безброй пъти.

В действителност обаче, имаше чувството, че се изправя пред поредната смърт в живота си...

— Аз те видях. Вчера.

Гласът ѝ го накара да вдигне рязко глава.

— *Какво?* — произнесе с устни.

— Той ме държеше в спалнята. Видях те. Ти влезе и отиде до леглото. Тръгна си с една възглавница. Аз бях... до теб през цялото време, докато ти беше в стаята.

Джон вдигна ръка към лицето си, а тя се усмихна леко.

— Да, докоснах лицето ти.

Мили боже...

— *Как?*

— Не съм сигурна как точно го прави. Но именно така успя да ме отвлече. Всички бяхме в пещерата на колонията, където държаха Рив. *Симпатите* бяха дошли и тогава Леш ме хвана... Случи се така бързо. Изведнъж вече не стоях на краката си, а бях влачена навън, но не можех да се съпротивлявам и никой не можеше да ме чуе. Нещо като силово поле е. Ако се намираш вътре и се опиташ да го пробиеш, ударът е мигновен и болезнен... Но не е само това. Бариерата притежава и еластичност. — Тя вдигна длан и направи жест, сякаш притискаше въздуха пред себе си. — Като някакъв вид материя е. Но странното е, че в същото пространство могат да се движат и други. Както когато дойде ти.

Джон осъзнаваше смътно, че ръцете го болят. Погледна надолу и видя, че ги е стегнал в юмруци, а ръбовете на бележника се впиваха в плътта му. Както и химикалката, с която беше писал. Обърна нова страница и надраска бързо: „Иска ми се да знаех, че си там. Щях да направя нещо. Кълна се, че не знаех“.

Когато прочете написаното, тя се протегна и положи длан върху ръката му.

— Знаем. Вината не е твоя.

Със сигурност не изглеждаше така от негова гледна точка. Да се намира точно до нея и да няма представа, че тя... О, по дяволите!

Започна да пише бързо и после ѝ показа написаното.

„Той върна ли се? След като ние бяхме там.“

Когато Хекс поклати глава, сърцето му започна да бие отново.

— Мина с колата, но не влезе в къщата.

— *Как се спаси?* — изписа с пръсти, без да се замисли. Докато той ровеше в

бележника за чиста страница, тя каза:

— Как успях да изляза ли? — Той кимна, а тя се засмя. — Ще трябва да ме научиш на езика на знаците.

Той примигна, а после произнесе с устни:

— *Добре.*

— И не се тревожи. Аз уча бързо. — Тя пое дълбоко въздух. — Барьерата беше достатъчно силна, че да ме държи вътре от мига, в който ме отвлече. Но после вие дойдохте и си тръгнахте и... — Хекс се намръщи. — Ти ли подреди така онзи *лесър* на долния етаж?

Кучешките му зъби се подадоха от устата и той изрече беззвучно:

— *По дяволите, да.*

Леката ѝ усмивка беше смъртоносна като кинжал.

— Добра работа. Чух всичко. Както и да е, след като настъпи тишина, осъзнах, че трябва да се измъкна или ще...

Умреши, помисли си той. Заради стореното от него в кухнята.

— Така че бях...

Той вдигна ръка, за да я спре, а после бързо написа нещо. Когато ѝ показа думите, тя се намръщи и после поклати глава.

— О, разбира се, че не би направил такова нещо, ако знаеше, че съм там. Но не си знаел. И ако се съди по звуците, било ти е невъзможно да се спреш. Повярвай ми, аз съм последната, на която трябва да се извиняваш, задето си разфасовал един от онези мръсници.

Самата истина, но все още го обливаше студена пот, като си помислеше, че я е поставил в опасност.

Тя отново пое голяма глътка въздух.

— Така че след като си тръгнахте, установих, че барьерата отслабва и когато успях да разбия стъклото с юмрук, знаех, че имам шанс. — Тя вдигна едната си ръка и огледа кокалчетата. — В крайна сметка опитах, като се засилих и със спринт преминах през вратата на спалнята. Предположих, че ще се нуждая от допълнителна засилка и се оказах права. — Хекс се размърда в леглото и потрепна от болка. — Мисля, че именно тогава получих това вътрешно разкъсване. Пострадах доста зле при сблъсъка... Като че пробих с тялото си бетонен блок. Освен това се ударих и в стената на коридора.

Изкушението да ѝ повярва, че синините по тялото ѝ са резултат от бягството ѝ, беше голямо. Но той познаваше Леш. Беше се сблъсквал с жестокостта му прекалено много пъти и беше наясно, че тя е изтърпяла много мъчения, причинени ѝ от копелето.

— Затова се наложи операцията.

Съобщението беше направено със спокоен и ясен глас. Бедата беше, че не погледна Джон в очите.

Той обърна нова страница, изписа две думи с главни букви и накрая добави въпросителна. Когато обърна бележника към нея, тя едва хвърли поглед към написаното.

„НАИСТИНА ЛИ?“

Погледът на металносивите ѝ очи се насочи към далечния ъгъл на помещението.

— Възможно е нараняването да е резултат от постоянните ми битки с него, но не бях имала кръвене, преди да избягам, така че... Причината трябва да е тази.

Джон въздъхна и се замисли за петната и драскотините по стените, които бе видял в онази стая. Това, което написа, му причини болка.

След като прочете бележката, изражението ѝ стана студено и затворено. Като че пред

него стоеше непозната. Той хвърли поглед надолу към думите си.

„Колко зле беше?“

Не трябваше да пита, помисли си той. Беше видял колко тежко е състоянието ѝ. Беше чул крясъците ѝ и беше стоял до нея по време на нервния ѝ срив. Какво повече му беше нужно да знае?

Тъкмо изписваше „съжалявам“, когато тя заговори с изтънял, пресекващ глас.

— Беше... поносимо. Искам да кажа...

Погледът му се закова в профила ѝ и се опита да ѝ внуши да продължи. Тя се прокашля.

— Не вярвам в самозаблудите. Те не помагат с нищо. Бях наясно, че ако не успееш да се измъкна, много скоро щях да умра. — Тя бавно поклати глава върху бялата възглавница. — Ставах все по-слаба заради липсата на кръв и постоянните боеве. Работата беше там, че се бях примирила със смъртта. И все още е така. Тя не е нищо друго освен процес, макар и болезнен. Но веднъж свърши ли се, вече всичко е наред, защото не съществува и е сложен край на всички гадости.

Фактът, че тя беше така вяла, го накара да се чувства неспокоен и му се наложи да са намести на малкия стол, за да не започне отново да крачи наоколо.

— Колко зле беше ли? — промърмори тя. — Аз съм боец по природа. Така че в известен смисъл не беше нещо особено. Не беше нещо, с което да не мога да се справя. Имам предвид, че съм издръжлива. В операционната си изпуснах нервите, защото не понасям медицинско оборудване, а не заради Леш.

Заради случилото се в миналото ѝ, помисли си Джон.

— Ще ти кажа следното. — Очите ѝ се приковаха в неговите и пламъкът в тях го накара да потръпне. — Какво би направило изживяването неизразимо ужасно? Какво би превърнало последните три седмици в нещо напълно непоносимо? Това би се случило, ако не го убия... Ето с това не бих могла да се примиря.

Обвързаният вампир у него изплува на повърхността и нададе рев. Той се зачуди дали тя беше наясно, че не би могъл да я остави сама да се разправи с мръсника. Мъжете защитаваха жените си. Такива бяха природните закони, ако притежаваш пенис и комплект топки.

А и мисълта тя да се приближи до онзи тип го докарваше до пълна лудост. Леш вече я беше отвял веднъж. Ами ако пак приложеше същия трик? Нямах да имат втори шанс да си я върнат. Нямах начин.

— Е — продължи тя, — аз се разкрих пред теб. Сега е твой ред.

Да. Добре.

Сега беше негов ред да се взира в далечния ъгъл. Мили боже. Откъде да започне?

Той отвори бележника си на чиста страница, опря писеца на химикалката в листа и... върху него не се появи нищо. Проблемът беше, че имаше прекалено много за писане, прекалено много за казване, а не беше ли това депресиращо до крайност? Рязко почукване на вратата накара и двамата да извърнат глави.

— По дяволите — изсумтя тя под нос. — Дайте ни още малко време!

Мисълта, че от другата страна на вратата чакаше някой, не го предразположи особено към споделяне. Това, съчетано с бариерата в общуването им и присъщия му инстинкт да прикрива миналото си, накара главата му да забучи.

— Който и да е, може да виси отвън цяла нощ и цял ден, ако зависи от мен. — Тя

приглади одеялото върху корема си. — Предпочитам да чуя какво ще ми разкажеш.

Интересно, че именно тази реплика отключи блокадата му и той започна да пише бързо.

„Ще е по-лесно, ако ти покажа.“

Тя склочи вежди, когато прочете изречението, а после кимна.

— Добре. Кога?

„Утре вечер, стига да имаш разрешение да си тръгнеш оттук.“

— Срещата е уговорена. — Тя вдигна ръка и докосна леко неговата. — Искам да знаеш...

Ново почукване накара и двамата да изругаят.

— Нужна ни е още една минута! — сърдито се провикна тя, преди отново да насочи вниманието си към него. — Искам да знаеш... че можеш да ми се довериш.

Джон прикова поглед в нейния и мигновено бе катапултиран в друго измерение на своето съществуване. Може и да беше райт. Кой да знае и кого го бе грижа. Наясно беше единствено, че в този момент съществуват само те двамата. Останалата част от света бе потънала в мъгла.

„Възможно ли бе да се влюбиш в някого два пъти?“, помисли си той разсеяно.

— Какво правите там вътре, по дяволите? — Гласът на Рив от другата страна на вратата прекъсна мига, но не го унищожи.

Нищо не би могло да стори това, помисли си Джон и се изправи на крака.

— Влизай, задник такъв — троснато извика Хекс.

В мига, в който мъжът пристъпи в стаята, Джон почувства промяната във въздуха и знаеше, че докато двамата се гледат смълчани, комуникират телепатично. Тръгна към вратата, за да ги остави насаме, и точно преди да излезе, Хекс попита:

— Ще се върнеш ли?

В началото си помисли, че говори на Рив, но другият вампир го хвана за рамото и го спря.

— Приятелю, ще се върнеш ли?

Джон хвърли поглед към леглото. Беше забравил бележника и химикалката си на малката масичка и затова само кимна.

— Скоро ли? — попита Хекс. — Защото не се чувствам уморена и искам да науча езика на знаците.

Джон кимна отново и после за довиждане удари юмрука си в този на Рив, а сетне се запъти обратно към операционната.

Докато минаваше покрай празната маса, той се зарадва, че Ви беше свършил с почистването и не беше наоколо. Защото и животът му да зависеше от това, Джон не би могъл да скрие усмивката на лицето си.

Блей вървеше мълчаливо заедно с Куин през тунела, свързващ тренировъчния център и фойето на къщата. Звукът от стъпките на двамата се сливаше, но това беше всичко. Нито той, нито Куин казаха нещо. Нито се докосваха. По какъвто и да било начин.

В миналото, преди да направи голямото си признание и преди нещата между тях да се прецакат, Блей просто щеше да попита Куин какво се върти в главата му, защото очевидно нещо го тревожеше. Но това, което някога би било обикновен въпрос, сега би изглеждало

като натрапчива намеса.

Когато минаха през скритата врата под главното стълбище, Блей установи, че се ужасява от предстоящата част на нощта. Не оставаше още много от нея, но два часа могат да изглеждат като цяла вечност при подходящите обстоятелства. Или погрешните в неговия случай.

— Лейла сигурно ни очаква — подхвърли Куин и се насочи към основата на стълбите.

О... Страхотно. Точно от това имаше нужда. След като бе видял как Избраницата изпива с очи Куин, изобщо не беше в настроение да понесе свенливото ѝ влюбване. Особено тази вечер. Това, че едва не бяха изгубили Хекс, го беше направило особено чувствителен.

— Идваш ли? — попита Куин и така силно сбърчи чело, че пиърсинга на лявата му вежда помръдна.

Блей плъзна поглед към халката върху плътната му долна устна.

— Блей? Добре ли си? Виж, мисля, че имаш нужда да се нахраниш, приятелче.

Напоследък много ни се събра.

Приятелче... Боже, мразеше тази дума! Но наистина беше време да се стегне.

— Да. Разбира се.

Куин го погледна някак странно.

— Моята или твоята спалня?

Блей се засмя рязко и пое нагоре по стълбите.

— Всъщност има ли значение?

— Не.

— Именно.

Когато стигнаха до втория етаж, те отминаха кабинета на Рот, чиито врати бяха затворени, и се запътиха към коридора със статуите. Спалнята на Куин беше първата по пътя им, но Блей продължи напред, като реши, че този път нещата щяха да се случат на негова територия и по неговите правила. Отвори широко вратата и я остави така, като пренебрегна изщракването, когато Куин я затвори след тях.

В банята Блей отиде до мивката, пусна водата и се наведе, за да наплиска лицето си. Точно се подсушаваше, когато долови аромат на канела и разбра, че Лейла е пристигнала. Опря длани в мрамора, наведе се напред и отпусна глава надолу. Чуваше гласовете им да се сливат отвън в стаята му.

Хвърли кърпата на земята и се обърна, за да се изправи лице в лице с очакващото го. Куин седеше на леглото, с гръб, опрян в таблата, и с кръстосани крака. Беше преплел пръсти върху масивния си гръден кош и се усмихваше на Избраницата. Лейла стоеше до него с поруменяло лице и очи, забити в пода, като кършеше неловко пред себе си изящните си ръце.

Когато Блей влезе, двамата погледнаха към него. Изражението на Лейла не се промени. Това на Куин обаче стана напрегнато.

— Кой ще бъде първи? — попита Блей, докато се приближаваше към тях.

— Ти — промърмори Куин.

Блей нямаше намерение да се присъединява към него на леглото, така че отиде до дивана и седна в единия му край. Лейла пристъпи към него и коленичи.

— Господарю — обърна се към него и поднесе китката си.

Куин включи телевизора и започна да сменя каналите. Спря се на един спортен канал, където предаваха финалната среща от шампионата по бойни изкуства — Хюз срещу Пен.

— Господарю? — повтори Лейла.

— Извини ме. — Блей се наведе и пое фината ѝ ръка в огромната си длан, като я държеше здраво, но без да стиска прекалено. — Благодаря ти за твоя дар.

Впи зъбите си възможно най-нежно и потрепна, когато тя подскочи леко. Би отдръпнал зъбите си от нея, за да се извини, по това би означавало да се наложи да пробие вената ѝ още веднъж.

Докато се хранеше, очите му се насочиха към леглото. Куин беше напълно погълнат от битката на екрана, а дясната му длан се стегна в юмрук.

— Браво, супер — изръмжа полугласно. — Ей за това става дума!

Блей се съсредоточи върху онова, което вършеше и приключи бързо. Когато се откъсна от Лейла, той погледна към красивото ѝ лице.

— Беше много мила, както винаги.

Усмивката ѝ беше сияйна.

— Господарю... Както винаги, за мен е удоволствие да ви служа.

Той протегна ръка, за да ѝ помогне да стане, впечатлен от вродената ѝ грация. И силата, дадена му от нея, беше наистина чудотворна. Той чувстваше как се изпълва с енергия. Съзнанието му се замъгли, за разлика от тялото, което беше напълно концентрирано върху току-що полученото.

Куин все още беше погълнат от битката, а кучешките му зъби бяха оголени, но не за Лейла, а заради губещия. Или заради печелещия. За когото и да е.

Лицето на Лейла придоби примирено изражение, чувство, което Блей много добре познаваше. Той се намръщи.

— Куин. Ще се храниш ли?

Разноцветните очи на Куин се задържаха върху екрана, докато съдията не обяви резултата от срещата, а после синият и зеленият му ирис се насочиха към Лейла. С чувствено движение той се отмести и направи място за нея.

— Ела тук, Избранице.

Трите думи, произнесени с присвити очи, подеждяха на Блей като удар с юмрук... Бедата беше, че Куин не показваше специално отношение към Лейла. Той просто си беше такъв. Всеки негов дъх, всеки удар на сърцето му, всяко движение излъчваше неподправен сексапил.

Лейла явно също го почувства, защото ръцете ѝ се засуетиха около робата, първо докоснаха колана, а после яката. Изведнъж Блей за първи път осъзна, че тя беше чисто гола под всички тези дипли.

Куин протегна ръка и дланта на Лейла потрепна, когато я положи в неговата.

— Студено ли ти е? — попита той и се поизправи. Под прилепналата тениска ясно се очертаха плочките на корема му.

Тя поклати глава, а Блей се запъти към банята, затвори вратата и пусна душа. Съблече се и се пъхна под струята в опит да забрави за случващото на леглото му. Постигна успех само дотолкова, че успя да изключи Лейла от картинката.

В съзнанието му се загнезди фантазия как с Куин са се изтегли на леглото и устата на всеки е долепена до врата на другия, а кучешките им зъби пробиват кадифената кожа, телата...

Беше съвсем нормално мъжете да получат ерекция след хранене. Особено ако мислят за голи тела. И пенещият се сапун не можеше да промени това. Нито пък мисълта за онова,

което би се случило, след като двамата впият зъби един в друг.

Блей опря едната си ръка в хлъзгавия мрамор, а с другата обгърна потръпващия си пенис. Последвалото действие беше бързо и задоволително като студена пица, не беше лошо, но нямаше нищо общо с истинско ястие.

Вторият опит не подобри ситуацията и той отказа на тялото си да му предложи трети. Защото, честно казано, му се струваше отвратително. Куин и Лейла вършеха, каквото вършеха, от другата страна на вратата, а той се държеше като нещастник под горещата струя. Излезе изпод душа, избърса се, сложи си халата и осъзна, че не си беше взел чисти дрехи, които да облече. Завъртя топката на вратата и се помоли двамата да не се бяха заели с нещо друго, след като ги беше оставил. Скрайб Върджин се оказа милостива. Устата на Куин се намираше на другата китка на Лейла и той получаваше онова, от което се нуждаеше. Дори Избраницата беше коленичила до него.

Нищо открито сексуално.

Изпълнилото го облекчение накара Блей да осъзнае колко раздразнителен беше станал... Не само в този случай, но по отношение на всичко, свързано с Куин. Това наистина не беше здравословно. За никого.

И ако погледнеш обективно, какво лошо имаше в начина, по който се чувстваше Куин? Не избираш кой те привлича... И кой не.

Блей отиде до гардероба и извади риза и панталон. Точно се обърна, готов да се върне в банята, когато Куин отдели устни от вената на Лейла.

Издаде стон на задоволство и близна с език раните, направени от зъбите му. Върху езика му проблесна нещо и Блей повдигна вежди. Пиърсингът беше нов и той се почуди кой му го беше направил. Вероятно Вишъс. Двамата прекарваха много време заедно и именно така бяха успели да се сдобият с мастилото за татуировката на Джон... Куин беше задигнал шишенцето.

Куин плъзна език по кожата на Избраницата, а металът проблясваше при всяко движение.

— Благодаря, Лейла. Много си мила с нас.

Той бързо ѝ се усмихна, после спусна крака от леглото, като очевидно се канеше да напусне стаята. Лейла от своя страна не помръдна от мястото си, а само сведе глава и закова поглед в скута си... Не, в китките си, които се подаваха от широките ръкави на робата ѝ. Тя се олюля, а Блей се намръщи.

— Лейла? — извика и се приближи към нея. — Добре ли си?

Куин заобиколи леглото.

— Лейла? Какво става?

Сега те бяха коленичили.

— Прекарахме ли? — попита Блей, а Куин се намести пред нея и ѝ предложи китката си.

— Нахрани се от мен.

По дяволите, тя беше хранила Джон предишната вечер, а сега и тях. Може би бе прекалено скоро. В светлозелените очи на Избраницата, които сезираха в лицето на Куин, нямаше никакво замайване, а само тъга и копнеж, таен там прекалено дълго. Куин се отдръпна.

— Какво съм направил?

— Нищо — изрече тя задавено. — Ако ме извините, ще се върна в Светилището.

Лейла понечи да се изправи, но Куин я хвана за ръката и я принуди да седне обратно.

— Лейла, какво става?

Боже, този негов глас. Толкова спокоен и мил. И ръката му беше нежна, когато се протегна и хвана брадичката ѝ, за да я накара до го погледне в очите.

— Не мога да говоря за това.

— Напротив, можеш. — Куин кимна по посока на Блей. — Ние двамата ще запазим тайната ти.

Избраницата пое дълбоко въздух и последвалата въздишка показваше, че се предава, сякаш бе на края на силите си.

— Наистина ли? Ще запазите мълчание?

— Да. Блей?

— Да, задължително. — Той положи длан върху гърдите си. — Кълна се. Ще направим всичко, за да ти помогнем. Всичко.

Тя погледна към Куин и прикова очи в неговите.

— Видът ми не създава ли радост за очите ви, господарю? — Той се намръщи, а тя посочи първо към скулите си, а после към челото. — Може би се отклонявам от идеала ви за красота и това ме прави...

— Боже, не. Какви ги говориш? Красива си.

— Тогава... Защо оставам непожелана?

— Не разбирам... Постоянно те викаме. Аз, Блей и Джон. А също Рейдж и Ви. Всички молим теб заради своята...

— Никой от вас не ме използва за друго освен да се храни от мен.

Блей се изправи и заотстъпва назад, докато не се блъсна в канапето и не се озова седнал на него. Задните му части отскочиха от възглавниците, а изражението върху лицето на Куин почти го накара да се разсмее. Никога не го бяха сварвали така неподготвен. До голяма степен причината беше в това, че през сравнително краткия си живот той беше видял твърде много. И по собствен избор, и поради тежката си съдба. Друга причина беше характерът му. Той се справяше във всякакви ситуации. Очевидно с изключение на тази. Куин изглеждаше, сякаш са го ударили по тила с щека за билиард.

— Аз... — Куин прочисти гърло. — Аз... аз... — Още нещо, което се случваше за първи път. Заекването.

Лейла прекъсна мълчанието.

— Служа на мъжете и братята в тази къща с гордост. Давам, без да получавам нищо в замяна, защото така съм научена и това ми доставя радост. Но ви казах това, защото ме попитахте... и чувствах, че трябва да го направя. Винаги, когато се върна в Светилището или в дома на Примейла, се чувствам напълно празна. До такава степен, че премислям дали да не престана. Това е самата истина... — Тя поклати глава. — Не мога да продължавам така, макар и никога да не съм познавала друг живот... Сърцето ми не може да го понесе.

Куин отпусна ръце и потърка бедрата си.

— Искаш ли... Би ли искала да продължиш, ако можеше?

— Разбира се. — Тонът ѝ беше уверен и непоколебим. — Горда съм да бъда в услуга.

Сега ръката на Куин се зарови в гъстата му черна коса.

— Какво е нужно... за да се почувстваш удовлетворена?

Беше като да наблюдаваш влакова катастрофа. Блей си каза, че би трябвало да напусне стаята, но не можеше да помръдне. Искаше да стане свидетел на стълкновението. И,

естествено, блестящата руменина на Лейла я направи още по-красива. После прекрасните ѝ плътни устни се разтвориха. Затвориха се. Разтвориха се... И отново се затвориха.

— Всичко е наред — прошепна Куин. — Не е нужно да го произнесяш на глас. Знам какво би искала.

Блей почувства как го облива студена пот, а ръцете му стиснаха здраво избраните преди малко дрехи.

— Кого... — попита дрезгаво Куин. — Кого би желала?

Последва нова дълга пауза и после тя произнесе една-единствена дума.

— Вас.

Блей се изправи.

— Ще ви оставя насаме.

Беше напълно сляп, докато се движеше към вратата и по инстинкт сграбчи коженото си яке на път за навън.

Докато затваряше, чу Куин да казва:

— Ще действаме много бавно. Ако ще се заемаме с това, ще го направим бавно.

Озовал се в коридора, Блей бързо се отдалечи от спалнята си и едва когато стигна до двойните врати, водещи към крилото за персонала, осъзна, че се разхожда наоколо по халат. Отиде до стълбите, водещи към кинозалата и облече дрехите си пред автомата за пуканки. Нарастващият у него гняв го разяждаше като рак. Безпричинен и така безполезен.

Блей стоеше, загледан в рафтовете с дивидита, а заглавията на обложките не представляваха нищо повече от цветни петна за очите му.

Онова, към което посегна обаче, не беше филм. Беше парче хартия в джоба на якето му.

Когато вратата на стаята се затвори, Хекс чувстваше, че трябва да каже нещо. На глас. На Ривендж.

— Ами... — Тя докосна косата си. — Как си?

Той прекрати неловкото ѝ мънкане, като закрачи към нея, червеният му бастун потропваше по плочките на пода, а мокасините му поскърцваха. Изражението на лицето му беше свирепо, а лилавите му очи блестяха.

Достатъчно силно, че кожата ѝ да придобие тен. Тя придърпа чаршафа по-високо и промърмори:

— Какво ти става, по дяволите?

Рив се наведе към нея и я придърпа към себе си, като нежно я притисна към гърдите си. Наведе глава към нейната, а гласът му беше мрачен и дрезгав.

— Не вярвах някога да те видя отново.

Той потръпна, а тя вдигна ръце към него. Поколеба се за миг, а после го прегърна със същата сила, с която той го беше направил.

— Миришеш по същия начин — отсече тя и заби нос в яката на марковата му копринена риза. — О... боже, миришеш съвсем по същия начин.

Скъпият му парфюм я върна назад към времето на „Зироу Сам“, когато бяха четиримата: той управляваше, Ай Ем се занимаваше със счетоводството, Трез — със сделките, а тя отговаряше за охраната. Ароматът беше онова, което ѝ помогна да прескочи ужасяващия промеждутък от последните три седмици и да се завърне в настоящето.

Но тя нямаше нужда от такива връзки с действителността. Те биха направили сбогуването ѝ по-трудно. По-добре беше да се чувства свързана с действителността посредством настоящите събития и непосредствените си цели.

А после просто щеше да отпътува.

Рив се отдръпна от нея.

— Не искам да те изтощавам, така че няма да оставам. Но имах нужда...

— Всичко е наред.

Двамата стояха още известно време прегърнати и както винаги тя почувства сходството помежду им, когато двете половини на кръвното им наследство се вкопчиха една в друга, както бе характерно за *симпатите*.

— Имаш ли нужда от нещо? — попита той. — Храна?

— Доктор Джейн забрани твърда храна поне за още няколко часа.

— Добре. Чуй, ще обсъдим бъдещето...

— В бъдеще. — Докато му отговаряше, тя извика в съзнанието си образа на сериозен разговор помежду им. Което направи, за да го заблуди, в случай че четеше мислите ѝ.

Не разбра дали той прие казаното за чиста монета.

— Между другото сега живея тук — съобщи Рив.

— Къде точно се намирам?

— В тренировъчния център на Братството. — Той се намръщи. — Мислех, че си била тук и преди.

— Не и в тази част на имението. Но да, и аз реших, че ще ме доведат тук. Впрочем, Елена беше много мила с мен там вътре. — Тя кимна към операционната. — И преди да попиташ, да, ще се оправя. Доктор Джейн каза така.

— Добре. — Той стисна ръката ѝ. — Ще отида да намеря Джон.

— Благодаря.

Когато стигна до вратата, Рив се спря и я погледна с аметистовите си очи.

— Чуй ме. — „Проклетнице“ остана неизречено. — Ти означаваш много, при това не само за мен, а и за много други. Така че направи каквото е нужно и проясни съзнанието си. И не си мисли, че не съм наясно какво планираш за след това.

Тя му отправи гневен поглед.

— Проклет гълтач на грехове.

— Знаеш, че съм точно такъв. — Рив повдигна вежда. — И те познавам прекалено добре. Не прави глупости, Хекс. Всички сме на твоя страна и заедно ще се справим с това.

Рив излезе, а тя си помисли, че вярата му в нейната неразрушимост беше наистина достойна за възхищение, но на нея не ѝ минаваха тези. Всъщност, мисълта за каквото и да било бъдеще след погребението на Леш я изпълни с чувство на изтощение. Изпъшка и затвори очи, като се молеше Ривендж да не се бърка в делата ѝ...

Събуди се със стон. Нямаше представа колко дълго беше спала. Или къде беше Джон... Е, поне на този въпрос лесно можеше да се отговори. Джон се намираше на пода срещу леглото ѝ, легнал на една страна, с глава, облежната на ръката му. Дори в съня си изглеждаше уморен, веждите му бяха смръщени, а устата му беше изкривена в гримаса.

Успокоението, което изпитваше докато го наблюдаваше, беше неописуемо и тя не му оказа съпротива. Нямаше достатъчно сили... А и наоколо нямаше свидетели.

— Джон?

В мига, в който произнесе името му, той вече беше скочил от пода и беше заел бойна поза, като тялото му се превърна в преграда между нея и вратата. Беше повече от ясно, че е готов да накълца всичко, което би представлявало някаква заплаха за нея. Което беше... наистина мило.

И по-добро от букет цветя до леглото ѝ, който би я накарал да се разкиха.

— Джон... ела тук.

Той се забави за миг, като се заслушваше за шумове.

После отпусна юмруци и тръгна към нея. В мига, когато очите му се насочиха към Хекс, бруталният гняв изчезна от изражението му и на негово място се появи разбиващо сърцето състрадание. Той взе бележника си, написа нещо и ѝ го показа.

— Не, благодаря. Още не съм гладна. — Което беше вжало винаги за нея. След хранене тя не ядеше с часове, дори понякога цял ден. — Онова, което бих желала, е...

Очите ѝ се насочиха към банята в ъгъла.

„Душ?“, написа той и ѝ показа бележката.

— Да. Боже... Горещата вода ще ми се отрази добре.

Той се превърна в истинска медицинска сестра. Отиде да пусне душа, подготви кърпи и постави сапун и четка за зъби на плота до умивалника.

Чувствайки се като пълен лентяй, тя се опита да седне, но сякаш някой бе привързал цяла сграда към гърдите ѝ. Буквално имаше усещането, че вдига с раменете си двуетажна колониална къща. Онова, което ѝ помогна да провеси крака отстрани на леглото, бяха гигантските усилия... и убеждението, че ако не успееше да се изправи поне частично сама, Джон щеше да повика лекарката и тя щеше да се размине с душа си.

Джон се върна при нея точно когато босите ѝ стъпала докоснаха пода и беше в пълна готовност да я подкрепи, докато тя се изправяше. Когато чаршафът се свлече от тялото ѝ, и двамата преживяха момент на... мили боже... голота. Но сега не беше подходящия момент за скромничене.

— Какво да правя с превръзката? — промърмори тя, докато се взираше в бялата марля върху корема си.

Когато Джон хвърли поглед към бележника си, питайки се дали ще успее да го достигне, придържайки я права, тя каза:

— Не, не искам доктор Джейн. Просто ще я махна сама.

Отлепи единия ъгъл и олюлявайки се, реши, че би било по-добре да свърши тази работа легнала... и под медицинско наблюдение. Но майната му.

— Ох... — Задиша учестено докато разкриваше поредицата от черни шевове. — По дяволите... Жената на Ви я бива с иглата, нали?

Джон взе окървавената марля и я метна в кошчето за боклук и ъгъла. А после зачака, като беше напълно наясно, че тя обмисляше варианта да се върне обратно в леглото. По някаква причина мисълта, че е била разрязана и отворена, я караше да се чувства замаяна.

— Да приключваме с това — рече тя намусено.

Джон я остави да определя темпото, което се оказа само малко по-бързо от тъпчене на едно място.

— Би ли загасил лампите там вътре? — попита тя, докато влачеше краката си и с бебешките си крачки не успяваше да измине повече от няколко сантиметра наведнъж. — Не искам да се видя как изглеждам в огледалото над мивката.

Той го направи незабавно, като протегна ръка и щракна ключа.

— Благодаря.

Влажният въздух и звукът от течащата вода успокоиха съзнанието и тялото ѝ. Бедата беше, че напрежението я беше държало във форма и сега, когато то отслабна, тя се олюля.

— Джон... — Това нейният глас ли беше? Толкова немощен и тънък. — Джон, ще влезеш ли с мен, моля те?

Ето това беше добър пример за дълго мълчание. Но после на светлината, идваща от стаята, тя видя, че той кимна.

— Докато се събличаш отвън, можеш да затвориш вратата, докато аз използвам тоалетната.

След тези думи тя се хвана за лоста, прикрепен към стената, и се примъкна вътре. Последва нова пауза, после Джон отстъпи назад, а източникът на светлина изчезна. След като приключи, тя се дотътри до вратата и я откряна.

Пред погледа ѝ се изпречи бележникът на Джон.

„Бих останал с боксерки, но не нося такива под кожените си панталони.“

— Всичко е наред. Не съм от срамежливите.

Което обаче, се оказа, че не е самата истина, когато двамата се озоваха в душкабината. Всеки би си помислил, че след всичко, през което беше преминала, малко голота в затъмнено помещение с мъж, на когото се доверяваше и с когото вече е била, не би било кой знае какво. Оказа се, че не е точно така. Особено след като тялото му се отърка в гърба ѝ, докато той затваряше стъклената врата.

Съсредоточи се върху струята, каза си тя и се почуди дали не беше загубила ума си напълно.

Вдигна глава нагоре и залитна на една страна, но силната му ръка се плъзна под нейната и я задържа.

— Благодаря ти — каза тя с пресипнал глас.

Колкото и да беше неловка ситуацията, усещането на горещата вода върху главата ѝ беше невероятно и мисълта, че можеше да се изкъпе както трябва, изведнъж ѝ се стори много по-важна от голотата на Джон.

— По дяволите, забравих сапуна.

Последва ново навеждане и протягане от страна на Джон, а бедрата му се опряха в нейните. Хекс се напрегна и се подготви за нещо сексуално... той не беше възбуден.

Което беше облекчение, след стореното ѝ от Леш... След като Джон постави сапуна в ръката ѝ, тя заключи всички мисли за случилото се в онази спалня и просто пъкна сапуна под струята. Да се измие. Да се изсуши. Да се върне в леглото. Това беше всичко, за което трябваше да мисли. Наоколо се разнесе силният, безпогрешен аромат на „Дайъл“ и Хекс примигна бързо. Тя самата би избрала абсолютно същата марка сапун.

Невероятно, помисли си Джон, докато стоеше зад Хекс.

Ако погледнеш надолу към члена и топките си и им кажеш, че ако се държат неуместно, ще ги отрежеш и заровиш в задния двор, те всъщност те слушат.

Душкабината беше достатъчно голяма за мъж, но с двама им вътре беше доста тясно и на него му се налагаше да притиска задните си части към студените плочки, за да е сто процента сигурно, че господинът с блестящите идеи и братята близнаци от двете му страни щяха да стоят настрана от нея. Предупреждението му беше направило чудеса, но все пак не искаше да рискува.

Освен това беше твърде стъписан, че Хекс е толкова слаба, та се налага да я придържа изправена... Дори след храненето. Но все пак беше трудно да се отърсиш от четириседмичен кошмар след само два часа сън. А според часовника му тя беше спала точно толкова.

Докато миеше косата си, изви гръб, а мократа ѝ коса докосна гърдите му, преди да се обърне, за да отмие пияната. Той я прикрепяше, като хващаше ту горната част на дясната ѝ, ту на лявата ѝ ръка.

Истинският проблем настъпи, когато дойде ред на краката.

— По дяволите... — Тя изгуби равновесие много бързо, а той изпусна хлъзгавия ѝ насапунисан бицепс и цялото ѝ тяло се облегна на неговото.

За един кратък миг Джон почувства насапунисаното ѝ, влажно и топло тяло притиснато към неговото, но после бързо се отдръпна назад към стената, като се опита да я задържи изправена.

— Ще ми се да имаше къде да седна — промълви тя. — Явно не мога да пазя равновесие.

Последва пауза... И после той взе сапуна от ръката ѝ. С бавни движения смени мястото си с нейното, остави я да се облегне в ъгъла и опря дланите ѝ върху раменете си.

Коленичи и потърка сапуна между ръцете си, за да получи пяна, докато водата се изливаше върху главата му и после се стичаше надолу по гръбнака му. Плочките под коленете му бяха твърди, а един от пръстите му се заклеци в сифона, който сякаш имаше зъби и го бе ухапал, но Джон не го беше грижа.

Той щеше да я докосне. И единствено това имаше значение. Обгърна глезена ѝ с длани и го потърка нежно, миг по-късно тя му го подаде, като преди това прехвърли тежестта си на другия крак. Той остави сапуна на пода до вратата и плъзна ръка по стъпалото ѝ, като го

масажираше и почистваше... Боготвореше я, без да очаква нищо в замяна.

Продължи нагоре съвсем бавно, като поспираше от време на време, за да се убеди, че не притиска някоя от синините. Мускулт на прасеца ѝ беше твърд като камък, а костите на коляното ѝ изглеждаха силни като на мъж, но тя беше нежна по свой собствен начин. Или поне в сравнение с него.

Когато достигна бедрото ѝ, той се концентрира върху външната му страна. Последното, което искаше тя да си помисли, беше, че ѝ се натрапва и когато стигна до хълбоците ѝ, спря, за да вземе отново сапуна. След като изплакна стъпалото ѝ, докосна другия глезен и се почувства облекчен, когато тя му го подаде, за да повтори вече стореното с другия крак. Леки масажи, нежен допир, бавни движения... И в горната част на крака — само от външната страна.

Приключи и се изправи, а коленете му изпукаха, когато ги натовари с цялата си тежест. Премести я под струята и отново я хвана за ръка, като ѝ подаде сапуна, за да довърши останалото.

— Джон? — заговори тя.

Тъй като беше тъмно, той подсвирна в отговор.

— Ти си изключително достоен мъж. Наистина е така. — Тя се протегна и обгърна лицето му с длани.

Случи се така бързо, че той не можеше да го повярва. По-късно щеше да си припомня всичко отново и отново, удължавайки момента до безкрайност, щеше да го преживява пак и пак и да намира удовлетворение в спомена. В действителност случилото се беше траяло само миг. Импулс от нейна страна. Скромнен дар, даден в знак на благодарност за друг скромнен дар.

Хекс се надигна на пръсти и притисна устни в неговите. О, каква мекота. Устните ѝ бяха изключително меки. И нежни. И много топли. Целувката беше съвсем повърхностна, но въпреки това той искаше тя да продължи с часове и едва тогава би сметнал, че му е било почти достатъчно.

— Ела да легнеш до мен — каза тя, отвори вратата на душа и пристъпи навън. — Не искам да лежиш на пода. Заслужаваш много повече от това.

Той спря водата разсеяно и я последва, като прие подадената му кърпа. Изсушиха се едновременно и после тя уви цялото си тяло в хавлията, а той върза неговата на кръста си.

Излязоха навън. Джон се настани първи на болничното легло и му се стори най-естественото нещо на света да разтвори широко ръце. Ако се беше замислил, нямаше да направи този жест, но той не мислеше. И това беше добре. Защото тя дойде при него и го обгърна с топлина, която проникна през кожата му чак до мозъка на костите.

Струваше му се, че ѝ бе посветил душата си още първия път, когато я бе зърнал.

Джон угаси лампата, а тя се притисна още по-плътнo към него и той имаше чувството, че се е сгушила чак в леденото му сърце, за да остане там завинаги. Огънят ѝ го затопли отвътре и за пръв път от месеци той дишаше леко.

Затвори очи, без да очаква да заспи.

Но го направи. И спа много, много добре.

В дневната за прислугата в имението на Сампсън Дариъс завърши разговора си с прислужницата на дъщерята.

— Благодаря — каза той, като се изправи на крака и кимна на жената. — Оценявам откровеността ти.

Жената доген се поклони ниско.

— Моля ви, намерете я. И я доведете у дома, господарю.

— Стараем се да направим точно това. — Той хвърли поглед към Тормент. — Ще бъдеш ли така добър да повикаш прислужника?

Тормент отвори вратата пред дребната жена и двамата заедно напуснаха помещението.

Останал сам, Дариъс започна да крачи по голия под, като се движеше в кръг около бюрото в центъра на стаята. Прислужницата не каза нищо съществено. Беше се държала абсолютно открито и скромно... и за съжаление не беше спомогнала за разрешаването на загадката. Тормент се върна с прислужника и зае позицията си до вратата, без да обелва и дума. Кое то беше добре. Най-общо казано, при разпит на цивилни беше достатъчно един да задава въпросите. Момчето обаче, беше в помощ за друго. От проникателните му очи не убягваше нищо, така че може би щеше да добави нещо, което Дариъс не е забелязал по време на разговорите.

— Благодаря, че се съгласи да говориш с нас — обърна се Дариъс към прислужника.

Догенът се поклони ниско.

— За мен е удоволствие да ви бъда от полза, господарю.

— Радвам се — промърмори Дариъс, докато се настаняваше на същата твърда пейка, където беше седял и при предишния разпит. По природа догените се съобразяваха с протокола и по тази причина биха предпочели по-високопоставените от тях да седят, докато те самите да стоят прави.

— Как се казваш?

Още един дълбок поклон.

— Името ми е Фрицгелдър Пърлмутър.

— Откога си със семейството?

— Роден съм в дома им преди седемдесет и седем години. — Прислужникът събра ръце зад гърба си и изправи рамене. — Служа с гордост на фамилията от петия си рожден ден насам.

— Дълъг период. Значи познаваш добре дъщерята.

— Да. Тя е жена с много качества. Същинска радост за родителите и семейството си.

Дариъс наблюдаваше лицето на догена много внимателно.

— И не ти е известно нищо, което би могло да предизвести за това изчезване?

Лявата вежда на прислужника потрепна веднъж. Последва дълго мълчание. Дариъс понижи гласа си до шепот.

— Ако това ще облекчи съвестта ти, ще ти дам думата си на брат, че нито аз, нито помощникът ми ще споделим с някого какво си ни казал. Дори не и със самия крал.

Фрицгелдър отвори уста и задиша през нея. Дариъс остана мълчалив. Да притиска горкия мъж само би забавило разследването. Той или щеше да проговори, или нямаше да го

направи и ако го подканяше, просто щеше да отложи решението му. Догенът посегна към вътрешния джоб на униформата си и извади искрящо бяла носна кърпа, сгъната в идеален квадрат. Попи горната си устна и я прибра обратно.

— Нито дума от казаното от теб няма да напусне тази стая — прошепна Дариъс. — Нито дума.

На догена му се наложи да се прокашля два пъти, преди слабият му глас да успее да излезе от гърлото.

— Истината е... че не може да бъде винена в нищо. В това съм напълно сигурен. Не е... общувала с вампир зад гърба на родителите си.

— Но... — промърмори Дариъс.

В този миг вратата се отвори със замах и в стаята влетя главният иконом, който ги бе посрещнал по-рано на входа. Не изглеждаше изненадан от разпита, но в никакъв случай не го одобряваше. Без съмнение някой от подчинените му го беше уведомил.

— Ръководиш превъзходна прислуга — обърна се Дариъс към новодошлия. — С помощника ми сме много впечатлени.

Въпреки ниския поклон недоверието по лицето на икономом не изчезна.

— Чувствам се поласкан, господарю.

— Точно си тръгвахме. Господарят ти наоколо ли е?

Икономът се изправи и облекчението му беше очевидно.

— Той се оттегли и по тази причина аз дойдох да ви изпратя. Би искал да се сбогува с вас, но трябва да се погрижи за своята скъпа шелан.

Дариъс се изправи.

— Помощникът ти точно се канеше да ни придружи навън. Тъй като вали, сигурен съм, че господарят ти би предпочел някой от къщата да ни преведе през мократа трева. Ще се върнем пак след залез-слънце. Благодаря, че отделихте време за разследването ни.

На икономом не му оставаше нищо друго, освен да каже:

— Разбира се.

Фрицгелдър се поклони на по-висшестоящия от него и после посочи с ръка една врата в далечния ъгъл.

— Насам.

Въздухът отвън носеше едва загатнато обещание за приближаващата пролет, но все още цареше зимен студ, когато поеха в мъглата. Фрицгелдър знаеше точно откъде да мине и се движеше целенасочено покрай къщата откъм онази част от градината, над която се намираше стаята на изчезналата жена.

Чудесно се получи, помисли си Дариъс.

Догенът спря точно под прозореца на дъщерята на Сампсън, но не се обърна към каменната стена. Гледаше в обратната посока... Отвъд цветните лехи и живия плет... Към съседното имение. И после съвсем преднамерено се обърна към Дариъс и Тормент.

— Вдигнете очи към дърветата — каза той, докато сочеше към къщата, като че обясняваше нещо за нея... защото без съмнение бяха наблюдавани през прозорците на имението. — Огледайте добре пролуката.

И наистина на едно място преплетените клони не бяха така гъсти... Именно през тях те бяха успели да съзрат къщата в далечината, докато бяха на втория етаж.

— Този изглед не е създаден от нашето домакинство — каза тихо догенът. — И го забелязах около седмица, преди да установим, че е изчезнала. Бях на горния етаж и

почиствах стаите. Семейството се беше оттеглило под земята, тъй като беше през деня. Чух звук от прекършено дърво и погледнах към прозореца. Видях, че част от клоните биват отстранени.

Дариъс присви очи.

— Изглеждат отсечени съвсем предумишлено.

— Така е. Предположих, че там живеят съвсем обикновени хора. Но сега...

— Сега си мислиш, че целта им не е била да поддържат градината си. Кажми ми, пред кого спомена за това?

— Пред главния иконом. Но той ме помоли да мълча. Свестен мъж е и е много верен на семейството. Не желае нищо повече от това тя да бъде открита...

— Но предпочита да не допуска възможността да е попаднала в човешки ръце.

В крайна сметка им липсваше само опашка, за да бъдат приети от глимерата като ходещи на два крака плъхове.

— Благодаря ти за това — каза Дариъс. — Изпълни задълженията си както подобава.

— Просто я намерете. Моля ви. Не ме интересува от кого е била отвлечена... Само я върнете у дома.

Дариъс се съсредоточи върху онази част от съседната къща, която можеше да бъде видяна.

— Ще го направим. По един... или по друг начин.

За тяхно добро, той се надяваше онези хора да не са се осмелили да пленят някого от техните. По нареждане на краля избягваха човешката раса, но ако те бяха имали дързостта да посегнат на вампир, при това на жена от аристокрацията...

Дариъс щеше да накълца всеки един от тях в собственото му легло и да остави телата да гният, потънали в смрад.

Грег Уин се събуди с Холи, гушнала се до него, а пищният ѝ силиконов бюст беше притиснат към тялото му. Хвърли бърз поглед към часовника и видя, че е седем сутринта. Време беше да стягат багажа и да потеглят към Атланта.

— Холи. — Той я побутна с ръка. — Събуди се!

Тя издаде звук, наподобяващ мъркане на коте и се изтегна, притискайки тялото си още по-силно към неговото, с което превърна сутрешната му ерекция в болезнена потребност, която той беше склонен да задоволи. Но споменът за това, как се беше озовала в леглото му, го накара бързо да обуздае този свой импулс. С което доказа, че умееше да бъде и джентълмен.

— Холи. Хайде, събуди се. — Той отметна косата от лицето ѝ и я приглади назад. — Ако се разбързаме, ще успее да стигнем в Атланта в късния следобед.

Което, като се имаше предвид, че вече бяха загубили цял ден в преследване на историята с Ратбун, щеше да им дойде добре.

— Добре де. Ставам.

В действителност единствено той се намираше във вертикално положение. Холи се намести на частта от леглото, освободена от него и отново заспа. Грег си взе душ и после натъпка куфарите си толкова шумно, колкото можа, но тя сякаш се бе изолирала за околния свят. Не толкова заспала, а по-скоро изпаднала в кома. Тъкмо се канеше да се захване със Стан, който беше дори по-тежък случай по отношение на сутрешното ставане, когато на вратата се почука. Възможно ли бе той надрусан загубеняк вече да се е събудил?

Още докато отваряше вратата, Грег заговори на оператора.

— Чуй ме, трябва да натоварим вана...

Но пред вратата стоеше скования иконом задник, който гледаше, сякаш някой е разлял червено вино върху канапето.

Грег вдигна ръка.

— Тръгваме си. Изчезваме, само ни дайте...

— Собственикът реши да ви позволи да снимате тук за специалното си издание.

— Моля? — Грег запримигва като пълен идиот.

Гласът на икономата прозвуча още по-отвратено, ако това беше възможно.

— Собственикът разговаря с мен днес сутринта. Каза, че ви е разрешено да водите предаването си от тук.

С един ден закъснение, помисли си Грег и изруга наум.

— Съжалявам, с екипа ми...

— ... сме много развълнувани — завърши Холи вместо него.

Когато Грег хвърли поглед през рамо, водещата му тъкмо обличаше халата си, докато ставаше от леглото.

— Чудесна новина — заяви тя, като се усмихваше на икономата. Който изглеждаше така, сякаш се разкъсваше между неодобрението и очарованието от гледката на разрошената, топла от съня и напълно естествена Холи.

— Много добре — отговори икономът, след като прочисти гърлото си. — Уведомете ме, ако имате нужда от нещо.

И след кратък поклон той се отдалечи по коридора.

Грег затвори вратата.

— Мислех, че искаш да се махнеш от тук.

— Ами... С теб съм в безопасност, нали така? — Тя се сгуши в него и потърка гърдите му. — Просто ще остана при теб.

Доволството в гласа ѝ го направи подозрителен.

— Изигра ли ме? За цялата тази история със секса?

Тя поклати глава, без да се поколебае.

— Не... Но все пак мисля, че беше само сън.

— Но нали каза, че наистина си правила секс.

Идеално оформените ѝ вежди се смръщиха, като че се опитваше да види през заскрежено стъкло.

— Всичко е прекалено неясно, за да е било истина. Снощи бях изключително объркана, но на дневна светлина... ми звучи някак глупаво.

— Беше доста убедена, когато дойде тук.

Тя поклати бавно глава.

— Нищо повече от наистина жив и невероятен сън... Всъщност нищо не се е случило.

Той затърси в изражението ѝ признаци на съмнение, но съзря само убеденост.

Изведнъж тя опря ръка в слепоочието си.

— Да ти се намира аспириин?

— Главоболие ли имаш?

— Да. Току-що се появи.

Той отиде до куфара си и извади тоалетния си несесер.

— Чуй ме, склонен съм да снимаме тук, но ако решим да останем, няма връщане назад.

Трябва да запълним ефирното си време, така че не можем да побегнем към Атланта след ден или два.

Честно казано, времето им вече изтичаше.

— Разбирам — рече тя и седна на леглото. — Напълно съм наясно.

Грег ѝ подаде аспирина, а после влезе в банята и ѝ наля чаша пода.

— Защо не се върнеш в леглото? Рано е и без съмнение Стан все още не е на себе си.

— А ти какво ще правиш? — попита тя прозявайки се, докато му подаваше блистера и празната чаша.

Той кимна към лаптопа си.

— Ще го отнеса в салона на долния етаж и ще прегледам кадрите от снощи. Записите от дистанционните камери сигурно вече са се прехвърлили.

— Остани тук — настоя тя, докато помръдваше под чаршафа идеално лакираните си пръсти на краката.

— Сигурна ли си?

Тя положи глава на възглавницата, а усмивката ѝ разкри прекрасните ѝ зъби... И милата страна от характера ѝ.

— Да. Така ще спя по-добре, а и миришеш чудесно след като си си взел душ.

Боже, биваше си я. По начина, по който го гледаше от леглото, щеше да е нужна цяла армия, за да го извлекат от стаята.

— Добре. Заспивай, захарче.

Тя се усмихна на галовното име, което ѝ беше дал, след като за пръв път бяха правили секс.

— Ще го направя. И благодаря, че ще останеш при мен.

Тя затвори очи, а той отиде до фотьойла пред прозореца и включи лаптопа си. Записите от миникамерите, които бяха скрили в коридора, в дневната на долния етаж и в големия дъб до верандата, наистина се бяха прехвърлили.

Като се имаше предвид случилото се, той съжеляваше, че не бяха монтирали камера и в стаята на Холи. Но тъй като призраци не съществуваха, защо им беше да си правят труда? Кадрите бяха заснети, за да се създаде представа за атмосферата... И за да бъдат леко манипулирани по-късно, когато дойдеше време за духовете в къщата.

Когато започна да преглежда заснетия материал, се замисли от колко време вършеше това. Две години? И досега не беше видял или чул нещо, което да не може да бъде обяснено. В което нямаше никакъв проблем. Той не се опитваше да докаже съществуването на духове. Просто продаваше забавление.

Единственото, което бе научил за последните двайсет и четири месеца, беше, че работата си я биваше, а измамата никога не бе представлявала проблем за него. Дори се чувстваше напълно комфортно, което го правеше идеален телевизионен продуцент. За него всичко беше въпрос на цели и без значение дали ставаше дума за места, таланти, актьори, собственици на къщи или каквото и да било друго, те всички представляваха шахматни фигури, които трябваше да бъдат подредени върху игралната дъска. За да свърши добре работата си, той беше лъгал за договори, дати, звук и картина. Беше мамил, заблуждавал и заплашвал.

Беше правил фалшификати, беше извъртал факти и... Грег се намръщи и се наведе към монитора. Натисна бутона за превъртане и пусна още веднъж записа, направен в коридора. Онова, което видя, беше тъмна фигура, движеща се пред спалните им...

После изчезна в тази на Холи. Часовникът в долния десен ъгъл показваше единайсет минути след полунощ. Което беше около четирийсет и пет минути преди нейното идване при него. Грег изгледа откъса още веднъж и наблюдаваше как огромната сянка се движи по средата на сумрачния коридор, като спира светлината, проникваща през срещуположния прозорец.

Чу в главата си гласа на Холи: „Защото правих секс с него“. Изпълниха го гняв и тревога и той остави записа да продължи напред, а според часовника в десния ъгъл минутите се нижеха. И ето го отново, трийсет минути по-късно силуетът напусна стаята на Холи, пристъпи навън и отново спря светлината.

Фигурата се насочи към противоположната посока на тази, от която се беше появила, сякаш знаеше къде е камерата и не искаше да покаже лицето си. Грег точно се канеше да позвъни на местната полиция, когато проклетото нещо изчезна, сякаш не бе съществувало.

Какво ставаше, по дяволите?

Джон Матю се събуди, почувства Хекс до себе си и изпадна в паника. Сън... Дали всичко бе само сън?

Изправи се бавно до седнало положение и когато почувства как ръката ѝ се плъзва надолу по гърдите му, той я хвана, преди да се е озовала в скута му. Боже, ръката ѝ, която държеше така внимателно, беше топла и...

— Джон? — произнесе тя във възглавницата.

Без да се замисли, той се обърна към нея и погали късата ѝ коса. В мига, когато го направи, тя отново заспа. След бърз поглед към часовника установи, че беше четири следобед. Бяха спали с часове и ако се съдеше по протестите на стомаха му, тя сигурно също умираше от глад.

След като се убеди, че Хекс спи дълбоко, той стана и бързо ѝ написа бележка, а после нахлузи тениската и кожените си панталони.

Запяпа към коридора с боси крака. Беше тихо, защото вече не се провеждаха тренировки, а това беше наистина жалко. Би трябвало от залата да се носят звуци от битка, от учебните стаи да се чуват гласовете на лекторите и захлопването на шкафчетата в съблекалнята. Вместо това наоколо цареше тишина.

Но, както се оказа, с Хекс не бяха сами.

Когато стигна до стъклената врата на офиса, той замръзна с ръка на бравата. Тор беше заспал пред бюрото... По-точно на него. Беше опрял глава на ръката си, а раменете му бяха увиснали.

Джон беше така свикнал с гнева, който изпитваше към него, че се шокира, когато не почувства нещо подобно. Вместо това... Усети смазваща тъга. Тази сутрин се беше събудил до Хекс. А Тор вече никога нямаше да преживее такова нещо. Вече никога нямаше да се обърне на една страна и да погали косата на Уелси. Никога нямаше да се наложи да отиде до кухнята, за да ѝ донесе нещо за ядене. Никога нямаше да има възможността да я прегърне и целуне. А наред с всичко това беше загубил и бебето им.

Джон отвори вратата, като очакваше братът да подскочи, но той не го направи. Спеше дълбоко. Кое то можеше да се очаква. Напоследък беше зает да влезе във форма, като ядеше и тренираше почти денонощно и усилията си личаха. Панталоните му вече не висяха, а блузите му не се вееха около него. Но очевидно процесът беше изтощителен.

Къде ли беше Ласитър, учуди се Джон, докато заобикаляше бюрото, за да стигне до килера. Ангелът обикновено не се отдалечаваше твърде много от Тор. Мина през скритата зад рафтовете с канцеларски материали тайна врата и пое през тунела, водещ към къщата. Докато вървеше, флуоресцентните лампи, простиращи се далече пред него му внушаваха усещането, че се движи по съдбоносна пътека... Кое то, като се имаше предвид как стояха нещата, беше успокоително. Когато стигна до полегатото стълбище, той го изкачи, въведе кода и изкачи още един ред стълби. Влезе във фойето и чу, че телевизорът в билиардната зала работи, така че му стана ясно къде се намира ангелът. Никой друг в къщата не би гледал шоуто на Опра. Не и ако в главата му не е опрян пистолет.

Кухнята беше празна, тъй като без съмнение догените се хранеха в своето крило, преди да се заемат с приготовленията за Първото хранене и да сервират за обитателите на къщата. С бързи движения той взе една кошница от килера и я напълни догоре. Гевречета. Термос, пълен с кафе. Кана с портокалов сок. Нарязани плодове. Кифлички. Чаши за кафе и сок.

Избираше висококалорични продукти и се молеше тя да обича сладко. Като се замисли, реши да направи и сандвич с пуешко за всеки случай.

И по друга причина добави още един сандвич с шунка и сирене.

Мина през трапезарията и се насочи към вратата под главното стълбище...

— Толкова много храна за двама — отбеляза Ласитър с присъщия си ироничен тон.

Джон се обърна. Ангелът стоеше на прага на билиардната зала и се беше облегал на резбованата рамка на вратата. Беше кръстосал единия си ботуш пред другия и беше склучил ръце пред гърдите си. Златните му пиърсинги блестяха и създаваха впечатление, че целият е покрит с очи, очи, които не пропускат нищо. Ласитър се усмихна леко.

— Значи сега виждаш нещата под различен ъгъл, така ли?

Едва предната нощ Джон би направил някой груб жест, но сега беше склонен да кимне. Особено като си спомнеше пукнатините в бетонната стена, причинени от болката, която бе изпитал Тор.

— Добре — каза Ласитър. — Крайно време беше. О, и в момента не съм при него, защото всеки има нужда да остане сам. Освен това, че имам нужда от своята доза „Опра“.

Ангелът се обърна, а русите и черни кичури на косата му се разлюляха.

— Спести си го. Опра е върхът.

Джон поклати глава и установи, че се усмихва. Ласитър може и да беше суетен досадник, но беше довел Тор обратно при братята, а това означаваше много.

През тунела. През килера. Обратно в офиса, където Тор все още спеше.

Когато Джон пристъпи към бюрото, братът се събуди и цялото му тяло се напрегна, а главата му отскочи нагоре. Половината от лицето му беше сплескано, като че някой го беше напръскал с разтвор с нишесте и после беше изгладил несръчно бузата му.

— Джон... — заговори той. — Здравей. Имаш ли нужда от нещо?

Джон бръкна в кошницата и извади сандвича с шунка и сирене. Постава чинията на бюрото и я плъзна към Тор, който примигна, като че никога преди не беше виждал парче месо между две филии ръжен хляб.

Джон кимна към сандвича.

— *Изяж го* — произнесе с устни.

Тор се пресегна и докосна хляба.

— Благодаря ти.

Джон кимна, като докосваше с пръсти повърхността на бюрото. Почука бързо с кокалчета за сбогуване. Имаха да си казват прекалено много неща, но най-голямата му грижа в момента беше, че Хекс можеше да се събуди сама. Запъти се към вратата, а Тор добави:

— Радвам се, че успя да я върнеш. Наистина много се радвам.

Когато думите достигнаха до него, погледът на Джон се закова в пукнатините в коридора. Биха могли да са оставени там и от него, осъзна изведнъж. Ако Рот и братята се бяха явили с лоши новини за неговата жена, вместо с добри, както се беше случило, той би реагирал по абсолютно същия начин като Тор. Щеше да изравни всичко със земята. И после би изчезнал. Джон погледна през рамо към бледото лице на мъжа, изиграл ролята на негов спасител, негов учител... Най-близкото до баща, което някога бе познавал. Тор беше наддал на тегло, но лицето му беше все така изпито и може би това никога нямаше да се промени, без значение колко ядеше.

Когато погледите им се срещнаха, Джон имаше чувството, че двамата бяха преживели много повече от броя на годините, през които се познаваха.

Джон остави кошницата на пода в краката си.

— *Тази вечер ще изведа Хекс.*

— Така ли?

— *Ще ѝ покажа къде съм отраснал.*

Тор преглътна тежко.

— Искаш ли ключовете от къщата?

Джон се напрегна. Желанието му беше просто да информира Тор за случващото се, но само в най-общи линии, с цел да започне да оправя нещата помежду им.

— *Не възнамерявах да я водя там.*

— Иди. Няма да е зле да я нагледаш. Догенът се отбива веднъж, може би два пъти месечно. — Тор се размърда и отвори едно от чекмеджетата на бюрото. Извади ключодържател с ключ и се покашля. — Ето.

Джон хвана ключа и го стисна в юмрука си, а гърдите му се стегнаха заради срама. Напоследък се беше държал така ужасно, но въпреки всичко братът се изправяше пред него и му предлагаше нещо, което вероятно го убиваше.

— Доволен съм, че двамата с Хекс се намерихте един друг. В това има космическа логика. Наистина е така.

Джон пъкна ключа в джоба си, за да освободи ръката си.

— *Не сме заедно.*

Усмивката, появила се за кратко върху лицето на стоящия срещу него мъж, беше многозначителна.

— Напротив, заедно сте. На вас ви е писано да бъдете заедно.

Боже, помисли си Джон, толкова ли беше отчетлив ароматът му на обвързан мъж? Все пак нямаше нужда да се впуска в подробности на тема, защо между тях с Хекс нямаше да се получи нищо.

— Значи се каниш да отидеш в сиропиталището? — Когато Джон кимна, Тор се наведе към пода и вдигна една пазарска торбичка. — Вземи и това със себе си. Пари от сделки с наркотици, конфискувани от къщата на Леш. Блей ги донесе. Сигурно ще им бъдат от полза.

Тор се изправи на крака, остави парите на бюрото, взе сандвича си и отхапа.

— Количеството на майонезата е идеално. Нито прекалено много, нито прекалено малко. Благодаря. — После се запъти към килера.

Джон подсвирна леко и братът спря, но не се обърна.

— Всичко е наред, Джон. Не е нужно да казваш нищо. Просто се пази, когато излезеш тази нощ, става ли?

След тези думи Тор напусна офиса, оставяйки след себе си доброта и благородство, на каквито Джон само можеше да се надява, че ще е способен някой ден. Когато вратата на килера се затвори, той си помисли... Искаше да бъде като Тор. Докато вървеше по коридора, му се стори странно, че тази мисъл отново минаваше през главата му и завръщането ѝ някак си беше сложило нещата по местата им. Когато се беше запознал с брата, дали причината беше в размера му, в интелигентността му, в отношението към жена му, в начина по който се биеше, или дори в плътния му глас... Но Джон беше пожелал да бъде като Тор.

Това беше добре.

Това беше... редно.

Докато се приближаваше към болничната стая, не можеше да се каже, че очаква с нетърпение нощта. В крайна сметка, често беше по-добре миналото да остане погребано...

Особено в неговия случай, защото беше наистина отворително.

Но така шансовете му да спре Хекс да хукне веднага след Леш бяха по-добри. Щеше да ѝ е нужна още една нощ или може би две, за да възвърне напълно силите си. И щеше да ѝ се наложи да се храни от него поне още веднъж. По този начин поне щеше да знае къде е и да я държи под око.

Без значение в какво вярваше Тор, Джон не се самозалъгваше. Рано или късно тя щеше да избяга и той нямаше да може да я спре.

От Другата страна Пейн крачеше из Светилището, а свежата зелена трева гъделичкаше босите ѝ крака. Ноздрите ѝ бяха изпълнени с аромата на орлови нокти и зюмбюл. Не беше спала дори и един час, откакто майка ѝ я беше върнала към живота, и макар в началото това да ѝ се беше сторило странно, вече не мислеше по въпроса. Просто нещата стояха така.

Твърде вероятно беше тялото ѝ да е събрало достатъчно покой за цялото ѝ съществуване. Мина покрай храма на Примейла, но не влезе вътре. Подмина и входа към градината на майка си... Беше прекалено рано за пристигането на Рот, а битките ѝ с него бяха единствената причина да ходи там. Но когато стигна до Храма на уединението, отвори вратата, макар че не можеше да каже какво я беше накарало да завърти топката и да пристъпи през прага.

Купите с вода, използвани от Избраниците, за да наблюдават събития, случващи се в Далечната страна, бяха подредени в стройни редици върху множество бюра, а до тях имаше рула пергамент, мастилници и пера.

Някакво проблясване привлече погледа ѝ и тя се приближи до източника му. Водата в една от кристалните купи се движеше в концентрични кръгове, като че току-що е била използвана.

Тя се озърна.

— Ехо?

Не последва отговор. Наоколо се носеше единствено сладкия аромат на лимон, което означаваше, че Ноуан е била тук с кърпата си за почистване. Всъщност това си беше загуба на време, защото в храма нямаше нито прах, нито петна. Нямаше мръсотия, за чието отстраняване да се грижи, но Ноуан спазваше великите традиции на Избраниците. Не се занимаваше с нищо друго, освен да служи на една голяма в собствените ѝ очи цел. Пейн се обърна, за да си тръгне и мина покрай празните столове, а усещането за провала на майка ѝ беше така натрапчиво, както и обгръщащата я тишина.

Истината беше, че не я харесваше. Но беше тъжно, че всичките ѝ грандиозни планове бяха рухнали: програмата ѝ за създаване на поколение без дефекти, за да направи расата по-силна, борбата срещу врага и неговото побеждаване, многобройно потомство, което да ѝ служи с обич, покорство и радост.

Но какво се беше случило със Скрайб Върджин в действителност? Беше сама. Непочитана. Необичана. И ставаше все по-малко вероятно следващите поколения да следват принципите ѝ, тъй като все повече семейства се бяха отклонили от традициите. Пейн напусна празното помещение, пристъпи навън във всепоглъщащата млечнобяла светлина и... Нечия облечена в искрящо жълто фигура танцуваше до водното огледало, подобно на лале, поклащано от вятъра.

Пейн закричи към нея и докато приближаваше, реши, че Лейла най-накрая е изгубила

ума си напълно.

Избраницата си тананикаше някаква песен, а тялото ѝ се движеше в собствен ритъм. Косата ѝ се вееше около лицето, подобно на знаме. За пръв път не я беше прибрала на кок, каквато беше традицията на Избраниците...

— Сестро моя! — заговори Лейла и спря. — Прости ми. — Лъчезарната ѝ усмивка беше по-блестяща от жълтия цвят на робата ѝ, а ароматът ѝ беше по-наситен от всякога. Мирисът на канела се носеше из въздуха също като гласа ѝ.

Пейн вдигна рамене.

— Няма за какво да ти прощavam. Песента ти наистина е ласка за ухото.

Лейла отново размаха грациозно ръце.

— Денят е прекрасен, нали?

— Така е. — Изведнъж Пейн почувства страх. — Настроението ти е значително по-добро.

— Да. — Избраницата се завъртя и направи елегантно движение с крака си, преди да подскочи във въздуха. — Денят наистина е прекрасен.

— Какво те направи така радостна?

Но Пейн вече знаеше отговора. Промяната в отношението към живота рядко е спонтанна... Обикновено имаше нужда от насърчаване.

Лейла забави танца си, а ръцете и косата ѝ продължиха да се реят около нея, преди и те да застинат в покой.

Беше служила на някой от братята пълноценно, помисли си Пейн. Опитът ѝ в изкуството на *ерос* вече не беше само теоретичен.

— Аз... — Поруменялото лице на Лейла беше изпълнено с живот.

— Не казвай нищо повече, само знай, че се радвам за теб — промърмори Пейн и това до голяма степен беше истина. Но някаква част от нея се чувства странно обезкуражена.

Сега само тя и Ноуан ли не бяха нужни никому? Така изглеждаше.

— Той ме целуна — промълви Лейла, загледана във водното огледало. — Притисна устните си към моите.

Избраницата приседна грациозно на мраморния ръб и вдигна ръка към спокойната вода. Миг по-късно Пейн се присъедини към нея, защото понякога беше добре да чувстваш нещо, каквото и да е. Дори да беше болка.

— Хареса ли ти?

Лейла се наведе напред и се взря в собственото си отражение, а русата ѝ коса се спусна над раменете ѝ, докато краищата не докоснаха повърхността на водата.

— Той беше... много пламенен с мен. Огънят му... ме погълна.

— Значи вече не си девствена?

— Спря, след като ме целуна. Каза, че иска да съм сигурна. — Чувствената усмивка на лицето на Лейла беше ясно отражение на страстта ѝ. — Бях сигурна и все още съм. Също и той. Тялото му на боец беше готово за мен. Жадуваше за мен. Да бъдеш желана до такава степен беше дар отвъд всякакви измерения. Мислех... че завършването на обучението ми е единственото ми желание, но сега знам, че в Далечната страна ме чака много повече.

— С него ли? — промърмори Пейн. — Или чрез изпълняването на задълженията ти? — Лейла се намръщи, а Пейн кимна. — Мисля, че повече те е грижа за него, отколкото за позицията ти на Избраница.

Последва дълга пауза.

— Тази страст между нас със сигурност е съдбовна, не мислиш ли?

— По този въпрос нямам мнение.

Опитът ѝ по отношение на съдбата беше свързан с един-единствен блестящ кръвожаден миг... последван от дълго бездействие. Нито едно от двете не ѝ позволяваше да коментира страстта, за която говореше Лейла.

Или по-точно казано, от която се опияняваше.

— Съдиш ли ме? — прошепна Лейла.

Пейн вдигна очи към Избраницата и се замисли за празния храм с всички онези незаети бюра и купите, недокосвани от добре обучените ръце. Радостта на Лейла, която нямаше нищо общо с живота ѝ на Избраница, беше още едно доказателство за неизбежния провал на плана. Което не беше лошо. Пейн се протегна и докосна рамото ѝ.

— Ни най-малко. Наистина се радвам за теб.

Свенливата наслада на Лейла я правеше да изглежда красива и пленителна.

— Толкова се радвам, че мога да споделя всичко това с теб. На ръба съм да се пръсна и няма с кого... Наистина... Няма с кого да говоря.

— Винаги можеш да говориш с мен. — В края на краищата Лейла никога не беше осъждала мъжките ѝ наклонности и тя с охота би ѝ отвърнала със същото разбиране. — Ще се върнеш ли скоро пак там?

Лейла кимна.

— Каза, че мога да се върна при следващата му... Как се изрази... Свободна вечер. И ще го направя.

— Трябва да ме държиш в течение. Наистина... ще ми е интересно да разбера какво се случва с теб.

— Благодаря ти, сестро. — Лейла покри с ръката си тази на Пейн, а в очите ѝ проблеснаха сълзи. — Толкова дълго време бях непълноценна... А исках именно това, което се случва сега. Чувствам се... жива.

— Радвам се за теб. Това е... много хубаво.

С една последна окуражаваща усмивка Пейн се надигна и се сбогува с Лейла. Докато вървеше към покоите си, установи, че болката, породила се в гърдите ѝ, се засилва. Нямахше търпение Рот да се озове тук час по-скоро.

Хекс се събуди от аромата на Джон Матю.

И от този на кафето.

Клепачите ѝ се надигнаха и очите ѝ го съзряха в сумрачната стая. Отново седеше на стола, леко приведен, тъй като си сипваше кафе от зелен термос в порцеланова чаша. Беше облякъл кожените си панталони и тениската, но краката му бяха боси.

Когато се обърна към нея, замръзна на място, а веждите му подскочиха. И макар тъмната течност да беше на път към устните му, незабавно я предложи на нея.

Не го ли описваше този жест дори и без думи?

— Не, моля те — каза тя. — За теб е.

Той се поколеба, като че се чудеше дали да спори или не. Но после допря ръба на чашата до устните си и отпи. Чувствайки се малко по-добре, Хекс отметна завивките и измъкна краката си изпод тях. Изправи се, а кърпата, с която бе увита, падна и тя чу как Джон Матю шумно пое въздух.

— О, съжалявам — промърмори тя и се наведе, за да я вдигне.

Не го винеше, че не желаше да гледа все още зарастващия белег върху долната част на корема ѝ. Не беше точно гледка за преди закуска.

Уви се и се запъти към тоалетната, а после изми лицето си. Тялото ѝ се възстановяваше добре, синините избледняваха, а краката ѝ бяха по-стабилни. И благодарение на почивката и на това, че се беше хранила от него, болката не беше непоносима, по-скоро изпитваше слаб дискомфорт.

Когато излезе от банята, тя каза:

— Мислиш ли, че бих могла да заема дрехи от някого?

Джон кимна, но посочи към леглото. Очевидно искаше тя първо да се нахрани и този план ѝ допаднаше.

— Благодаря — рече Хекс и уви кърпата още по-стегнато около гърдите си. — Какво си донесъл?

Тя седна, а той ѝ предложи разнообразни неща, от които тя си избра сандвича с пуешко, защото потребността ѝ от протеини трябваше да бъде удовлетворена. Джон я наблюдаваше от стола си как се храни и отпиваше от кафето. В мига, когато тя приключи, той извади кифличките, които се оказаха истинско изкушение.

Комбинацията от вишни и захарна глазура я накара да закопнее за кафе и за нейна изненада точно в този миг Джон ѝ подаде пълна чаша, сякаш бе прочел мислите ѝ.

Тя си взе втора кифличка и после едно геврече. А също и чаша портокалов сок. И още две чаши кафе.

Интересно, мълчанието му имаше странен ефект върху нея. Обикновено тя беше съдържаната и предпочиташе да не споделя мислите си. Но край нямото присъствие на Джон се чувстваше странно словоохотлива.

— Натъпках се — заяви и се облегна назад върху възглавниците.

Той повдигна едната си вежда и ѝ посочи последната кифличка, но Хекс поклати глава.

— Не. Не мога да погълна нито хапка повече.

И едва тогава той започна да се храни.

— Чакал си ме? — попита тя и се намръщи. Той сведе поглед и леко вдигна рамене, а

тя изруга. — Не беше нужно да го правиш. — Последва още едно повдигане на раменете.

Докато го наблюдаваше, тя каза:

— Имаш отлични маниери на хранене.

Изчервяването му се конкурираше по цвят със сърчицата, подарявани за „Свети Валентин“, и на нея ѝ се наложи да нареди на своето сърце да се успокои, тъй като заблъска лудо. Но може би беше получила сърцебиене заради двете хиляди калории, които беше натъпкала в празния си стомах. Или пък не. Когато Джон Матю започна да облизва глазурата от върховете на пръстите си, тя зърна езика му за секунда и почувства как трепет се надига в тялото ѝ... Спомените за Леш унищожиха крехкото подобие на възбуда между краката ѝ, отделните образи я отведоха обратно в онази спалня, той отново беше върху нея и с яките си ръце насилваше краката ѝ да се разтворят...

— О, по дяволите... — Тя скочи от леглото и се запрепъва към тоалетната, като едва стигна навреме.

Всичко излезе. Двете кифлички. Кафето. Сандвичът с пуешко. Пълна евакуация на всичко изядено.

Тя не усещаше гаденето. Чувстваше единствено отвратителните лапи на Леш върху кожата си... Проникването му в тялото ѝ...

А ето го и портокаловия сок.

О, боже... Как беше понасяла онова, което кучия син ѝ беше причинявал отново и отново? Побоищата, страданията и хапането... Последвани от брутален секс.

Отново, и отново, и отново... А после последствията. Старанието ѝ да се почисти от него, да го отстрани от себе си.

По дяволите... Пореден пристъп на гадене прекъсна мислите ѝ и макар да мразеше да повръща, това блокира съзнанието ѝ и донесе облекчение. Сякаш тялото ѝ се опитваше физически да се освободи от травмата, да я избълва, така че тя да може да започне на чисто.

Един вид рестартиране, така да се каже.

Когато най-тежкият пристъп на повръщане приключи, тя се отпусна назад върху стъпалата си и подпря лепкавото си чело с ръка. Докато въздухът преминаваше навътре и навън през гърлото ѝ, позивите за повръщане отново се надигнаха.

Вътре вече няма нищо, каза си тя. Освен ако стомахът ѝ не се канеше да изстреля навън и белите ѝ дробове.

По дяволите, мразеше тази част. След като си преминал през ада, съзнанието ти и заобикалящата те среда винаги крият подводни мини и никога не знаеш какво ще предизвика експлозията. Естествено, с течение на времето спомените за преживяното избледняваха, но завръщането към „нормалния живот“ беше труден процес. Тя вдигна глава и пусна водата в тоалетната.

Когато към ръката ѝ беше притисната хладна кърпа, тя подскочи, но беше Джон. Нищо, от което да се бои. А и той държеше единственото, което тя наистина желаше в момента — тази чиста, влажна и хладна кърпа беше като божи дар.

Тя зарови лицето си в нея и потръпна от облекчение.

— Съжалявам за храната. Беше наистина приятно, докато я поглъщах.

Беше време за доктор Джейн.

Докато седеше гола и отпусната на пода пред тоалетната, Джон я държеше под око, като същевременно пишеше съобщение на телефона си. В мига, когато го изпрати, той хвърли апарата на плота до умивалника и взе една чиста хавлия. Искаше да осигури на Хекс

малко интимност, а и му беше болно да гледа как прешлените на гръбнака ѝ заплашват да пробият кожата на гърба ѝ. Когато я покри с хавлиената кърпа, постави ръце на раменете ѝ. Искаше да я придърпа към гърдите си, но не знаеше как би понесла такава близост...

Хекс се отпусна назад, облягайки се на него и намести кърпата, като захвана двата ѝ края отпред на гърдите.

— Нека позная. Прати съобщение на добрата докторка.

Джон опря длани в пода за опора и опъна крака от двете ѝ страни. *Добра работа*, помисли си той. Тоалетната не беше съвсем пред лицето ѝ, но ако имаше нужда от нея, трябваше само да се надигне до седнало положение.

— Не съм болна — заговори тя с дрезгав глас. — Не е свързано с операцията или нещо такова. Просто ядох прекалено бързо.

Може би, помисли си той. Но нямаше да навреди доктор Джейн да я прегледа. А и имаха нужда от разрешение, за да напуснат клиниката тази нощ, ако това изобщо беше възможно при сегашното ѝ състояние.

— Хекс? Джон?

Джон подсвирна в отговор и миг по-късно жената на Вишъс подаде глава в банята.

— Парти ли сте си устроили? И аз да не съм поканена? — каза тя, докато влизаше.

— Технически погледнато, мисля, че беше поканена — промърмори Хекс. — Добре съм.

Джейн коленичи и макар усмивката ѝ да беше сърдечна, погледът ѝ беше остър, докато оглеждаше лицето на Хекс.

— Какво става тук?

— Повърнах, след като ядох.

— Имаш ли нещо против да премеря температурата ти?

— Бих предпочела в момента нищо да не се завира в устата ми, ако не възразяваш.

Джейн извади бял инструмент от чантата си.

— Мога да я премеря и в ухото.

Джон се стресна, когато ръката на Хекс намери неговата и я стисна здраво, сякаш се нуждаеше от опора. Той също стисна ръката ѝ в отговор, за да ѝ покаже, че има неговата подкрепа.

— Действай, докторке.

Хекс наклони глава на една страна и тя се озова на рамото на Джон. Така че той не можа да се въздържи, положи буза върху меките ѝ къдрици и вдиша дълбоко.

Не можеше да се отрече, че доктор Джейн действаше доста бързо. Пъхна термометъра в ухото, чу се писукане и тя го извади... Хекс веднага вдигна глава.

— Нямах температура. Имаш ли нещо против да погледна шевовете?

Хекс разтвори кърпата и разкри корема си и разреза, намиращ се в долната му част.

— Изглежда добре. Какво яде?

— Беше прекалено много.

— Добре. Някакви болки, за които трябва да знам?

Хекс поклати глава.

— Чувствам се по-добре. Наистина е така. Онова, от което имам нужда, са някакви дрехи... И може би още едно Първо хранене.

— Мога да ти дам медицинска униформа, която да облечеш и когато идем в къщата, ще те нахраним отново.

— Добре. Благодаря. — Хекс се изправи на крака с помощта на Джон, който задържа и хавлията, когато започна да се смъква. — Защото ще излизаме.

— Не за да се биете, нали?

Джон поклати отрицателно глава и изписа с пръсти към лекарката.

— *Само ще се поразтърпим. Кълна се.*

Доктор Джейн присви очи.

— Мога да дам единствено медицинското си мнение. И то е, че ти... — Тя хвърли поглед към Хекс. — ... трябва да хапнеш нещо и да останеш тук за остатъка от нощта. Но ти не си дете, така че можеш сама да решаваш. Все пак е добре да го знаеш. И ако тръгнете без Куин, двамата ще имате сериозни неприятности с Рот.

— *Няма проблем за това* — изписа Джон.

Не беше във възторг, че трябва да вземат с тях и бавачка, но нямаше да рискува по отношение на Хекс. Не хранеше илюзии. Всеки момент би могло да й хрумне да избяга и ако се стигнеше дотам, подкрепление нямаше да му бъде излишно.

Леш се събуди в същата поза, в която беше заспал: седнал на пода в банята, с ръце, опрени в коленете, и клюмнала глава. Когато отвори очи, погледна към еректиралния си пенис. Беше сънувал Хекс, а образът ѝ беше така ясен и усещането — така живо, че беше цяло чудо как не беше стигнал докрай в панталоните си. Отново бяха заедно в онази стая, биеха се, хапеха се и после той я беше обладал върху леглото, насилвайки я да го приеме, макар и да го мразеше. Той наистина беше влюбен в нея.

Звукът от бълбукане го накара да вдигне глава. Силиконовата кукла се връщаше в съзнание и пръстите ѝ потрепваха, а клепачите ѝ пърхаха като повредени щори.

Когато погледът му се спря върху сплъстената ѝ коса и изцапаното бюстие, почувства пареща болка в слепоочията си. Нещо подобно на махмурлук, който обаче със сигурност не беше резултат от приятно прекарване. Кучката го отблъскваше. Беше се плъоснала в собствената си мръсотия. Очевидно бе повръщала и слава богу, че той беше проспал зрелището.

Отметна коса от лицето си и почувства как кучешките му зъби се удължават. Знаеше, че е време да я използва, но дявол да го вземе... Тя изглеждаше точно толкова апетитна, колкото и развалено месо.

Още вода. Този кошмар имаше нужда именно от това. Още вода и... Когато се наведе да пусне душа, тя погледна към него. От устните ѝ се откъсна писък, който проехтя наоколо, докато ушите му не зазвънтяха като църковни камбани.

Проклетите му кучешки зъби я плашеха до смърт. Косата му отново падна върху очите, а той я отметна назад и се замисли дали да не забие зъби в гърлото ѝ, само за да спре шума. Но нямаше начин да се докосне до нея преди да се е изкъпала... Ала тя не гледаше към устата му. Широко отворените ѝ очи с налудничав блясък бяха заковани в челото му.

Когато косата му отново го подразни, той я отмести назад... и нещо изцапа ръката му. Бавно погледна надолу.

Не, не идваше от русата му коса. А от кожата му!

Леш се обърна към огледалото и се чу да крещи. Отражението му беше неузнаваемо. Висящата кожа разкриваше черна слuzеста плът, покриваща белите кости на черепа. С нокът провери онази част, която все още бе прикрепена на мястото си и установи, че беше хлабава. Всеки квадратен сантиметър плът по лицето му представляваше хлабаво закрепен парцал върху костите.

— Не! — изкрещя той и се опита да закрепил кожата си обратно на мястото ѝ... Ръцете му... О, боже, не и те. От тях също се свличаха парчета плът и той дръпна ръкавите на ризата си, като му се прииска да го беше направил по-внимателно, защото епидермисът се отдели заедно с копринената тъкан.

Какво, по дяволите, ставаше с него?

Видя в огледалото, че уличницата зад гърба му се опитваше да избяга подобно на Сиси Спейсик в ролята на Кери^[1], само дето не беше облечена в рокля за абитуриентски бал. Усетил приток на сила, той се спусна след нея, но тялото му не се движеше с енергията и грацията, на които беше свикнал. Докато тичаше след жертвата си, той усещаше триенето на дрехите върху тялото му и можеше да си представи как всеки сантиметър от кожата му се разкъсва.

Хвана проститутката точно когато тя се добра до задната врата и започна да се бори с

ключалките. Удари я в гръб и я сграбчи за косата, като дръпна главата ѝ силно назад и я захапа здраво, засмуквайки черната ѝ кръв. Изсмука всичко, пи от нея, докато в устата му вече нищо не проникваше и когато приключи, просто я захвърли и тя се строполи на купчина върху килима.

Олюлявайки се като пияница той се върна в банята и включи лампите от двете страни на огледалото. Събличането на всяка една от дрехите му разкриваше още от кошмара, който вече беше видял върху лицето си. Под светлината на крушките костите и мускулите му лъщяха с черен мазен блясък. Ходещ и дишащ труп, чиито очи се въртяха в орбитите си без клепачи и мигли, а устата му не представляваше нищо повече от две редици зъби.

Последното останало парче кожа беше скалпа му, на който се държеше прекрасната му руса коса, но дори то се смъкваше назад като перука, чието лепило вече не я държи.

Отстрани скалпа от главата си и погали с костеливата си ръка онова, с което така се беше гордял. Разбира се, мамка му, по този начин черната течност изпоцапа русите кичури и ги сплъсти... Така че неговата коса вече не беше в по-добро състояние от онова, което беше прикрепено към главата на курвата.

Остави скалпа си да падне на земята и се взря в себе си. Наблюдаваше как собственото му сърце бие между ребрата и се зачуди, изпаднал в паника, какво още щеше да му окапе... И какво щеше да остане от него, след като тази трансформация завършеше.

— О, боже... — произнесе със странно звучащ глас.

Думите му бяха изкривени от неестествено ехо, което му бе плашещо познато.

Блей стоеше пред отворената врата на гардероба си и оглеждаше дрехите си. По някаква абсурдна причина му се прииска да се обади на майка си за съвет. Преди винаги беше правил така, когато ставаше дума за облекло. Но това не беше разговор, който желаше да проведе. Тя би приела, че става дума за жена и щеше да изпадне във възторг от факта, че той отива на среща, което щеше да го принуди да я излъже... Или най-накрая да се разкрие... Но той беше единственият им син и да няма жена би означавало не само липса на внуци, но и удар по авторитета на аристократичната фамилия. Никак не беше изненадващо, че глимерата приемаше хомосексуалността, стига да си обвързан с жена и никога да не споменаваш или предприемаш нещо, което да излага на показ сексуалната ти ориентация. Имидж. Всичко опираше до имиджа ти пред обществото. А ако се разкриеш? Биваш отхвърлен. Също както и цялото ти семейство.

Някак си още не можеше да повярва, че се кани да се срещне с мъж. При това в ресторант. И после щяха да отидат в коктейлбар.

И този, с когото бе срещата му, щеше да изглежда невероятно. Както винаги.

Така че Блей извади сив костюм марка „Дзеня“ на тънки розови райета. Последва го фина памучна риза „Блубъри“ в бледорозово с искрящо бели френски маншети и яка. Обувки... сега оставаха само подходящите обувки...

Някой заблъска по вратата.

— Хей, Блей.

По дяволите, костюмът лежеше разстлан на леглото, а той беше по хавлия, току-що изкъпан и с гел по косата.

Гелът щеше да го издаде на мига.

Отиде до вратата и я откряна само няколко сантиметра. Отвън в коридора стоеше

Куин, облечен за битка. Носеше кожените си дрехи и ботушите „Ню рок“, а в ръка държеше ножниците с кинжалите си.

Интересно, че видът му не направи впечатление на Блей. Той беше прекалено зает да си спомня начина, по който приятелят му беше изглеждал предишната нощ, докато се изтягаше на леглото с прикован в устните на Лейла поглед. *Решението храненето им да се проведе в стаята му, беше много неудачно*, помисли си Блей. Сега не можеше да спре да се чуди колко далече бяха стигнали тези двамата върху собственото му легло.

Доколкото познаваше Куин, вероятно докрай.

— Джон ми изпрати съобщение — каза Куин. — С Хекс ще се разходят из Колдуел и по случайност мръсникът...

Куин замълча и огледа Блей с разноцветните си очи от глава до пети, после се наклони леко встрани, за да надникне над рамото му.

— Какво става?

— Нищо. — Блей придърпа реверите на хавлиения си халат по-плътно.

— Парфюмът ти е различен... И какво си направил с косата си?

— Нищо. Та какво казваше за Джон?

Последва пауза.

— Да... Добре. Ами, той ще излиза и ние отиваме с него. Трябва обаче, да бъдем дискретни. Ще искат да са сами. Но можем...

— Тази вечер не съм дежурен.

Куин смръщи веждите си с пиърсинг.

— Е, и?

— Няма да дойда, защото съм свободен.

— Това никога преди не е имало значение.

— Сега има.

Куин отново се наклони и се втренчи зад гърба на Блей.

— Ще облечеш този костюм, за да впечатлиш обитателите на къщата ли?

— Не.

Настъпи дълго мълчание, последвано от две думи.

— Кой е?

Блей разтвори широко вратата и се върна в спалнята си. Ако щяха да влизат в подробности, нямаше нужда да го правят в коридора, където можеха да бъдат чути и видени.

— Има ли значение? — попита, едва сдържайки гнева си.

Вратата се затвори. С трясък.

— Да. Има.

Вместо да каже „Майната ти“, той развърза колана на халата и го остави да се свлече от голото му тяло. Обу панталоните си... На голо.

— Просто приятел.

— Мъж или жена.

— Както вече попитах, има ли значение?

Последва нова дълга пауза, по време на която Блей облече ризата си и я закопча.

— Братовчед ми — изръмжа Куин. — Ще излизаш със Сакстън.

— Може би.

Блей отиде до бюрото и отвори кутията за бижута. Вътре блестяха копчета за ръкавели от всякакъв вид. Избра комплект с рубини.

— Връщаш ми за случилото се снощи с Лейла ли?

Блей замръзна с ръка върху копчето.

— Мили боже.

— Така е, нали? Затова...

Блей се обърна.

— Някога да ти е хрумвало, че не всичко е свързано с теб? Някой ме кани на среща и аз решавам да приема. Не е ли това нещо нормално? Или си толкова себичен и самовлюбен, че забелязваш всичко и всеки само след като си го филтрирал през егото си.

Куин се дръпна леко.

— Сакстън е мъжка уличница.

— Е, предполагам на теб са ти ясни тези неща.

— Той е много стилна и елегантна мъжка курва.

— Може би всичко, което искам, е малко секс. — Блей повдигна вежда. — Мина известно време от последния път и всички онези жени, които оправях по баровете заедно с теб, никак не ги биваше. Мисля, че е време да получа хубав секс.

Негодникът насреща му имаше наглостта да пребледнее. Ама наистина пребледня. Че отгоре на всичко залитна и се подпря на вратата.

— Къде ще ходите? — попита с дрезгав глас.

— Ще ме води в „Ресторанта на Сал“. После ще ходим в коктейлбар. — Блей закопча копчето на другия ръкав и отиде до скрина, за да извади чифт копринени чорапи. — После... кой знае.

Из стаята се разнесе наситен аромат на подправки и това го накара да замълчи. От всички варианти, които си беше представял за този разговор... Със сигурност не беше включвал такъв, че ще се задейства инстинкта за обвързване на Куин.

Блей се обърна.

След дълъг момент, изпълнен с напрежение, той тръгна към най-добрия си приятел, воден от аромата му. И докато се приближаваше, острият поглед на Куин следеше всяка негова стъпка. Връзката помежду им, която беше погребана дълбоко от страна и на двама им, изведнъж изпълни стаята. Когато се озоваха лице в лице, гръдният кош на Блей се опря в този на Куин.

— Кажы думата — прошепна дрезгаво. — Кажы думата и няма да отида.

Силните ръце на Куин се вкопчиха в шията на Блей, който от напрежение наклони глава назад и отвори уста, за да може да диша. Силните палци на Куин се забиваха в челюстта му.

Поразителен момент.

С потенциал за възпламеняване.

Щяха да свършат на леглото, помисли си Блей и притисна с длани масивните юмруци на Куин.

— Кажы думата, Куин. Направи го и ще прекарам нощта с теб. Ще излезем с Джон и Хекс, а после ще се върнем тук. Кажы я.

Разноцветните очи, в които Блей се беше взирал през целия си живот, се приковаха към устните му, а гърдите на Куин се повдигаха, сякаш беше тичал.

— Или още по-добре — продължи провлечено Блей, — защо просто не ме целунеш?

Блей беше притиснат с такава сила към скрина, че той се блъсна с грохот в стената. Шишетата с парфюми се разтракаха, а четката за коса изхвърча на пода. Куин притисна

устни към тези на Блей, а пръстите му се забиха още по-дълбоко в гърлото му.

Това обаче, нямаше значение за Блей. Единственото, което желаше от приятеля си, беше страст и безразсъдство. И Куин показваше точно това, езикът му беше проникнал устата на Блей и я бе завладял...

Блей измъкна ризата от панталона си с трепетни пръсти и после посегна към ципа. Беше чакал този момент така дълго... Но всичко свърши, преди да е започнало. Куин се обърна настрани в мига, когато панталоните на Блей се озоваха на пода и решително се насочи към вратата. С ръка на топката блъсна главата си във вратата веднъж. Два пъти.

И после промълви глухо:

— Върви. Забавлявай се. Само бъди внимателен, моля те. И се опитай да не се влюбваш в него. Ще разбие сърцето ти.

В рамките на две премигвания Куин беше напуснал стаята, а вратата се бе затворила, без да издаде звук.

След излизането на приятеля му, Блей седеше, където беше оставен, а панталоните се валяха около глезените му. Спадащата вече ерекция беше същински позор, въпреки че беше сам. Светът около него се разлюля, а гърдите му се стегнаха като юмрук и той замига бързо в опит да спре сълзите си. Подобно на грохнал старец се наведе и вдигна панталона си, а пръстите му трепереха, докато закопчаваше ципа и копчето. Без да прибира ризата вътре, той отиде до леглото и седна.

Когато оставеният на нощното му шкафче мобилен телефон звънна, той се обърна и погледна екрана. Донякъде очакваше да е Куин, но с него най-малко искаше да разговаря. Който и да беше, Блей остави да се включи гласовата поща.

По някаква причина се замисли за времето, прекарано в суетене в банята докато се бръснеш, режеше ноктите си и оправяше косата си с проклетия гел. А после и за времето, прекарано пред гардероба. Сега всичко му се струваше безсмислено. Виждаше му се като напразно усилие. Почувства се омърсен. Напълно омърсен.

И тази нощ нямаше да излезе със Сакстън или с когото и да било друг. Не и в това настроение. Нямаше нужда да излага някоя невинна душа на тази отрова.

Боже...

По дяволите.

Когато се почувства способен да говори, протегна ръка към шкафчето и взе телефона. Отвори го и видя, че Сакстън е този, който му бе звънял.

Може би, за да отмени срещата? Не би ли било това истинско облекчение? Да го отрежат два пъти за една вечер едва ли можеше да се нарече добра новина, но би му спестило оправданията пред другия мъж. Долепи телефона до ухото си, за да прослуша съобщението, оставено на гласовата му поща, опря чело в дланта си и се загледа надолу в босите си крака.

— Добър вечер, Блейлок. Мога да си представя как точно в този миг стоиш пред гардероба си и се чудиш какво да облечеш. — Спокойният плътен глас на Сакстън беше същински балсам, така тих и утешителен. — Всъщност аз самият стоя пред моите дрехи... Мисля, че ще избира костюм с жилетка на черно и бяло каре. Предполагам, че тънко райе от твоя страна ще пасва отлично. — Последва смях. — Не че бих ти нареждал какво да облечеш, разбира се. Но само предлагам, в случай че изпитваш съмнения. По отношение на гардероба, разбира се. — Последва нова пауза и после тонът му беше по-сериозен. — Нямам търпение да те видя. До скоро.

Блей дръпна телефона от ухото си и палецът му се поколеба дали да изтрие съобщението. Импулсивно го запази. След продължително и равномерно вдишване и издишване той се насили да се изправи на крака. Макар че ръцете му трепереха, напъха фината си риза в панталона и отиде до скрина, където цареше пълен безпорядък.

Взе шишетата с парфюм и ги подреди, а после вдигна четката от пода. Отвори чекмеджето с чорапите... И взе, каквото му беше нужно.

За да завърши облеклото си.

---

[1] „Кери“ (1976 г.) — филм на Брайън де Палма по едноименния роман на Стивън Кинг. — Бел.ред. ↑

Дариъс трябваше да се срещне с младия си помощник след залез-слънце, но преди да се насочи към имението, обитавано от хора, което бяха наблюдавали между дърветата, той се материализира в гората пред пещерата на Братството. Тъй като братята живееха отделно, комуникацията между тях се осъществяваше трудно. По тази причина бяха създали система за размяна на известия. Всички идваха тук по веднъж на нощ, за да видят какво е оставено от другите или самите те да оставят съобщение.

След като се убеди, че никой не го наблюдава, Дариъс се вмъкна в тъмната ниша, влезе през тайната врата в каменната стена, а после мина през няколкото порти, водещи към Светилището. „Системата за комуникация“ не беше нищо повече от вдлъбнатина в скалата, в която можеха да бъдат оставяни писмени съобщения и тъй като нишата беше леснодостъпна, се намираше в най-отдалечения край на пещерата.

Но Дариъс не успя да стигне до нишата, за да види дали братята имаха съобщение за него. Когато стигна до последната порта, видя на каменния под нещо на пръв поглед наподобяващо купчина дрехи. Извади черния си кинжал, а от купчината се надигна нечия тъмна глава.

— Тор? — Дариъс свали оръжието.

— Да. — Момчето се обърна върху парцаливото си легло. — Добър вечер, господарю.

— Какво правиш тук?

— Спя.

— Това всъщност е повече от очевидно. — Дариъс се приближи до него и коленичи. —

Но защо не си в дома си?

Той наистина беше прогонен от баща си, но Харм рядко, много рядко се прибираше в семейното жилище. Със сигурност младият мъж можеше да остане със своята мамен. Момчето се изправи на крака и се облегна на стената.

— Колко е часът? Пропуснал ли съм...

Дариъс хвана ръката на Тор.

— Ял ли си?

— Закъснях ли?

Дариъс не си направи труда да задава повече въпроси. Отговорът на онова, което искаше да научи, беше повече от ясен заради начина, по който момчето отказваше да вдигне очи. Бил е помолен да не търси подслон в бащиния си дом.

— Тормент, колко нощи си прекарал тук? — На този студен под.

— Мога да намеря друго място, където да пренощувам. Няма да идвам повече тук. В името на Скрайб Върджин, наистина нямаше да идва тук.

— Изчакай ме, моля те.

Дариъс мина през портата и провери за съобщения. Намери бележки за Мърдър и Агъни и се замисли дали да не остави послание до Харм. Нещо от рода на „Как си могъл да обърнеш гръб на родния си син и да допуснеш да прекарва деня на каменния под, като използва дрехите си за завивка, вместо да е на топло в леглото си? Проклет задник“.

Дариъс се върна при Тормент и откри, че момчето беше събрало вещите си и беше препасало оръжията си. Преглътна една ругатня.

— Първо ще отидем в имението на изчезналата жена. Има нещо, което трябва да обсъдя с... онзи прислужник. Взemi си нещата, синко.

Тормент го последва, по-пъргав, отколкото много други биха били след бог знае колко дни без храна и добра почивка.

Материализираха се пред къщата на Сампсън и Дариъс кимна надясно, за да покаже, че трябва да минат отзад. Когато се озоваха пред задния вход, през който бяха излезли предишната нощ, той позвъни с камбанката. Икономът им отвори и се поклони ниско.

— Господа, какво бих могъл да направя за вас?

Дариъс пристъпи вътре.

— Бих искал отново да разговарям с прислужника на втория етаж.

— Разбира се. — Още един нисък поклон. — Ще ме последват ли до предния салон?

— Ще чакаме тук.

Дариъс се настани до вехтата маса за прислугата. Догенът пребледня.

— Господине, това е...

— Подходящото място за разговора ми с прислужника Фрицгелдър. Не виждам полза да добавяме още към страданието на господаря и господарката ти, ако се натъкнат на нас, без да сме обявили за пристигането ни. Ние не сме гости. Тук сме да помогнем за разрешаването на тази трагедия.

Икономът се поклони така ниско, че беше цяло чудо как не падна по чело.

— Така е, съвсем прав сте. Веднага ще доведе Фрицгелдър. Имате ли нужда от нещо друго?

— Да. Ще сме много благодарни, ако ни предложите храна и бира.

— О, разбира се, господине! — Догенът се поклони и се насочи към вратата. —

Трябваше сам да ви предложи храна и напитки. Простете ми.

Когато останаха сами, Тормент каза:

— Нямахте нужда от това.

— От кое? — попита Дариъс, а пръстите му пробягаха по одрасканата повърхност на масата.

— Да молиш да ме нахранят.

Дариъс хвърли поглед през рамо.

— Мило мое момче, целта на искането ми беше да накарам иконома да се отпусне.

Присъствието ни в тази стая му създава значителен дискомфорт, тъй като пожелавме да разпитаме отново прислугата. Молбата ми беше облекчение за него. Сега седни и когато храната пристигне, ще трябва да я изядеш. Аз се нахраних, преди да дойдем.

Чу се тътренето на стол и после изскърцване, когато Тормент се настани в него.

Прислужникът пристигна веднага. А ситуацията беше неловка, тъй като в действителност Дариъс нямаше какво да го пита. Защо ли се бавеше храната...

— Господа — заяви икономът гордо, когато отвори вратата със замах.

Няколко догени влязоха с подноси, отрупани с какво ли не и масата беше подредена.

Дариъс вдигна вежда по посока на Тормент и после се втренчи в изобилието пред себе си. Като любезен гост Тормент започна да си сервира. Дариъс кимна към иконома.

— Трапезата е наистина достойна за този дом. Господарят ти може да се чувства много горд.

След като икономът и другите догени си тръгнаха, прислужникът зачака търпеливо, а също и Дариъс, докато Тормент не изяде колкото може. После Дариъс се изправи на крака.

— Бих искал да те помоля за услуга, Фрицгелдър.

— Разбира се.

— Ще бъдеш ли така любезен да намериш място за чантата на моя помощник за през нощта? Ще се върнем, след като направим огледа си.

— О, да, господине. — Фрицгелдър се поклони ниско. — Ще се погрижа за вещите му възможно най-добре.

— Благодаря ти. Хайде, Тормент, тръгваме.

Когато излязоха навън, той чувстваше гнева на младежа и не беше изненадан, когато той го хвана за ръката.

— Мога да се грижа за себе си.

Дариъс му хвърли остър поглед през рамо.

— По този въпрос нямам съмнения. Но все пак не ми трябва помощник, който е изнемоощал заради празния си стомах и...

— Но...

— Ако мислиш, че това заможно семейство ще се поскъпи да сервира храна на онези, които издирват дъщеря им, си в огромна грешка.

Тормент пусна ръката му.

— Ще си намеря подслон. И храна.

— Да, ще го направиш. — Дариъс кимна към дърветата, заобикалящи съседното имение. — Сега може ли да се захващаме за работа?

Тормент кимна и двамата се дематериализираха в гората, после закрачиха навътре в имота. Докато се движеха към целта си, Дариъс почувства прилив на ужас, който се засили до такава степен, че му стана трудно да диша. Времето работеше срещу тях.

Всяка изминала нощ, в която не успяваха да намерят момичето, го приближаваше към смъртта.

Оставаше им толкова малко време.

Автогарата за междуградски превози се намираше в другия край на Колдуел, на границата с индустриалната зона, простираща се на юг от града. Старата сграда с плосък покрив беше заобиколена от телена ограда, сякаш имаше опасност автобусите да избягат, а козирката беше провиснала. Джон прие форма зад един паркиран автобус и зачака Хекс и Куин. Хекс пристигна първа и наистина изглеждаше много по-добре. Вторият опит да се нахрани се беше оказал успешен, беше задържала всичко в стомаха си и сега цветът на лицето ѝ беше наистина добър. Все още носеше панталоните от медицинската униформа, дадени ѝ от доктор Джейн, но отгоре беше облякла един от неговите черни суичъри и яке. Харесваше му, че е с неговите дрехи. Харесваше му как ѝ стоят. Харесваше му, че ѝ бяха твърде големи.

Харесваше му, че изглежда като момиче.

Не че не одобряваше кожените ѝ панталони и прилепналата тениска, както и излъчването в стил „Ще ти сричам топките, ако не се държиш по правилата“. Този ѝ вид също беше много впечатляващ. Но... начинът, по който изглеждаше сега, беше някак поинтимен. Вероятно защото обикновено тя полагаше всички усилия да не бъде виждана така.

— Защо сме тук? — попита Хекс и се озърна. В гласа ѝ нямаше нито разочарование, нито гняв, слава богу. Просто беше любопитна.

Куин прие форма на около десет метра от тях и скръсти ръце пред гърдите си, сякаш за да е сигурен, че няма да удари нещо. Беше в отвратително настроение. Напълно освирепял. Не беше произнесъл и две любезни думи, докато Джон му изброяваше във фойето на къщата местата, където щяха да отидат. Каква бе причината, не беше ясно.

Е... поне докато не се беше появил Блей, който изглеждаше зашеметяващо в сивия си раиран костюм. Беше спрял само за да се сбогува с Хекс и Джон. Дори не беше хвърлил поглед към Куин, преди да се изгуби в нощта.

Беше си сложил парфюм. Очевидно отиваше на среща. Но с кого ли?

Един автобус потегли от паркинга с бучене, а дизеловите изпарения раздразниха носа на Джон.

— *Хайде* — подкани той с устни Хекс, прехвърли раницата си от едното на другото рамо и я дръпна със себе си.

Двамата закрачиха по влажния паваж и се насочиха към осветената от флуоресцентни лампи сграда на автогарата. Макар да беше хладно, Джон държеше коженото си яке разкопчано, в случай че му се наложеше да извади кинжала или пистолета си. Хекс също беше въоръжена.

Лесърите можеха да са навсякъде, а хората умееха да се държат като идиоти. Той задържа вратата, за да мине тя, и с облекчение забеляза, че с изключение на продавача на билети, който стоеше зад бронирано стъкло, вътре имаше само един старец, който спеше седнал на една от пластмасовите пейки, и една жена с куфар.

Гласът на Хекс беше тих.

— Това място... те натъжава.

По дяволите, вероятно беше така. Но не заради случилото се с него тук... По-скоро причината беше в онова, което беше изпитала майка му. Преживяла бе тук родилните си мъки съвсем сама.

Той подсвирна силно и вдигна високо ръка, а трите човешки същества в чакалнята

погледнаха към него. Замъгли съзнанието им и те изпаднаха в лек транс. После тръгна към металната врата с надпис „Жени“. Опря ръка в студената повърхност и я бутна, а после се послуша. Никакви звуци. Вътре беше празно.

Хекс мина покрай него, а очите ѝ обходиха стените, иззидани от газобетонни блокчета, мивките от неръждаема стомана и трите кабинни. Помещението миришеше на белина и мръсни влажни стени. Огледалата не бяха стъклени, а представляваха полирани метални повърхности. Всичко беше здраво завинтено — от контейнерите за течен сапун до надписа „Пушенето забранено“ върху кошчето за боклук. Хекс спря пред кабината за инвалиди, а очите ѝ искряха. Бутна вратата, потръпна и придоби объркано изражение.

— Тук... — Тя посочи към пода в ъгъла. — Тук си бил роден.

Когато тя се извърна към него, той вдигна рамене. Не знаеше точно в коя кабина се е случило, но имаше логика, че ако ще раждаш бебе, ще избереш най-просторната.

Хекс се втренчи в Джон и имаше вид, сякаш гледа през него. Той се озърна да провери дали някой не се е присъединил към тях. Не. В тоалетната бяха само те двамата.

— *Какво?* — произнесе с устни, а тя остави вратата на кабината да се хлопне.

— Кой те е намерил? — Когато той направи движение сякаш миеше пода, тя промърмори. — Чистачката.

Той кимна и се почувства засрамен от това място, от миналото си.

— Недей. — Тя се приближи към него. — Повярвай ми, не съм аз тази, която може да те съди. Не съм дошла на този свят при по-добри обстоятелства. Спокойно може да се каже, че са били дори по-лоши.

Той можеше само да си ги представя, предвид факта, че беше наполовина *симпат*. Двете раси не се смесваха доброволно.

— Къде си се озовал след това?

Той я изведе от тоалетната и се озърна. Куин стоеше в далечния край на автогарата и се взираше във вратите. Като че ли се надяваше там да се появи нещо с мирис на бебешка пудра. Когато погледна към тях, Джон му кимна, после извади хората от трансa и почисти съзнанието им. Сетне тримата се дематериализираха.

Когато отново прие форма, се намираха до пързалката и пясъчника на сиропиталището „Дева Мария“. Режещият мартенски вятър брулеше из двора на църковния приют за нежелани деца. Веригите на люлките подрънкваха, а голите клони на дърветата не предлагаха никаква защита. Редиците прозорци на общежитието бяха тъмни... А също и тези на столовата и параклиса.

— Хора? — произнесе Хекс тихо, а Куин се приближи до една от люлките и седна в нея. — Отгледан си от хора? Мили... боже.

Джон тръгна към сградата и си помисли, че може би идеята му не е толкова добра. Тя изглеждаше потресена...

— С теб имаме много повече общо, отколкото си мислех. — Той се закова на място и тя явно разгада изражението му... Или разчете емоциите му. — Аз също не бях отгледана от себеподобни. Макар че като се има предвид каква съм наполовина, това би могло да се смята за благословия. — Тя пристъпи към него и се взря в лицето му. — Бил си по-смел, отколкото си предполагал. — Тя кимна към сиропиталището. — Когато си живял тук, си бил по-смел, отколкото си осъзнавал.

Той не беше съгласен с нея, но не смяташе да разколебава вярата ѝ в него. След миг протегна ръка и когато тя я пое, двамата се приближиха към задната врата. Изчезнаха, за да

се появят от другата ѝ страна. О, по дяволите, още използваша същия препарат за под. С мирис на лимон. Обстановката също никак не се беше променила. Което означаваше, че кабинетът на директора се намираше в края на коридора. Той я поведе по износения дървен под и когато стигнаха до кабинета, свали раницата от рамото си и я закачи на бравата на вратата.

— Какво има вътре?

Той вдигна ръка и потърка един в друг палеца и показалеца.

— Пари. От обиска на...

Той кимна.

— Това е подходящото място за тях.

Джон се обърна и се загледа към другия край на коридора, където се намираха спалните. Изплувалите спомени го поведоха натам, преди съзнанието му да се е намесило и той тръгна към стаята, където някога бе леглото му. Беше толкова странно отново да бъде тук, припомняйки си самотата, страха и мъчителното усещане, че е различен... Особено когато се намираше сред други момчета на неговата възраст.

Това беше най-лошото: да е сред такива, за които се предполага, че са същите като него, винаги го беше карало да се чувства още по-различен.

Хекс вървеше по коридора, на няколко крачки след Джон. Той се движеше тихо, като стъпваше внимателно с тежките си ботуши и тя последва примера му, така че приличаха на два призрак в притихналия коридор. Хекс забеляза, че всичко в сградата, макар и старо, блестеше от чистота — от лъскавия линолеум до боядисаните в бежово стени и армираните стъкла на прозорците. Нямаше прах и паяжини, нито драскотини и пукнатини. Това ѝ даде някаква надежда, че монахините и административният персонал се грижат със същото старание и за децата.

Когато двамата с Джон стигнаха до двойните врати, тя можеше да долови сънищата на момчетата от другата страна, а различните емоции зад спуснатите им клепащи възбудиха рецепторите ѝ на *полусимпат*. Джон подаде главата си в помещението и докато се взираше в децата, които спяха там, където някога беше лежал и той самият, тя забеляза, че се е намръщил.

Емоционалната му решетка беше... засенчена от нещо. Аналогична, но напълно самостоятелна структура, която тя беше забелязала и преди, но сега беше очевидна. Никога не беше долавяла подобно нещо у някой друг и не можеше да го обясни... Според нея Джон не беше наясно какво прави. По някаква причина обаче, пътуването в миналото му бе направило видима пукнатината в психиката му.

Както бяха видими и други неща. Той е бил същият като нея, изгубен и съсипан, отглеждан по задължение, без истинска обич.

Хекс искаше да го помоли да спре с всичко това, защото чувстваше какво му струва... и още колко по-далече щяха да стигнат. Но беше като омагьосана от онова, което ѝ показваше той. И то не само защото като *симпат* се хранеше с емоциите на другите. Не, тя искаше да научи повече точно за този мъж.

Докато той се взираше в спящите момчета, завладян от миналото си, тя се съсредоточи върху силния му профил, осветен от дежурната лампа над вратата. Когато вдигна ръка и я положи на рамото му, той подскочи леко.

Тя искаше да каже нещо нежно и мило, да изрече думи, с които да докосне душата му, така, както той бе докоснал нейната. Но истината бе, че в тази негова откровеност се таеше повече кураж, отколкото тя някога беше проявявала, и в свят, пълен с алчност и жестокост, той разбиваше сърцето ѝ с онова, което ѝ даваше. Тук беше изпитвал такава самота, че споменът за тази тъга го убиваше. Въпреки това щеше да довърши започнатото, защото ѝ беше обещал.

Красивите сини очи на Джон срещнаха нейните и той наклони глава въпросително. Хекс осъзна, че в мигове като този няма място за думи. Пристъпи към масивното му тяло и обви ръка около кръста му. Със свободната си ръка се протегна нагоре, положи длан на тила му и го придърпа надолу към себе си.

Джон се поколеба, но после се наведе с охота, като обгърна тялото ѝ с ръце и зарови лице в косата ѝ. Хекс го притисна в обятията си, давайки му от силата си и дарявайки го с утеха. Докато стояха плътно прегърнати, тя погледна над рамото му към малките тъмни глави върху възглавниците в стаята.

В тишината почувства как миналото и настоящето се смесват, но това не беше нищо повече от илюзорна представа. Нямахте как да успокои изгубеното момче, което е бил тогава. Но поне можеше да го направи с порасналия мъж.

Притискаше го силно в обятията си и за един кратък миг си представи, че никога няма да го пусне.

Седнал в спалнята си в имението Ратбун, Грегуин би трябвало да се чувства по-добре, отколкото се чувстваше в действителност. Благодарение на няколкото емоционални кадъра, показващи портрета във всекидневната, съчетани с общ план на притихналото имение по здрач, ръководството в Ел Ей бе силно впечатлено от предварителния материал и им разреши да започнат истинските снимки. Нещата с иконома също се бяха подредили добре. Беше подписал официален документ, с който им даваше пълен достъп до всичко. Операторът Стан можеше буквално да завре обектива си във всяко къоше на проклетата къща.

Но Грег не чувстваше вкуса на победата. Не, шестото чувство му подсказваше, че се случва нещо нередно, а освен това го измъчваше пулсиращо главоболие, започващо от основата на черепа и завършващо във фронталния му лоб. Проблемът беше свързан с онази скрита камера, която бяха поставили в коридора.

Заснетото от нея нямаше рационално обяснение. Каква ирония, че изведнъж „ловецът на духове“ получава главоболие, когато се сблъска с фигура, изпаряваща се във въздуха. Човек би си помислил, че ще се радва, задето поне веднъж няма да се налага да кара оператора си да фалшифицира заснетия материал.

Колкото до Стан, той никак не бе впечатлен. О, беше убеден, че видяното е дух, но това не го притесняваше ни най-малко. Но пък и той беше човек, който, ако се озовеше вързан на железопътни релси, би си казал: „Идеално, имам време да подремна, преди да бъда размазан“.

Да пушиш трева си имаше своите предимства.

Часовникът на долния етаж удари десет и Грег остави лаптопа си и стана. По дяволите, щеше да се чувства по-добре, ако не беше видял дългокосата фигура да обикаля по коридора предишната нощ, ако не беше видял мръсника с неговите трикове „Има ме, няма ме“. Холи се обади от леглото зад гърба му:

— Великденското зайче ли се надяваш да видиш там отвън?

Той ѝ хвърли поглед и си помисли, че изглеждаше прекрасно, облегната на възглавниците, с нос, забит в някаква книга. Когато я беше извадила от багажа си, той с изненада установи, че е на Дорис Кърнс Гудуин и е свързана със семействата на Фицджералд и Кенеди. По-скоро си я беше представял да чете биографията на Тори Спелинг^[1].

— Да, нямам търпение да зърна пухкавата му опашка — промърмори той. — Всъщност ще сляза долу и ще се опитам да му задигна кошницата.

— Само не ми носи желирани бонбони. Шарени яйца, шоколадови зайчета, онази изкуствена трева... става. Желираните бонбони ме отвращават.

— Ще повикам Стан да стои при теб. Става ли?

Холи вдигна очи от книгата си.

— Не ми е нужна бавачка. Особено такава, която вероятно ще пуши трева в банята.

— Не искам да те оставям сама.

— Не съм сама. — Тя кимна към камерата в ъгъла на спалнята. — Просто я включи.

Грег се облегна на рамката на прозореца. Начинът, по който косата ѝ улавяше светлината, беше наистина прекрасен. Цветът, разбира се, без съмнение беше заслуга на опитен фризьор... Но беше идеален нюанс на русото, който подходеше на кожата ѝ.

— Никак не си уплашена, нали? — попита той и се почуди кога точно си бяха

разменили ролите в цялата тази история.

— Заради снощи ли? — Тя се усмихна. — Не. Мисля, че Стан ни играе номера, за да ни отмъсти, че го разкарвахме между стаите. Знаеш как мрази да си мести багажа. А и това ме върна обратно в леглото ти, нали така? Не че ти се възползва от това.

Той взе якето си и се приближи към нея. Хвана брадичката ѝ и я погледна в очите.

— Все още ли ме желаеш?

— Винаги съм те желала. — Гласът на Холи стана по-тих. — Аз съм прокълнатата.

— Прокълнатата ли?

— Хайде, Грег. — Когато той я погледна неразбиращо, тя скръсти ръце. — Ти си лош избор. Женен си за работата си и би продал душата си, за да се издигнеш. Използваш всичко и всички около себе си като разменна монета. А когато вече не са ти от полза, дори не помниш имената им.

Боже... Беше по-умна, отколкото си беше мислил.

— Тогава защо искаш да имаш нещо общо с мен?

— Понякога... наистина не знам. — Очите ѝ се насочиха обратно към книгата, но не започна да чете. Просто се втренчи в страницата. — Предполагам, че когато те срещнах, бях прекалено наивна и ти ми даде шанс, когато никой друг не беше склонен да го направи. Ти ме научи на много неща. И онова първоначално привличане все още не е отряло.

— Казваш го, все едно е нещо лошо.

— Може и така да е. Надявах се да го надживея... Но после ти проявяваш изключителна загриженост към мен и всичко се връща с нова сила.

Той се загледа в нея, преценявайки идеалните черти на лицето ѝ, гладката кожа и невероятното ѝ тяло. Почувствал се озадачен и объркан, като че ѝ дължеше извинение, той отиде до камерата, поставена върху триножника, и я включи.

— У теб ли е мобилният ти телефон?

Тя бръкна в джоба на халата си и извади своето блекбери.

— Ето го.

— Обади ми се, ако се случи нещо странно.

Холи се намръщи.

— Добре ли си?

— Защо питаш?

Тя вдигна рамене.

— Просто никога не съм те виждал толкова...

— Загрижен? Да, в тази къща има нещо.

— Канех се да кажа... отдаден. Имам чувството, сякаш за първи път наистина ме забелязваш.

— Винаги съм те забелязвал.

— Не и по този начин.

Грег отиде до вратата и спря.

— Може ли да ти задам един странен въпрос? Боядисваш ли си... косата?

Холи вдигна ръка към русите си кичури.

— Не, никога не съм го правила.

— Естествено руса ли си?

— Би трябвало да го знаеш. — Тя повдигна вежда, а той се изчерви.

— Е, жените сигурно се изрусяват и там долу...

— Аз не го правя.

Грег се намръщи и се зачуди кой ли управлява съзнанието му. В главата му се въртяха какви ли не откачени мисли, като че главното командване беше превзето. Помаха ѝ леко, излезе в коридора и се озърна в двете посоки. Не се чуваха стъпки. Нито проскърцване. Никой не се разхождаше с чаршаф на главата, правейки се на привидение. Облече якето си и се запъти към стълбите, а ехото от собствените му стъпки го дразнеше. Хвърли поглед зад гърба си. Нищо, освен празен коридор. Когато се озова на долния етаж, погледна към лампите, които бяха оставени включени. Една в библиотеката. Една в преддверието. Една във всекидневната. Зави зад тъгъла и се спря, за да огледа портрета на Ратбун. По някаква причина той вече не му се виждаше така романтичен и впечатляващ.

По някаква причина, друг път. Щеше му се никога да не беше показвал портрета на Холи. Вероятно тогава не би повлиял на подсъзнанието ѝ до такава степен, че да започне да си фантазира как мъжът от картината е отишъл при нея, за да правят секс. Какво изражение на лицето само имаше, докато разказваше за съня си. Не заради страха си, а заради частта със секса, зашеметяващия секс.

Някога изглеждаше ли бе така след секс с него? А той някога беше ли се спирал, за да се замисли дали я е задоволил по такъв начин? Дали изобщо я е задоволил?

Отвори входната врата и пристъпи навън, като че тръгваше на мисия, но в действителност нямаше конкретна цел. Е, като изключим желанието му да избяга от компютъра си и онези образи... И от онази тиха стая с жената в нея, която може би струваше повече, отколкото някога беше предполагал.

Боже... Колко чист беше въздухът отвън!

Той се отдалечи от къщата и след като беше извървял около стотина метра по тревата, спря и погледна назад. Видя светлината, идваща от неговата стая на втория етаж и си представи как Холи се е сгушила удобно във възглавниците с книга в дългите си слаби ръце. Продължи да върви, като се насочи към групата дървета и потока. Зачуди се дали призраците имаха души. Или може би самите те бяха души? Дали телевизионните продуценти имаха души?

Той бавно обиколи имота, като се спря, за да подръпне испанския мъх, да погали кората на дъбовете и да вдъхне аромата на пръстта и мъглата. Връщаше се към къщата, когато на третия етаж светна лампа... И нечия висока и мрачна фигура мина покрай един от прозорците. Грег закрачи бързо. После се затича. Влетя през входната врата и се заизкачва тежко по стълбите. Не го беше грижа за предупреждението да не ходят на третия етаж. Беше му все тая дали ще събуди другите гости. Когато стигна на втория етаж, му просветна, че не знаеше коя врата води към тавана. Забърза по коридора и реши, че номерата на вратите бяха повече от очевидно доказателство, че това са стаи за гости.

После мина покрай надписи „Склад“ и „Чистачка“.

Благодаря ти, боже, най-сетне намери търсеното от него: „Изход“. Отвори вратата, втурна се към задното стълбище и започна да прескача по две стъпала наведнъж. Когато стигна горе, откри заключена врата, под която се процеждаше светлина.

Почука силно. Не последва никакъв отговор.

— Кой е там? — извика той и дръпна топката на вратата. — Хей?

— Господине! Какво правите там горе?

Грег се обърна и видя иконома, който стоеше в подножието на стълбите... и въпреки късния час беше облечен в смокинга си. Може би не спеше в легло, а висеше на закачалка в

гардероба, за да не измачка дрехите си.

— Кой е вътре? — настоя Грег и посочи с палец през рамо.

— Съжалявам, господине, но третият етаж е частна собственост.

— Защо?

— Не мисля, че това ви засяга. А сега, ако не възразявате, ще ви помоля да се върнете в стаята си.

Грег отвори уста, за да възрази, но после я затвори, без да обели и дума. Имаше по-добър начин да се справи с положението.

— Е, добре.

Демонстративно бавно слезе по стълбите и докато минаваше покрай иконома, го закачи с тялото си. После отиде до стаята си и се вмъкна вътре като послушен гост.

— Как мина разходката ти? — попита Холи, докато се прозяваше.

— Нещо случи ли се, докато ме нямаше?

Като например някой призрак да е бил тук, за да те оправи?

— Не. Е, освен че някой тичаше по коридора. Кой ли е бил?

— Нямам представа — промърмори Грег и отиде да спре камерата. — Нямам абсолютно никаква представа...

---

[1] Американска актриса и тв звезда, чиято автобиография се превръща в бестселър след излизането ѝ през 2009 г. — Бел.ред. ↑

Джон прие форма до улична лампа, която съвсем скоро щеше да предаде богу дух. Светлата окръжност под подобната ѝ на жираф шия озаряваше фасадата на жилищна сграда, която би изглеждала далеч по-добре при пълен мрак. Тухлите и хоросанът нямаха червен и бял цвят, а кафяв и още по-кафяв. Изпочупените стъкла на прозорците бяха запушени с тиксо и стари одеяла. Дори полегатото стълбище, водещо към преддверието, беше осеяно с пукнатини и дупки, като че някой го беше обработвал с бургия. Сградата бе съвсем същата като през последната нощ, която бе прекарал тук, с една-единствена разлика: жълтата ограничителна лента, прикрепена към входната врата.

Най-сетне! Отдавна ѝ беше време да я съборят.

Хекс се появи от сенките и се присъедини към него, а той се постара да изглежда спокоен... Но знаеше, че не се справя. Голямото пътешествие из дебрите на скапаното му минало беше по-трудно за преживяване, отколкото беше очаквал и наподобяваше на влакче в увеселителен парк. Веднъж щом се качиш и потегли, няма бутон, с който да го спреш. Кой да предположи, че историята на съществуването му трябваше да върви с предупреждение за бременни жени и епилептици.

Да, беше невъзможно да се откаже по средата. Тя щеше да се разочарова, ако не стигнеше до края. Очевидно беше наясно с всичко, което той изпитваше... и ако се предадеше, щеше да почувства и провала му.

— После си попаднал тук? — прошепна тя.

Джон кимна и я поведе покрай главната фасада на сградата, завиха зад ъгъла и се озоваха на алеята отзад. Докато се приближаваха към аварийния изход, се почуди дали ключалката все още е счупена... Освободи резето с минимални усилия и двамата влязоха вътре. Мокетът в коридора наподобяваше пръстения под на някоя колиба, отгъпан до крайност и покрит с отдавна попили във влакната му засъхнали петна. Целият коридор беше осеян с празни бутилки от алкохол, опаковки от вафли и угарки от цигари. Вонята, която се носеше във въздуха, като че идваше изпод мишниците на бездомник. Цели кофи с ароматизатор не биха могли да променят, макар и малко този ад за обонянието.

Докато Куин се промъкваше през аварийния изход, Джон зави наляво към стълбището и започна да се изкачва по него, от което му се прииска да закрепчи. Докато вървяха, плъхове пробягваха с цвърчене пред тях, а миризмата ставаше все по-наситена и по-остра, сякаш на горните етажи нещо се разлагаше.

Когато стигнаха до втория етаж, той ги поведе по коридора и спря пред стена, върху която имаше голямо петно. Мили боже... Петното от вино все още си стоеше... Но защо беше изненадан? Кой да го почисти?

Отмина още една врата и се насочи към онова, което някога бе представлявало едностайното му жилище. Джон бутна вратата и влезе вътре...

Боже! Всичко беше, както го бе оставил.

След него никой не беше живял тук, което вероятно бе логично. Хората постепенно бяха започнали да напускат сградата още по негово време... Е, поне онези, които можеха да си позволят по-добро жилище, се бяха изнесли. Бяха останали само наркоманите. А свободните апартаменти бяха заети от бездомници, промъкнали се като хлебарки през счупените прозорци и разбитите врати на партерния етаж. Кулминацията в демографския отлив беше настъпила с поставянето на ограничителната лента на вратата. Сградата

официално бе обявена за необитаема. И туморът на мизерията беше обхванал всичко. Докато стоеше загледан в списанието за бодибилдинг, което бе оставил на леглото до прозореца, сякаш бе сграбчен и пренесен назад във времето, макар ботушите му да бяха здраво стъпили в настоящето.

Естествено, когато отвори вратата на неработещия хладилник... вътре все още стояха кутиите протеинов шейк с аромат на ванилия, които дори и гладните бездомници не бяха докоснали.

Хекс се разходи наоколо и после спря пред прозореца, през който той се беше взирал навън в продължение на толкова много нощи.

— Искал си да бъдеш различен от онова, което си бил.

Той кимна.

— На колко години беше, когато те откриха? — Той ѝ показа с пръсти и очите ѝ се разшириха. — На двайсет и две?! И не си имал представа, че си...

Джон поклати глава и отиде до списанието. Докато прелистваше страниците, осъзна, че се беше превърнал именно в онова, което бе желал: в огромен и зъл гадняр. Кой да предположи? Някога беше представлявал просто един мършав претранс, зависещ от милостта на всичко и всички... Хвърли списанието обратно на леглото и сложи край на мислите си. Беше склонен да ѝ покаже почти всичко. Но не и онази част. Никога... Онази част от миналото му...

Нямаше да ходят до първата сграда, в която беше живял сам и тя нямаше да научи защо я беше напуснал, за да се настани на този адрес.

— Кой те въведе в нашия свят?

— *Тормент* — произнесе той с устни.

— На колко години беше, когато напусна сиропиталището? — Той ѝ показа с пръсти. — Шестнайсет? И си дошъл направо тук? Директно от дома?

Джон кимна и отиде до шкафа над мивката. Отвори едната вратичка и откри единственото, което бе оставил там. Своето име. И дата.

Отстъпи встрани, за да позволи на Хекс да прочете написаното. Помнеше как го беше надраскал набързо. Тор го беше чакал на улицата, а той бе изтичал до горе, за да си вземе колелото. Беше го написал като декларация за... И той не знаеше за какво.

— Нямам си никого — промърмори тя, докато гледаше към вътрешността на шкафа. — И аз бях така. Майка ми е умряла при раждането ми и бях отгледана от чудесно семейство... с което знаех, че нямам абсолютно нищо общо. Напуснах ги на ранна възраст и никога не се върнах, защото мястото ми не беше там... и нещо ми подсказваше, че за тях беше по-добре да си тръгна. Нямах представа, че съм наполовина *симпат* и в света не ме очакваше нищо... Но трябваше да тръгна. За щастие срещнах Ривендж и той ми разясни каква съм. — Тя хвърли поглед през рамо. — Колко често се случва в живота почти да пропуснеш шанса си? Не е ли смайващо? Ако Тор не те беше открил...

Преобразяването му щеше да настъпи и той щеше да умре по средата му, защото нямаше да получи нужната му кръв, за да оцелее. По някаква причина не желаше да мисли за това. Или пък за факта, че в миналото и двамата с Хекс са били еднакво самотни и объркани.

— *Хайде* — произнесе с устни. — *Да вървим към следващата стирка.*

Леш шофираше към фермерската къща по черен път сред царевичните полета. Свръхестественото му прикритие беше на мястото си, така че Омега и новото му момче за всичко да не могат да го открият. Освен това носеше бейзболна шапка, шлифер с вдигната яка и ръкавици. Чувстваше се като Невидимия човек.

По дяволите, искаше му се наистина да бе невидим. Не можеше да понася образа си в огледалото и след като беше изчакал час-два, за да види какви други части от него ще окапят, докато се превръща в жив мъртвец, не беше напълно сигурен дали да изпитва облекчение, че няма промяна в състоянието му.

Засега се беше разпаднал само донякъде. Мускулите му все още висяха по костите.

Паркира мерцедеса в борова горичка на около четиристотин метра от целта си и слезе от колата. Тъй като беше използвал всичките си сили, за да поддържа прикритието си, не можеше да се дематериализира. Така че му се наложи да върви до съборетината и се подразни, задето му се налага да полага толкова усилия само за да движи тялото си. Но когато стигна до облицованата с дъски къща, почувства прилив на енергия. На алеята бяха паркирани три таратайки... И той разпозна всичките до една. Бяха собственост на Обществото на лесърите. Къщата беше претъпкана. Вътре имаше поне двайсетина души, които си устройваха купон. През прозорците можеше да види буренцата с бира и бутилките, а кучите синове пушеха и смъркаха бог знае какво. Къде ли беше малкото копеле?

О... Точно навреме. Появи се четвърта кола, нямаща нищо общо с другите три. Блестящата ѝ боя сигурно струваше повече от тунингования двигател под капака, а с това неоновото осветление под бронята приличаше на НЛЮ, готвещо се да кацне. Хлапакът изскочи иззад волана и изглеждаше също така лъскав като автомобила си. Беше си купил чисто нови джинси и скъпо кожено яке и запали цигарата си със златна запалка.

Е, това щеше да е тестът.

Ако влезеше вътре, за да се присъедини към купона, значи Леш се беше заблудил относно хитростта му... И Омега не се беше сдобил с нищо повече от добър партньор за чукане. Но ако Леш беше прав и малкият мерзавец беше нещо повече от това, партито щеше да стане наистина интересно.

Леш придърпа реверите си още по-плътно върху висящата плът, която сега представляваше шията му, и се постара да не обръща внимание на това колко е лепкав. Някога той бе на мястото на това хлапе. Беше си въобразявал, че е нещо специално и че блясъкът ще го съпътства вечно. Но както и да е. Щом Омега беше склонен да изрита собствената си плът и кръв, този нещастник, представлявал някога човешко същество, също не би оцелял дълго.

Когато един от наливащите се вътре се втренчи право в Леш, той си помисли, че си играе с огъня, приближавайки се толкова много до къщата, но всъщност не го беше грижа. Нямахте какво да губи и в никакъв случай не мечтаеше да прекара остатъка от дните си във вид на дишащо парче месо.

Да бъде грозен, слаб и лепкав не му допаднаше.

Зъбите му затракаха от студения вятър и той си помисли за Хекс, а спомените го стоплиха. Направо не можеше да повярва, че се е разделил с нея едва преди няколко дни. Струваше му се, че са изминали векове, откакто последния път я бе чувствал под себе си. Откриването на първата рана над китката му беше началото на края... Само че тогава не го знаеше.

Беше решил, че е просто драскотина.

Да бе!

Вдигна ръка, за да прокара пръсти през косата си, но те срещнаха козирката на бейзболната шапка и той си припомни, че вече нямаше какво да приглажда назад. Беше му останал само гол череп.

Ако имаше повече сили, би започнал да протестира и да беснее срещу несправедливата си и жестока съдба. Животът не би трябвало да е такъв. Не беше редно той да е онзи, който стои отвън и наблюдава. Винаги е бил центърът, водачът, избраният.

По някаква глупава причина се замисли за Джон Матю. Когато нещастникът беше записан в тренировъчната програма за бойци, представляваше просто един претранс, с име на брат и с белег във формата на звезда на гърдите си. Идеалната мишена за тормоз и Леш добре си беше поиграл с него.

По онова време изобщо не можеше да си представи какво е да си аутсайдер. Как това те кара да се чувстваш безполезен боклук. Как наблюдаваш околните и би дал всичко, за да си един от тях. Добре, че не е бил наясно. Иначе щеше да се замисли дали да се занася така с онзи загубеняк.

И ето го сега, облегнал се на грапавата студена кора на дъба, гледаше през прозорците на къщата как някакво друго златно момче живее неговия живот. Почувства, че е време за промяна в плановете му. Дори това да беше последното нещо, което ще стори, щеше да се погрижи копелето да получи подобаващ край.

Беше по-важно дори от Хекс.

Не го мотивираше толкова фактът, че мръсникът бе посмял да го сложи в списъка за отстраняване, а желанието да изпрати послание на баща си. В крайна сметка той беше гниеща ябълка, която не бе паднала далече от дървото.

А идеята за отмъщение беше сладка, много сладка.

— Това е някогашния дом на Бела — рече Хекс, когато прие форма на една поляна до Джон.

Той кимна, а тя огледа заобикалящата ги пасторална картина. Бялата къща с веранда и червени комини изглеждаше свършена на лунната светлина и беше жалко, че бе останала необитаема, а единственият признак на живот идваше от външното аварийно осветление.

На чакълената алея пред една съседна сграда бе паркиран форд „Фокус“, чиито прозорци пламтяха от отразената светлина, което правеше чувството за пустота още по-натрапчиво.

— Бела те е открила първа?

Джон направи знак с ръка в смисъл „почти“ и посочи към друга къща в съседство. Започна да жестикулира, но после се спря, видимо вбесен от бариерата в комуникацията им.

— Някой в онази къща... Познавал си ги и те са те свързали с Бела?

Той кимна и бръкна в джоба на якето си, откъдето извади ръчно изработена гривна. Хекс я взе от ръката му и видя, че от вътрешната страна на гривната бяха гравирани символи на Древния език.

— Терър. — Когато той докосна гърдите си, тя попита: — Това е името ти? Но откъде си знаел?

Джон докосна главата си и вдигна рамене.

— Появило се е от само себе си в ума ти.

Тя се загледа към по-малката къща. Отзад имаше басейн и тя чувстваше, че там спомените му ставаха по-ярки, защото всеки път, когато погледът му пробягваше по терасата, емоционалната му решетка се възпламеняваше, превръщаше се в електрическо табло с безброй лампички.

Първо е дошъл тук, за да защити някого. Но не Бела е била причината.

Мери, помисли си тя. Жената на Рейдж, Мери. Но как са се срещнали? Странно... Всичко, което виждаше, беше бяла стена. Не можеше да проникне в тази част на съзнанието му.

— Бела се е свързала с Братството и Тормент е дошъл за теб.

Когато Джон отново кимна, тя му върна гривната и той докосна символите с пръсти. Хекс се изненада колко относителна величина е времето. Беше минал само час, откакто бяха напуснали имението, но тя имаше чувството, че са прекарали заедно цяла година. Боже, той й беше дал много повече, отколкото изобщо беше очаквала... И сега отлично разбираше защо беше проявил такова разбиране, когато тя си беше изпуснала нервите в операционната. Беше изстрадал много, и през ранните си години не толкова бе живял, колкото е бил влачен през живота.

Но основният въпрос беше как се бе изгубил в света на хората? Къде бяха родителите му? Кралят бе негов *урд* в годините му на претранс... Така се казваше в онези документи, които беше видяла при първата им среща в „Зироу Сам“. Беше предположила, че майка му е умряла и посещението на автогарата не опровергаваше това... Но в историята имаше празнини. Някои от които Джон умишлено не бе запълнил, а други просто не беше способен да запълни.

Хекс се намръщи, чувствайки, че баща му до голяма степен му е близък, въпреки че явно не го е познавал.

— Ще ме заведеш на едно последно място, нали? — попита тя.

Джон хвърли прощален поглед наоколо и после изчезна, а тя успя да го последва, благодарение на неговата кръв, която течеше във вените ѝ. Когато отново прие форма пред впечатляваща модерна къща, тъгата го погълна до такава степен, че емоционалната му решетка започна да се руши. С усилие на волята обаче, той успя да спре разпадането навреме, преди да е стигнало до етап, от който няма връщане. Веднъж сринеш ли се, с теб е свършено. Ставаш подвластен на демоните си.

А това я накара да се замисли за Мърдър. Тя си спомняше много ясно как точно беше изглеждала емоционалната му решетка в деня, когато научи истината за нея. Здравите греди, които изграждаха основите на психическото му здраве, се бяха срутили. И единствено тя не беше изненадана, когато той загуби разсъдък си и ги напусна.

Джон ѝ кимна, приближи се до главния вход и пъкна ключ в ключалката. Въздухът вътре беше спарен и миришеше на прах, което означаваше, че и тук отдавна не живееше никой. Но в къщата нищо не гниеше, за разлика от някогашния дом на Джон.

Той светна лампите във фойето и тя почти ахна. На стената вляво от вратата имаше свитък, указващ на Древния език, че това е домът на Тормент и неговата *шелан* Уелесандра. А това обясняваше защо Джон изпитваше такава болка от присъствието си тук.

Хелрент на Уелесандра не беше единственият, участвал в спасяването на младия претранс. Тази жена също беше означавала страшно много за Джон.

Той тръгна по коридора и запали още лампи, а емоциите му представляваха комбинация от горчиво-сладка обич и изпепеляваща болка. Когато стигнаха до впечатляващата кухня, Хекс се приближи до масата в средата. *Той е седял тук*, помисли си тя, опирайки ръце на облегалката на един от столовете... През първата си вечер в тази къща той е седял тук.

— Мексиканска храна — промърмори тя. — Толкова си се боял да не ги обидиш. Но после Уелесандра...

Подобно на копой, надушил прясна следа, Хекс проследи онова, което успяваше да долови от спомените му.

— Уелесандра ти е сервирала ориз с джинджифил. И... десерт. За първи път си се почувствал заситен, а стомахът не те е болял... И си бил така благодарен, че не си знаел как да го покажеш.

Когато погледна към стоящия в другия край на кухнята Джон, лицето му беше бледо, а очите му блестяха прекалено силно и тя знаеше, че се беше върнал в дребното си телце, седнал на масата, свит... смаян до крайност от първия мил жест, който някой беше направил за него от толкова много време.

Стъпките в коридора я накараха да вдигне глава и тя осъзна, че Куин все още беше с тях. Мотаеше се наоколо, а лошото му настроение го следваше като видима сянка.

Е, нямаше нужда да остава още дълго. Това беше краят на пътуването им, последната глава в историята на Джон, с която тя вече беше наясно. И за съжаление това означаваше, че трябваше да се връщат в имението... Където Джон без съмнение щеше да се опита да я накара да яде, а после да се храни от него.

Но тя не искаше да се връща там. Още не. Мислено беше взела решение да си почине и тази нощ, така че това бяха последните ѝ часове, преди да се отправи на отмъстителната си мисия... и да разруши крехката връзка между себе си и Джон, както и пълното разбиране, което сега проявяваха един към друг. Защото тя нямаше намерение да се самозаблуждава.

Тъжната истина беше, че колкото и силна да бе връзката помежду им, тя все пак беше изключително крехка и със сигурност щеше да се скъса, когато на преден план отново дойдеше настоящето вместо миналото.

— Куин, ще ни извиниш ли за малко?

Разноцветните очи на мъжа се насочиха към Джон и двамата си размениха няколко жеста.

— Майната ти — тросна се Куин, преди да се завърти на токовете си и да се запъти към изхода.

След като трясъкът от блъснатата врата заглъхна, Хекс хвърли поглед към Джон.

— Къде спеше?

Той посочи към коридора и тя тръгна с него, като подминаха много стаи с модерно обзавеждане и антични произведения на изкуството. Комбинацията между двете придаваше на къщата вид на обитаем музей на изкуствата и Хекс с любопитство разгледа наоколо, като надничаше през отворените врати на различни салони и спални. Стаята на Джон се намираще чак в другия край на къщата и когато тя влезе в нея, само можеше да предполага за изживяния от него шок. От пълна мизерия до такова великолепие. За разлика от мърлявия му апартамент стените тук имаха тъмносин цвят, мебелите блестяха, банята беше облицована с мрамор, а подът беше покрит с дебел килим с дълъг косъм. Освен всичко друго една плъзгаща се врата извеждаше на самостоятелна тераса. Джон се приближи до гардероба и отвори вратата, а тя надникна над масивната му тежка ръка към малките дрехи, висящи на дървени закачалки. Докато се взираше в тениските, пуловерите и панталоните, раменете му бяха напрегнати, а едната му длан беше свита в юмрук. Съжаляваше за нещо, сторено от него или за някаква своя реакция и това нямаше нищо общо с нея...

Тор. Беше свързано с Тор. Съжаляваше за отношенията им в последно време.

— Разговаряй с него — предложи тя тихо. — Обясни му какво се случва. И двамата ще се почувствате по-добре.

Джон кимна и тя можеше да долови как решителността му се засили.

Хекс не беше съвсем сигурна как точно се случи... Е, механизмът беше съвсем прост, но все пак се изненада от факта, че отново го прегръща. Беше се прилепила към гърба му и бе обвила ръце около кръста му. Положи лице между плещите му и се зарадва, когато неговите ръце се озоваха върху нейните...

Той умееше да общува по толкова много различни начини. И понякога допирът беше по-добро изразно средство от думите. В тишината тя го придърпа към леглото и двамата седнаха. Взря се в него мълчаливо и той произнесе с устни:

— *Какво?*

— Наистина ли искаш да ти кажа? — Когато той кимна, тя го погледна право в очите. — Знам, че пропусна нещо. Чувствам го. Има промеждутък между сиропиталището и апартамента ти, който ми показва.

По лицето му не трепна нито един мускул и той дори не мигна. Но не беше нужно да й казва каквото и да било. Тя знаеше каквото трябваше да знае за него.

— Всичко е наред. Няма да питам. Нито ще те притискам.

Никога нямаше да забрави леката руменина, заляла лицето му... И мисълта, че скоро ще го напусне, беше онова, което я накара да докосне устните му с върховете на пръстите си.

Когато той трепна изненадано, тя съсредоточи погледа си върху устата му.

— Искам да ти дам нещо от себе си — каза тихо. — Не за да ти се отплатя, а защото искам да го направя.

Би било чудесно да можеше да го отведе на своите места и да му покаже своя живот, но колкото повече знаеше за миналото ѝ, толкова по-трудно щеше да понесе самоубийствената ѝ мисия. Каквото и да изпитваше към Джон, тя щеше да преследва мъчителя си и не се заблуждаваше какви бяха шансовете ѝ за оцеляване.

Леш си имаше своите трикове.

Ужасяващи трикове, с които причиняваше ужасяващи неща.

Спомените за онова гадно копеле изплуваха в съзнанието ѝ, отвратителни спомени, които я накараха да потрепери. Грозни картини, които въпреки всичко я тласкаха към нещо, за което може и да не беше напълно готова. Но не можеше да умре и Леш да бъде последния мъж в живота ѝ.

Не и когато единствената любов на живота ѝ седеше до нея.

— Искам да спя с теб — произнесе дрезгаво.

Шокираният поглед на Джон обходи лицето ѝ, сякаш в търсене на признаци, че не я е разбрал правилно. И после гореща буйна страст помете абсолютно всичките му емоции, без да оставя нищо друго след себе си освен импулса на един чистокръвен вампир да се слее с любимата си. В интерес на истината тя трябваше да признае, че Джон положи всички усилия да потисне този повик и да запази поне донякъде благоразумието си. Но тя сложи край на битката между чувствата и разума му, като притисна устните му със своите.

О... боже, устните му бяха така меки.

Въпреки че можеше да почувства бушуващата му кръв, той продължаваше да се владее. Дори когато плъзна език в устата му. Но неговият самоконтрол правеше нещата по-лесни за нея, тъй като съзнанието ѝ не спираше да препуска между онова, което правеше в момента... и онова, което ѝ бяха причинили само преди дни.

За да успее да се фокусира по-добре върху настоящето, тя докосна гърдите му и плъзна ръце по мускулите над сърцето му. Побутна го леко назад на леглото и вдъхна аромата му, а онова, което подуши, беше желанието му да се обвърже с нея. Типичният наситен мирис на подправки беше пълната противоположност на отвратителната воня на *лесърите*.

И това ѝ помогна да разграничи сегашното преживяване от случилото се неотдавна. Целувката започна колебливо, но не остана дълго такава. Джон се помести още по-близо до нея и с тежестта на мускулестото си тяло я притисна назад към леглото. В същото време я обгърна с ръце и я притегли още по-плътно към себе си. Като движенията му бяха внимателни и бавни, също като нейните.

И всичко беше наред, докато ръката му не се насочи към гърдите ѝ. Допирът я зашемети, сграбчи я и я измъкна от тази стая и това легло, далеч от Джон и случващото се с него, за да я запрати обратно в ада.

Борейки се със съзнанието си, тя се опита да остане свързана с настоящето, с Джон. Но когато палецът му потърка зърното ѝ, трябваше да наложи на тялото си да остане да лежи спокойно. Леш бе изпитвал огромно удоволствие да я държи здраво вързана и да отлага неизбежното, като през това време я опипва и драска. Защото колкото и да се наслаждаваше на оргазмите си, му доставяше още по-голямо удоволствие да я измъчва с продължителна любовна игра. Много хитър ход от негова страна. Разбира се, че би предпочела да приключат с всичко възможно най-бързо.

Джон притисна ерекцията си към ханша ѝ.

Бум!

Самоконтролът ѝ се пукна като балон. С едно рязко движение тя се отдръпна от Джон, като сложи край на близостта им и така разруши страстния момент. Когато скочи от леглото, тя почувства ужаса на Джон, но беше прекалено заета да се бори със собствените си страхове, за да му обясни реакцията си. Закрачи наоколо в отчаян опит да запази връзка с действителността и започна да диша дълбоко не от страст, а заради нарастващата паника.

Е, не беше ли това истински кошмар?

Проклетият Леш... Щеше да го унищожи заради това. Не заради своите терзания, а заради положението, в което поставяше Джон.

— Съжалявам — въздъхна тя. — Не трябваше да започвам нещо, което не мога да довърша. Наистина съжалявам.

Когато почувства, че вече е в състояние да го направи, тя спря пред скрина и погледна във висящото на стената огледало. Джон се беше изправил от леглото и стоеше пред плъзгащата се стъклена врата с ръце, скръстени пред гърдите. Докато се взираше навън в нощта, челюстта му беше здраво стисната.

— Джон... не е заради теб. Кълна се.

Той поклати глава, без да поглежда към нея.

Хекс прокара ръце през лицето си, а тишината и напрежението между им подсилиха желанието ѝ да избяга. Просто не можеше да се справи с тази ситуация, с чувствата си и с онова, което беше причинила на Джон, а също и с всичко сторено ѝ от Леш. Очите ѝ се насочиха към вратата и тялото ѝ се напрегна, готово да се насочи към изхода. Кое то беше нещо отработено. През целия си живот беше разчитала на способността си да се изпарява, без да оставя след себе си нито обяснения, нито никакви следи.

Това ѝ беше служило добре в работата ѝ като убиец.

— Джон...

Той извърна глава, а когато срещна отражението на погледа му в стъклото, в него се четеше съжаление.

Чакаше я да заговори. Тя смяташе да му каже, че е по-добре да си тръгне. Искеше да му предложи някакво приемливо извинение и после да се дематериализира далече от тази стая... Далече от живота му. Но всичко, което успя да направи, беше да произнесе името му.

Той се обърна с лице към нея и произнесе с устни:

— *Съжалявам. Върви. Всичко е наред. Върви.*

Тя обаче, не можеше да помръдне. И после устата ѝ се отвори леко. Когато осъзна какво се канеше да каже, не можеше да повярва, че би могла да изрече думите. Откровението противоречеше на всичко, което знаеше за самата себе си.

За бога, наистина ли щеше да го направи?

— Джон... Аз... Аз бях...

Тя отмести погледа си от неговия и се загледа в собственото си отражение.

Хълтналите ѝ страни и сивкавата бледност далеч не бяха резултат само от недоспиване и недохранване. Във внезапен пристъп на гняв тя буквално изстреля думите:

— Леш не е импотентен. Ясно ли е? Не е... импотентен...

Температурата в стаята спадна рязко до такава степен, че дъхът ѝ започна да излиза на обличета.

И онова, което видя в огледалото, я накара да се обърне и да отстъпи назад от Джон.

Сините му очи искряха с ужасяващ блясък, а горната му устна се беше отдръпнала, за да разкрие кучешките му зъби, които бяха така удължени и заострени, че наподобяваха кинжали.

Всички предмети в стаята започнаха да вибрират, лампите върху нощните шкафчета, дрехите на закачалките, огледалото на стената. Потракването прерасна в глух тътен и на нея ѝ се наложи да се задържи за бюрото, за да не се озове на пода.

Сякаш въздухът беше жив. Наелектризиран. Опасен.

И Джон беше в центъра на бушуващата енергия, юмруците му бяха така здраво стиснати, че мускулите на ръцете му трепереха, а краката му бяха заели бойна поза.

Джон отвори уста и отчетна глава рязко назад... И нададе боен вик... Толкова интензивен, че тя трябваше да запуши ушите си. Толкова силен, че тя почувства ударната вълна върху лицето си.

За миг си помисли, че той е намерил гласа си... но не гласовите му струни бяха източникът на звука.

Стъклото на вратата зад него се беше пръснало и се беше разпиляло на хиляди парченца, които се сипеха наоколо, улавяйки светлината, подобно на дъждовни капки...

Или на сълзи.

Блей нямаше представа какво му беше подал току-що Сакстън. Е, ясно, че беше пура, при това скъпа, но не беше разбрал каква е марката.

— Мисля, че ще ти хареса — заяви вампирът, облегна се назад в коженото кресло и запали собствената си пура. — Приятни са за пушене. Силни, но наистина приятни.

Блей извади запалката си „Монблан“ и се наведе напред, за да запали пурата си. Докато вдишваше, усещаше, че Сакстън го наблюдава съсредоточено.

Отново.

Все още не можеше да свикне с вниманието му и остави погледа си да се рее из заведението. Куполовиден тъмнозелен таван, лъскави черни стени, тъмночервени кожени кресла и канапета. Много на брой мъже от човешката раса с пепелници до себе си.

Накратко: нямаше нищо, което да отклони вниманието му от очите на Сакстън, от гласа му или от парфюма му.

— Каж ми — заговори Сакстън, като изпусна от устните си идеално оформено синкаво облаче, което за кратко замъгли лицето му. — Преди или след като ти се обадох избра костюма на райе?

— Преди.

— Знаех си, че имаш стил.

— Така ли?

— Да. — Сакстън се втренчи в Блей над ниската махагонова масичка, която ги разделяше. — Иначе не бих те поканил на вечеря.

Ястията, сервирани им в „Ресторанта на Сал“, бяха... наистина прекрасни. Бяха се хранили в кухнята на частна маса, а Ай Ем им бе подготвил специално меню от ордъври и паста. Десертът беше кафе с мляко и тирамису. Предястията бяха придружени с бяло вино, а основното блюдо — с червено. Разговаряха за общи неща, но пък интересни... и напълно несъществени. Въпросът, дали ще го направят или не, остана да виси във въздуха през цялата вечер, като определяше всяка тяхна дума, всеки поглед и всеки жест.

Значи... това беше да си на среща, помисли си Блей. Прикрити преговори под формата на разговор за книги и музика. Нищо чудно, че Куин търсеше просто секс. Никога не би имал търпение за такава завоалираност. А и не обичаше да чете, а музиката, която продънваше ушите му, можеха да понесат само умопомрачени или глухи.

До тях се приближи облечен в черно сервитьор.

— Мога ли да ви предложа нещо за пиене?

Сакстън завъртя пурата между палеца и показалеца си.

— Две чаши порто. Крофт Винтидж 1945, моля.

— Отличен избор.

Погледът на Сакстън отново се насочи към Блей.

— Знам.

Блей погледна през прозореца, до който седяха, и се почуди дали в някакъв момент щеше да спре да се изчервява.

— Вали.

— Така ли?

Боже, какъв глас. Прекрасен като пурата.

Блей се размърда и кръстоса глезените си. Докато се ровеше в съзнанието си за тема, с

която да запълни мълчанието, му стана повече от ясно, че няма да измисли нищо по-оригинално от коментари за времето. Въпросът беше в това, че краят на срещата неизбежно приближаваше и макар да бяха установили, че и двамата са тъгували за загубата на Доминик Дън, а също и че бяха фенове на Майлс Дейвис, той не знаеше какво да направи, когато дойде моментът на раздялата.

Дали щяха да си кажат: „Звънни ми и отново ще излезем заедно!“. Или щяха да изберат по-усложнената, но, разбира се, по-приятна опция: „Да, с удоволствие ще дойда у вас, за да разгледам колекцията ти от графики“.

Но при втория вариант съвестта му настояваше да добави: „Макар че досега не съм го правил с мъж, и всеки друг, освен Куин, би бил просто заместител“.

— Кога за последно си излизал на среща, Блейлок?

— Аз... — Блей дръпна продължително от пурата. — Мина много време.

— С какво запълваш времето си? Само работа и никакви забавления?

— Нещо такова.

Добре, несподелената любов не спадаше към никоя от тези категории, макар частта с липсата на забавления да беше абсолютно вярна. Сакстън се усмихна леко.

— Зарадвах се, когато ми се обади. И малко се изненадах.

— Защо?

— Братовчед ми има определени... териториални претенции към теб.

Блей се взря в светещия връх на пурата.

— Мисля, че много сериозно си се заблудил по отношение на интересите му.

— А аз мисля, че ми заявяваш любезно да не се бъркам.

— Няма в какво да се бъркаш. — Блей се усмихна на сервитьора, докато той поставяше двете чаши на кръглата маса, а после се отдалечи. — Повярвай ми.

— Куин е интересна личност. — Сакстън протегна елегантната си ръка и взе чашата си с порто. — Всъщност той е един от любимите ми братовчеди. Нежеланието му да се подчинява на установените норми е достойно за уважение и е преживял неща, които биха пречупили някой по-слаб от него. Но не мисля, че на този, който се влюби в него, ще му е лесно.

— Често ли идваш тук? — смени темата Блей.

Сакстън се засмя, а светлите му очи проблеснаха.

— Не искаш да говорим за това. — После се озърна намръщено. — Всъщност напоследък не излизам често. Прекалено много работа.

— Каза, че си адвокат по Древно право. Сигурно е интересно.

— Специализирал съм попечителски фондове и завещания. Затова увеличаването на работата не ме радва особено. Небитието се напълни с прекалено много невинни души миналото лято...

Групичка от шишкови снобари със златни часовници и копринени костюми, седнали на канапето в съседство, се изсмяха пиянски, а най-шумният от тях се облегна рязко назад и се блъсна в Сакстън. Което не беше добър ход, защото Сакстън, макар и джентълмен, не беше страхливец.

— Извинете, ще възразите ли да бъдете малко по-тихи?

Грубиянът се обърна, а огромният му корем над колана заплашваше да се пръсне.

— Да. Възразявам. — Зачервените му очи се присвиха. — И бездруго мястото на типове като вас не е тук.

Нямаше предвид факта, че са вампири. Блей отпи от портото си, а скъпото питие му се стори като оцет... и лошият вкус в устата му не беше причинен от напитката.

Миг по-късно наглият тип отново се отпусна с такава сила на облегалката си, че Сакстън едва не разля пиетието си.

— Дявол да го вземе — промърмори Сакстън и посегна към салфетката.

Малоумникът от съседната маса пак се наведе към тях и малко оставаше коланът му да се скъса и да избоде очите на някой от седящите наоколо.

— Красавци, пречим ли ви да смучете от тези мъжки напитки?

Сакстън се усмихна хладно.

— Определено да.

— О, съжалявам. — Мъжът демонстративно вирна кутрето си. — Не исках да ви обиждам.

— Да си вървим — намеси се Блей и се наведе да угаси пурата си.

— Можем да се преместим на друга маса.

— Каните се да избягате ли, момчета? — попита провлечено нахалникът. — Може би отивате на парти, където има различни видове пури. Дали да не ви последваме, за да сме сигурни, че сте стигнали невредими?

Блей не отместваше поглед от Сакстън.

— И бездруго става късно.

— Кое то означава, че за нас е само средата на деня.

Блей се изправи и посегна към джоба на сакото си, но Сакстън не му разреши да извади портфейла си.

— Не, позволи на мен.

Последваха още коментари от страна на двамата поклонници на стадиони и стриптийз клубове, които нагнетиха още повече обстановката, и Блей изскърца със зъби. За щастие, на Сакстън не му отне дълго да плати на сервитьора и те се отправиха към изхода.

Хладният нощен въздух отвън подежда като балсам за сетивата им и Блей пое дълбоко дъх.

— Невинаги е така — промърмори Сакстън. — Иначе никога не бих те довел тук.

— Всичко е наред.

Блей закрачи напред и Сакстън го последва. Когато стигнаха до ъгъла, спряха, за да изчакат една кола да завие.

— Как се чувстваш? — попита Сакстън.

Блей обърна лице към другия вампир и реши, че животът е прекалено кратък, за да се преструва, че не знае какво точно означаваше въпроса.

— Честно казано, малко странно.

— Но не е заради онези задници, нали?

— Излъгах. Преди никога не съм ходил на среща. — Сакстън повдигна едната си вежда и това накара Блей да се разсмее. — Да, истински играч съм.

Сакстън въздъхна тихо, а в погледа му пролича истинска топлина.

— Радвам се, че аз съм първият.

Блей срещна очите му.

— Как разбра, че съм гей?

— Не съм. Просто се надявах да е така.

Блей отново се засмя.

— Имало е защо. — След кратка пауза той протегна ръка. — Благодаря ти за вечерта. Сакстън също отвърна на ръкостискането и между тях сякаш протече електричество.

— Ясно ти е, че срещите не завършват така, нали? Особено ако и двете страни проявяват интерес.

Блей се почувства неспособен да пусне ръката на другия вампир.

— О... Наистина ли?

Сакстън кимна.

— Една целувка би била по-подходящ завършек на вечерта.

Блей насочи вниманието си към устните му и изведнъж се запита какъв ли вкус имаха.

— Ела — рече тихо Сакстън и го поведе към едно по-закътано място.

Блей го последва в тъмнината, въввлечен в еротична игра, която не искаше да прекъсва.

Когато се озоваха в сенките, хвърляни от сградите, почувства, че гърдният кош на другия мъж се притиска към неговия, а после същото се случи и с тазовете им. Така че беше напълно наясно точно колко възбуден бе Сакстън.

А Сакстън беше наясно, че той също е възбуден.

— Каж ми нещо — прошепна Сакстън. — Преди целувал ли си мъж?

Блей не желаше да мисли за Куин в този момент и поклати глава, за да се отърси от образа. Когато това не подейства и синьо-зелените очи на приятеля му не изчезнаха от съзнанието му, той направи единственото възможно, за да спре да мисли за своя *пирокант*.

Сведе до нула разстоянието между устните на Сакстън и своите.

Куин знаеше, че трябва да се прибере направо у дома. След като беше отпратен така безцеремонно от дома на Тор, без съмнение за да могат Джон и Хекс да изпълнят някои упражнения в хоризонтално положение, трябваше да се върне в имението, да потърси утеха в текилата и да си гледа собствената работа.

Но неее. Беше приел форма пред единствения бар за пури в Колдуел и беше наблюдавал... в дъжда като пълен неудачник... как Блей и Сакстън се бяха настанили на една маса до самия прозорец. Беше проследил внимателно как братовчед му гледа най-добрия му приятел със сдържана страст, а после някакви тъпаци се държаха просташки с тях и те си тръгнаха, оставяйки пурите си едва започнати, а чашите си с порто — недопити.

Тъй като нямаше желание да бъде заловен в сенките, Куин се дематериализира в пряката зад бара... Но веднага разбра, че е сбъркал времето и мястото.

До ушите му достигна гласът на Сакстън, носен от студения вятър.

— Ясно ти е, че срещите не завършват така, нали? Особено ако и двете страни проявяват интерес.

— О... Наистина ли?

— Една целувка би била по-подходящ завършек на вечерта.

Куин почувства как свива длани в юмруци и за част от секундата обмисли варианта да се покаже иззад контейнера за боклук, където беше застанал. Но какво можеше да стори? Да застане между тях, да им покаже червен картон и да ги прати на резервната скамейка? Доста абсурдно.

— Ела — промърмори Сакстън.

По дяволите, копелето звучеше като оператор на секс-телефон, гласът му беше дрезгав и приканващ. И... о, боже, Блей го беше последвал в мрака.

Понякога невероятният слух на вампирите беше истинска гадост. Положението не стана по-добро, когато подаде глава иззад контейнера, за да вижда по-ясно.

Двамата се притиснаха един към друг и челюстта на Куин увисна. Но не защото беше шокиран, нито защото искаше да се включи. Просто не можеше да диша. Сякаш гръдният кош заедно със сърцето му бяха замръзнали.

Не... Не, по дяволите, *не!*

— Кажи ми нещо — прошепна Сакстън. — Преди целувал ли си мъж?

Да, целувал е, искаше да изкрещи Куин.

Блей поклати глава. Той действително поклати глава!

Куин стисна здраво очи и си наложи да се успокои достатъчно, че да успее да се дематериализира. Когато прие форма пред имението на Братството, трепереше неконтролируемо... И за кратко имаше чувството, че ще натори храстите с вечерята, която беше изял, преди да тръгне с Хекс и Джон.

След няколко глътки въздух реши, че повече го привлича идеята да се върне към план А и да се напие. Когато Фриц му отвори, той влезе във вестибюла, все още завладян от тази мисъл.

По дяволите! Може би щеше да си позволи нещо повече от леко опиянение. Бог му беше свидетел, че Сакстън нямаше да се задоволи с една или две целувки в студена и влажна пряка, а Блей беше изглеждал така, все едно най-накрая щеше да получи онова, за което толкова дълго е копнял.

Така че имаше предостатъчно време да се напие до безпаметност.

„Двойно, по дяволите!“, помисли си Куин и разтри гърдите си, продължавайки да чува гласа на братовчед си отново и отново: „Кажи ми нещо. Преди целувал ли си мъж?“.

Образът на Блей как поклаща глава беше като гравирани в съзнанието на Куин и това го изстреля директно към килера в другия край на кухнята, където се съхраняваха кашоните с алкохол.

Какво клише. Канеше се да се напие, защото самият той отказваше да оправи приятеля си. Но поне едно нещо в живота си можеше да направи според традициите. Докато минаваше обратно през кухнята, му хрумна утешителната мисъл, че каквото и да бяха намислили да правят, то трябваше да се случи в дома на Сакстън, защото в дома на краля не се допускаха случайни посетители. Никога.

Излезе във фойето и замръзна на място. Блей тъкмо прекосяваше вестибюла.

— Връщаш се рано — излая Куин сърдито. — Не ми казвай, че братовчед ми е толкова бърз.

Блей не спря дори за секунда. Просто продължи нагоре по стълбите.

— Братовчед ти е истински джентълмен.

Куин последва най-добрия си приятел.

— Така ли мислиш? Според моя опит само изглежда такъв.

Това накара Блей да се обърне.

— Преди винаги си го харесвал. Беше ти любимец. Помня, че говореше за него като за бог.

— Надживях този етап.

— Е, аз го харесвам. Много.

На Куин му се прииска да изреве, но потисна импулса, като отвори бутилката текила и отпи една глътка.

— Браво на теб. Много се вълнувам за вас двамата.

— Наистина ли? Тогава защо дори не използваш чаша?

Куин заобиколи приятели си и не спря, когато Блей попита:

— Къде са Джон и Хекс?

— Навън. По света. Насаме.

— Мислех, че ти трябва да останеш с тях.

— Бях освободен за кратко. — Куин поспря на върха на стълбището и докосна сълзата, татуирана под окото му. — Тя е убиец, за бога. Ще се погрижи за него без проблем. Между другото те са в бившата къща на Тор.

Когато стигна до стаята си, Куин затвори вратата с ритник и съблече дрехите си. Отпи от бутилката, затвори очи и изпрати ментална покана.

Точно в този момент Лейла щеше да е добра компания. Щеше да му пасне идеално. В крайна сметка тя беше обучавана за *ерос* и всичко, което искаше да прави, бе да го използва за еротичните си упражнения. Не се налагаше да се притеснява, че ще нарани чувствата ѝ или че тя ще се привърже към него. Лейла беше професионалистка, така да се каже. Или поне щеше да е такава, когато той приключеше с нея.

Колкото до Блей? Нямахше представа защо се беше върнал, вместо да отиде право в леглото на Сакстън, но едно беше ясно: между тях двамата имаше привличане и Сакстън нямаше навика да чака, когато желаше някого.

Партито във фермерската къща продължаваше. Хората не спираха да прииждат, паркираха колите си на моравата и се бутаха в помещенията на долния етаж. Леш беше виждал повечето от тях в парка „Екстрийм“, но не всички. И продължаваха да носят алкохол — стекове с бира, бутилки, малки буренца. Само бог знаеше каква незаконна стока носеха в джобовете си. Леш се зачуди какво става. Може би беше сгрешил и Омега е бил задържан някъде от перверзните си... От север задуха вятър и Леш застина на място, като продължи да поддържа защитата си и изключи съзнанието си. Сянка... Той проектира образа на сянка в себе си и около себе си.

Пристигането на Омега беше предшествано от лунно затъмнение и идиотите вътре нямаха никаква представа какво се случва... Но малкият боклук беше наясно. Хлапето пристъпи през външната врата и светлината от вътрешността на къщата освети входа.

Родният баща на Леш се появи на неподдържаната моравата с развяваща се около него бяла роба, а пристигането му още повече понижи температурата на въздуха. В мига, когато прие форма, малкият мизерник се приближи до него и двамата се прегърнаха.

Леш изпита изкушение да отиде при тях, да заяви на баща си, че не е нищо повече от побъркан перверзник и да предупреди малкия плъх, че дните и нощите му са преброени... Покритото с качулка лице на Омега се извърна към него. Леш остана напълно неподвижен и проектира в съзнанието си напълно празна повърхност, която го направи невидим.

Сянка... Сянка... Сянка...

Като че мигът продължи цяла вечност. Ако Омега беше усетил Леш, без съмнение това щеше да е краят му.

След миг Омега насочи вниманието си обратно към своя любимец, а в този момент на вратата се появи някакъв олюляващ се нещастник, който размахваше ръце в опит да се задържи прав. Когато стигна тревата, се заклатушка към една леха със зеле, но преди да я е достигнал падна на колене и се просна по очи. Докато хората вътре се смееха, а шумът от купона отекваше в нощта, Омега се понесе към прага.

Партито течеше с пълна сила, когато той влезе в къщата, защото без съмнение тъпите копелета вътре бяха прекалено пияни, за да осъзнаят, че под белия плат се намира самото зло, което току-що е станало част от компанията им.

Неведението им не трая дълго обаче.

Задейства се гигантска светлинна бомба, а изригналото зарево изпълни къщата и заструи през прозорците към гората наоколо. Когато заслепяващият блясък избледня до меко сияние, стана ясно, че няма оцелели. Всички купонджии лежаха един върху друг на пода, а веселбата определено беше приключила. Мили боже. Ако целта на всичко това беше... Леш се придвижи към къщата, като внимаваше да не оставя следи в буквален и преносен смисъл и когато се приближи, чу странен стържещ звук.

Застана пред един от прозорците на дневната и погледна вътре. Малкото копеле влачеше тела из помещението, подреждаше ги в редица едно до друго на пода, така че главите им да сочат на север, като оставяше помежду им около трийсет сантиметра. Боже... Бяха толкова много, че редицата продължаваше в коридора и в столовата.

Омега наблюдаваше отстрани и беше видимо доволен от гледката, как новата му играчка влачи телата наоколо.

Каква идилия.

На копелето му отне близо половин час да подреди всички тела, като намиращите се на горния етаж бяха довлечени до долу, хванати за краката, а главите им се блъскаха във всяко стъпало и оставяха яркочервена кървава диря. В действията му имаше логика. Къде по-лесно е да теглиш мъртво тяло за краката. Когато всички бяха събрани заедно, копелето започна да действа с ножа и създаде поточна линия за въвеждане в Обществото на лесърите. Започна от столовата, като режеше наред гърла, китки, глезени и гръдни кошове, а Омега минаваше зад него, процеждаше по малко от черната си кръв в гръдните кухини, после ги удряше с електричество, преди да отстрани сърцата им. В този случай нямаше подготвени урни и когато извадеше сърцата, Омега просто ги захвърляше в някой ъгъл.

Къщата приличаше по-скоро на касапница.

Когато всичко свърши, в центъра на дневната, там където дъските бяха хлътнали, се образува кърваво езеро. Друга голяма локва се беше оформила в основата на стълбището в коридора. Леш не можеше да види добре, но беше повече от сигурен, че имаше още една в столовата.

Скоро след това започнаха да се чуват стонове на новоприетите. Хленченето им щеше да се увеличава с напредването на трансформацията, докато не изповръщаха и последната капка от човешката си същност.

Омега се носеше наред хаоса и агонията, газеше с танцова стъпка гърчещите се тела, а бялата му роба се влачеше по засъхващата мръсотия на пода, но въпреки това по нея не се виждаше и петънце.

Застанал в ъгъла, малкият нещастник запали трева и си дръпна здраво, като че си отдъхваше след добре свършена работа.

Леш се отдалечи от прозореца и се запъти към дърветата, като държеше къщата под око. По дяволите, той самият е трябвало да предприеме нещо такова. Но не беше разполагал с контакти в света на хората, за да осигури нужното присъствие. За разлика от онова лайно.

Това щеше да промени цялата ситуация с вампирите. Нещастниците отново щяха да се срещнат с легион от *лесъри*. Леш се върна в мерцедеса, запали двигателя и напусна района на фермата по обходен маршрут, без да доближава къщата. Разярен седеше зад волана, а вятърът брулеше лицето му през отстреляния прозорец. Майната им на всички жени. Сега най-важната цел в живота му беше да се разправи с малкото копеле. Да отнеме трофея на Омега. Да унищожи Обществото на лесърите.

Е... добре, с жените до голяма степен беше приключил. Чувстваше се абсолютно изцеден, защото имаше нужда да се храни... Каквото и да се случваше с обвивката му, отвътре все още жадуваше за кръв и трябваше да разреши този проблем, за да бъде в състояние да се срещне лице в лице с татенцето. В противен случай с него беше свършено.

Докато шофираше към центъра на града, извади телефона си и сам се зачуди на онова, което се канеше да направи. Но пък общият враг често водеше до необичаен съюз.

* * *

В имението на Братството Блей се съблече в банята си и влезе под душа. Започна да се насапунива и се замисли за целувката в онази тъмна пряка.

За вампира.

За... онази целувка.

Докато търкаше гърдите си, той наклони глава назад и остави топлата вода да се стича по косата и гърба му. Не бързаше, докато втриваше шампоана в косата си и докато прокарваше хлъзгавите си длани по цялото си тяло.

Отново се замисли за целувката.

Боже, като че споменът как устните им се бяха слели в едно беше магнит, който го привличаше обратно към себе си, отново и отново. Притеглянето му беше прекалено силно, че да се бори срещу него. Прекалено примамливо, че да се опитва да го избегне. Плъзна ръце надолу по тялото си и се запита кога ли ще види отново Сакстън.

Кога пак щяха да бъдат насаме?

Плъзгайки ръце все по-надолу той...

— Господарю?

Блей се завъртя толкова рязко, че петите му изскърцаха върху мрамора. Прикри възбуждения си член с две ръце и подаде глава иззад стъклената врата.

— Лейла?

Избраницата му се усмихна срамежливо, а очите ѝ пробягаха по тялото му.

— Бях призована, за да служа.

— Не съм те виждал.

Може би се беше объркала. Освен ако...

— Куин ме призова. Реших, че става дума за тази стая.

Блей затвори очи за кратко, а ерекцията му спадна. После си заповяда да се стегне, спря топлата вода и се протегна за кърпа, която уви около кръста си.

— Не, Избранице — каза тихо. — Не тук. В неговата стая.

— О! Извинете ме, господарю. — Тя заотстъпва назад, а лицето ѝ пламтеше.

— Всичко е наред... Внимавай! — Блей се протегна и я хвана точно когато тя се блъсна във ваната и загуби равновесие. — Добре ли си?

— Напълно, трябва да внимавам къде вървя. — Тя го погледна в очите и опря длани в голите му ръце. — Благодаря.

Той се взря надолу в съвършеното ѝ лице и не му беше трудно да разбере защо бе заинтригувала Куин. Беше прекрасна, нямаше спор, но имаше нещо повече от това... Особено когато притвори клепачи, а зелените ѝ очи проблеснаха. Невинна, но излъчваща еротика. Точно това беше. Тя представляваше тази запленяваща комбинация от невинност и неподправен сексапил, която я правеше неустоима за обикновените мъже... А Куин не беше обикновен. Той би изучава всяка и всеки.

Почуди се дали Избраницата знаеше това. Дали би имало значение за нея, ако научеше?

Свъсил чело, Блей я отблъсна внимателно от себе си.

— Лейла...

— Да, господарю?

По дяволите... Какво се канеше да ѝ каже? Беше повече от ясно, че не е била призована, за да храни Куин, защото това го бяха свършили предишната вечер... Боже, може би именно това беше причината. Вече бяха правили секс веднъж и тя се връщаше за още.

— Господарю?

— Нищо. По-добре върви. Сигурен съм, че те чака.

— Така е. — Ароматът на Лейла се усили и мирисът на канела погъделичка ноздрите на Блей. — И съм много благодарна за това.

Когато тя се обърна и си тръгна, на Блей му се прииска да закрепси. Не искаше да си представя как Куин прави секс в съседната стая... По дяволите, имението беше единственото място, неосквернено от всички тези безразборни връзки.

Сега обаче, единственото, за което можеше да мисли, беше как Лейла влиза в стаята на Куин и оставя бялата си роба да се свлече от раменете ѝ, за да разкрие гърдите, корема и бедрата си пред разноцветните му очи. И щеше да се озове под него само след миг.

Куин щеше да се погрижи за нея подобаващо. Така стояха нещата, поне когато въпросът опираше до секс. Беше щедър по отношение на времето и уменията си. Щеше да вкара всичко в действие, ръцете си, устните... Добре. Нямаше нужда от такива подробности. Докато се бършеше с кърпата, му хрумна, че може би Лейла беше идеалната партньорка за приятеля му. Благодарение на своето обучение тя не само щеше да му достави удоволствие, но никога не би поискала от него да бъде моногамен, не би негодувала срещу подвизите му с други жени и не би го притискала за емоционална връзка. Дори най-вероятно би се присъединила към забавленията, защото от начина, по който се движеше, личеше, че се чувстваше комфортно в собственото си тяло.

Лейла беше идеална за Куин. Със сигурност много по-добра от него самия. Освен това Куин беше дал много ясно да се разбере, че възнамерява да изживее живота си с жена до себе си... Традиционна жена с традиционни ценности, за предпочитане от аристокрацията, стига да се намереше такава, склонна да го приеме с дефектните му очи. Едва ли би имало по-подходяща от Лейла — беше възпитана в традициите на старата школа и като Избраница имаше възможно най-чистото потекло. Освен това беше повече от ясно, че го желае.

С чувството, че е прокълнат, Блей отиде до гардероба и облече шорти и тениска. Нямаше начин да се настани удобно с книга в ръка, докато те правеха, каквото правеха, в съседната стая... Не. Не се нуждаеше от детайлна картина, пък била тя и въображаема. Излезе в коридора със статуите и мина на бегот покрай мраморните фигури, като им завидя за спокойните пози и ведрите лица. Със сигурност заради вечното им изражение „всичко е ОК“ си струваше да бъде неодоушевен предмет. Дори това да означаваше да не изпитва радост. Поне нямаше да му се налага да понася тази изпепеляваща болка.

Когато стигна до фоайето, сви зад подножието на стълбите и мина през тайната врата. Когато се озова в тунела, се затича, за да загрее малко мускулите си, и мина през вратата на килера към офиса, без да намали темпото. Фитнес залата беше единственото място, където можеше да понесе да бъде в този момент. След около един час на тренажора може би щеше да спре да се чувства така, сякаш дере собствената си кожа с ръждив нож. Излезе в коридора и спря на място, когато видя една самотна фигура, облегла се на бетонната стена.

— Хекс? Какво правиш тук? — Е, освен че се опитваше да пробие дупка в пода с втренчения си поглед.

Тя вдигна глава, тъмносивите ѝ очи изглеждаха като бездънни ями.

— Здравей.

Блей се намръщи, докато се приближаваше.

— Къде е Джон?

— Там вътре. — Тя кимна към вратата на фитнеса.

Което обясняваше приглушения грохот, който се чуваше чак в коридора. Очевидно някой усилено тренираше.

— Какво стана? — попита Блей. Ако към изражението на лицето ѝ прибавеше и тренировката на Джон, му хрумваха една камара не особено приятни възможности.

Хекс облегна глава на стената, на която вече бе подпряла и тялото си.

— За малко да не успея да го върна обратно тук.

— Защо?

Очите ѝ го стрелнаха с поглед.

— Да кажем, че иска да тръгне след Леш.

— Напълно разбираемо.

— Да.

Когато думата се откъсна от устата ѝ, той имаше чувството, че не е наясно и с половината от случилото се, но без съмнение тя не беше склонна да го осветли по въпроса.

Изведнъж очите ѝ с цвят на буреносен облак го погледнаха остро.

— Значи ти си причината за лошото настроение на Куин.

Блей се сепна и поклати глава.

— Няма нищо общо с мен. Куин обикновено е в лошо настроение.

— Това се случва с всеки, който върви в погрешна посока. Някои неща не могат да бъдат постигнати насила.

Блей прочисти гърло и си помисли, че *симпатите*, дори и онези, които безспорно не са ти врагове, не са особено желана компания, когато си разстроен и уязвим. Като например, когато желаният от теб мъж предпочита Избраница с лице на ангел и тяло, създадено за грехопадение.

Само бог знаеше каква част от всички мисли, които се въртяха в главата му, успяваше да долови Хекс.

— Ами... аз ще потренирам. — Като че спортният му екип не говореше ясно накъде се е запътил.

— Добре. Може би е добре да поговориш с него.

— Ще го направя. — Блей се поколеба, като си помисли, че Хекс изглеждаше така, както той се чувстваше. — Чуй ме, не ме разбирай погрешно, но изглеждаш изтощена. Защо не се качиш в някоя от спалните за гости и не поспиш?

Тя поклати глава.

— Няма да го оставя. Но чакам отвън, защото го влудявам. Да ме вижда... не се отразява добре на психическото му здраве в момента. Надявам се, че когато види сметката и на втората пътека, вече ще се е поуспокоил.

— Втората?

— Почти съм сигурна, че трясъкът и димът отпреди петнайсет минути означаваха, че първата е готова за боклука.

— По дяволите.

— Да.

Блей пое дълбоко въздух и пристъпи в залата.

— Господи... *Джон!*

Гласът му изобщо не се чу. Бученето на тренажора и крачките на Джон биха заглушили и ауспуха на кола. Масивното му тяло работеше на пълни обороти, а тениската му беше подгизнала от пот. От стиснатите му в юмруци длани се стичаха вадички и образуваха локви от двете му страни. Върху белите му чорапи на мястото на петите се бяха образували червени петна, сякаш кожата там се беше нацепила и протрила. А черните му шорти плющяха като мокра кърпа около бедрата му.

— Джон? — изкреця Блей и хвърли поглед към изгорелия тренажор в съседство. —

Джон!

След като дори крясъкът не го накара да обърне глава, Блей отиде до него и размаха ръце пред самото му лице. Прииска му се да не го беше правил. В очите, които се приковаха в неговите, се четеше така свирепа омраза, че Блей отстъпи крачка назад.

Джон отново се съсредоточи върху въздуха пред себе си и беше повече от ясно, че се кани да продължи, докато не станеше с един метър по-нисък, изтърквайки краката си.

— Джон, какво ще кажеш да поспреш за малко! — изкрещя Блей. — И то преди да си се строполил.

Никакъв отговор. Чуваше се само тропането на уреда и шумът от стъпките на Джон.

— Джон, хайде стига. Самоубиваш се.

Явно нямаше да стане така.

Блей заобиколи машината и дръпна щепсела от контакта. Рязкото спиране на пътеката накара Джон да полети напред, но той се хвана за дръжките. Или може би просто се срина върху тях.

Дишането му беше насечено и той отпусна глава върху ръката си.

Блей дръпна една лежанка и така седна върху нея, че да може да гледа приятеля си в лицето.

— Джон... Какво става, по дяволите?

Джон пусна контролния панел на пътеката и се срути назад, тъй като краката му поддадоха. След няколко резки вдишвания той прокара пръсти през мократа си коса.

— Говори с мен, Джон. Ще си остане между нас. Кълна се в живота на майка си.

Мина известно време, преди Джон да вдигне глава и когато го направи, очите му блестяха. Но не от потта или напрежението.

— Говори с мен и казаното ще си остане тук — прошепна Блей. — Какво стана? Кажете ми.

Когато най-накрая Джон започна да обяснява със знаци, движенията му бяха объркани, но Блей разчиташе думите съвсем ясно.

— *Наранил я е, Блей. Той... наистина я е наранил.*

— Да, знам. Чух в какво състояние е била, когато...

Джон стисна очи и поклати глава.

В напрегнатото мълчание, което последва, тилът на Блей настръхна. О, по дяволите! Явно имаше и още нещо.

— Колко е зле? — попита Блей.

— *Възможно най-зле* — произнесе Джон с устни.

— Копеле. Гадно, мръсно копеле. Шибан плъх.

Обикновено Блей не ругаеше, но понякога нищо друго не ти оставаше, освен да проклинаш с пълно гърло. Хекс не беше негова жена, но според него никой нямаше право да наранява нежния пол. По каквато и да било причина... И никога, абсолютно никога по този начин.

Боже, болката, изписана върху лицето ѝ, не се дължеше само на тревогата за Джон. А и на спомените. Ужасяващи и грозни спомени...

— Джон... съжалявам.

Нови капки започнаха да се стичат от брадичката му върху черната пътека на тренажора. Джон избърса няколко пъти очи, преди да вдигне поглед. Върху лицето му се отразяваше борбата за надмощие между мъката и яростта му. Кое то беше напълно логично.

След всичко, което беше преживял, случилото се го нараняваше по толкова много начини.

— *Трябва да го убия* — изписа Джон. — *Няма да се помиря със себе си, ако не го убия.*

Блей кимна, като напълно разбираше причината за това силно желание за мъст.

Обвързан вампир с тежко минало.

Смъртната присъда на Леш току-що беше подписана. Блей сви длан в юмрук и го протегна към приятеля си.

— От каквото и да имаш нужда, аз съм насреща. И няма да кажа нито дума пред никого.

Джон се поколеба за миг и после удари юмрука на приятеля си със своя.

— *Знаех, че мога да разчитам на теб* — произнесе с устни.

— Винаги — отвърна Блей. — Винаги.

Около час след осуетеното посещение на Грег на третия етаж, къщата на Елиаху Ратбун отново потъна в тишина. Но той изчака дълго, след като икономът беше слязъл долу, преди да направи нов опит. Двамата с Холи убиха времето си не с чукане, както обикновено се случваше, а с разговори. И колкото повече говореха, толкова по-ясно разбираше всъщност колко малко знаеше за нея. Не беше допуснал, че хобито ѝ е нещо толкова старомодно като плетенето. Или че амбицията ѝ е да стане водеща на новините, което не беше чак толкова неочаквано. Много от водещите на второкласни развлекателни предавания имаха по-големи амбиции от това да представят хора с най-различни куриозни хобита или да коментират яденето на хлеббарки.

Все пак му беше известно, че се бе пробвала в местния новинарски канал в Питсбърг, преди да изхвърчи от работа. Само че досега не беше подозирал какви са истинските причини за уволнението ѝ, а именно, че жененият генерален директор беше очаквал от нея да се снима в доста по-различни, тоест интимни пози. И когато тя отказала, я уволнил, след като нагласил така нещата, че тя да допусне грешка в ефир. Грег беше виждал записа с репортажа, в който тя беше объркала думите. Все пак си беше направил домашното и макар че прослушването ѝ при него беше минало чудесно, бе проверил и препоръките ѝ. Винаги го правеше.

Вероятно именно така беше започнал да си прави изводи за нея. Красиво лице, разкошен бюст, значи няма какво друго да предложи. Но не това беше най-лошото от всичките му погрешни заключения. Така и не беше разбрал, че тя има брат, който бе инвалид. И Холи го издържаше. Показа му снимка, на която бяха двамата заедно. И когато Грег бе изразил изненадата си, че не знае нищо за момчето, тя бе достатъчно откровена да му отговори: „Защото ти сам начерта границите в отношенията ни, а това би ги прекрачило“.

Естествено, той се държа като всички мъже и се опита да отрече, но истината бе, че тя имаше право. Той беше очертал границите прекалено ясно. А те гласяха: без ревност, без обяснения, нищо постоянно и нищо прекалено лично.

А и работната им среда не предразполагаше да разкриеш уязвимостта си.

Осъзнаването на всичко това го беше накарало да я придърпа към себе си, да опре брадичка в главата ѝ и да погали гърба ѝ. Точно преди да заспи дълбоко, тя беше промърморила нещо с нежен тон. Нещо в смисъл, че това е най-хубавата ѝ нощ с него. И това след всички мощни оргазми, които ѝ беше дарявал през годините. Е, беше ѝ ги дарявал, когато бе в настроение. Имаше и много отменени в последната минута срещи, неприети обаждания — все вербални и емоционални прояви на отблъскване.

Боже... Какъв боклук се беше показал!

Когато най-накрая Грег стана за повторната си разузнавателна обиколка, той зави Холи внимателно, включи камерата, която се задействаше от движение и се измъкна в коридора. Наоколо цареше тишина.

Тръгна по коридора, насочи се към вратата с надпис „Изход“ и се озова при задното стълбище. Изкачи стъпалата, прекоси междинната площадка, изкачи следващия ред стъпала и отново беше пред вратата.

Но този път не почука. Извади малка отвертка, която обикновено използваха за снимачното оборудване, и се захвана с ключалката. Стана по-лесно, отколкото беше очаквал. Едно побутване и беше готов.

Вратата не изскърца и това го изненада. Но намиращото се от другата страна направо го шокира до смърт.

Целият трети етаж представляваше огромно пространство със старомоден дървен под от грубо рендосани дъски и таван, който се спускаше под стръмни ъгли от всички страни. В далечния край имаше маса с газена лампа върху нея и светлината ѝ придаваше златистожълт оттенък на стените... А също така осветяваше черните ботуши на седящия в стола, намиращ се извън светлия кръг.

Големи ботуши.

И изведнъж вече не подлежеше на съмнение кой беше непознатия и какво беше сторил.

— Имам те на запис — заяви Грег на непознатия.

Разнеслият се тих смях накара адреналина на Грег да закипи.

Тих и хладен, това беше точно онзи смях, който убийците издават, преди да се захванат за работа с ножа.

— Така ли?

Странен акцент. От къде ли идваше? Не беше френски... нито унгарски...

Както и да е. Мисълта, че някой беше използвал Холи, го направи по-силен и по-висок, отколкото беше в действителност.

— Знам какво направи онази вечер.

— Бих ти предложил стол, но както виждаш имам само един.

— Няма да се застоювам. — Грег направи крачка напред. — Знам какво ѝ се е случило.

Не го е искала.

— Искаше секс.

Шибано копеле.

— Била е заспала.

— Така ли? — Върхът на ботуша са задвижи нагоре-надолу. — Външният вид, също както и душата, може да бъде подвеждащ.

— За кого, по дяволите, се смяташ?

— Аз съм собственикът на тази прекрасна къща. Ето кой съм. Аз съм този, който даде разрешение да си играете наоколо с всички тези камери.

— Можеш да се сбогуваш с всичко това. Няма да рекламирам подобно място.

— О, мисля, че ще го направиш. В природата ти е.

— Не знаеш нищо за мен.

— Мисля, че е точно обратното. Ти не знаеш нищо за себе си. Между другото, докато свършваше, тя извика твоето име.

Това окончателно разгневи Грег и той направи още една крачка напред.

— На твоето място бих бил по-внимателен — предупреди гласът. — Нали не искаш да бъдеш наранен? Минавам за ненормален.

— Ще се обадя в полицията.

— Няма за какво. Двама възрастни, по взаимно съгласие и така нататък.

— Тя е била заспала!

Ботушът се раздвижи и стъпи здраво на пода.

— Внимавай с тона, момче.

Преди да успее да отвърне на оскърблението, мъжът се наведе напред... И Грег изгуби способността си да говори. В онова, което виждаше под светлината на лампата, нямаше никаква логика. Беше портретът. От дневната на долния етаж. Само че жив и дишаш.

Единствената разлика се състоеше в това, че косата му не беше опъната назад, а се спускаше на червеникавочерни кичури по раменете му, които бяха два пъти по-широки от тези на Грег.

О, боже... Очите му приличаха на залязващо слънце, блестящи и с прасковен цвят. Напълно хипнотизиращи.

И действително донякъде налудничави.

— Бих предложил — заговори непознатият със странния си акцент — да се разкараш от този таван и да се върнеш при своята прекрасна дама...

— Потомък на Ратбун ли си?

Мъжът се усмихна. Да, добре... Нещо със зъбите му съвсем не беше наред.

— Имаме някои общи неща, наистина.

— Боже.

— Време е да си тръгнеш и да завършиш малкия си проект. — Вече не се усмихваше, което беше донякъде успокояващо. — И ще ти дам един съвет вместо ритника отзад, който съм изкушен да ти тегля. Няма да е зле да се грижиш за жената малко по-добре, отколкото го правиш напоследък. Тя изпитва истински чувства към теб, за което не е виновна, а и очевидно ти не ги заслужаваш... Иначе не би излъчвал такава силна миризма на вина. Късметлия си, че я имаш до себе си, така че спри да се държиш като сляп глупак.

Грег не се стъписваше лесно, но дори животът му да зависеше от това, не знаеше какво да отговори. Откъде този непознат знаеше толкова много?

А и мисълта, че Холи е била с друг, му беше непоносима... Но пък беше произнесла неговото име.

— Помахай ми за довиждане. — Ратбун вдигна ръка и изимитира помахване на дете.

— Обещавам да оставя жената на мира, стига ти да спреш да я пренебрегваш. Сега върви.

По рефлекс Грег вдигна ръка и помахна, а после краката му го поведоха към вратата.

Господи, слепоочията го боляха. Господи... Защо беше... Къде... Мозъкът му спря да функционира, сякаш беше блокирал. После слезе долу на втория етаж. Отправи се към стаята си.

Съблече дрехите си и легна в леглото само по боксерки. Отпусна пулсиращата си глава на възглавницата до Холи и я придърпа към себе си, като се мъчеше да си спомни...

Трябваше да направи нещо. Какво беше... Третия етаж. Трябваше да се качи на третия етаж... Нов прилив на болка замъгли съзнанието му, което не само уби желанието му да ходи някъде, но и интереса му към всичко случващо се в таванското помещение над тях. Затвори очи и получи много странно видение за някакъв непознат, чието лице му се струваше познато... Но после заспа дълбоко и вече нищо нямаше значение.

Проникването в съседното имение не представляваше никакъв проблем. След като известно време бе наблюдавал къщата, Дариъс не беше забелязал никакво движение извън стените на дома и беше обявил, че двамата с Тормент могат да влязат... Така че го направиха. Дематериализираха се от малката горичка, разделяща двата имота, за да приемат форма в близост до кухненското крило... А после направо влязоха в къщата през масивната дървена врата.

В действителност най-голямото препятствие, което трябваше да преодолеят, беше да превъзмогнат нарастващото чувство на страх.

С всяка стъпка и всяка глътка въздух на Дариъс му ставаше все по-трудно да се движи напред, а инстинктите му крещяха, че не се намира на правилното място. Но все пак отказваше да се върне назад. Тъй като нямаха друга следа, не им оставаше нищо друго освен да продължат напред. И макар да съществувахе вероятност дъщерята на Сампсън да не е тук, той трябваше да предприеме нещо или щеше да полудее.

— Сякаш къщата е обитавана от духове — промърмори Тормент, докато се озъртаха из помещението за прислугата.

Дариъс кимна.

— Припомни си, че духовете съществуват единствено в съзнанието ти и няма да ги срещнеш под този покрив. Хайде, трябва да огледаме подземие. Ако хората са я отвлекли, сигурно я държат там.

Движейки се тихо, те отминаха голямото кухненско огнище и висящите на куки парчета месо, като им стана повече от ясно, че това беше човешки дом. Наоколо беше съвсем спокойно, в пълна противоположност на всяко вампирско имение, където това беше най-активният момент от денонощието, свързан с подготовката на Последното хранене. Уви, въпреки че домакинството принадлежеше на другата раса, това не означаваше, че жената не беше тук, по-скоро обратното. Макар вампирите да бяха съвсем наясно със съществуването на човешкия вид, за хората те бяха същества от митовете и легендите. Все пак, от време на време, бе неизбежно да се стигне до контакт между вампирите, желаещи да останат скрити, и любопитните очи на хората. Тези редки случаи обясняваха страшните истории на хората и фантастичните приказки за духове, вещици, призраци и създания, пиещи кръв. Очевидно човешкото съзнание изпитваше болезнена необходимост да фабрикува измислени истории при липсата на конкретни факти. Кое то беше напълно логично, предвид разбирането на тази раса за света и мястото ѝ в него. Всичко, което не им изнасяше, биваше определяно като някакво свръхестествено явление, съчетано с паранормални елементи. И какъв триумф би било за едно заможно човешко домакинство да се сдобие с физическо доказателство за лекомислените им суеверия.

При това едно прекрасно и безпомощно доказателство.

Не беше ясно какво са успели да забележат обитателите на тази къща с течение на времето. На какви странности са ставали свидетели. Какви расови различия най-неочаквано са били излагани на показ и забелязвани поради факта, че двете имения имаха добра видимост едно към друго.

Дариъс изруга под нос и си каза, че именно заради това вампирите не трябваше да живеят толкова близо до хората. Ясно разделение на расите беше най-добре.

Двамата с Тормент огледаха първия етаж, като се дематериализираха от стая в

стая и се движеха внимателно покрай мебелите и гоблените, без да издават и звук, подобно на сенки в лунна нощ.

Най-голямата им грижа и причината, поради която не вървяха по покритите с каменни плочи подове, бяха спящите кучета. В много от къщите ги използваха за пазачи, а не се нуждаеха от подобни усложнения. Надяваха се, че ако имаше кучета в къщата, те лежаха сгушени в краката на господарите си. Не беше ли това нормално за всеки личен гард? Все пак късметът беше на тяхна страна. Нямаше кучета пазачи. Поне доколкото те можеха да видят, чуят или подушат.

И накрая успяха да открият коридора, водещ към подземие. Двамата извадиха свеци и запалиха фитилите им, а пламъкът освети грубо изсечените стъпала и неравните стени... Всичко това подсказваше, че семейството никога не слизаше тук и мястото се посещава само от слугите.

Още едно доказателство, че домакинството не принадлежеше на вампири. Подземията в техните домове бяха най-пищните помещения в къщата.

В мазето каменната настилка бе заменена от отъпкана пръст, а въздухът бе натезжал от влага. Навлизаха все по-навътре и стигнаха до складови помещения, пълни със сандъци с вино, съдове с осолено месо, кошници с картофи и лук.

В далечния край на мазето Дариъс очакваше да открият второ стълбище, което да ги отведе обратно на горния етаж. Вместо това подземния коридор свършваше в стена. Нямаше врата. Само стена. Той се озърна, за да провери за резки в земята или пукнатини в камъка, подсказващи за скрит панел или малък проход. Но не откри нищо. За да са сигурни, двамата с Тормент прокараха ръце по повърхността на стената и по пода.

— На горния етаж имаше много прозорци — промърмори Тормент. — Но ако я държат горе, биха могли да дръпнат завесите, за да не влиза светлина. Също така е възможно да има и вътрешни стаи без прозорци.

Двамата стояха с лице към задънения коридор и ужасяващото усещане, че не трябва да бъдат тук, изпълни Дариъс до такава степен, че му стана трудно да диша, по кожата му изби пот и усети по гърба му да лаят студени тръпки. Имаше чувството, че и Тормент изпитва същото напрегнато безпокойство, тъй като момчето не спираше да прехвърля тежестта си от единия на другия крак. Дариъс поклати глава.

— Изглежда, тя наистина не е тук...

— Самата истина, вампире.

Дариъс и Тормент се обърнаха, като в същото време извадиха кинжалите си. Докато гледаха към онзи, който ги беше изненадал в гръб, Дариъс си помисли: „Е, това обяснява чувството на ужас“.

Облечената в бяла роба фигура, която блокираше пътя им навън, не беше нито на човек, нито на вампир.

Беше симпат.

Докато Хекс чакаше пред фитнес залата, тя с неохота анализираше чувствата си. Сякаш се взираше в лицето на непознат и отбелязваше чертите, цвета и несъвършенствата му напълно безчувствено.

Желанието ѝ за отмъщение беше притъпено от искрената загриженост за Джон.

Изненада, изненада!

Но пък тя никога не беше очаквала да стане отблизо свидетел на такава ярост, а още по-малко у Джон. Като че в него се беше вселил звяр, който ревеше затворен в клетката си.

С обвързания вампир не можеш да си правиш шеги. И тя не се заблуждаваше, именно това беше причината за неговата реакция... а също и за наситения аромат на подправки, който долавяше около него, след като се беше измъкнала от затвора на Леш. В някакъв момент, по време на нейната брутална ваканция, чувствата и уважението на Джон към нея бяха прераснали в нещо необратимо.

По дяволите. Каква бъркотия!

Когато звукът от тренажора изведнъж замлъкна, тя беше склонна да се обзаложи, че Блейлок просто е измъкнал щепсела от контакта. Много умен ход! Тя се беше опитала да спре Джон, но когато убежденията ѝ не дадоха резултат, застана на пост тук, пред вратата. Не можеше да стои и да го гледа как тича на пътеката до пълното си изтощение. Да слуша отвън как се наказва сам, беше достатъчно лошо.

Стъклената врата в другия край на коридора се отвори и от офиса се появи Тормент. Ако се съдеше по светлината, струяща иззад гърба му, Ласитър също беше там.

— Как е Джон? — Когато братът се приближи, по посърналото му лице и уморените му очи личеше загриженост, а емоционалната му решетка блестеше от разкаяние.

И това беше толкова логично.

Хекс хвърли поглед към вратата на залата.

— Очевидно е размислил и няма да прави кариера като маратонец. Или това, или току-що счупи още една пътека.

Извисяващото се над нея тяло на Тор я накара да вдигне глава, за да може да го погледне в лицето и тогава с изненада откри какво се таеше в сините му очи. В погледа му се четеше разбиране и дълбоко познание, което събуди нейната подозрителност. Според личния ѝ опит непознати, които гледат така някого, са опасни.

— Как си? — попита той тихо.

Странно. Тя не беше имала много контакти с брата, но когато и да се бяха кръстосвали пътищата им, той винаги беше проявявал особена... любезност. И по тази причина тя винаги го избягваше. Справяше се много по-добре със суровото отношение, отколкото с каквато и да било любезност.

Честно казано, той я караше да се чувства нервна.

Тя не отговори, а неговото лице се напрегна, като че ли беше разочарован, но въпреки това не я укори.

— Добре — каза. — Няма да любопитствам.

Боже, каква кучка беше.

— Не, няма проблем. Но едва ли би искал да чуеш отговора точно в този момент.

— Разбирам. — Той присви очи към затворената врата и тя долови неговата твърда убеденост, че мястото му е тук, отвън, заедно с нея, защото страдащият от другата страна

мъж го беше отхвърлил. — Обадила си се в кухнята да ме повикат тук.

Тя извади ключа за къщата му, който Джон беше използвал.

— Просто исках да ти върна това и да ти кажа, че имаше малък проблем.

Емоционалната решетка на брата стана черна и пуста, всички светлини угаснаха.

— Какъв проблем?

— Стъклото на една от плъзгащите се врати е счупено. Ще са нужни няколко дъски, за да се покрие временно дупката. Успяхме да включим алармата, така че детекторът за движение вътре работи, но става ужасно течение. Мога да я поправам още днес.

Разбира се, само в случай че Джон видеше сметката на всички тренажори, протриеше маратонките си или се изчерпеха силите му.

— Коя... — Тор се покашля. — Коя врата?

— Онази в стаята на Джон Матю.

Братът се намръщи.

— Беше ли счупена, когато влязохте?

— Не... просто се пръсна внезапно.

— Това не се случва със стъклата без причина.

А не беше ли имал Джон добра причина?

— Абсолютно вярно.

Тор се втренчи в нея и тя отвърна на погледа му, а тишината стана непоносима.

Истината беше, че колкото и мило да се държеше братът, колкото и добър боец да беше, тя нямаше да сподели нищо с него.

— С кого да говоря за ремонта на вратата? — попита тя.

— Не се тревожи за това. Благодаря, че ме уведоми.

Братът се обърна и се запъти към офиса, а тя се почувства ужасно... Още нещо общо между нея и Джон Матю. Само че вместо да се опитва да поставя спортни рекорди, на нея ѝ се искаше да вземе нож и да среже ръцете си, за да освободи напрежението. Боже, понякога беше такова мрънкало. Наистина беше такава. Но онези обръчи не само потискаха *симпатската* ѝ страна, но ѝ помагаха да потиска и нежеланите си чувства. А това означаваше около деветдесет и девет процента от емоциите ѝ, ако трябваше да е точна.

Десет минути по-късно Блейлок подаде глава през вратата, с поглед, забит в пода, и объркани чувства, което не беше странно. Никой не обичаше да става свидетел на саморазрушението на приятел и да се налага да разговаря с жената, докарала го до това положение.

— Джон отиде в съблекалнята да си вземе душ. Убедих го да сложи край на тази история с маратона, но ми се струва, че все още му е нужно малко време.

— Добре. Ще продължа да го чакам тук в коридора.

Кимването на Блей беше последвано от неловка пауза.

— Аз ще потренирам.

Вратата се затвори, а тя вдигна якето и оръжията си и тръгна по коридора към съблекалнята. Офисът беше празен, което означаваше, че Тор си беше тръгнал и вероятно се беше заел да организира ремонта с някого от догените.

Натрапчивата тишина ѝ подсказа, че в залата, учебните стаи и клиниката нямаше никой. Тя се облегна на стената, плъзна се надолу и седна на пода, с ръце, опрени на коленете. Отпусна глава назад и затвори очи. Боже, беше изтощена...

— Джон още ли е вътре?

Хекс се събуди и насочи пистолета си към гърдите на Блейлок. Вампирът отскочи назад, а тя мигом спусна предпазителя и наведе дулото.

— Извинявай, старите навици умират трудно.

— О, да. — Той размаха бялата си кърпа по посока на съблекалнята. — Джон още ли е вътре? Вече мина повече от час.

Хекс вдигна ръка и погледна към часовника, с който се беше сдобила.

— Боже.

Тя се изправи и откряна вратата. Звукът от душа не я успокои.

— Има ли друг изход освен този?

— Само през фитнеса, който също води единствено към този коридор.

— Ще отида да поговоря с него — заяви тя и се помоли да постъпва правилно.

— Добре. Аз ще завърша тренировката си. Обади ми се, ако имаш нужда от мен.

Тя бутна вратата и влезе. Обзавеждането беше стандартно и се състоеше от редици с кафяви шкафчета, разделени от дървени пейки. Следвайки звука на течаща вода, идваща отлясно, тя отмина писоарите, кабините с тоалетните и мивките, които изглеждаха някак самотни в отсъствието на група голи потни мъже, които да ги използват. Откри Джон в зоната с душовете, където всеки квадратен сантиметър беше покрит с плочки. Все още беше облечен с тениската и шортите си и седеше на земята, облеган на стената, с глава, наведена надолу, и ръце, опрени на коленете, а по масивните му рамене се стичаше вода.

Първата мисъл, изникнала в главата ѝ, беше, че досега и тя бе седяла в същата поза отвън.

Втората беше колко е изненадана от факта, че може да стои така неподвижно. Емоционалната му решетка не просто пламтеше. Дори сянката зад нея гореше от страданието му. Като че двете му половини скърбяха заради всички мъки, през които беше преминал или наблюдавал и заради претърпените жестоки загуби в живота му... И сега може би беше на път да претърпи още една. Емоционалното му състояние в резултат на всичко това я ужасяваше. Изпълващата го наситена черна празнота беше толкова мощна, че поглъщаше цялата му психика... Водеше го към състоянието, в което се беше намирала тя в операционната.

Запращаше го към лудостта.

Когато пристъпи през облицования с плочки праг, кожата ѝ настръхна от студа, породен от чувствата му... И осъзнаването, че го беше направила отново. Това беше Мърдър, само че в още по-тежко състояние.

Господи, тя беше същинска черна вдовица, когато опираше до важните мъже в живота ѝ.

— Джон?

Той не вдигна глава и тя не беше сигурна дали изобщо регистрира присъствието ѝ. Беше се върнал в миналото, бе обсебен от него и впримчен в хватката на спомените...

Хекс се намръщи, когато усети, че следи с очи вадата, която се стичаше изпод тялото му към... канала.

Към канала.

Имаше нещо, свързано с този канал. Нещо свързано с... Леш? Погълната от самотата и заслушана в тихия звук на водната струя, тя освободи лошата си страна, този път за добро. Инстинктите ѝ на *симпат* мигом се пробудиха и проникнаха в Джон, за да навлязат дълбоко в съзнанието и спомените му.

Той вдигна глава и я погледна стъписан, а всичко около нея придоби червен цвят и стана двуизмерно. Плочките вече бяха розови, тъмната мокра коса на Джон имаше цвят на кръв, а водата блещукаше подобно на розово шампанско.

Образите, които видя, бяха излезли изпод перото на ужаса и срама. Тъмно стълбище в жилищна сграда, не много различна от онази, в която я беше завел. Той беше дребен претранс, насилван от вонящ човек... О, боже!

Не!

Коленете на Хекс поддадоха и тя се олюля... а после остави тялото си да се строполи на земята. Падна така тежко върху хлъзгавите плочки, че костите ѝ изпукаха, а челюстта ѝ изтрака.

Не... Не Джон, помисли си тя. Не и когато е бил безпомощен, невинен и така самотен. Не и когато е бил изгубен в света на хората, борейки се за оцеляване.

Не и той. Не и по този начин.

Със *симпатската* си страна, изложена на показ, и очи, несъмнено искрящи в червено, тя седеше срещу него и двамата се вираха един в друг. Той знаеше, че тя е прочела мислите му и ненавиждаше онова, което бе узнала, с такава ярост, че тя мъдро запази скрити всякакво съжаление и съчувствие. Джон изглежда негодуваше не срещу факта, че бе нахлула в спомените му. По-скоро му се искаше да няма такива проклети спомени, които да споделя.

— Какво общо има това с Леш? — попита тя рязко. — Беше завладял съзнанието ти напълно.

Очите му се насочиха към канала в центъра и тя имаше чувството, че той вижда как към него се стичат струи кръв.

Тази на Леш.

Хекс присви очи, а случилото се до голяма степен ѝ се изясни. Леш беше научил за тайната на Джон. Някак си. И тя нямаше нужда от *симпатската* си страна, за да разбере какво би сторил той с подобен вид информация.

Коментатор на бейзболен мач нямаше да свика повече публика.

Когато Джон отново погледна към нея, тя се почувства дълбоко свързана с него. Без бариери, без усещане за уязвимост. Макар да бяха напълно облечени, всеки беше гол пред другия.

Беше повече от сигурна, че никога нямаше да изпита подобно усещане с друг мъж. Или с когото и да било изобщо. Той не се нуждаеше от обяснения, за да разбере през какво бе преминала тя и какви са всички последствия от подобно изживяване. Същото важеше и за нея.

И може би сянката върху емоционалната му решетка представляваше някакъв вид раздвоение на психиката, причинено от преживяната травма. Може би душата и съзнанието му бяха решили да прекъснат връзката с миналото и да го запратят в някой забравен ъгъл. Може би по тази причина тези две части от него бяха така отчетливо разграничени.

Имаше логика, както и в желанието за мъст, което той изпитваше. Все пак Леш беше лично замесен в две отделни злини. В случилото се с него и с нея. Когато информация като тази попаднеше в погрешни ръце, ужасът беше подобен на този, изпитван по време на самата случка. Защото всеки път, когато някой узнаеше за нея, го преживяваш отново и отново. Именно по тази причина тя никога не говореше за времето, прекарано с баща ѝ в колонията или за онази гадост в клиниката на хората... Или... Да...

Джон вдигна показалец и посочи окото си.

— Очите ми са червени ли? — попита тя.

Той кимна и Хекс потърка лицето си.

— Съжалявам. Вероятно ще са ми нужни други колани с шипове. — Той спря водата, а тя отпусна ръце надолу. — Кой друг знае за това?

Джон се намръщи. После произнесе с устни:

— *Блей и Куин. Зейдист. Хавърс. Един терапевт.*

Когато той поклати глава, тя прие, че това е целият списък.

— Няма да кажа на никого.

Очите ѝ обходиха огромното му тяло от масивните рамене до мощните бицепси... и осъзна, че ѝ се искаше той да е бил с тези размери на онова стълбище. Сега вече беше различен... Макар че това се отнасяше само до външността му. Вътре в него продължаваха да се съчетават всички етапи, през които беше преминал. Изоставеното бебе, нежеланото дете, самотният претранс... Сега зрял мъж. Който беше отличен боец, верен приятел и ако се съдеше по стореното от него на *лесъра* в онази къща и онова, което без съмнение искаше да причини на Лещ, много опасен противник.

И всичко това ги поставяше пред един проблем: според Хекс синът на Омега трябваше да бъде убит от нея.

Не че трябваше да обсъждат това точно сега.

Влагата от плочките попиваше в панталоните ѝ, а от Джон се стичаха струйки и тя се изненада от онова, което ѝ се искаше да направи. Беше нелогично поради безброй причини и със сигурност идеята не беше добра. Но когато опираше до тях двамата, логиката не взимаше прекалено голямо участие.

Хекс се примъкна напред и опря длани в хлъзгавия под. Движеше се бавно на ръце и колене, докато не стигна до него. Разбра кога той долови аромата ѝ. Защото членът му под подгизналите шорти се втвърди.

Когато се озова лице в лице с него, тя закова поглед в устните му.

— Мислите на двама ни вече са едно цяло. Искам същото да се случи и с телата ни.

След това се наведе напред. Точно преди да го целуне, се спря за миг, но не защото се тревожеше, че той ще се отдръпне... Наситеният аромат на подправки, който се излъчваше от него, ѝ подсказваше, че няма такова намерение.

— Тълкуваш нещата погрешно, Джон. — Докато четеше емоциите му, тя поклати глава. — Не си наполовина мъж, заради онова, което са ти сторили. Ти си два пъти повече от всички други, защото си успял да оцелееш.

Животът често те поставя в най-неочаквани ситуации. При никакви обстоятелства, дори в най-ужасния си кошмар, Джон не си беше представял, че би понесъл Хекс да разбере за онази случка. Защото независимо колко голямо и силно вече бе тялото му, той не можеше да се отърси от мисълта, че някога е бил толкова слаб. А страхът, че онези, които уважава, могат да научат за станалото, го караше да се чувства слаб отново и отново.

И ето че скелетът не просто беше изваден от гардероба, а беше и осветен от прожектори.

Колкото до продължилия два часа душ... Той все още агонизираше вътрешно, заради това, че Хекс е била наранена по този начин... Беше прекалено болезнено да мисли за станалото, прекалено ужасяващо, за да може да се справи. А към всичко това се добавяше и

потребността му на обвързан вампир да я закриля и да се грижи за безопасността ѝ, както и фактът, че бе напълно наясно какво е да преживееш подобно нещо.

Само ако я беше открил по-рано... Ако беше положил повече усилия... Но тя се беше освободила сама. Не я беше измъкнал той... За бога, та той беше стоял в онази проклета стая, където е била изнасилвана, и дори не беше разбрал, че тя е до него. Твърде много му идваше, за да може да се примири. От всички тези объркани обстоятелства главата му бучеше така силно, сякаш мозъкът му се бе превърнал в хеликоптер, който всеки момент ще излети, за да не се върне никога.

Единственото, което го задържаше на земята, беше възможността да убие Леш.

Докато знаеше, че копелето диша някъде там из света, Джон щеше да има нещо, върху което да се фокусира, за да запази разсъдъка си. Мисълта за убийството на Леш беше връзката му със здравия разум, тя му даваше цел, подхранваше силата му.

Но само още една проява на слабост, като например да не успее да отмъсти за своята жена, и с него беше свършено.

— Джон — произнесе Хекс, като очевидно се опитваше да спре този трескав поток от мисли. Той се съсредоточи върху нея и се загледа в искрящите ѝ червени очи, което му напомни, че тя беше *симпат*. А това означаваше, че може да се рови из съзнанието му, да отвори скрити капани, да освободи всичките му демони и да наблюдава танца им. Но не го беше направила, нали? Да, беше проникнала в съзнанието му, но само за да разбере какво става с него. И макар да се беше докоснала до най-мрачните му тайни, не го беше посочила с пръст, нито се беше отдръпнала отвратно. Вместо това се бе промъкна до него като котка и имаше вид, сякаш желае да го целуне.

Очите му се насочиха към устните ѝ.

И с изненада откри, че може да понесе този контакт помежду им. Думите не бяха достатъчни, за да уталожат омразата, която изпитваше към самия себе си, но ръцете ѝ върху кожата му, устните им, слети в едно, тялото ѝ, притиснато към неговото... Именно от това имаше нужда, а не от разговори.

— Точно така — каза тя с пламнал не само заради *симпатската* ѝ същност поглед. — Двамата с теб имаме нужда от това.

Джон вдигна влажните си студени ръце и обхвана лицето ѝ. После се озърна. Може би сега беше моментът, но не това беше мястото. Нямахше да прави любов с нея на твърдите плочки.

— *Ела с мен* — произнесе с устни, а после се изправи и я дръпна към себе си.

Докато напускаха съблекалнята, шортите му се бяха издули отпред. Но той държеше под контрол потребността си да се слее с нея, която караше кръвта му да кипи, защото искаше да ѝ даде нежност, в замяна на насилието, на което е била подложена.

Вместо да се запътят към тунела и обратно в къщата, те поеха надясно. Нямахше начин да се качи в стаята си с нея под ръка и ерекция с размер на носеща греда. А и беше съвсем мокър. Прекалено много неща за обясняване пред огромната на брой публика в имението.

В съседство със съблекалнята имаше помещение с маси за масаж и джакузи в ъгъла. На пода имаше сини постелки, които не бяха използвани от поставянето им там... Братята рядко имаха време да провеждат спаринг, а още по-рядко да се правят на балерини с разните му там разтягания и разгривки.

Джон блокира вратата с един пластмасов стол и се обърна с лице към Хекс. Тя се разхождаше наоколо, а прекрасното ѝ тяло и плавната ѝ походка предлагаша по негово

мнение повече от пълна стриптийз програма.

Той посегна и угаси лампите.

Червено-белият надпис „Изход“ над вратата хвърляше мъждива светлина, която тялото му разделяше на две, а дългата му сянка се простираше от сините постелки чак до краката на Хекс.

— О, Джон, желая те — промълви тя.

Нямаше да ѝ се наложи да повтаря. Той изрита маратонките си „Найк“, измъкна тениската през главата си и я запрати на пода. После пъхна палци в ластика на шортите си и ги смъкна надолу по бедрата си, а пуснатият на свобода член щръкна напред. Всичко у Джон, от мозъка и кръвта до биещото му сърце, беше фокусирано върху жената, намираща се на няколко крачки пред него.

Но той не желаше да ѝ се нахвърли и да започне да я чука. Не. Дори това да означаваше, че тестисите му ще посинеят от възбуда...

Способността му да мисли логично се стопи, когато тя хвана ръба на тениската си, с елегантно движение я плъзна нагоре по тялото си и я съблече. Отдолу нямаше нищо друго освен прекрасна гладка кожа и високите ѝ стегнати гърди.

Когато ароматът ѝ се понесе към него и той задиша тежко, пъргавите ѝ пръсти се насочиха към връзките на медицинските панталони, разхлабиха ги и зелената памучна тъкан се свлече в краката ѝ.

О... боже, тя стоеше гола пред него и впечатляващите извивки на тялото ѝ бяха удивителни. Макар да бяха правили секс вече два пъти, всичко се беше случило така бързо, че той не беше имал шанса да я огледа както трябва... Джон примигна стреснато. За момент единственото, което виждаше, бяха синините по тялото ѝ, които бе видял, когато я беше открил, като особено натрапчив беше споменът за онези от вътрешната страна на бедрата ѝ. И сега, когато знаеше, че не са получени просто от юмручен бой...

— Не го прави, Джон — помоли тя дрезгаво. — Аз няма да го правя, недей и ти. Той вече отне и на двама ни прекалено много.

Гърлото му се стегна в желание за мъст, което успя да потисне, само защото знаеше, че тя е права. Със силата на волята си наложи да приеме, че вратата зад него, която бе залостил със стола, ще държи навън не само живите същества, но и духовете на злото.

По-късно, след като се насладяха на този интимен момент от живота си, щеше да има достатъчно време да изравни резултата.

— *Красива си* — произнесе той беззвучно.

Но тя, разбира се, не можеше да види устните му в тъмното. Очевидно щеше да се наложи да ѝ покаже какво си мисли.

Джон направи крачка напред и после още една, и още една. И не само той се приближаваше. Срещнаха се по средата, на половината път, а тялото ѝ беше обгърнато от сянката, която хвърляше неговото. Но въпреки това тя беше единственото, което той виждаше.

Когато застанаха един пред друг, сърцето му туптеше бясно.

— *Обичам те* — произнесе с устни в тъмнината.

Протегнаха се един към друг едновременно. Той посегна към лицето ѝ, а тя опря длани в ребрата му. Устните им се сляха в изпълнения с електричество въздух, впиха се едни в други, сливайки мекотата и топлината си в едно.

Джон я придърпа към голите си гърди и обви ръце около раменете ѝ, като я

притискаше силно, а целувката им ставаше все по-страстна... Тя му отвърна, без да се поколебае, като плъзна ръце от двете страни на тялото му и те се озоваха на кръста му.

Членът му докосваше корема ѝ и всяко нейно движение предизвикваше горещи вълни по гръбнака му. Но той не бързаше. Леко движеше таза си напред-назад и потъркваше ерекцията си в кожата ѝ, докато ръцете му галеха тялото ѝ.

Езикът му потъна още по-дълбоко в устата ѝ, а едната му ръка докосна късата ѝ коса в основата на тила. Другата му длан се плъзна към задната част на бедрото ѝ. Кракът ѝ се подчини на нежния му натиск и той почувства как мускулите ѝ се напрягат... С пъргаво движение тя отскочи и обви крака около бедрата му. Членът му се докосна до нещо меко и влажно. Той изръмжа и положи двама им на пода, като я придържаше здраво, докато я настаняваше на постелката под себе си.

Джон прекъсна целувката им и се отдръпна леко, за да плъзне език от едната страна на шията ѝ. Проследи вените ѝ, докато вампирските му зъби, пулсиращи в такт с ерекцията му, достигнаха до ключицата ѝ. Докато се движеше надолу, тя зарови пръсти в косата му и го насочи към гърдите си.

Джон се отдръпна, за да я погледне, очите му пробягаха по тялото ѝ, осветено от надписа „Изход“ над вратата. Зърната ѝ бяха набъбнали, а плоският ѝ корем се напрегна, когато тя разтвори бедра. Видът на вагината ѝ го накара да отвори уста за беззвучна въздишка... Без предупреждение тя се протегна и хвана възбудата му в ръката си. Допирът го накара да трепне така силно, че трябваше да се подпре на дланите си, за да намери опора.

— Красив си — простена тя.

Звукът на гласа ѝ го извади от вцепенението му. Той се отдръпна и освободи ерекцията си от дланта ѝ, за да коленичи между бедрата ѝ. Наведе глава и долепи устни до едното ѝ зърно, а после плъзна език около него.

Стонът, който се откъсна от устните ѝ, почти го накара да свърши върху нея и се наложи той да спре, за да възвърне самоконтрола си. Когато приливната вълна, заплашваща да го помете, се уталожи достатъчно, той продължи с ласките на устата си върху гърдите ѝ... И остави ръцете му да се спуснат бавно надолу по тялото ѝ.

Типично за нея тя беше тази, която го насочи към центъра на женствеността си. Хекс покри едната му длан със своята собствена и я намести точно там, където и двамата искаха тя да бъде.

Гореща. Гладка. Влажна.

Оргазмът му настъпи в мига, когато пръстите му достигнаха мястото, в което умираше да проникне. Напълно невъзможно му беше да спре кулминацията си и тя се засмя гърлено, когато той изля маркиращата си течност върху бедрата ѝ.

— Значи ти харесва чувството да ме докосваш — промълви тя.

Той я погледна в очите и вместо да кимне, вдигна към устните си ръката, която тя бе докосвала. Когато пое в устата си пръстите, покрити с нектара ѝ, беше неин ред да потръпне и да разтвори още по-широко бедра.

Изпод притворените си клепачи той не отделяше поглед от нейния, подхвана с две ръце хълбоците ѝ и се наведе над женствеността ѝ. Може би щеше да е по-изискано да я обсипе с леки целувки, да я подразни с език и с връхчетата на пръстите си.

По дяволите с тези глупости.

С невъздържана жажда той я засмука отведнъж и силно. Оргазмът му бе оставил част от следата си там и той вкуси и нея заедно с нейния нектар... И обвързаният вампир у него

се наслади на комбинацията.

Коего го накара да се почувства щастлив. Когато приключеха любовната си игра, наситеният му аромат на подправки щеше да е проникнал из цялото ѝ тяло — отвътре и отвън.

Докато ѝ доставяше удоволствие с устните и езика си, който проникваше в нея, смътно усети как единият ѝ крак се прехвърли през рамото му и тя се притисна още повече към него, подтиквайки го да ускори темпото.

Когато достигна оргазъм, изрече името му. Два пъти.

Каква радост само му донесе това, защото макар да нямаше глас, ушите му прекрасно чуваха гласа ѝ.

Мили боже, Джон знаеше какво прави.

Това беше единствената мисъл, пробягала през главата на Хекс, когато дойде на себе си от умопомрачителното удоволствие, което той ѝ бе доставил с устата си. И после отново се върна към състоянието си на наслада. Ароматът му на обвързан мъж изпълваше ноздрите ѝ, устните му бяха така божествено прекрасни, милвайки сърцевината ѝ, а пенисът му се потъркваше в бедрото ѝ... Той влезе още по навътре с езика си и тя отново се разпадна на съставните си части. Топлата влага, която почувства в себе си, ласките, които бяха нежни там, където я докосваше с устните си, и по-груби, където бе брадичката му, кръговите движения на носа му върху центъра на желанието ѝ, всичко това накара мозъка ѝ да изключи... загуба, която я зарадва. В този пламенен миг не съществуваше нищо друго освен Джон... Нямахше минало, нямахше бъдеще, не съществуваше нищо друго освен техните тела. Времето и мястото нямаха значение и никой друг не я интересуваше.

Прииска ѝ се да останат така завинаги.

— Искам да те усетя в себе си — простена тя и дръпна раменете му.

Джон вдигна глава и се придвижи нагоре, а възбудата му се докосваше до вътрешната страна на бедрата ѝ и достигаше все по-близо до целта си.

Хекс го целуна страстно, притискайки силно устните си към неговите, а ръката ѝ се плъзна между двама им, за да му покаже къде се нуждаеше от него... Масивното му тяло трепна от докосването ѝ и тя изстена.

— О, боже...

Върхът на пениса му я разтвори и той се плъзна вътре нежно и бавно, изпълвайки я, разтягайки я. Тя изви гръбнак, за да му позволи да проникне напълно и прокара ръце надолу по гладкия му гръб в самата основа на гръбначния стълб... И дори още по-ниско, за да заби нокти в задните му части. Мускулите му се напрягаха и отпускаха под дланите ѝ, когато той започна да се движи. Беше тежък като кола и тялото му бе толкова твърдо... но нищо от това не ѝ пречеше. Извивките ѝ бяха достатъчно, за да допълнят и паснат на неговото тяло. А и тя отново бе така близо до края, че белите ѝ дробове горяха за глътка въздух.

Сключила глезените си на гърба му, тя се движеше заедно с него, а телата им бяха така плътно долепени едно до друго, че дъхът им се смесваше. После Джон повдигна горната част на тялото си и заби юмруци от двете ѝ страни в постелката, като отпусна тежестта си върху изваяните мускули на ръцете си, за да придаде още повече мощ на тласъците си.

Лицето му представляваше еротична маска на така познатите ѝ черти, устните се бяха отдръпнали от удължените му бели зъби, а челюстта му беше стегната така силно, че бузите му бяха хлътнали. С всеки тласък мускулите на гърдите и корема му се напрягаха, а потта по кожата му блестеше на приглушеното осветление. Видът му съответстваше на онова, което чувстваше, потънал дълбоко в нея и това я възбуди повече от всичко друго.

— Пий от вената ми — простена тя към него. — Хайде... пий!

Заля я вълната на още един оргазъм и той мигом се насочи към шията ѝ и впи зъби в кожата ѝ, като в същия миг стигна до кулминацията си. Веднъж достигнал я, не можеше да спре. Продължаваше да се движи, да пие и да потръпва в нея, разтърсвайки я мощно и изпълвайки със соковете си женствеността ѝ.

Но тя искаше точно това.

Когато най-накрая се успокои, той не просто спря да се движи, а направо се строполи

върху нея. Тя плъзна ръце към раменете му и го задържа, когато той облиза лениво с език следите от зъбите си върху шията ѝ.

Понякога се налага да търкаш много здраво, за да почистиш нещо както трябва. Деликатни и нежни кръгови движения с мека гъба или кърпа просто не биха могли да премахнат мръсотията. Стореното току-що от тях беше нещо повече от основно почистване.

И като се имаше предвид, че възбудата му бе все така твърда, тя знаеше, че ги очаква още много.

Джон вдигна глава и погледна надолу към нея. В очите му имаше тревога и той внимателно погали косата ѝ.

Хекс се усмихна.

— Добре съм. Повече от добре.

На красивото му лице се появи закачлива усмивка, означаваща: „Няма спор по въпроса“.

— По-кратко, здравеняко. Да не мислиш, че можеш да ме накараш да се изчервя като някое момиченце? — Той кимна, а тя завъртя очи. — Трябва да си наясно, че не съм от жените, които припадат само от една страстна целувка.

Джон Матю изглеждаше много мъжествен, когато повдигна леко вежда, и тя можеше да се закълне, че почувства как бузите ѝ леко поруменяха.

— Чуй ме, Джон Матю. — Тя хвана брадичката му. — Няма да ме превърнеш в една от онези женички, които си загубват ума по любовника си. Няма да стане. Не съм устроена така.

Гласът ѝ беше строг и тя говореше напълно сериозно... Само че в мига, в който той размърда таза си и огромният му пенис проникна в нея, тя измърка. Да, измърка.

Звукът ѝ беше напълно неприсъщ и тя би го натикала обратно в гърлото си, стига да можеше. Вместо това издаде още един от онези стонове, които определено не бяха в стила на едно кораво мъжко момиче.

Джон сведе глава и засмука едната ѝ гърда, като някак успяваше да продължи с леките тласъци. Дори не толкова леки. Тя вдигна ръце и отново ги зарови в гъстата му коса.

— О, Джон...

И после той застина на място, отдели устни от зърното ѝ и се усмихна така широко, че беше цяло чудо как предните му зъби още не бяха изпопадали. Изражението му казваше: „Падна ли ми?“.

— Ти си истинско копеле — рече тя през смях.

Джон кимна. И отново се притисна към нея с целия си ръст. Тя се почувства прекрасно от тази демонстрация кой командва в случая. Наистина прекрасно. Това някак я накара да го уважава още повече, но пък тя винаги беше харесвала проявата на сила във всичките ѝ форми.

— Да знаеш, че няма да се предам.

Той сви устни и поклати глава в смисъл „О, не, разбира се, че не“. И после се отдръпна леко от нея. Тя простена тихо и заби нокти в хълбоците му.

— Къде си мислиш, че отиваш?

Джон се засмя тихо и разтвори бедрата ѝ широко, придвижи се надолу и се озова там, откъдето беше започнал... С уста върху женствеността ѝ.

Името му прозвуча силно, рикоширайки в стените, докато той ѝ даряваше онова, за което тя копнееше.

Старателното игнориране на звуците от секс беше умение, добре развито от Блей в последно време.

Когато излезе от фитнеса, той чу през вратата на залата за рехабилитация да се произнася името на Джон и ако се съдеше по тона и силата, то едва ли беше споменато по време на непринуден разговор за времето. Освен ако Хекс не беше метеоролог под прикритие и Джон не й даваше най-великата прогноза за времето в живота й.

Браво на тях. Като се имаше предвид колко тежко му беше на Джон, това беше истинска благословия.

Блей се замисли за миг дали да не се върне обратно в къщата, но реши, че Куин можеше да проточи секса колкото си иска и за него беше прекалено рано да се връща в стаята си. Влезе в съблекалнята и си взе бърз душ, а после се облече в медицинска униформа от колекцията на Вишъс и излезе в коридора. Тръгна към офиса и когато влезе вътре, затвори плътно вратата. Ослуша се и установи, че не се чува нищо, а той искаше именно това. За нещастие според часовника му беше успял да убие само час и половина. А като си помислеше, че винаги беше смятал бързия душ за нещо прекрасно.

Обмисляйки възможностите си, той реши да седне зад бюрото. В крайна сметка избягваше звуците, издавани от Хекс и Джон, от чисто благоприличие. А не желаше да чува Лейла и Куин от чувство за самосъхранение. По-добре първите, отколкото вторите.

Настани се на въртящия се стол и се втренчи в телефона. Сакстън се целуваше невероятно. Наистина невероятно. Блей затвори за кратко очи, изпълнен с топлина, сякаш някой беше запалил огън в стомаха му. Посегна към слушалката... Но не можа да се реши. Ръката му беше увиснала във въздуха над нея, но не я вдигаше.

После си спомни как Лейла беше излязла от банята му, за да отиде при Куин.

Вдигна слушалката и набра номера на Сакстън, като се чудеше какво изобщо прави, докато изчакваше да се свърже.

— Ало...

Блей се намръщи и се изправи в стола.

— Какво става? — Дълга пауза. — Сакстън?

Чу се кашляне и хриптене.

— Да, аз съм...

— Сакстън, какво става, по дяволите?

Последвалото мълчание беше плашещо.

— Много ми харесва да те целувам. — Сподаденият му глас стана тъжен. — И беше прекрасно... — Още едно прокашляне. — ... да бъда с теб. Мога да се вирам в лицето ти с векове.

— Къде си?

— Вкъщи.

Блей отново погледна към часовника си.

— Къде е това?

— На герой ли се каниш да се правиш?

— Налага ли се?

Този път кашлицата беше продължителна.

— Боя се... че трябва да затварям.

Чу се изшракване и разговорът приключи.

С инстинкти, изострени до крайност, Блей мина през килера и влезе в подземния тунел. Дематериализира се, за да приеме форма пред една врата на няколкостотин метра от главната сграда. Застанал пред входа на Дупката, той се обърна към обектива на охранителната камера.

— Ви, имам нужда от теб.

Докато чакаше, се помоли на Скрайб Върджин Вишъс да е... Тежката врата се отвори и от другата ѝ страна стоеше Ви с мокра коса и черна хавлиена кърпа около кръста. Наоколо кънтеше парчето на Джей Зи „Кралско настроение“ и се носеше аромат на турски тютюн.

— Какво става?

— Спешно ми трябва един адрес.

Подобните на лед очи на Ви се присвиха, а татуировката на лявото му слепоочие потръпна.

— Какъв адрес търсиш?

— Този, на който е регистриран мобилния телефон на един цивилен. — Блей му продиктува цифрите, които преди малко беше набрал.

Ви завъртя очи и отстъпи назад.

— Лесна работа. — И наистина се оказа така. Само след няколко кликания с мишката, Ви вдигна поглед. — „Сиена Корт“ номер дваисет и едно нула пет... Къде отиваш, по дяволите?

Блей отговори през рамо, докато минаваше покрай кожените канапета и широкоекранния телевизор.

— Излизам през входната ти врата.

Ви се дематериализира и блокира изхода.

— Знаеш, че слънцето ще изгрее след дваисет и пет минути, нали?

— Тогава не ме задържай тук нито секунда повече. — Блей впи очи в брата. — Пусни ме.

Явно нежеланието му да води преговори беше изписано на лицето му, защото Ви изруга тихо.

— Действай бързо или не се връщай. — Братът отвори вратата, а Блей се дематериализира на мига... и прие форма на трилентовия булевард „Сиена Корт“, от двете страни на който имаше викториански къщи в различни цветове. Стигна до дваисет и едно нула пет. Табелката с номера беше в отлично състояние и зелена на цвят, а рамката беше в черно и сиво. Над предната, както и над страничната врата светеха фенери, но вътре беше тъмно.

В което имаше логика. Ако се съдеше по това как прозорците отразяваха светлината, от вътрешната им страна бяха спуснати капаци. Нямаше влизане през тях.

След като нямаше шанс да проникне вътре, тъй като въпросните капаци със сигурност бяха стоманени, Блей отиде до входната врата и позвъни.

Бледата слънчева светлина, идваща от изток, загря гърба му, макар лъчите да не бяха достатъчно силни дори да хвърлят сянка. По дяволите, къде ли бе поставена камерата? Ако приемеше, че Ви му е дал верния адрес... А той винаги беше прав... значи би трябвало да има система за наблюдение... О, да, очите на лъва, играещ ролята на чукче на вратата.

Той се наведе напред, така че лицето му да бъде близо до обектива на камерата и заблъска с юмруци.

— Пусни ме, Сакстън. — Раменете и гърба му се нагряхаха все повече.

Изщракването на ключалката и завъртането на топката на вратата го накараха да прокара ръка през влажната си коса.

Вратата се откряна, а вътрешността на къщата беше потънала в мрак.

— Какво правиш... — Прокашляне. — ... тук?

Блей се вцепени, когато подуши кръв. Използва масивното си рамо и бутна тежката врата.

— Какво става, по дяволите?

Гласът на Сакстън отслабваше все повече.

— Върви си у дома, Блейлок. Колкото и да ти се възхищавам, в момента не съм в състояние да приема никого.

Само че на него не му минаваха тези. С бързо движение Блей затвори вратата след себе си, за да не позволи на слънчевите лъчи да проникнат.

— Какво се е случило? — попита, макар да се досещаше. Инстинктът му подсказваше онова, което искаше да знае. — Кой те е бил?

— Точно се канех да си взема душ. Може би ще искаш да се присъединиш. — Блей преглътна мъчително, а Сакстън се засмя леко. — Добре, ще се заема сам с това, а ти изпий чаша кафе. Защото явно ще ми гостуваш през целия ден. — Последва звук от заключването на вратата и после Сакстън затътри крака... което означаваше, че вероятно накуцва. Макар да не можеше да го види в плътния мрак, по шумовете съдеше, че е завил надясно. Блей се поколеба. Нямаше смисъл да поглежда часовника си. Беше наясно, че с шансовете му да се върне обратно в имението беше свършено.

Наистина щеше да остане за целия ден.

Сакстън отвори вратата към мазето, разкривайки слабо стълбище. На меката светлина се виждаше, че красивата му руса коса беше изцапана с нещо ръждиво на цвят. Блей се втурна напред и го хвана за ръката.

— Кой ти причини това?

Сакстън отказа да погледне към него, но силното му потрепване говореше ясно за онова, което вече беше разкрил и гласът му. Беше уморен и изпитваше болка.

— Нека само кажем... че в скоро време няма да ми се допуши пура.

Онази пряка до бара... По дяволите. Блей си беше тръгнал пръв, но беше предположил, че Сакстън е сторил същото.

— Какво стана, след като си тръгнах?

— Няма значение.

— Напротив, има.

— Ще бъдеш ли така любезен... — Отново проклетата кашлица. — ... да ми позволиш да се върна в леглото? Особено ако се каниш да се държиш сприхаво. Не се чувствам много добре.

След тези думи Сакстън го погледна през рамо.

Дъхът на Блей секна.

— О... боже мой — прошепна.

Слънцето точно се канеше да проникне през мрежата от преплетени клони над главите им, когато Дариъс и Тормент приеха форма до една малка къща със сламен покрив на километри от дома, където бе извършено отвлечането и съседната къща. А също и от подобното на влечуго съществуване, което ги беше посрещнало в подземния коридор.

— Сигурен ли си? — попита Тормент и прехвърли чантата си на другото рамо.

В този момент Дариъс не беше сигурен в нищо. Всъщност беше изключително изненадан от факта, че двамата с момчето се измъкнаха от къщата на симпатите, без да им се наложи да се бият. Дори ги изпратиха навън, като че бяха дошли на гости с покана.

Но пък гълтачите на грехове винаги се ръководеха от интереса си, а със сигурност Дариъс и Тормент щяха да им бъдат по-полезни живи, отколкото мъртви.

— Сигурен ли си наистина? — настоя отново Тормент. — Като че ли се колебаеш да влезеш.

— Това, че се бавя, няма нищо общо с теб.

Дариъс пое напред по отъпканата пътека, водеща към входната врата, която се беше оформила от многократното преминаване на неговите собствени ботуши.

— Няма да допусна да спиш на студения каменен под в Гробницата. Домът ми е скромнен, но стените и покривът са достатъчно добри, че да подслонят не един, а двама души.

За един кратък миг той си представи, че живее, както бе живял някога — в огромен замък с много стаи и догени, заобиколен от прекрасни вещи. Луксозно имение, чиито врати би могъл да отвори за приятели и близки, за всички, на чиято безопасност държеше. Може би някога щеше да намери начин да се сдобие с нещо подобно. Но при положение че нямаше нито семейство, нито приятели, това едва ли беше цел, която да преследва прекалено усърдно.

Освободи металното резе и влезе през дъбовата врата... която, ако се съдеше по размерите и тежестта ѝ, би могла да се приеме и за подвижна стена. След като с Тор се озоваха вътре, той запали висящата над входа газена лампа и залости вратата с дебела колкото цяло дърво греда.

Обзавеждането беше скромно. Пред огнището имаше един-единствен стол, а в отсрещния ъгъл — сламеник. И в мазето под земята също нямаше кой знае какво — само малко провизии и таен тунел, който извеждаше наскреде гората.

— Ще хапнем ли нещо? — попита Дариъс и започна да сваля оръжията си.

— Да, господине.

Момчето също свали оръжията си и отиде до огнището. Приседна на пети и запали торфа, който винаги беше приготвен, когато не гореше огън. Когато до носа на Дариъс достигна миризмата на горящ мъх, той отвори скритата врата на пода и слезе за храна, бира и пергаментовите си свитъци.

Огънят осветяваше лицето на Тор, докато топлеше ръцете си. Той попита:

— Какво мислиш за всичко това?

Дариъс се присъедини към момчето и сподели малкото, което имаше, с единствения гост, посещавал някога дома му.

— Винаги съм вярвал, че съдбата създава странни съюзи. Въпреки това мисълта, че взаимните ни интереси могат да ни съюзят с това... създание... е истинско проклятие. Но

пък той изглеждаше едновременно шокиран и разтревожен. Истината е, че гълтаните на грехове ни зачитат не повече, отколкото ние тях. Презират ни като плъхове.

Тормент взе манерката с пиво.

— Не бих искал да смеся кръвта си с тяхната. Отвращават ме. Всички до един.

— Той изпитва същото към нас. Фактът, че родният му син е отвлякъл жената и я е държал дори един ден под покрива му, направо го е съсипал. Мотивиран е точно колкото и ние да ги намерим и да ги върнем при семействата им.

— Но защо използва нас?

Дариъс се усмихна хладно.

— За да накаже сина си. Това е най-добрият възпитателен метод... Жената, откраднала „сърцето му“, ще му бъде отнета и той ще трябва да се примири не само с липсата ѝ, но и с мисълта, че е надвит от по-нисш вид. А отведем ли я невредима в дома ѝ, семейството ѝ ще се премести и ще я отведе със себе си и никога няма да допусне отново да я сполети нещо лошо. Тя ще живее дълго на тази земя, а онова изчадие ще трябва да слуша за станалото, докато диша. Такава е тяхната природа... Но баща му не би могъл да го подложи на подобен душевен тормоз без мен и теб. Именно заради това ни подсказа къде да отидем и какво можем да намерим там.

Тормент поклати глава, сякаш не схващаше начина на мислене на другата раса.

— Тя ще бъде опетнена в очите на целия си род. Глимерата ще страни от тях...

— Не, няма да го направи. — Дариъс вдигна длан, за да прекъсне думите на момчето.

— Защото никога няма да научат. Тази тайна ще си остане между нас. Гълтачът на грехове също няма да разкрие каквото и да било, защото неговият собствен вид ще започне да отбягва него и потомъка му. Така че жената ще бъде защитена от падение.

— Как обаче ще успеем да заблудим и Сампсън?

Дариъс поднесе манерката към устните си и отпи.

— Утре след падането на нощта ще поемем на север, както ни каза гълтачът на грехове. Ще я открием, ще я отведем при семейството ѝ и ще им кажем, че са я отвлекли хора.

— Ами ако жената проговори?

Дариъс беше обмислил и това.

— Предполагам, че като дъщеря от аристократично семейство, тя е съвсем наясно какво би изгубила. Мълчанието ще предпази не само нея, но и семейството ѝ.

Но тази логика щеше да важи само в случай че тя е запазила здравия си разум. Но нещата можеха да стоят и по друг начин. Дано Скрайб Върджин се смили над измъчената ѝ душа, помисли си Дариъс.

— Ами ако ни устроят засада? — промърмори Тормент.

— Възможно е, но не го вярвам. Но евентуален сблъсък не ме плаши. — Дариъс вдигна поглед към своя помощник. — Най-лошото, което би могло да се случи, е да умра, издирвайки невинна жертва... А това е много добър начин да напуснеш този свят. Ако е капан, обещавам ти, че ще поведем със себе си към Небитието не един и двама.

Лицето на Тормент засия от уважение и почит, а Дариъс почувства тъга заради тази проява на вярност. Ако момчето бе имало истински баща вместо брутален развратник, нямаше да изпитва подобни чувства към случаен непознат. И нямаше да се намира в тази скромна колиба. На Дариъс обаче, сърце не му даваше да изтъкне този очевиден факт пред своя гост.

— Още сирене?

— Да, благодаря.

След като се нахраниха, погледът на Дариъс се насочи към черните му кинжали, които носеше прикрепени към гърдите си. Изпитваше странната увереност, че нямаше да мине много време и Тормент щеше да се сдобие с такива. Момчето беше умно и съобразително, а и инстинктите му бяха добри. Разбира се, Дариъс все още не го беше виждал как се бие, но и това щеше да стане. В тази война това беше неизбежно.

Тормент смръщи чело на светлината, хвърляна от огъня.

— На колко години каза, че е тя?

Дариъс обърса устата си и почувства как тилът му се скова.

— Не знам.

Двамата се умълчаха и Дариъс предположи, че в главите им се върти една и съща мисъл. Последното, от което се нуждаеха в тази ситуация, бяха още усложнения. Засада или не, щяха да отидат до крайбрежието на север, където ги беше изпратил симпатът. Веднъж доберяха ли се дотам, трябваше да се придвижат на километър от едно малко селце и да открият скалите, описани от него... И щяха да разберат дали са били пратени по лъжлива следа.

Или са използвани за постигането на цел, която ги съюзяваше с онова кльоцаво влечуго.

Дариъс не се тревожеше особено. На гълтачите на грехове не можеше да се има доверие, а и бяха болезнено себични... И отмъстителни дори по отношение на собствените си потомци.

Природата им надделяваше над характера. Тя ги правеше неприятни за общуване, но пък естествените им наклонности ги превръщаха в напълно предвидими същества. Двамата с Тормент щяха да открият онова, което търсеха в близост до морето на север. Знаеше го.

Въпросът беше в какво състояние щеше да се намира горката жена...

Когато Джон и Хекс най-накрая напуснаха своето уединено кътче, първата им спирка беше душът в съблекалнята. И тъй като след подобни упражнения храната беше от съществено значение, те решиха да се изкъпят един след друг, като Хекс беше първа. Докато Джон я изчакаше в коридора, беше странно, че не се чувстваше изтощен. Вместо това бе енергичен и жив, изпълнен с мощ. Никога не се беше чувствал така силен... Абсолютно никога.

Хекс се появи от съблекалнята.

— Твой ред е.

Тя изглеждаше толкова секси, късата ѝ коса се къдреше, докато изсъхваше, облечена бе в медицинска униформа, а устните ѝ искряха, зачервени от многобройните целувки. Образи от случилото се между тях накараха кръвта му да закипи и той влезе в съблекалнята заднешком, за да може да продължи да я гледа.

Когато тя му се усмихна, сърцето му едва не се пръсна. Излъчваше топлина и нежност, беше прекрасна. Тя беше неговата жена. Завинаги.

Когато вратата помежду им се затвори и езикът на бравата щракна, го завладя ужасяваща паника, сякаш не просто му беше отнета гледката, а бе напълно изчезнала. Което беше нелепо. Пребори се с параноята, изкъпа се и със светкавична бързина облече една медицинска униформа. Когато излезе, тя все още беше там и макар да възнамеряваше да я хване за ръка и да я отведе в имението, в крайна сметка я притисна в прегръдките си. Работата беше там, че всеки смъртен в някакъв момент загубваше този, когото обича. Такива бяха законите на живота. Но през повечето време мисълта за това е така дълбоко погребана в съзнанието ти, че я приемаш само като хипотетична възможност. Понякога обаче, това ти се напомня, а ситуациите, в които зависиш единствено от късмета си или от милостта на Бог, те карат да спреш и да се вслушаш в сърцето си. Както когато тежкото главоболие се оказва само мигрена или след сериозна автомобилна катастрофа цялата кола е смазана, но детските седалки са оцелели, а въздушните възглавници са спасили всички вътре.

Или когато някой отвлечен се върне в обятията ти... Последвалият шок те кара да искаш да се вкопчиш в него за опора.

Боже, преди никога не се беше замислял, но от първия удар на сърцето една камбана започва да бие и стрелките на часовника тръгват по своя път. Сделката, която дори не подозираш, че си сключил, вече е в сила и съдбата държи всички карти. Докато минутите, часовете, дните, месеците и годините се изнизват, историята се пише, а времето ти постепенно изтича, за да настъпи мигът за последния удар на сърцето ти, когато трябва да преброиш победите и загубите.

Странно как осъзнаването, че сме смъртни, прави моменти като този вечни. Докато притискаше Хекс към себе си и чувстваше как топлината ѝ засилва неговата, той се чувстваше като нов, везните отново бяха в равновесие, а животът му категорично си струваше да се живее.

Бунтът на стомаха му беше онова, което ги раздели.

— Хайде — каза тя. — Трябва да нахраним този звяр.

Джон кимна, хвана ръката ѝ и двамата поеха заедно напред.

— Трябва да ме научиш на езика на знаците — заяви Хекс, когато влязоха в офиса и отвориха вратата на килера. — Възможно най-скоро.

Той отново кимна и двамата пристъпиха в тясното пространство, а Хекс хлопна вратата зад гърба им. Хм... Нов миг на уединение. Затворена врата... Лесни за събличане дрехи...

Възбуденото му съзнание започна да измерва наличното пространство, а членът му потръпна в панталона на медицинската униформа. Ако тя обвинеше крака около таза му, щяха да се поберат... Хекс пристъпи към него, а ръката ѝ се плъзна към ерекцията му зад фината памучна тъкан. Надигна се на пръсти и потърка устни в шията му, а единият ѝ кучешки зъб одраска леко сънната му артерия.

— Ако продължаваме така, никога няма да се доберем до легло. — Гласът ѝ прозвуча още по-гърлено, докато го галеше. — Боже, голям си... Казах ли ти колко дълбоко проникна в мен? Много дълбоко. Беше наистина прекрасно.

Джон се облегна назад и бутна от рафта купчина папки. Докато се опитваше да ги задържи, преди да са се озовали на пода, Хекс го спря и го накара да се изправи.

— Стой, където си — нареди и падна на колене. — Гледката наистина ми харесва. Докато събираше падналото долу, тя се вгледа в члена му, който естествено се бореше за свобода, опитвайки се да пробие онова, което го делеше от погледа ѝ, от устата ѝ, от вагината ѝ.

Джон стисна ръба на един от рафтовете, докато я гледаше как го наблюдава, а дъхът му почти спря.

— Мисля, че събрах всичко — обяви тя след малко. — По-добре да ги сложа на мястото им.

Хекс се опря в него, докато бавно се изправяше, а лицето ѝ се отърка в коленете му, в бедрата му... Когато стигна до пениса му, устните ѝ го докоснаха. Той отметна глава назад и се удари в един от рафтовете, а тя продължи да се надига, като гърдите ѝ бяха следващото, докоснало най-нажежената му точка.

Завърши задачата си, като постави папките на мястото им... докато търкаше ханша си в него.

После прошепна в ухото му.

— Да хапнем бързо. Много бързо.

Тя отстъпи назад, след като ухапа леко меката част на ухото му, но той остана на мястото си. Защото ако долнището на медицинската униформа потъркаше дори съвсем леко зоната между краката му, той щеше да свърши в панталоните си.

Което при нормални обстоятелства не беше чак толкова лошо, особено ако тя беше наоколо. Но мястото не беше много усамотено. Във всеки един момент някой от братята или техните *шелани* можеха да влязат и да станат свидетели на нещо, което едва ли би ги накарало да се почувстват комфортно.

След ругатня и сериозно наместване на намиращото се от кръста надолу, Джон въведе кода и отвори вратата към тунела.

— Как изписваш „А“ с пръсти? — попита тя, когато пристъпиха в тунела.

Докато стигнат до скритата врата под главното стълбище, вече бяха на „Д“. „И“-то ги отведе до хладилника. На „М“ вече започваха да правят сандвичи... Но тъй като ръцете им бяха заети с печената пуйка, майонезата, марулята и хляба, не постигнаха по-нататъшен прогрес с азбуката. Докато се хранеха, също не успяха да минат много букви, само „Н“, „О“ и „П“. Но той виждаше, че тя се упражнява наум. Беше заковала поглед в пространството, като очевидно повтаряше мислено онова, което ѝ бе показал.

Хекс учеше бързо, което не беше изненадващо. Раздигането на масата ги преведе през „Р“ до „С“ и точно излизаха от кухнята, когато той ѝ показа „Ю“ и „Я“.

— Тъкмо щях да тръгна да те търся — каза Зи от входа на трапезарията. — Рот свиква събрание веднага. Хекс, ти със сигурност ще искаш да присъстваш.

Братът се обърна, изтича през фойето по мозаечния под с ябълковото дърво и се запъти нагоре по главното стълбище.

— Кралят ви често ли свиква събрания по средата на деня? — попита Хекс.

Джон поклати глава и едновременно произнесе с устни и изписа:

— *Нещо става.*

Забързаха нагоре по стълбите, като изкачваха по две стъпала наведнъж. На втория етаж всички братя се бяха скупчили в кабинета на Рот, а кралят седеше на трона на баща си зад бюрото. Джордж се беше свил на кълбо до господаря си, който го чешеше по главата с едната си ръка, докато с другата подхвърляше нож за писма във формата на кинжал.

Джон застана встрани и то не само защото това беше единственото свободно пространство при толкова много огромни мъже в помещението. Искаше да е близо до вратата.

Настроението на Хекс беше напълно променено.

Ако трябваше да сравни чувствата с дрехи, тя все едно беше заменила памучната си нощница с метална ризница. Застанала до него, прехвърляше нервно тежестта си от единия крак на другия, но и той се чувстваше по същия начин.

Джон се озърна наоколо. В другия край на помещението Рейдж свали обвивката на една близалка, а Ви запали ръчно свита цигара, докато набираше Фюри по телефона. Рив, Тор и Зи крачеха напред-назад, а Бъч беше седнал на любимото си канапе, облечен в копринена пижама. Куин стоеше прав в близост до светлосините завеси и очевидно съвсем скоро беше имал сексуално изживяване. Устните му бяха червени, косата му бе разрошена от многократно прокаравани през нея пръсти, а тениската му беше само донякъде прибрана в панталона и висеше отпред.

Коего повдигаше въпроса дали ерекцията му все още е набъбнала.

Къде ли беше Блей, зачуди се Джон. И с кого ли се беше забавлявал Куин?

— Ви е получил интересно съобщение, оставено на гласовата ни поща. — Когато Рот заговори, тъмните му очила се насочиха към събралите се, макар че той беше напълно сляп зад тях. — Вместо да ви преразказвам, най-добре той да ви го пусне.

Вишъс пъкна цигарата между устните си, а пръстите му затанцуваха по бутоните на телефона, въвеждайки цифри и пароли.

И после Джон чу гласа. Този противен и гнусен глас.

— Обзалагам се, че не сте очаквали отново да чуете нещо от мен. — Тонът на Леш издаваше мрачно задоволство. — Изненада, нещастници. И познайте какво. Каня се да ви направя услуга. Може би ще ви е интересно да научите, че тази нощ беше осъществено масово приемане на членове в Обществото на лесърите. В една фермерска къща на шосе 149. Случи се около четири сутринта, така че ако си размърдате задниците и поемете натам веднага след падането на нощта, може да ги заварите все още да повръщат из къщата. За ваша информация, носете гумени ботуши... Голяма кочина е. О, и кажете на Хекс, че още усещам вкуса ѝ...

Ви спря записа.

Устните на Джон се отдръпнаха, за да разкрият удължените му кучешки зъби и той

издаде беззвучно ръмжене, а картината на стената зад гърба му завибрира. Джордж изскимтя, Рот го потупа успокоително и насочи ножа за писма напред.

— Ще получиш своя шанс за разплата, Джон. Кълна се в гроба на баща си. Но сега се нуждая от ясната ти мисъл.

Беше по-лесно да се каже, отколкото да се изпълни. Да потисне жаждата си за мъст беше като да се опита да обуздае питбул с едната ръка зад гърба.

Хекс се намръщи и скръсти ръце пред гърдите си.

— Разбрахме ли се? — настоя Рот.

Когато най-накрая Джон подсвирна в знак на съгласие, Вишъс изпусна облак дим от устните си и прочисти гърло.

— Не остави конкретен адрес за въпросната касапница. Опитах се да проследя номера, от който се обади, но не стигнах до нищо.

— Имам следния въпрос — намеси се Рот. — Какво става, по дяволите? Той е водач на *лесърите*. Ако иска да демонстрира, че е най-големият храбрец от всички, хубаво, но на мен не ми прозвуча така.

— Доносници. — Вишъс угаси цигарата си в един пепелник. — На мен така ми звучи... Макар че не бих заложил топките си за това.

Сега, когато Джон беше обуздавал звяра в себе си и беше способен да разсъждава трезво, той беше склонен да се съгласи с Ви. Леш беше егоцентричен и на него можеше да се вярва колкото на гърмяща змия, но ако не можеше да се разчита на морала му, то със сигурност можеше да се заложи на нарцисизма му, а това правеше копелето толкова предсказуемо.

Джон беше сигурен в това до такава степен, сякаш вече го е преживявал и преди.

— Възможно е да е бил отстранен — промърмори Рот. — Татко Омега може би все пак е решил, че синчето не го бива толкова. Или може би новата лъскава играчка на Злото се е повредила. Дали пък няма нещо специфично в странната биология на Леш, което е излязло наяве едва сега? Искам да отидем подготвени, защото може да е капан...

Планът срещна бурната подкрепа на братята, наред с подмятания относно задника на Леш и разнообразието от големи предмети, които щяха да бъдат заврени в него, като най-често споменаваният, но едва ли най-оригиналният, бяха ботуши номер четирийсет и девет.

Например Джон имаше сериозни подозрения, че Рейдж би могъл да паркира понтиака си в задника на Леш. Или поне искаше да го направи.

Боже... Какъв обрат на събитията. Но не беше чак толкова изненадващо, ако онова, което предполагаха, се беше случило в действителност. Омега беше известен със склонността си да подменя главните *лесъри* най-внезапно и ако Леш наистина бе изритан, обаждането му до Братството, за да покаже среден пръст на баща си, беше прекрасен ход... Особено като се имаше предвид, че *лесърите* бяха изключително безсилни в първите часове след приемането си и по тази причина не биха могли да отвърнат на удара. Братята можеха да разчистят цялата къща.

Мили боже, помисли си Джон. Съдбата умееше да създава странни партньорства.

Хекс се намираше на ръба на яростта, докато стоеше до Джон в кабинета на Рот, който, ако не бяха бюрото и трона, можеше да бъде объркан с дамски будоар.

Гласът на Леш, звучащ от телефона, я накара да се почувства така, сякаш някой бе изсипал киселина в стомаха ѝ, която направо съсипваше изядения с такава охота сандвич с

пуешко.

А и предположението на Рот, че Джон ще се хвърли да защитава честта ѝ, не подобри състоянието ѝ.

— Значи ще атакуваме — заговори Слепия крал. — След падането на нощта всички излизате и...

— Аз ще отида сега — произнесе тя високо и ясно. — Дайте ми пистолет и ножове и ще отида да проверя ситуацията.

Добре. Ако беше активирала ръчна граната и я беше хвърлила напред стаята, едва ли би привлякла повече внимание. Когато емоционалната решетка на Джон потъмня и изпрати послание „О, не, няма да го направиш“, тя започна да отброява секундите до взрива.

Три... две... едно...

— Много любезно предложение — отбеляза галантно кралят, — но мисля, че ще бъде най-добре да...

— Не можеш да ме спреш. — Тя отпусна ръце от двете страни на тялото си... и после си напомни, че не може да го нападне физически. Наистина нямаше как.

Усмивката на краля беше топла колкото лед.

— Тук командвам аз. Кое то означава, че щом ти нареждам да стоиш мирно, ще го направиш.

— Аз съм *симпат*. Не съм твой поданик. И по-важното е, че си достатъчно умен, за да не позволиш най-добрите ти воини... — тя махна към заобикалящите я — да попаднат в евентуален капан, устроен от врага ви. Аз не съм незаменима като тях. Помисли по въпроса. Би ли загубил дори и един от тях, само защото не искаш да се изложи на малко слънце днес?

Рот се засмя рязко.

— Рив? Ще поемеш ли нещата в свои ръце като крал на нейния вид?

Нейният бивш шеф и скъп приятел се взря в нея от другия край на стаята, а в аметистовите му очи се четеше прекалено много разбиране.

Ще бъдеш убита, помисли той.

Не ме спирай, отвърна му тя. Никога няма да ти го простя.

Продължавай да се държиш така и прошката ще е последното, за което ще се тревожа. Твоята погребална влада ще бъде по-вероятната причина за грижите ми.

Аз не те спях да отидеш в колонията, когато се налагаше. Ти ми върза ръцете, за да не мога да те последвам. Нима казваш, че не заслужавам да получа отмъщението си? Майната ти.

Ривендж стегна челюстта си така здраво, че когато най-накрая проговори, тя се изненада как не изплю някой зъб.

— Да върви и да прави каквото иска. Не можеш да избавиш някого, ако не желае да се качи в спасителната ти лодка.

Гневът на вампира погълна по-голямата част от въздуха в стаята, но Хекс беше толкова фокусирана върху случващото се, че и без това бе забравила да диша. Обсебването ѝ действаше като кислород. А всичко свързано с Леш само още повече подклаждаше вътрешния ѝ огън.

— Нужни са ми оръжия — обърна се тя към групата. — И кожени дрехи. И телефон за връзка.

Рот изръмжа глухо. Като че се канеше да я върже, въпреки че Рив беше вдигнал ръце.

Тя се приближи към бюрото на краля и опря ръце в него.

— Губиш мен или поемаш риска да загубиш някого от тях. Какъв е отговорът, Ваше Величество?

Рот се изправи на крака и за един кратък миг тя можеше да почувства, че макар вече да не се сражаваше, той продължаваше да е все така смъртоносен.

— Внимавай с тона си в моя дом.

Хекс пое дълбоко въздух и си наложи да се успокои.

— Извинявам се. Но трябва да разбереш причините ми.

Настъпи мълчание, но тя усещаше, че Джон кипи вътрешно... И знаеше, че дори и да успее да се пребори с краля, между нея и вратата имаше още едно препятствие. Но тръгването ѝ не подлежеше на дискусии с когото и да било.

Рот изруга тихо и продължително.

— Добре. Върви. Отговорността няма да е моя, ако бъдеш убита.

— Ваше Величество, тя никога не е била ваша. Отговорността е единствено моя... и нито короната на главата ви, нито някой друг би променил това.

Рот се обърна към Ви и изръмжа:

— Искам тази жена да е добре въоръжена.

— Няма проблем. Ще се погрижа.

Тя се обърна, за да последва Вишъс навън и спря пред Джон... Прииска ѝ се да можеше да постъпи по друг начин... Особено след като той хвана бицепса ѝ в здрава хватка. Но нейният шанс беше там, навън, и тя имаше възможността да се възползва от него до залез-слънце. Ако съществуваха някакви следи за местонахождението на Леш, беше добре да ги проследи, ако искаше да се разправи лично с него. Паднеше ли нощта, Джон и братята щяха да поемат ситуацията в свои ръце... И в никакъв случай нямаше да се поколебаят да го убият. Да, Леш щеше да си плати за стореното, но не друг, а тя трябваше да се разплати с него. Когато ставаше въпрос за разплата с някой, който ѝ е причинил зло, тя беше живото възплъщение на свирепата и отмъстителна кучка.

Съвсем тихо, така че да не я чуе никой друг, тя каза:

— Не съм някой, който се нуждае от закрила и си напълно наясно защо трябва да направя това. Ако ме обичаш толкова, колкото твърдиш, тогава пусни ръката ми. В противен случай ще се наложи да я освободя сама.

Джон пребледня, а тя отпрати мислено молитва да не се налага да използва сила. Но не се наложи. Той освободи ръката ѝ.

Тя се втурна навън от кабинета и докато минаваше покрай Вишъс, му се тросна през рамо:

— Губим време, Вишъс. Нужни са ми оръжия и муниции.

Когато Хекс тръгна с Вишъс, първата мисъл на Джон беше да слезе долу и да застане пред външната врата, за да блокира пътя ѝ.

Втората му мисъл беше да отиде с нея... макар че това би означавало да се превърне във вампирския еквивалент на фойерверк.

Мили боже, всеки път, когато си казваше, че отношенията му с нея няма накъде повече да се усложнят, някой издърпваше килимчето изпод краката му и той се озоваваше в още поужасна ситуация. Току-що се беше заела доброволно да отиде на напълно непознато място, за което тя самата беше признала, че е прекалено опасно дори за братята. И отиваше без подкрепление и без да му остави никаква възможност да се добере до нея, ако бъдеше ранена. Рот и Рив се приближиха до него, той насочи вниманието си обратно към случващото се в кабинета и установи, че всички си бяха тръгнали... с изключение на Куин, който се мотаеше в ъгъла и се взираше намръщено в мобилния си телефон.

Ривендж въздъхна тежко, като очевидно се намираще в същото отвратително настроение като Джон.

— Чуй, аз...

Джон започна да изписва бързо с пръсти.

— *Какво направи, по дяволите? Защо ѝ позволи да тръгне?*

Рив прокара ръка през косата си.

— Ще се погрижа за нея...

— *Не можеш да излезеш през деня. Как, по дяволите, ще...*

Рив изръмжа глухо:

— Внимавай с държанието си, момче.

Добре. Това бяха неподходящите думи в неподходящия момент. Джон застана лице в лице с Рив, оголи зъби, отключи съзнанието си и изпрати силна и ясна мисъл:

— *Там отвън е моята жена. Сама. Така че не ми говори за поведението ми.*

Рив изруга и закова суров поглед в Джон.

— Внимавай със собственическите чувства... Просто те предупреждавам. Финалът на нейната игра не включва никого друго, освен самата нея. Разбираш ли ме?

Първата реакция на Джон беше да удари копелето. Просто да го фрасне в мутрата.

Рив се изсмя рязко.

— Искаш да се биеш? Няма проблем. — Той подпря червения си бастун и метна коженото си палто на облегалката на близкия стол. — Но това няма да промени абсолютно нищо. Мислиш, че някой я разбира по-добре от мен ли? Познавам я от повече време, отколкото ти си живял.

Не е така, помисли си Джон по някаква непонятна причина. Рот пристъпи между тях.

— Добре, добре... Стига, момчета. Килимът на пода е скъп и красив. Ако го изцапате с кръв, Фриц направо ще ме побърка от опяване.

— Виж, Джон, не се опитвам да те вбеса — промърмори Рив. — Просто знам какво е да я обичаш. Вината не е нейна, че е такава, каквато е, но това прави живота на околните ад. Довери ми се.

Джон свали юмруци. По дяволите, колкото и да му се искаше да спори, кучият син с лилавите очи вероятно беше прав. Добре де, трябваше да зачеркне „вероятно“. Беше прав... Джон бе разбрал това по трудния начин. При това прекалено много пъти.

— *Проклет задник* — произнесе с устни.

— Това общо взето обобщава всичко.

Джон напусна кабинета и слезе във фойето с някаква бегла надежда да я разубеди. Докато крачеше по мозаечния под, се замисли за прегръдката им пред съблекалнята. Как бяха стигнали от такава близост до... това?

Беше ли се случило изобщо? Или глупавото му лигаво подсъзнание си го бе изфантазирало, защото той бе такъв мухльо? Десет минути по-късно от тайната врата под стълбището се появиха Ви и Хекс.

Докато крачеше през фойето, тя изглеждаше по същия начин, както когато я беше видял за първи път: черни кожени панталони, черни ботуши, черна прилепнала тениска. През ръката ѝ беше праметнато черно кожено яке, а към тялото ѝ бяха прикрепени достатъчно оръжия, че да бъде екипиран отряд от специалните части.

Тя спря, когато стигна до него, и щом погледите им се срещнаха, поне не започна да го приспива с глупости от сорта „Всичко ще бъде наред“. Нямахте да остане за нищо на света. С никакви думи не беше в състояние да я разубеди... Решимостта ѝ се четеше ясно в очите ѝ.

При настоящото положение на нещата му се струваше много трудно да повярва, че някога тя го бе прегръщала.

В мига, когато Ви отвори вратата на вестибюла, тя се обърна и се втурна навън, без да обели дума или да погледне назад.

Вишъс заключи зад гърба ѝ, а Джон се взираше в тежката врата и се чудеше точно колко време би му отнело да прокопае пътя си навън с голи ръце.

Изшракването на запалка беше последвано от бавно издишване.

— Дадох ѝ най-доброто от всичко. Два четирийсеткалиброви. С по три пълнителя за всеки. Два ножа. Чисто нов мобилен телефон. И тя знае как да ги използва.

Тежката ръка на Ви се стовари върху рамото му и го стисна здраво, преди братът да си тръгне и стъпките от ботушите му да отекнат силно в пространството. Секунда по-късно тайната врата, от която се беше появила Хекс, се хлопна зад гърба му и той се запъти обратно към Дупката.

Джон си каза, че усещането за безпомощност никак не му понася. Главата му забуча по същия начин, както когато Хекс го беше открила на пода в съблекалнята.

— Искаш ли да погледаме телевизия?

Джон се намръщи при звука на тихия глас и погледна надясно. Тор беше в билиардната зала. Седеше на дивана пред широкия екран, окачен срещу камината. Ботушите му бяха опрени в масичката за кафе, а дистанционното в ръката му беше насочено към телевизора „Сони“. Той не погледна към него. Не каза нищо повече. Просто продължи да сменя каналите.

Вечно сме изправени пред избор, помисли си Джон.

Можеше да се втурне навън след нея и да опържи задника си. Да остане пред тази врата и да чака като куче. Да одере собствената си кожа с нож. Да се напие до припадък.

От билиардната зала се разнесе приглушено бучене и викове на тълпа хора. Привлечен от шума, той влезе и застана до масата за билиард. Над главата на Тор видя как Годзила размазва центъра на Токио. Всъщност беше доста вдъхновяващо.

Джон отиде до бара и си сипа „Джак Даниълс“, а после седна до Тор и също вдигна крака на масата. Съсредоточи се върху телевизионния екран и отпи от уискито, а топлината започна полека-лека да изпълва тялото му и той почувства, че съзнанието му се успокои

малко. И после още малко.

Денят щеше да е тежък, но поне вече не обмисляше смърт чрез слънчево изгаряне.

Малко по-късно осъзна, че седи до Тор и двамата се бяха изтегнали по същия начин, както правеха някога в дома си, когато Уелси все още беше жива. Боже, напоследък му беше толкова ядосан, че беше забравил колко е лесно да прекарваш времето си с него. Сега му се струваше, че правят това от векове — двамата, седнали пред огъня с чаша питие в едната ръка и изтощение и стрес в другата.

Мотра пристигна за схватка с чудовището, а Джон се замисли за някогашната си стая. Обърна се към Тор и изписа с пръсти:

— *Докато бях в къщата тази вечер...*

— Тя ми каза. — Тор отпи от питието си. — За вратата.

— *Съжсаявам.*

— Не се тревожи. Това е нещо поправимо.

Самата истина, помисли си Джон и отново се обърна към телевизора.

Ласитър въздъхна от мястото си в другия край на стаята така тежко, сякаш някой беше отрязал крака му и наблизко няма лекар.

— Изобщо не биваше да ти давам дистанционното. Това е просто някакъв развилнял се тип в ужасен костюм. Ще си изпусна любимото шоу.

— Колко жалко.

— Тестове за бащинство, Тор. В шоуто ще се говори за тестове за бащинство. А това тук е отвратително.

— Само за теб.

Тор не откъсваше поглед от филма, а Джон отпусна глава на кожената тапицерна.

Мисълта, че Хекс е навън сама, го караше да се чувства като отровен. Стресът буквално действаше като токсин в организма му, предизвикваше замаяност, отпадналост и раздразнение.

Какви наивни глупости само се бяха въртели в главата му, докато Хекс беше в плен. Как умее да владее чувствата си, как дори тя да не изпитва взаимност, той все пак ще може да я обича и да стори онова, което е добре за нея, като я остави да си живее живота. Дрън-дрън.

Сега му се повдигаше от всичко това. Не можеше да понесе, че беше сама навън. Без него. Но тя очевидно не възнамеряваше да се вслуша в когото и да било. Готов бе да се обзаложи, че сега бе готова на всичко, само за да се добере до Леш преди падането на нощта... когато Джон най-сетне би могъл да излезе на бойното поле. В известен смисъл не би трябвало да има значение кой от тях ще докопа кучия син... но това беше вярно само от рационална гледна точка. Дълбоко в себе си не можеше да понесе още една проява на слабост... като например да си седи кротко, докато жена му се опитва да убие сина на Злото и е твърде вероятно да бъде смъртоносно ранена.

Неговата жена...

Но я почакай, каза си той. Само защото името ѝ беше татуирано на гърба му, това не значеше, че я притежава... Бяха просто няколко изписани с черно мастило букви върху кожата му. Истината беше, че по-скоро тя го притежаваше. Това беше различно. Много различно.

Означаваше, че може да си тръгне, когато пожелае.

И го беше направила, ако трябваше да е точен.

По дяволите. Рив беше обобщил ситуацията съвсем правилно. Финалът на нейната игра не включваше никого друго, освен самата нея. Няколко часа страстен секс нямаше да променят това. Нито пък факта, че харесвали му или не, тя беше отнесла сърцето му там, навън, на дневна светлина.

Куин отиде до спалнята си и се запъти към банята с изненадващо стабилна походка. Беше доста пиян, когато беше свикано спешното събрание, но мисълта, че жената на Джон беше навън през деня и трябваше да се справи с такава гадост съвсем сама, до голяма степен беше успяла да потисне действието на алкохола.

А и като стана дума за това, Блей също беше навън съвсем сам. Е, не беше сам, но беше незащитен. Съобщението, пристигнало по-рано от непознат номер, беше разрешило мистерията за това, къде се намира. „Ще остана при Сакстън. Ще се върна след залез-слънце.“

Типично за Блей. Всеки друг би използвал съкращения.

Неговите съобщения винаги бяха граматически правилни. Идеята английският език да се осакатява, го вбесяваше. Блей си беше такъв. Всичко трябваше да бъде подредено и правилно. Преобличаше се за храненията, като заменяше кожените си панталони и тениските с риза и панталон с ръб. Къпеше се минимум два пъти на ден и дори повече, ако тренираше. Фриц не можеше да се помири, че стаята му никога не беше разхвърляна и в нея нямаше много какво да се оправя. Маниерите му на хранене бяха на благородник, пишеше благодарствени писма, способни да те съсипят и абсолютно никога не ругаеше в присъствието на жени. Боже... Сакстън беше идеален за него.

Куин потръпна при осъзнаването на този факт и си представи правилния английски, разнасящ се от устата на Блей точно в този миг, докато беше в прегръдките на другия мъж.

Без съмнение правилата на речника „Мериам-Уебстър“ никога не са били използвани с такова усърдие. С усещането, сякаш е бил ударен по главата, Куин пусна студената вода да тече в умивалника и започна да плиска лицето си, докато кожата му изтръпна. Попи го с кърпа и се замисли за ателието за татуировки и секса с рецепционистката. Завесата ги беше отделяла от останалото помещение, но беше достатъчно тънка, така че неговите разноцветни, но изключително зорки очи да виждат всичко, случващо се отвъд нея. Както и всички присъстващи. Така че докато онази сладурана беше стояла на колене пред него, той беше обърнал глава и беше огледал положението... И беше видял Блей. Влажните устни, между които беше потънал, изведнъж се бяха трансформирали в устните на най-добрия му приятел и тази промяна беше превърнала сексуалния акт от задоволяване на проста необходимост в нещо възпламеняващо.

Нещо важно.

Нещо страстно и еротично.

Именно по тази причина Куин я беше дръпнал към себе си, беше я завъртял и я бе обладал в гръб. Само че докато изживяваше фантазията си, беше осъзнал, че Блей го наблюдава... И това беше променило всичко. Изведнъж му се наложи да си напомни кого чукаше... Затова беше дръпнал главата на момичето и си беше наложил да я гледа в очите. Не успя да стигне до оргазъм.

Когато тя стигна до кулминацията си, той се престори... Истината беше, че ерекцията му бе започнала да спада в мига, когато погледна лицето ѝ. Единственото му спасение беше,

че тя очевидно не забеляза разликата, тъй като беше достатъчно влажна и за двама им... А и той беше изпълнил ролята си като професионалист, преувеличавайки задоволството и последвалата наслада.

Всичко обаче, беше лъжа.

Колко ли пъти го беше правил по този начин в живота си, колко ли от жените дори не помнеше, че е срещал? Стотици... И това, макар че водеше активен сексуален живот от едва година и половина. Но през нощите, прекарани в „Зироу Сам“, беше минавал през три или четири момичета поред, а това много лесно беше натрупало бройката.

Разбира се, по време на много от онези чукания беше присъствал и Блей, двамата с приятеля му бяха оправили жените дружно. Никога не го бяха правили един с друг по време на оргиите в баните на клуба... но имаше доста гледане. И въпроси.

И може би малко ръчна работа насаме, когато образите станеха прекалено живи.

Поне от страна на Куин.

Всичко това обаче, беше приключило, когато Блей постави точката, осъзнавайки, че е гей и че е влюбен. Куин не беше одобрил избора му. Момче като Блейлок заслужаваше много повече.

И както изглежда, беше поел по верния път. Сакстън беше мъж с качества. Във всяко отношение.

Копеле.

Куин погледна към огледалото над умивалника, но не можеше да види нищо, защото в банята и стаята му цареше непрогледен мрак. И не беше ли по-добре, че не успяваше да зърне отражението си? Животът му беше една лъжа и в тихи моменти като този той го осъзнаваше с такава яснота, че стомахът му се свиваше на топка.

Плановете за остатъка от дните му... О, какви велики планове! Съвсем обикновени и „нормални“ планове за бъдещето. Включващи достойна жена, а не постоянна връзка с мъж. Но въпросът беше в това, че мъже като него с никакви дефекти... като да речем един син и един зелен ирис... бяха презирани от аристокрацията и приемани като генетична грешка. Те бяха позор, който трябваше да бъде скрит, срамна тайна, която трябваше да бъде погребана. Прекара години от живота си, наблюдавайки как сестра му и брат му бяха поставяни на пиедестал, докато всеки, кръстосал пътя си с неговия, бързо изпълняваше ритуала против уроки от лош поглед, за да се предпази от злото. Собственият му баща го беше ненавиждал.

Така че не беше нужен специалист с дипломи на стената, за да разбере, че той просто искаше да бъде „нормален“. Да се установи с някоя жена от добро потекло — стига да успееше да открие такава, склонна да преглътне генетичния му дефект — беше жизненоважна мисия, която би му позволила да си прикачи този етикет. Беше наясно, че ако започнеше връзка с Блей, това нямаше да се случи. Също така знаеше, че правеха ли секс дори веднъж, никога нямаше да го напусне.

Не че братята не приемаха хомосексуалността. Те нямаха проблем с нея. Вишъс бе спал с мъже и на никого не му мигваше окото заради това, нито пък го съдеха. Изобщо не ги беше грижа. Той беше просто техният брат Ви.

Куин също от време на време беше прекрачвал границата, просто така, на шега и те бяха наясно, но не ги беше грижа.

За *глимерата* обаче, имаше значение.

Влудяваше го фактът, че все още го интересуваха онези нещастници. Сега, когато семейството му вече го нямаше, и малкото оцелели от аристокрацията бяха разпръснати по

Източния бряг, той нямаше никакъв контакт с тази паплач. Но беше прекалено добре тренирано куче, за да е способен да забрави за съществуването им.

Просто не можеше да разкрие истинската си същност.

Каква ирония! Външността му беше на расов мъж. А отвътре бе същинска пеперудка.

Изведнъж му се прииска да счупи огледалото, въпреки че то отразяваше само сенки.

— Господарю?

Той стисна здраво очи в мрака.

По дяволите, беше забравил, че Лейла е все още в леглото му.

Хекс не беше съвсем сигурна точно коя фермерска къща търсеше и затова се материализира в залесена територия в близост до шосе 149, а после използва обонянieto си, за да разбере в каква посока да поеме. Вятърът духаше от север и когато долови съвсем лек мирис на бебешка пудра, тя последва миризмата, като се дематериализираше на интервали от по сто метра в пустото и неугледно зимно царевично поле. Чувстваше в ноздрите си аромата на пролетта, а слънчевите лъчи топлеха лицето ѝ, когато студеният вятър не щипеше кожата. По голите клони на дърветата се виждаха светлозелени пъпки, подмамани от по-топлиите часове на денонощието.

Прекрасен ден.

За убийствена мисия.

Когато вонята на *лесъри* беше единственото, което успяваше да долови, тя извади един от ножовете, дадени ѝ от Вишъс. Знаеше, че е много близо... Прие форма до редица кленови дървета и замръзна на място.

— О... По дяволите!

Бялата фермерска къща не представляваше нещо, за което да си струва да пишеш в писмо до майка си. Проста овехтяла постройка в близост до царевично поле, заобиколена от няколко бора и храсти. Добре, че все пак имаше морава пред къщата.

Иначе петте полицейски коли, паркирани една до друга отпред, нямаше да могат да отворят вратите си. Използвайки уменията си на *симпат*, тя се прикри, промъкна се до един от прозорците на къщата и погледна вътре.

Точно навреме. Успя да види как един от колдуелските пазители на реда повръща в кофа.

И не че нямаше причина за това. Къщата сякаш бе потопена в човешка кръв. Всъщност без думата „сякаш“. Имаше толкова много кръв, че тя усещаше металически вкус в устата си, макар да беше отвън на чист въздух. Вътрешността на къщата приличаше на кървав басейн.

Полицаяте се разхождаха из дневната и столовата, като внимателно подбираха къде стъпват не само защото беше местопрестъпление, но и защото очевидно не искаха лепкавата гадост да оплеска панталоните им. Трупове обаче липсваха. Нямаше нито едно тяло.

Или поне на пръв поглед.

Но в къщата все пак имаше новоприети *лесъри*. Шестнайсет на брой. Но тя не можеше да ги види, както и ченгетата, макар че според онова, което чувстваше, те стъпваха директно отгоре им.

Дали това не беше прикритието на Леш?

Какво ли беше намислил мръсникът? Първо да се обади на братята и да обяви за случилото се... А после да повика полиция? Или може би някой друг беше набрал 911?

Нужни бяха отговори на толкова много въпроси...

Наред с кръвта по пода имаше нещо, подобно на черно мастило, и един от полицаите го оглеждаше, сякаш беше открил нещо ужасно отвратително. Да... Но количеството на мазното вещество не беше достатъчно да обясни силната сладникава миризма, която Хекс бе проследила дотук... Затова стигна до извода, че въвеждането на новите *лесъри* е било успешно и онези, които бяха невидими, вече не бяха хора. Огледа гората наоколо. Къде ли се бе скрило златното момче на Омега?

Заобиколи къщата и мина отпред, където видя един пощальон, който очевидно се

бореше с посттравматичния стрес, докато се опитваше да даде показания на униформените. Американските пощенски служби в помощ на закона.

Без съмнение той беше извикал ченгетата.

Поддържайки прикритието си, тя само наблюдаваше случващото се. Гледаше как ченгетата се борят с напъните си за повръщане, за да изпълнят задълженията си и чакаше появата на Леш... или пък на някой друг *лесър*. Когато около минута и половина по-късно на моравата се появи телевизионен екип, тя стана свидетел на това как една относително хубавка руса репортерка направи неумел опит да се прави на Барбара Уолтърс и в мига, когато записът приключи, се впусна да преследва полицаите за информация, докато не ги вбеси достатъчно, че да ѝ позволят да надникне в къщата.

И това беше нейният момент да се прояви като сериозен журналист. Припадна право в ръцете на един униформен, а Хекс завъртя очи и отново се насочи към задната част на къщата. Нямаше да е зле да се настани удобно. Беше дошла тук, жадуваща за битка, но както често ставаше по време на война, се налагаше да изчака, докато не се появи врагът.

— Изненада!

Извъртя се така бързо, че почти загуби равновесие. Единственото, което я спаси от падане, беше фактът, че ръката ѝ, държаща кинжала, подежда като противотежест, защото я беше вдигнала високо над главата си, готова за действие.

— Ще ми се да се бяхме изкъпали заедно.

Блей се задави с кафето, което беше приготвил за двама им, докато Сакстън отпи от чашата си напълно спокоен. До такава степен, че ставаше повече от ясно как нарочно беше предизвикал реакцията му и сега ѝ се наслаждаваше.

— Наистина обичам да те изненадвам — каза.

Е, беше успял. И естествено, тъй като беше червенокос, за Блей беше невъзможно да прикрие руменината, която заля лицето му.

Би било по-лесно да скриеш кола в джоба си.

— Околната среда е от първостепенна важност. Водата трябва да се пести. Бъди от зелените... или от нудистите, ако щеш.

Сакстън седеше облегнат на сатенените възглавници в леглото си, облечен в копринен халат, докато Блей се беше изтегнал върху допълнителната завивка в долната част на леглото, застлана изключително прецизно. Светлините на свещите превръщаха сцената в някаква фантазия, а блясъкът им размиваше всички граници.

Сакстън, разбира се, изглеждаше прекрасно сред шоколадовокафявите си чаршафи, а светлата му чуплива коса беше изрядно фризирана, макар да не си беше сложил пяна или лак. С леко притворените си очи и частично изложени на показ гладки гърди той беше готов, излъчващ желание... И ако се съдеше по аромата, който излъчваше, беше способен да даде на Блей онова, от което и той се нуждаеше. Поне вътрешно. Външният му вид не го биваше много. Лицето му все още беше подуто, устните му бяха подпухнали, но не защото бяха нацупени съблазнително, а заради якия удар на някакъв задник. Движеше се предпазливо, което означаваше, че по тялото му също имаше натъртвания.

Това никак не беше добре. Раните му трябваше да са започнали да зарастват досега, цели дванайсет часа след нападението. Той беше аристократ, в крайна сметка, и имаше чиста кръв.

— Е, Блейлок какво правиш тук? — поклати глава Сакстън. — Все още не знам защо дойде.

— Как бих могъл да не го сторя?

— Обичаш да бъдеш герой, нали?

— Не е кой знае какво геройство да седиш до някого.

— Не подценявай жеста си — смърри го навъсено Сакстън. А това озадачи Блей.

Вампирът се беше придържал към типичния си шеговит и леко саркастичен маниер през цялата сутрин и целия следобед... Но все пак бе станал жертва на нападение. При това жестоко.

— Добре ли си? — попита Блей меко.

— Да. — Сакстън се загледа в кафето си. — Понякога ми е трудно да схвана поведението на някои индивиди не само сред хората, но и сред нашата собствена раса.

— Съжалявам за снощи.

— Е, поне това те доведе в леглото ми, не е ли така? — Сакстън се усмихна колкото можа, тъй като половината му уста беше обезформена. — Не е точно начина, по който бих избрал да те доведе дотук... Но е прекрасно да те наблюдавам на светлината на свещите. Имаш тялото на войник, но лицето ти е на интелектуалец. Комбинацията е... зашеметяваща.

Блей допи съдържанието на чашата си на един дъх и едва не се задави. Или може би причината не беше в погълнатото, а в чутото.

— Искаш ли да ти долея още малко кафе?

— Не точно сега, благодаря. Беше идеално приготвено между другото и отлично, макар и очевидно отклоняване от темата.

Сакстън сложи чашата и чинийката на позлатената масичка до леглото си и се намести с пъшкане. За да не се взира в него, Блей постави чашата си на близкия скрин и позволи на погледа си да се рее наоколо. Интериорът на горния етаж беше във викториански стил с тежки махагонови мебели, ориенталски килими и пищни багри... Беше го установил по време на пътешествието си до кухнята. Съдържаността, приличието и нормите обаче, свършваха при вратата към мазето. Тук, долу, помещението приличаше на типичен будоар. Стилът беше френски. Имаше масички с извити крака и мраморни плотове, тоалетки и бродирани килимчета. Много сатен и черно-бели графики, изобразяващи великолепни мъже в полуизлегнати пози, много подобни на тази, в която се намираше Сакстън в момента.

Само че без халат.

— Харесват ли ти гравюрите ми? — попита Сакстън протяжно.

Блей нямаше как да не покаже одобрението си.

— Какви линии само.

— Наподобявам ги понякога. Няма да те лъжа.

Изведнъж в съзнанието на Блей изникна образът на Сакстън, правещ секс върху същото това легло, а тялото му се извиваше и преплиташе с нечие друго. Крадешком погледна към часовника си и осъзна, че му оставаха още седем часа тук, а той не беше сигурен дали искаше те да минат като цяла вечност или като миг.

Сакстън притвори очи и не толкова въздъхна, колкото целият потръпна.

— Кога си се хранил за последно? — попита Блей.

Тежките клепащи на Сакстън се повдигнаха, а очите му заблестяха.

— Предлагаш си услугите ли?

— Имам предвид от жена.

Сакстън направи гримаса и отново се намести върху възглавниците.

— Преди известно време. Но съм добре.

— Лицето ти изглежда ужасно.

— Такива мили неща ми говориш.

— Сериозен съм, Сакстън. Не ми показваш какво е положението под халата, но ако се съди по физиономията ти, сигурно те боли и на други места. — Получи в отговор единствено изсумтяване. — Сега кой отклонява темата?

Последва дълга пауза.

— Сакстън, ще ти доведе някого, за да се нахраниш.

— Нима държиш жени в задния си джоб?

— Ще възразиш ли отново да използвам телефона ти?

— Обслужи се.

Блей се изправи и отиде в банята, защото предпочиташе да е насаме, поради факта, че не знаеше как ще се развие разговора.

— Можеш да говориш и оттук — извика Сакстън, преди той да хлопне вратата.

Върна се в стаята десет минути по-късно.

— Не знаех, че линията за телефонни запознанства е така експедитивна — промърмори Сакстън със затворени очи.

— Имам връзки.

— Очевидно.

— Ще ни вземат оттук при падането на нощта. — Това накара Сакстън да отвори очи.

— Кой ще ни вземе? И къде ще ходим?

— Ще се погрижим за теб.

Сакстън вдиша и издиша, хриптейки.

— Отново ли се притичваш на помощ, Блейлок?

— Приеми го като непреодолим импулс.

Сетне Блей отиде до едно канапе и се излегна на него. Хвърли върху краката си една луксозна кожена завивка, духна свещта до себе си и се намести удобно.

— Блейлок?

Боже, този глас. Толкова плътен и приглушен в полумрака.

— Да.

— Караш ме да изглеждам лош домакин. — Последва леко задъхване. — Това не е подходящо място за спане.

— Добре ми е тук.

Настъпи тишина.

— Няма да му изневериш, ако легнеш до мен. Не съм в състояние да се възползвам от теб, а дори и да бях, уважавам те достатъчно, че да не те поставям в неловка ситуация. Освен всичко друго ще ми дойде добре малко телесна топлина... Не мога да се загрея достатъчно.

На Блей му се прииска да имаше цигара.

— Няма да е изневяра дори... между нас да се случи нещо. С него не сме нищо повече от приятели. Само приятели.

И именно по тази причина ситуацията със Сакстън беше така странна. Блей беше свикнал да се сблъсква със затворена врата, която винаги да го държи далеч от желаното.

Докато Сакстън му предлагаше широко разтворен портал. Нещо, през което да премине лесно...

И намиращото се от другата страна беше великолепно.

Блей се колеба около минута и половина. После отметна бялата кожа с усещането, че се движи на бавни обороти и се изправи. Докато прекосяваше стаята, Сакстън му направи място и повдигна завивката, а Блей отново се поколеба.

— Не хапя — прошепна Сакстън, — освен ако не ме помолиш за това.

Блей се плъзна сред всичкия този сатен... И мигом разбра защо копринените халати бяха удачно решение. Гладко, толкова гладко. С усещане за повече голота от истинската голота.

Сакстън се обърна с лице към Блей, но после изстена... От болка.

— По дяволите!

Отпусна се обратно по гръб, а Блей сложи ръка над главата му. Когато Сакстън се наведе напред, Блей положи бицепса си вместо възглавница и той не се поколеба да се намести удобно върху него.

Свещите бяха угасени една след друга, с изключение на онези в ритуалния свещник в банята. Сакстън се размърда, а Блей се доближи още повече до него и се намръщи.

— Боже, студен си. — Придърпа мъжа в обятията си и го притисна, за да му предаде част от своята топлина.

Лежаха така много дълго... И Блей галеше тази съвършена гъста и руса коса. Усещането беше прекрасно... Беше мека и леко къдрава.

Миришеше на подправки.

— Божествено е — промърмори Сакстън.

Блей затвори очи и вдиша.

— Съгласен съм.

— Вие двамата какво правите тук, по дяволите? — изсъска Хекс и свали кинжала си. Изражението на Трез насреща ѝ красноречиво показваше колко излишен е въпросът ѝ. — Рив ни се обади.

Както винаги Ай Ем стоеше мълчалив до брат си. Само кимна и скръсти ръце пред гърдите си, като създаваше отлично впечатление за здраво вкоренен в земята дъб, който няма намерение да ходи никъде. И докато *сенките* я гледаха отгоре, заради високия си ръст, бяха спуснали защитата си, правейки телата и гласовете си достъпни единствено за нея.

За миг тя съжали за тази им предпазливост, тъй като беше трудно да сриташ някого в топките, ако той се намира във формата си на призрак.

— Няма ли да се прегърнем? — промърмори Трез, докато оглеждаше лицето ѝ. — Толкова отдавна не сме се виждали.

Тя му отговори, като използва честота, която нито хората, нито дори *лесърите* бяха способни да доловят.

— Не си падам по прегръдките.

В следващия миг изруга и все пак обвини ръце около телата на двамата братя. *Сенките* бяха изключително потайни по отношение на емоциите си и беше много по-трудно, в сравнение с хората и дори с вампирите, да бъдат разчетени, но тя можеше да усети болката им заради онова, през което беше преминала.

Тя понечи да се отдръпне, но Трез я стисна здраво и потрепери.

— Аз... Мили боже, Хекс... Не вярвахме, че ще те видим отново...

Тя поклати глава.

— Спри. Моля те. Моментът никога не е подходящ за такива сантименталности, а това определено не е и мястото. Обичам и двама ви и съм добре. Така че да спрем дотук.

Е, относително добре. Стига да не мислеше за Джон, който стоеше в имението, неспособен да предприеме нищо, и без съмнение вече беше стигнал до състояние на лудост. Благодарение на нея. Историята се повтаряше.

— Ще спра, преди да стана досаден. — Трез се усмихна, а белите му зъби се открийа на фона на абаносовата му кожа. — Просто сме щастливи, че си добре.

— Естествено. Иначе нямаше да съм тук.

— Не съм сигурен в това — измърмори той под нос, докато двамата с брат му надничаха през прозореца. — Охо! Някой добре се е повеселил тук.

Остър порив на вятъра донесе пресен талаз от миризма на бебешка пудра, който идваше от нова посока, и тримата извърнаха глави. По черния път към къщата се движеше кола, чието място в никакъв случай не беше сред царевичните полета. Хондата „Сивик“ изглеждаше като претърпяла пластична операция и после разкрасена с грим в стил „Плейбой“. Със заден спойлер и броня, достигаща до осем сантиметра от земята, при това боядисана в сиво, розово и ослепително жълто, тя приличаше на момиче от Средния запад, попаднало в порно индустрията. Но странно, изражението на *лесъра* зад волана никак не подходеше на красавицата, която караше. Като че някой току-що се беше изпикал в резервоара му.

— Обзалагам се, че това е новият водач на *лесърите* — заяви Хекс. — Няма начин Леш да допусне вторият в командването да има такава кола. Прекарах с този кучи син четири седмици и знам, че иска целият свят да се върти около него.

— Промяна в ръководството — кимна Трез. — Често им се случва.

— Трябва да последвате тази кола — отвърна тя. — Бързо, тръгвайте след него.

— Не можем да те оставим. Нарездане от шефа.

— Шегуваш ли се? — Хекс премести поглед от хондата към къщата и после обратно към отпътуващата кола. — Вървете! Трябва да го проследим.

— Не. Освен ако и ти не искаш да ни придружиш... А после ще ти помогнем, нали Ай Ем?

Другата *сянка* кимна веднъж, а Хекс се почувства, сякаш блъскаше с юмрук по стената, на която се беше облегла.

— Това е нелепо.

— Не бих казал. Чакаш да се появи Леш и знам, че няма просто да разговаряш с него.

Така че е изключено да те оставим... И не си прави труда да ми излизаш с номера, че не съм ти шеф. Имам избирателна глухота.

В този момент Ай Ем също заговори.

— Наистина има.

Хекс закова поглед в регистрационния номер на хондата и си помисли, че ако *сенките* не бяха тук, тя така или иначе би останала на мястото си. Просто щеше да запомни номера и да я проследи по-късно.

— Бъди полезен поне с нещо и ми подай телефона си — тросна се тя.

— Пица ли ще поръчваш? Гладен съм. — Трез ѝ подаде своето блекбери. — Искам много месо на моята. Брат ми предпочита със сирене.

Хекс намери Рив в списъка с контакти и го набра, защото това беше най-бързият начин да влезе във връзка с братята. Когато се включи гласовата поща, тя продиктува номера и даде описание на колата с молба Вишъс да я открие, а после прекъсна връзката и върна телефона обратно на Трез.

— Значи без пица? — промърмори той. — Нали знаеш, че правят доставки навсякъде?

Тя преглътна една ругатня и се сети, че Вишъс ѝ беше дал телефон. По дяволите... Не беше достатъчно съсредоточена в тази ситуация.

— Май се включва и друг отдел — отбеляза Ай Ем.

Погледът ѝ се насочи към пътя, по който се зададе кола без обозначителни знаци и спря пред къщата. Появилият се отвътре детектив ѝ беше познат. Хосе де ла Крус.

Поне хората бяха изпратили някой способен. Макар че може би чак такава компетентност не беше от полза. Колкото по-малко се замесваше другата раса в подобни ситуации, толкова по-добре. А Де ла Крус притежаваше инстинктите и упоритостта на хрътка.

Боже... Проклетият ден щеше да е много дълъг. Изключително дълъг и противен.

Докато наблюдаваше как хората се щурат наоколо и усещаше натиска от страна на личните си бодигардове, дясната ѝ ръка започна да се движи, а пръстите ѝ заформяха знаците, на които я беше научил Джон.

„А“...

„Б“...

„В“...

Леш се събуди от нечий стон. Но не предизвикан от наслада. Това, че лежеше по лице на гол матрак в къщата си, също не допринасяше за доброто му настроение. На всичкото отгоре, когато най-накрая успя да се надигне, видя, че тялото му оставя черно петно след себе си.

Нещо подобно на сянка, хвърляна на земята, отражение на онова, което всъщност представляваше.

Мили боже. Приличаше досущ на онзи от „Похитителите на изчезналия кивот“, чието лице се беше разпаднало накрая... Според обложката на дивидито специалните ефекти били постигнати, като използвали желе и вентилатор с горещ въздух. Не точно за такава роля беше мечтал. Излезе от стаята и се запъти към кухнята с усещането, че влачи хладилник зад гърба си. Когато стигна там, установи, че силиконовата кукла не беше в много по-добро състояние. Лежеше на пода до вратата. Беше изсмукал достатъчно от кръвта ѝ, че да я извади от строя окончателно, но не достатъчно, че да я прати при Омега.

Ама че лош късмет беше извадила. Да стои на ръба между живота и смъртта, разкъсвана от болки и неспособна да диша, осъзнавайки, че вечният покой е близо, но никога няма да настъпи, беше достатъчно, за да иска да се самоубие.

Но пък... тя не подозираше, че няма изход. Че щеше да остане в това състояние завинаги. Може би беше по-добре да запази тази информация за себе си... Това щеше да е доброто му дело за деня. Тя отправи жалък зов за помощ към него, но той я прескочи и отиде да провери какво беше положението с храната. За да пести пари, пътувайки насам, си беше купил евтин хамбургер, чийто вкус беше само с една идея по-добър от този на кучешка храна, при това докато още беше топъл.

Времето не беше подобрило вкуса на половината, която не беше успял да погълне, но той все пак я изяде. Студена. Прав пред кухненския плот.

— Искаш ли малко? — обърна се към жената. — Да? Не?

Всичко, което тя успя да направи, беше да го умолява с кървясали очи и зяпнала уста, от която се стичаше слюнка. Или... може би не умоляваше. Изглеждаше някак ужасена... Което означаваше, че независимо от състоянието ѝ, видът му беше достатъчно стряскащ и отблъскващ, че да я изтръгне от агонията, макар и за миг.

— Добре, кучко. Твоята външност също не въздейства чудотворно на апетита ми.

Обърна се и се загледа през прозореца в слънчевия ден навън и се почувства отвратително.

Не беше искал да напуска фермерската къща, но се бе почувствал като страдащ от нарколепсия — толкова беше изтощен, а нямаше как да рискува и да подремне, заобиколен от всички тези врагове наоколо. Налагаше се да се оттегли и да изчака възможността да удари отново. В противен случай можеше да потегли за страната на сънищата и да се събуди с дуло в устата. А може би и нещо по-лошо. Но поне слънцето все още грееше на безоблачното небе, а това беше добра новина за него... Даваше му времето, от което се нуждаеше. Братята нямаше да се явят за нищо на света, преди да е станало достатъчно тъмно и що за домакин щеше да е той, ако не ги посрещне както подобава?

Може копелето, целуващо задника на Омега, да беше започнало купона, но Леш щеше да го завърши.

Имаше нужда от още муниции, но не за оръжието си.

Взе шлифера и си сложи шапката, после нахлузи ръкавиците и прескочи проститутката. Докато отключваше вратата, спаружената ѝ ръка заопипва обувката му и

окървавените ѝ пръсти се вкопчиха в кожата.

Той погледна надолу към нея. Вече не беше способна да говори, но налетите ѝ с кръв очи казаха всичко. „Помогни ми. Умирам. Не мога да се убия сама... Направи го заради мен.“

Очевидно беше превъзмогнала погнусата си от него. Или може би това, че се беше покрил, помагаше. При нормални обстоятелства просто би я зарязал така, както си беше, но не можеше да се отърси от спомена как беше свалял плътта от собственото си лице. Налагаше си да продължи напред с презумпцията, че този кошмар няма да продължи вечно, но какво щеше да прави, ако съдбата му беше именно такава? Ако продължеше да гние, докато скелетът му се разпадне и свърши в нейното положение? С нищо пред себе си освен безкрайно страдание.

Леш измъкна един нож от калъфа на кръста си и когато се приближи към нея, тя не се отдръпна. Вместо това се извъртя по гръб и му откри гърдите си. Достатъчно бе едно пробождање и с мъките ѝ беше свършено. Проблесна ярка светлина и тя се стопи във въздуха, оставяйки само обгорена окръжност на килима.

Леш се обърна, за да излезе, но не успя да мине през вратата. Тялото му рикошира и се блъсна в срещуположната стена, а пред очите му проблеснаха светли петна и той почувства прилив на енергия.

Отне му известно време да си обясни случващото се... И после му стана ясно. Онова, което беше дал на проститутката, се беше върнало при него. *Значи така действаше*, помисли си той и си пое дълбоко въздух, като вече не се чувстваше като мъртвец на ролкови кълки.

Каквото и да прободеше със стоманеното острие, то се връщаше обратно при изпрашача, така да се каже. Е, това беше вярно, в случай че тайното оръжие на Братството не се добереше по-напред до жертвата. Бъч О'Нийл беше ахилесовата пета на Омега. Той беше способен да предотврати това повторно сливане, като погълне цялата същност, вдъхваща живот на убийците.

Тъй като току-що беше изпитал възраждащия порив, вече знаеше каква заплаха представлява Бъч О'Нийл. Ако не си прибереш кубчетата обратно, няма с какво да строиш кули... и по-лошото — кутията ти за играчки се изпразва... И после какво? Изчезваш.

Да, беше важно да стои далеч от това копеле Бъч. Наистина полезна информация. Запъти се към гаража и се качи в мерцедеса, като се насочи към центъра на града. Беше малко след единайсет и половина сутринта и наоколо беше пълно с костюмари с вратовръзки. Потокът от пешеходци спираше на бордюра, изчакваше зелената светлина и после се втурваше през улицата пред самите брони на колите. Хората с техните вирнати брадички и погледи, вперени право напред, бяха толкова самонадеяни, сякаш не съществуваха нищо друго освен предстоящата среща, обяд или друга глупава цел, която си бяха поставили. Искаше му се да натисне газта и да ги прегази до един, но си имаше достатъчно грижи и по-важни неща, за които да изразходва времето си. Неговата дестинация беше „Трейд стрийт“ с клубовете и баровете по нея. Тази част на града, за разлика от бизнес центъра, щеше да бъде мъртва в ранните часове на деня.

Насочи се към реката. Беше ясно, че двете части на града функционираха подобно на Ин и Ян, когато ставаше дума за посещаемост. Високите административни сгради с остъклените си фасади и метални конструкции блестяха гордо на слънчевата светлина. В района на мрачните улици и неоновите надписи обаче градът приличаше на употребена

стара курва — мръсен, долнопробен и унил.

Бизнес центърът беше пълен със забързани и целеустремени хора, а кварталът с клубовете едва ли можеше да се похвали и с неколцина безделници в този час.

А на него точно това му беше нужно.

Насочи се към двата моста на Колдуел и отмина един празен терен, заобиколен с метална ограда. Но не можеше да не намали. Боже... Тук се беше намирал „Зироу Сам“, преди да се превърне в купчина отломки. Табелата отпред обявяваше имота за продан. Не се ли получаваха нещата именно така? Природата не търпеше вакуум... Ако новият клуб, който щяха да построят тук, го сполетеше същата съдба като заведението на Рив, на мястото му щеше да изникне друг. Нещо подобно на ситуацията с баща му. За нула време беше заменил Леш с някой, който идеално пасна на мястото му. По дяволите, това го караше да се чувства незначителен. Наистина се чувстваше така.

Не му отне много време да открие под мостовете онова, което търсеше. Щеше му се да не му е необходимо. Огледът на района бързо разкри пред него трагедията на хора, спящи в кашони или изгорели коли. Помисли си, че са като бездомни кучета — търсещи храна, наплашени от живота, страдащи от какви ли не заболявания. Даже и по отношение на крастата си приличаха.

Той не беше особено придирчив, нито пък те. Скоро в колата до него седеше жена, която издаваше звуци на възторг и задоволство, но не заради кожения салон, а заради пликчето с кокаин, което ѝ даде. Първо го пробва с кутрето си, а после започна да го смърка, а той я откара до една мрачна ниша край бетонните основи на новостроящ се мост.

Успя да смръкне само веднъж.

Той мигом се нахвърли върху нея и дали заради острата му нужда или заради физическата ѝ слабост, но успя да я накара да кротува, докато пиеше. Кръвта ѝ имаше вкус на помия от миялна машина.

Когато свърши, слезе от колата, заобиколи и я изтегли навън за яката. Кожата ѝ поначало беше бледа, а сега беше сива като бетона. Скоро щеше да е мъртва, ако вече не се беше случило.

Той поспря и се загледа надолу в лицето ѝ, преценявайки дълбоките бръчки и спуканите капиляри, които ѝ бяха придавали нездрава руменина. Някога е била бебе. Била е млада само преди няколко години. Времето и преживяното със сигурност я бяха сломили и сега щеше да умре като животно, сама на мръсната земя.

След като я пусна, той посегна и затвори очите ѝ. Мили боже...

Вдигна ръка и през дланта се загледа навън към реката. Вече нямаше гниеща плът, а само тъмен силует... с формата на ръката, която някога беше използвал, за да пише, да удря и да шофира.

Дръпна нагоре ръкава на шлифера си и видя, че китката му все още имаше плътност. Изпълни го усещане за сила, а загубата на кожата вече не беше нещо, за което да скърби, а по-скоро причина да ликува.

Какъвто бащата... такъв и синът.

Нямаше да свърши дните си като онази курва, която беше наръгал и поел в себе си. Беше се насочил към територията на Омега... и не гниеше, а се трансформираше.

Започна да се смее. Вълни на задоволство разтресоха корема му, преминаха през гръдния кош, загъргориха в гърлото и се изляха през устата му. Падна на колене до мъртвата жена и почувства облекчение...

Внезапно се извъртя на една страна и повърна гнусната кръв, която беше погълнал. Когато спря за малко, той обърса брадичката си с ръка и погледна към лъскавата червена течност, покриваща призрачното очертание на онова, което някога беше плът.

Но нямаше време да се любува на тази нововъзникваща форма. Разтърси го нов позив за повръщане с такава сила, че беше заслепен от рой експлодиращи звезди.

Седнала в личната си стая, Пейн се взираше навън към пейзажа на Другата страна. Зелената трева, лалетата и орловите нокти се простираха до група дървета, ограждаща ливадата. Над кичестите им клони се издигаше млечният купол на небето, подобно на капак на огромна ракла.

Тя знаеше от личен опит, че ако вървиш до края на гората и преминеш отвъд сенките ѝ, ще се озовеш... точно там, откъдето си влязъл.

Нямаше път навън, освен ако не получиш позволение от Скрайб Върджин. Единствено тя притежаваше ключа за невидимата ключалка и не би допуснала Пейн да излезе... Не би я оставила да отиде дори до къщата на Примейла в Далечната страна, както беше позволено на останалите.

А това означаваше, че тя прекрасно знае какво е родила. Беше наясно, че озовеше ли се веднъж на свобода, дъщеря ѝ няма да се върне. А Пейн беше дала това ясно да се разбере — при това с крясъци, от които ушите ѝ бяха забучали. Като се върнеше назад, осъзнаваше, че избухването ѝ, макар и искрено, в никакъв случай не можеше да се нарече добра стратегия. По-добре да беше запазила всичко това за себе си и тогава може би щеше да получи разрешение да отиде до Далечната страна... и после да остане там. Все пак майка ѝ не би могла да я върне насила в земята на живите статуи. Е, поне на теория.

Във връзка с това се замисли за Лейла, която тъкмо се беше върнала от среща със своя мъж. Тя грееше, излъчвайки щастие и задоволство, каквито Пейн никога не беше изпитвала. И това до голяма степен обясняваше потребността ѝ да се махне оттук. Дори онова, което я очакваше в Далечната страна, да бе различно от всичко, което си спомняше от малката частица свобода, която бе познала, тя все пак щеше да има възможност за избор.

Наистина, неописуемо проклятие беше да си роден и да не можеш да живееш живота си. Ако не стигнеше дотам, да убие майка си, тя щеше да остане блокирана тук, но колкото и да я мразеше, тя не би предприела такава стъпка. От една страна, не беше сигурна, че би победила в подобен конфликт. А от друга... вече се беше отървала от баща си. Да убие майка си не беше изживяване, което да крие някакво очарование за нея.

О, миналото, това болезнено и окаяно минало. Колко ужасяващо беше да си в плен на безкрайно еднообразно бъдеще, когато на плещите ти тежи бремето на история, прекалено страшна, че да размишляваш над нея. Състоянието на летаргия беше твърде щедър дар в сравнение с това наказание... Поне докато съзнанието ѝ бе застинало, нямаше възможността да броди наоколо и да си мисли за неща, които ѝ се искаше никога да не са се случвали, и такива, които никога няма да има възможност да изживее...

— Бихте ли желали нещо за ядене?

Пейн погледна през рамо. Ноуан стоеше на прага, приведена в поклон и с поднос в ръцете.

— О, да, моля. — Пейн се отърси от мислите си. — Защо не се присъединиш към мен?

— Любезно ви благодаря, но ще ви сервирам и ще си тръгна. — Прислужницата постави храната до Пейн на пейката пред прозореца. — Когато с краля привършите тренировката си, ще се върна да взема подноса...

— Може ли да те попитам нещо?

Ноуан се поклони отново.

— Разбира се. Как мога да ви бъда полезна?

— Защо никога не ходиш в Далечната страна, както правят другите?

Настъпи дълго мълчание... После жената изкуцука до леглото на Пейн и с треперещи ръце заоправя завивките, проявявайки изключително старание.

— Не проявявам интерес към онзи свят — отговори тя. — Тук съм в безопасност. Там... няма да съм на сигурно място.

— Примейлът има здрава ръка и отлични умения с кинжала. Нищо няма да те застраши, докато си под негова закрила.

Гласът, който дойде изпод качулката, беше спокоен.

— Обстоятелствата там често се променят и започват да царят хаос и безредици. Прости решения могат да доведат до потресаващи последствия. Тук всичко е подредено.

Казано от оцеляла след случилия се преди около седемдесет и пет години набег, помисли си Пейн. През онази ужасна вечер вампири от Далечната страна бяха проникнали през бариерата и бяха донесли със себе си насилието, което беше често явление в техния свят.

Мнозина бяха загинали или ранени... включително и тогавашният Примейл. Пейн отново се загледа в прекрасния статичен пейзаж... и изведнъж разбра логиката на другата жена, макар да не я споделяше.

— Именно редът е онова, което ме дразни тук. Бих предпочела да се отърва от това лицемерие.

— Не можете ли да си тръгнете, когато пожелаете?

— Не.

— Това не е редно.

Очите на Пейн се заковаха в другата жена... която сега се беше заела да сгъва прекроените роби на Пейн.

— Никога не съм очаквала, че би казала нещо против Скрайб Върджин.

— Обичам нашата най-скъпа майка на расата... Моля, не ме разбирайте погрешно. Но да бъдете държана в затвор, дори и луксозен, не е редно. аз сама съм избрала да остана тук завинаги... Вие обаче трябва да сте свободна да си тръгнете.

— Завиждам ти.

Ноуан сякаш се сви под робата си.

— Не трябва дори да си го помисляте.

— Наистина ти завиждам.

В настъпилата тишина Пейн си припомни разговора с Лейла до водното огледало. Същата размяна на реплики, но ролите бяха сменени. Тогавашна Лейла й беше завидяла, че не копнее за мъже и секс. А сега на самата нея й се стори ценно доволството на Ноуан от инертния й живот. *Какъв дяволски кръг,* помисли си Пейн.

Сетне отново обърна глава към „гледката“ навън и се взря в тревата с неприязън. Всяко стръкче беше идеално подрязано до нужната дължина, сякаш пред нея се простираше килим, а не морава. И това, разбира се, не беше дело на някой градинар, така, както и вечно цъфтящите лалета, издигащи се на деликатните си стъбла, минзухарите, които никога не се разлистваха повече от нужното, и розите, които винаги бяха увенчани с нежни пъпки. Нямаше никакви насекоми, плевели и болести.

Нямаше и растеж.

Иронията се състоеше в това, че всичко изглеждаше идеално поддържано, без да бъде докосвано от никого. В края на краищата на кого му беше нужен градинар, когато имаше

Бог, който е способен да сътвори всичко абсолютно съвършено... и да го запази такова. По начин, който превръщаше Ноуан в някакво чудо. Беше ѝ позволено да оцелее след раждането си и да диша несъществуващия въздух, въпреки че не беше съвършена.

— Не желая това — заяви Пейн. — Наистина не го желая.

Когато не получи отговор, тя погледна през рамо... и се намръщи. Жената си беше тръгнала по същия начин, както беше дошла, без шум и суетня, и беше оставила всичко подредено от грижовните ѝ ръце.

У Пейн се надигна вопъл и тя знаеше, че трябва да бъде освободена. Иначе щеше да полудее.

* * *

В района на фермите край Колдуел Хекс най-сетне получи възможност да влезе в къщата, след като полицаите си тръгнаха в пет следобед. Докато напускаха, униформените изглеждаха така, сякаш се нуждаеха от цяла седмица почивка... Но пък газенето с часове изсъсирваща се кръв имаше върху хората този ефект. Те заключиха навсякъде, запечатаха предната и задната врата и оградиха двора с жълта лента. После се качиха в колите си и отпътуваха.

— Да влезем — обърна се тя към *сенките*.

Дематериализира се и прие форма напред дневната, а Трез и Ай Ем я последваха. Без да си разменят нито дума, те се разпръснаха и заоглеждаха бъркотията в издирване на неща, които хората не биха се сетили да потърсят.

След двайсетминутно шляпане из кървавата каша на долния етаж и ровене из прахоляка на горния, разполагаха с едно голямо нищо.

Хекс можеше да почувства телата и емоционалните им решетки, белязани от преживяваното страдание, но те бяха като отражение във вода... Тя просто не можеше да ги достигне.

— Имате ли отговор от Рив? — попита Хекс и вдигна единия си крак, за да погледне изцапанния ток на ботуша си. Кръвта беше стигнала до кожата. Страхотно.

Трез поклати глава.

— Не. Но мога да се обадя отново.

— Не си прави труда. Сигурно спи.

По дяволите! Тя се беше надявала да е получил съобщението ѝ и вече да е започнал да издирва номера. Застанала в антрето, заоглежда трапезарията и олющената маса, която очевидно беше използвана като дъска за кълцане.

На малкото приятелче на Омега щеше да му се наложи да се върне за новоприетите. Ако са изолирани, така както тя беше изолирана от Лещ, от тях нямаше да има никаква полза, тъй като те не биха могли да се освободят сами от паралелната равнина.

Освен ако невидимият им затвор не можеше да бъде отключен от разстояние.

— Ще трябва да останем — каза тя. — И да видим кой още ще се появи.

Заедно със *сенките* претърсиха кухнята, като крачеха из нея, оставяйки пресни кървави следи по нацепения балатум...

Такива, които без съмнение щяха да объркат мозъците на разумните и добросъвестни полицаи. Но проблемът не беше неин.

Погледна часовника на стената. Преброи празните бъчвички, бутилки и метални кутии от бира. Отбеляза фасовете марихуана и следите от магистралите от кокаин.

Отново погледна часовника.

Навън слънцето като че беше спряло да се снижава, сякаш златният му диск се боеше да не бъде прободен от клоните на дърветата.

След като не можеше да продължи с преследването си, тя нямаше за какво друго да мисли, освен за Джон. Сигурно досега вече беше на нокти от безпокойство, а това определено не беше състоянието, в което е добре да срещнеш врага си. Щеше да е гневен, разсеян и свръхнапрегнат. Не беше възможно да му се обади, за да поговорят. Той не можеше да ѝ отговори. А онова, което искаше да му каже, не беше нещо, което да напишеш в съобщение.

— Какво има? — попита Трез, когато тя започна да нервничи.

— Нищо. Просто съм в бойна готовност, а наоколо няма мишена.

— Глупости.

— И няма да е зле да сложим точка на този разговор.

Десет минути по-късно тя отново се взираше в часовника на стената. Повече не можеше да понася това.

— Ще се върна обратно в имението на Братството за половин час — рече тя. — Вие останете тук и ми се обадете, ако някой се появи.

Даде им номера си, а те бяха достатъчно любезни да не задават въпроси... Но пък *сенките*, подобно на *симпатите*, умееха да разгадават състоянието на околните.

— Разбрано — отговори Трез. — Ще се свържем с теб в секундата, когато нещо се случи.

Тя се дематериализира и прие форма пред къщата на Братството. Мина по чакъла и се озова пред достойните за базилика стълби. След като влезе във вестибюла, погледна към обектива на камерата.

След миг Фриц отвори вратата и се поклони.

— Добре дошли у дома, мадам.

Думата „дом“ я накара да потръпне.

— А... благодаря. — Тя огледа празното фоайе. — Ще се кача горе.

— Подготвих ви стаята, в която бяхте отседнали преди.

— Благодаря. — Но тя не отиде там.

Водена от усещането за кръвта на Джон, тя изтича по главното стълбище и се запъти към спалнята му. Почука, изчака и като не получи отговор откряхна вратата към тъмната стая. Чу шума от душа. Срещу нея върху килима се виждаше вертикална светла ивица, подсказваща, че той е в банята.

Мина по ориенталския килим, като съблече коженото си яке и го хвърли на един стол. Стигна до банята и отново почука. Без да се поколебае. Силно.

Вратата се отвори рязко от само себе си и разкри влажния въздух и приглушеното осветление, идващо от лампите над джакузито. Джон стоеше в душкабината с лице към нея, а водата се стичаше надолу по гърдите, корема и бедрата му. Възбуди се в мига, в който очите им се срещнаха, но той не помръдна и не изглеждаше доволен, че я вижда.

Всъщност, горната му устна се изкриви в гримаса и той изръмжа, но това не беше най-лошото. Емоционалната му решетка беше затворена за нея. Той я блокираше и Хекс дори не беше сигурна дали беше наясно, че го прави. Не можеше да се докосне дори до частица от

онова, което преди беше чувствала така ясно. Хекс вдигна дясната си ръка и изписа нескопосано.

— *Върнах се.*

Веждите му помръднаха. А после започна да пише с пръсти гладко и бързо.

— *Предполагам с информация за Рот и братята. Сигурно се чувстваш като герой.*

Поздравления.

Той спря водата, излезе от кабината и се протегна за кърпа. Не се покри, а просто се избърса и при всяко негово движение не беше трудно да се забележи възбудата му. Никога не беше вярвала, че ще дойде момент да проклина периферното си зрение.

— Не съм говорила с никого — заяви тя.

Това го накара да спре напред движението, докато бършеше гърба си, като естествено тази поза накара мускулите на гърдите и корема му да изпъкнат още по-ясно. После той праметна небрежно кърпата на рамото си и изписа:

— *Защо дойде тук?*

— Искях да те видя. — Болката в гласа ѝ я накара да се разкае, че не беше използвала езика на знаците.

— *Защо?*

— Тревожех се...

— *Искаше да видиш как го понасям ли? Искаше да знаеш как се чувствам, след като прекарах последните седем часа в безпокойство дали си жива...*

— Джон...

Той дръпна кърпата и я размаха във въздуха, за да я накара да млъкне.

— *Искаше да знаеш как понасям мисълта, че се биеш сама, или си мъртва, или още по-лошо — попаднала си отново там, където беше? Или може би симпатската ти страна има нужда от малко отмора и развлечение?*

— Боже, не...

— *Сигурна ли си? Не носиш обръчите си. Може би задоволяваш глада си, като се връщаш тук...*

Хекс се обърна и се насочи към вратата, неспособна да се справи с многобройните си емоции, задушавана от гняв и огорчение. Джон я хвана за ръката и тя се озова до стената, притисната от тялото му, а той започна да изписва пред самото ѝ лице.

— *О, не, няма да ти се удаде да избягаши. След като ме накара да премина през всичко това, няма да избягаши само защото не можеш да се справиш с кашата, която сама си забъркала. Аз нямах възможността да избягам от днешния ден. Наложих ми се да остана тук като в капан и сега ще ти върна жеста.*

Тя искаше да фокусира очите си върху нещо друго, за да не може да следи изписването от ръцете му.

— *Искаш да знаеш как съм? Абсолютно непоколебим, ето как се чувствам.*

Предшната вечер с теб достигнахме много важен момент. Казваш, че имаш право да тръгнеш след Леш? Аз също имам това право.

Съблекалнята, помисли си тя. Предателството, за което тя не знаеше подробности, но чувстваше, че беше пряко свързано със случилото се с Джон, когато е бил млад, самотен и беззащитен.

— *Ето каква е сделката и тя не подлежи на преговори. Ще работим заедно, за да го открием, заловим и убием. Ще работим като екип, което означава, че където е единият,*

там ще е и другият. И накрая, който го притисне на земята, ще получи честта. Така стоят нещата.

Хекс въздъхна с облекчение. Верният отговор ѝ хрумна на момента. Не ѝ беше харесало да бъде в онази фермерска къща без него. Не ѝ се струваше редно.

— Дадено — отговори.

По лицето му не пролича изненада или задоволство... което ѝ даде да разбере, че каквото и да беше планирал при отрицателен отговор от нейна страна, то беше нещо крайно. Но после веднага разбра защо той беше толкова спокоен.

— *След като всичко свърши, всеки ще поеме по пътя си. Приключваме един с друг.*

Кръвта се отдръпна от лицето ѝ и изведнъж краката и ръцете ѝ станаха безчувствени. Което беше глупава реакция. Предложението му беше възможно най-добрата уговорка и най-добрият изход от ситуацията. Двама бойци щяха да работят заедно и когато постигнеха целта си, между тях не беше нужно да остава каквато и да било връзка.

В действителност, след края на кошмара с Леш, тя си беше представяла бъдещето именно по този начин. Да се добере до кучия син и го убие. А после да приключи с това фиаско, наречено живот.

Бедата беше... че така ясните ѝ по онова време планове постепенно се бяха размили. По пътеката, която беше начертала в ума си, когато се беше освободила, постепенно се бяха появили препятствия, нямащи нищо общо с намеренията ѝ, а по-скоро с голия мъж срещу нея.

— Добре — произнесе дрезгаво. — Става.

Това вече предизвика реакция у него. Тялото му се отпусна върху нейното и той опря ръце в стената от двете ѝ страни. Когато очите им се срещнаха, тялото ѝ се изпълни с топлина.

Когато ставаше дума за Джон Матю отчаянието ѝ действаше като запалена клечка кибрит в резервоар с бензин. И ако се съдеше по движението на таза му, той се чувстваше по същия начин.

Хекс вдигна ръка и стисна врата му. Тя не беше нежна, когато го придърпа надолу към себе си, нито пък той, когато впиха устни един в друг, а езиците им не толкова се срещнаха, а по-скоро започнаха дуел. Когато тя чу внезапен шум от разкъсване, осъзна, че той беше хванал тениската ѝ и беше съдрал предницата ѝ на две... Голите ѝ гърди изскочиха, докоснаха неговия гръден кош и зърната ѝ се отъркаха в кожата му, а женствеността ѝ жадуваше отчаяно за него. По дяволите с отчаянието, потребността ѝ да го поеме в себе си стигаше по-далече от това. Празнотата, която чувстваше, когато бе далеч от него, беше истинска агония.

Кожените ѝ панталони бяха на земята само след секунда. После с един бърз скок тя се оттласна от земята и обви крака около кръста му. Посегна надолу и го намести, а после заби пети в задните му части и направи проникването реалност. Пенисът му потъна дълбоко и тя го погълна изцяло. Плъзгането му навътре беше достатъчно да я доведе до див оргазъм.

Изживяното облекчение я накара да оголи кучешките си зъби, а Джон прекръсна целувката им и отметна глава назад, за да ѝ предостави вената си.

Ухапването беше неопишуемо. Мощта, струяща от него, беше зашеметяваща. Тя я поглъщаше със силни засмуквания, а той се движеше в нея, като отново я беше довел до ръба на екстаза и беше готов да я запрати надолу в един луд полет, който нямаше да завърши с твърдо приземяване... Последва я в този божествен скок без парашут, а възбудата му

потръпваше в нея, достигнал до оргазъм.

Имаше една много кратка пауза... И после Джон отново започна да се движи... Не, носеше я към леглото в тъмната стая, а крачките му го караха да прониква по-дълбоко в нея и после да се отдръпва леко.

Тя се стараяше да запомни абсолютно всяко усещане, като складираше всичко дълбоко в съзнанието си, правейки мига вечен, благодарение на съкровището, наречено памет. И когато той се настани върху нея, тя направи същото като него — предложи му вената си и така те щяха да се превърнат в най-могъщия възможен екип.

Партньори.

Просто не постоянни.

Докато Джон проникваше в Хекс, през съзнанието му набързо премина спомена за онзи миг в банята, когато беше чакал тя да се съгласи с предложението му.

Със сигурност беше звучал много твърдо, но истината беше, че нямаше как да повлияе на решението ѝ. Тя или щеше да се съгласи, или нямаше да го стори и ако не го беше направила, той не би могъл да предприеме нищо. Не разполагаше с никакви средства за принуда.

До този извод беше стигнал, докато беше седял на дивана с Тор и се беше преструвал, че гледа телевизия. През целия ден в главата му беше звучал гласът на Ривендж, отново и отново. „Финалът на нейната игра не включва никого друго освен самата нея.“ Джон не беше глупак и не беше склонен да се остави чувствата му да продължат да го парализират. Имаха работа за вършене и щяха да се справят по-добре, ако си сътрудничеха. Все пак не преследваха какъв да е *лесър*.

А и историята на тях двамата беше написана на езика на стълкновението. Постоянно се сблъскваха един с друг и после рикошираха на разстояние... за да бъдат отново привлечени един от друг. Тя беше неговият *пирокант* и той не можеше да промени този факт. Но със сигурност можеше да пререже въжетото за бърнджи, което го измъчваше така. Искаше му се тази татуировка да не беше постоянна. Но поне беше на гърба му и не му се налагаше да я гледа. Както и да е. Щяха да се разправят с Леш и после всеки да поеме по пътя си.

А междувременно? Е...

Джон остави мислите му да отлетят и се отдаде на вихрения секс, а също и на прекрасния вкус в устата си, докато се хранеше. Долови лек аромат на обвързване, излъчващ се от кожата му, но реши да се откъсне от действителността. Нямаше намерение да допусне съзнанието му да се обърка напълно заради този мирис на наситени силни подправки. Нито миг повече.

Обвързаният вампир бе като осакатен без своята *шелан*, това беше самата истина... И една огромна част от него винаги щеше да остане нейно притежание. Но той щеше да продължи да живее. Той беше от оцеляващите.

Докато се движеше в здравата хватка на Хекс, членът му беше втвърден до крайност. Скоро у него се надигна нова вълна и той се изля в нея. Отдели се от вената ѝ, облиза дупчиците с език, а после впи устни в едната ѝ гърда. С крак раздели бедрата ѝ още повече и после се превъртя по гръб, така че Хекс се озова отгоре му. Тя пое нататък, като опря длани в раменете му и започна да движи ханша си, а стегнатият ѝ корем се напрягаше и отпускаше при всеки тласък. Той изруга безмълвно и сграбчи здраво бедрата ѝ, а мускулите ѝ потръпнаха в хватката му. Но той не спря дотам. Ръцете му се придвижиха нагоре до мястото, където краката ѝ срещаха тялото.

Палецът му се плъзна към сърцевината ѝ и започна да я милва с кръгови движения. На приглушената светлина, идваща от банята, той я наблюдаваше как изви тяло и впи зъби в долната си устна в опит да сподави вика си. Искаше да ѝ каже да извика с пълно гърло, но нямаше време да оспорва дискретността ѝ... Отдаде се на собствения си оргазъм и затвори плътно очи, докато потръпваше под нея.

Дишаше учестено и почувства, когато тя спря, за да си поеме въздух... А после смени позата си.

Когато отвори очи, той едва не достигна до нов оргазъм. Тя се бе отпуснала назад и бе легнала върху краката му, балансирайки тежестта си върху прасците му. Бе поставила стъпалата си от двете страни на тялото му и пред него се бе разкрила зашеметяваща гледка... И това беше преди тя да започне да се движи. Гледката на масивния му и влажен член, почти излязъл от гънките ѝ, го запрати в поредния оргазъм.

Тя не спря.

Той и не искаше.

Джон искаше да наблюдава как се сливат в едно, да вижда върховете на гърдите ѝ и да се възхищава на овладяната сила на тялото ѝ, докато тя го поемаше дълбоко в себе си. Искаше да остане пленен от нея... Завинаги.

Но именно в това се състоеше проблемът му с нея и на него щеше да бъде сложен край тук и сега. Достигнаха до оргазъм заедно, той беше стиснал здраво тънките ѝ глезени, докато тя произнасяше с наслада името му.

Дълго време след това се чуваше единствено учестеното им дишане, а студеният въздух галеше сгорещените им тела.

С леко движение тя се отдели от него и после прехвърли крак над главата му, за да стъпи на пода до леглото, без да издаде и звук. Когато погледна към него през рамо, гърбът ѝ елегантно се изви.

— Може ли да използвам душа ти?

Той кимна и тя се запъти самоуверено с големи крачки към банята му... и въпреки че току-що бяха свършили, той изпита неустоима потребност да я обладае в гръб.

Миг по-късно се чу шумът от душа... И после прокънтят гласът ѝ.

— Полицията е открила мястото.

Това накара Джон да скочи от леглото, жаден за още информация. Влезе в банята, а тя се завъртя под душа и изви гръб, за да изплакне шампоана от косата си.

— Къщата беше пълна с ченгета, но новите членове бяха скрити като мен... Всичко, което полицаите намериха, беше кръв в количества, достатъчни, за да се боядиса къщата в червено. Нямаше и следа от Лещ, но по пътя мина кола с нещо зад волана, миришещо на бебешка пудра. Обадих се на Рив, продиктувах му регистрационния номер, за да го предаде на Вишъс. След малко ще отида при Рот и ще му докладвам.

Когато тя погледна към него, той изписа:

— *Ще се върнем в мига, в който падне нощта.*

— Точно така.

Куин се събуди сам, тъй като беше отпратил Лейла обратно от Другата страна, след като си бяха поиграли още малко. Беше се канил да я помоли да си върви незабавно, но прегръдката за сбогуване беше довела след себе си други неща...

Въпреки всичко все още беше девствена.

Не че продължаваше да бъде недокосната, но определено беше девствена... Очевидно на този свят вече имаше две същества, с които не можеше да прави секс. Ако тази тенденция се запазеше, накрая щеше да свърши като въздържател.

Изправи се до седнало положение, а главата му пулсираше. Сигурно доказателство, че текилата не си струваше парите.

Потърка лице и се замисли за целувките му с Избраницата. Беше я наставлявал как се

прави, как да засмуква и гали, как да направи път за нечий език, как да проникне в нечия уста. Тя бе усвоила бързо урока.

И все пак не му беше трудно да не допуска ситуацията да излезе извън контрол. Онова, което охлади желанието му да доведе нещата докрай, беше начинът, по който тя се взираше в него. Когато се беше захванал с цялата тази глупост с трупането на сексуален опит, той предположи, че тя просто търси възможност да приложи на практика наученото на теория. Но от нейна страна нещата бързо бяха прераснали в нещо повече. Очите ѝ бяха започнали да искрят, сякаш той беше ключът към вратата, зад която беше затворена, и само той можеше да я освободи.

Сякаш той беше нейното бъдеще.

Пълна ирония, защото на теория тя беше идеалната жена за него. Щеше да реши брачния му проблем веднъж завинаги. Но за съжаление сърцето му не искаше да участваше във всичко това.

Така че той нямаше намерение да поеме отговорност за нейните надежди и мечти. И в никакъв случай нямаше да стигне докрай с нея. Тя вече беше съблазнена дори от фантазиите си за него... Ако действително правеха секс, това само щеше да влоши нещата. Когато не знаеш нищо за любовта, физическият порив можеше да бъде объркан с нещо по-дълбоко и значимо. На подобни заблуди можеше да станат жертва и далеч по-опитни от нея.

Като например жената от ателието за татуировки, която беше пъхнала бележка с номера си в джоба му. Не бе имал желание да ѝ се обади нито преди, нито по време, нито след случилото се между тях. Дори не можеше да си спомни името ѝ... и това не го притесняваше ни най-малко. Той не желаше връзка с жена, която беше склонна да се чука с непознат мъж на обществено място с трима души наоколо.

Беше ли безчувствено от негова страна? Да. За двоен стандарт ли ставаше дума? В никакъв случай. Той не проявяваше уважение и към себе си, така че не можеше да се каже, че се отнася към собствените си цинични стандарти с по-малко отвращение.

Лейла нямаше представа за нещата, които беше правил с безброй човешки същества след преобразяването си... Всичкия този анонимен секс в баните, задните улици или тъмните ъгли на различни клубове. Благодарение на тази мръсна аритметика той знаеше отлично какво да прави с нейното тяло.

С всяко едно тяло. Било то на мъж или жена.

По дяволите! Това го накара да се замисли как ли беше прекарал деня си Блей. Куин извади телефона си и го отвори. Извика съобщението, което Блей беше изпратил от непознат номер и се зае да го препрочита отново и отново.

Сигурно беше изпратено от телефона на Сакстън. Вероятно го беше написал, лежейки в леглото му.

Куин хвърли блекберито на масичката и стана. Не светна лампата в банята, защото не проявяваше абсолютно никакъв интерес към това как изглеждаше в джинсите и тениската, с които беше спал. На нищо не приличаше. Не се съмняваше в това.

Докато миеше лицето си, наоколо се разнесе бръмчащия звук от вдигането на капаците на прозорците. Със стичаща се от брадичката му вода и пяна за бръснене в ръката той се взря в лунната нощ навън. Пъпките на белите брези до прозореца му се бяха разтворили още повече, което означаваше, че денят е бил топъл.

Опита се да сравнява пробуждащата се пролет с пробуждането на Блей в сексуално отношение. При това със собствения му братовчед.

Отвратен от себе си, той реши да пропусне бръсненето и излезе от стаята си. Запъти се към кухнята толкова бързо, колкото можеше, а напрежението в черепа му го караше да се тревожи за състоянието на зрителен си нерв.

Долу, в царството на Фриц, той си направи кафе, докато *догени* се суетяха около приготвянето на ястията за Първото хранене. Добре, че бяха толкова ангажирани. Понякога, като се чувстваш като парцал, душевно и физически, ти се иска да си приготвиш кафето сам.

Гордостта имаше значение в моменти като този.

При първия опит беше забравил да сложи кафето, така че се сдоби с димяща кана гореща вода.

Направи втори опит.

Точно излизаше от трапезарията с термос, пълен с тъмния чудотворен еликсир и кутийка аспирин, когато Фриц отвори входната врата.

Куин щеше да има нужда от тонове аспирин, след като видя двойката, която мина покрай любезния доген. Блей и Сакстън влязоха в къщата под ръка.

За час от секундата той едва не изръмжа, а собственическото му чувство го караше да иска да паркира джипа си между тях... Но после осъзна, че прегръдката им имаше медицински причини. Сакстън видимо не можеше да стои на краката си, а лицето му очевидно беше използвано вместо боксова круша.

Сега Куин изръмжа по различна причина.

— Кой ти причини това, по дяволите?

Едва ли е било семейството му. Родителите на Сакстън нямаха проблем със сексуалните му предпочитания.

— Кажи ми — настоя той. Освен това искаше да знае от къде на къде Блей си въобразяваше, че може да води външно лице не просто в седалището на Братството, но и в дома на Първото семейство.

Но въпрос номер три — „Как беше?“ — щеше да си остане там, където се намираше в момента. Заседнал в гърлото му.

Сакстън се усмихна. Или поне лицето му се изкриви в някакво подобие на усмивка. Горната му устна никаква я нямаше.

— Някакъв човешки боклук. Да не влагаме емоции, става ли?

— По дяволите. И какво правиш тук с него? — Куин се взря в Блей, като се опитваше да не търси следи от одраскване по лицето му. — Той не бива да идва в тази къща. Не можеш да го водиш тук...

Тирадата му беше прекъсната от гласа на Рот, който се разнесе над главата му. Дълбокият баритон на краля изпълни цялото фойе.

— Блей изобщо не се е шегувал за теб. Добре са те наредили, а, синко?

Сакстън издаде хрип и се поклони с усилие.

— Ваше Величество, простете ми, че не се представям в по-приемлив вид. Много сте любезен, че ме приемате тук.

— Когато трябваше, ти постъпи, както беше редно. Сега мога да се реванширам. Все пак трябва да те предупредя, че нарушиш ли по някакъв начин покоя на дома ми, ще ти отрежа топките и ще те нахраня с тях.

Обичам Рот, помисли си Куин.

Сакстън се поклони отново.

— Разбрано.

Рот не погледна надолу, тъмните му очила останаха вперени напред, като че ли се взираше във фреските на тавана. Но въпреки слепотата си, той не пропусна нищо.

— Подушвам, че Куин има кафе, което ще ти дойде добре, а Фриц ти е приготвил спалня. Искаш ли нещо за ядене, преди да започнеш храненето?

Храненето? Храненето!?

Куин не понасяше да не бъде в час. Дори когато опираше до дреболии като това какво се готви за вечеря. Сакстън, имението, Блей и нечия вена? Липсата на информация по всички тези въпроси изостри кучешките му зъби.

Сакстън се поклони отново.

— Наистина сте много любезен домакин.

— Фриц, дай му храна. Избраницата ще пристигне всеки момент.

Вена на Избраница? Боже, какво точно беше сторил Сакстън за краля? Чий задник беше спасил?

— Нашата лекарка ще те прегледа. — Рот вдигна длан. — Не. Мога да подуша болката, която изпитваш... Усещам я в синусите си като комбинация от керосин и пресни чушки. Сега действай. Погрижи се за себе си, а по-късно ще поговорим.

Рот и Джордж им обърнаха гръб, а останалите тръгнаха след икономата, който бавно ги поведе нагоре по главното стълбище. Когато стигна до площадката, възрастният доген спря, за да изчака накуцващия Сакстън и използва времето да полира с бялата си кърпа извитите месингови орнаменти на парапета.

Тъй като нямаше какво друго да прави, освен да чака, Куин отвори кутийката аспирин и взе няколко таблетки. През отворената врата на кабинета на краля видя, че Джон и Хекс разговарят с Рот и Вишъс. Четиримата стояха над опънатата на бюрото карта.

— Имението е наистина впечатляващо — отбеляза Сакстън, който беше спрял, за да си поеме въздух.

Докато се облягаше на Блей за опора, той изглежда пасваше идеално в прегръдките му... Направо перфектно.

Жалко копеле.

— Господарят Дариъс го построи. — Фриц се озърна наоколо с остарелите си влажни очи, преди да се съсредоточи върху мозайката с ябълковото дърво на пода във фойето. — Винаги е искал Братството да се събере тук... Проектира тази сграда именно с такава цел. Би бил толкова доволен.

— Да продължаваме — отвърна Сакстън. — Нямам търпение да видя и останалото. — Насочиха се към коридора със статуите. Отминаха стаята на Тор. После стаята на Джон Матю и Куин. После тази на Блей... И точно съседната врата...

„Защо не още по-нататък?“, помисли си Куин. *Като например в мазето.*

— Ще ви донеса поднос с храна. — Фриц влезе в стаята, за да се убеди, че всичко е наред. — Наберете звезда едно, ако имате нужда от нещо, преди да съм се върнал или по всяко друго време.

Икономът се поклони и излезе, като ги остави в напълно неловко положение. Нещата не се подобриха, когато Блей отведе Сакстън до леглото и му помогна да легне. Кучият син носеше прекрасен сив костюм. С жилетка. Което накара Куин с неговите дрехи, които му бяха послужили като спален чувал предишната нощ, да се чувства, сякаш бе изпъзлял от кофа за смет.

Изпъна рамене, за да е очевидно, че бие Сакстън поне по отношение на ръста, и каза:

— Били са онези типове от бара за пури, нали? Мръсни задници.

Блей се напрегна, а Сакстън се засмя леко.

— Значи нашият общ приятел Блейлок ти е разказал за срещата ни? Чудех се какво прави с телефона ми в банята.

Както и да е. Беше стигнал сам до това заключение. Беше получил едно-единствено съобщение. Едно нищо и никакво кратко съобщение, което не предлагаше почти никаква информация, дори не съдържаеше поздрав...

Майната му! Наистина ли го беше грижа за телефонния етикет? Дотам ли беше паднал? Още малко и щеше да започне да носи дамско бельо под джинсите си.

Наложи си да се стегне и попита рязко:

— Те ли бяха?

Блей не каза нищо и Сакстън въздъхна.

— Да, боя се, че изпитваха непреодолима необходимост да се изразят по-ясно... Е, поне главното шимпанзе в групата. — Той сведе клепачи и хвърли поглед към Блей. — Аз съм любовник, не боец.

Блей побърза да запълни мълчанието след тази малка бомба.

— Селена ще бъде тук всеки миг. Ще я харесаш.

Слава богу, че не е Лейла, помисли си Куин без абсолютно никаква причина.

Последвалата тишина имаше консистенцията на катран и миришеше на гузна съвест.

— Може ли да поговоря с теб? — обърна се Куин към Блей най-неочаквано. — Навън в коридора. — Това не беше молба.

Фриц пристигна с подноса, а Куин излезе от стаята и зачака в коридора с лице към една от статуите. А това го накара да се замисли как изглеждаше Блей гол. Отвори капачката на термоса и отпи от кафето, което изгори гърлото му, но продължи да пие.

След като Фриц си тръгна, Блей излезе от стаята и затвори вратата.

— Какво има?

— Не мога да повярвам, че го доведе тук.

Блей се отдръпна назад намръщен.

— Видя лицето му. Как можех да го оставя? Пострадал е зле, раните му не зарастват добре и трябва да се храни. А Фюри никога не би допуснал някоя от неговите Избраници да отиде в непознат дом. Тук е единственото безопасно място.

— Защо просто не му намери някоя друга? Не е нужно да е Избраница.

— Моля? — Блей се намръщи още повече. — Той ти е братовчед, Куин.

— Наясно съм с роднинската ни връзка. — И с това колко дребнаво звучеше. — Просто не разбирам защо си правиш целия този труд заради него.

Глупости. Отлично знаеше защо.

Блей се обърна.

— Ще се връщам вътре...

— Той любовник ли ти е?

Това накара Блей да се закове на място... Той замръзна, като че беше някоя от гръцките статуи, а ръката му висеше във въздуха, протегната към бравата. После хвърли поглед през рамо със сурово изражение на лицето.

— Не е твоя работа.

Нямаше и следа от изчервяване и Куин въздъхна бавно от облекчение.

— Не е, нали? Не си бил с него.

— Остави ме на мира, Куин. Просто... ме остави на мира.

Вратата се затвори зад гърба му, а Куин изруга под нос и се запита дали някога щеше да бъде способен да го направи.

Не и в скоро време, прошепна глас в главата му. А може би никога.

Леш се събуди с лице на земята, а някой преравяше джобовете му. Опита да се завърти, но нещо притисна здраво тила му и го задържа на място.

Длан. Човешка длан.

— Вземи ключа от колата! — просъска някой вляво от него. Бяха двама. Двама души, които воняха на дим от трева и застояла пот.

Когато ръката, претърсваща джобовете му, се прехвърли от другата му страна, Леш сграбчи мъжа за китката и с едно завъртане, последвано от скок, си размениха местата с копелето, опитващо се да го обере.

Мъжът зяпна от изненада, а Леш оголи зъби, нахвърли се върху жертвата си, захапа румената му буза и я отдели от костта. Изплю я бързо встрани и после прегриза гърлото на нещастника. Вик. Онзи, дал нареждането за ключовете, нададе отчаян вик... На който бързо беше сложен край, тъй като Леш извади ножа си, метна го по бягащия автокрадец и го заби точно в средата между плешките му. Кучият син се строполи на земята, а Леш сви дланта си в юмрук и удари по слепоочието мъжа, който го беше възседнал по-рано.

След като заплахата беше неутрализирана, Леш се олюля и се строполи на една страна, за да повърне отново. Не се намираше в най-прекрасното си състояние... Особено като се имаше предвид, че онзи, когото беше уцелил с ножа си, запълзя пъшкайки, очевидно решен да се измъкне. Леш си наложи да се изправи и се затътри към него. Надвеси се над наркомана, натисна задника му с крак и измъкна ножа си от тялото му. После го изрита, за да го обърне по гръб и вдигна ръка... Точно се канеше да забие острието в гърдите му, когато осъзна, че копелето е сложено доста добре. Тялото му беше изключително мускулесто. Ако се съдеше по трескавия му поглед, очевидно се друсаше, но беше достатъчно млад и последствията от зависимостта му още не бяха засегнали тялото му. Не беше ли това щастливата нощ на кучия син? Благодарение на хубавото си тяло, от труп той току-що се беше издигнал до лабораторен плъх.

Вместо да го наръга в сърцето, Леш преряза китките му и проби югуларната му вена. Червената кръв започна да се стича на земята, а мъжът запъшка. Леш погледна към колата си и тя му се стори отдалечена на километри.

Имаше нужда от сили. Имаше нужда...

Бинго.

Докато кръвта се отцеждаше от вените на типа, Леш се довлече до мерцедеса, отвори багажника и вдигна постелката на дъното. Панелът, покриващ нишата за резервната гума, обикновено се отместваше лесно. Хайде, събуди се.

Пакетът с килограм кокаин трябваше да бъде разфасован за улична продажба още преди дни, но после светът се беше объркал и той беше останал именно там, където господин Д. го беше поставил.

Леш обърса ножа в панталона си и проби пакета в ъгъла, а после пъкна вътре върха на острието. Засмърка пращеца директно от стоманената повърхност, първо с дясната, а после с лявата от несъществуващите си ноздри.

За по-голяма сигурност повтори упражнението.

И... после още веднъж.

Подсмъркна няколко пъти, за да задържи кокаина на мястото му, а завладелият го прилив на енергия наистина му помогна да се изправи на крака въпреки повръщането и

припадъка. Защо имаше такива проблеми беше истинска загадка... Може би причината беше в кръвта на онази отрепка или се дължеше на промяната в биохимията на Леш. При всички случаи белият пращец в багажника щеше да му е нужен, докато нещата се стабилизираха.

Определено му действаше добре. Чувстваше се чудесно.

След като скри запасите си обратно в нишата, той се върна при наркомана. Студът забавяше изтичането на кръвта, а да чака тук, докато нещастникът кървеше, не беше особено умна идея, колкото и добре да бяха скрити под моста. Възползвайки се от значителния прилив на сили, той отиде до онзи, с когото се беше държал като Ханибал Лектър, разпра мърлявото му яке и накъса тениската му на ленти, подходящи за превръзки.

Майната му на баща му.

Майната му на онова малко лайно.

Той щеше да си създаде собствена армия. Като започнеше с този пристрастен към наркотиците здравеняк.

Не му отне много време да превърже раните на мъжа, а после го вдигна и го хвърли в багажника с цялата грижливост, която някой таксиметров шофьор би проявил към евтин куфар.

Подкара колата и излезе изпод моста, а очите му не спираха да се стрелкат наоколо. Но дявол да го вземе... Всяка кола, която виждаше, и по страничните пътища, и по магистралата, всички до една бяха автомобили на колдуелската полиция без обозначителни знаци.

Беше абсолютно сигурен в това. Всички бяха полицаи. Хора със значки, хвърлящи погледи към колата му. Полиция... Колдуелската полиция...

По пътя към ранчото премина през всички светофари на червено и когато се налагаше да натисне спирачка, се взираше право напред, като се молеше полицаите пред него и зад гърба му да не усетят умиращия в багажника му и наркотиците.

Щеше да му коства прекалено много усилия да се справи със ситуацията, ако бъдеше спрял. Най-сетне бе дошъл на себе си, всеки удар на сърцето му пращаше кокаина да препуска с подковани обувки към мозъка му, създавайки какофония от творческо вдъхновение...

Момент. За какво беше мислил?

Какво значение имаше? Из съзнанието му кръжаха неясни мисли, заформяха се планове и после се разпадаха. Но всяко хрумване беше гениално. Бенлоиз. Трябваше да се добере до Бенлоиз и да възстанови контактите си с него. Да създаде повече собствени *лесъри*. Да открие онзи малък мухльо, да го наръга и да го прати обратно при Омега.

Да отмъсти на баща си.

Да чука отново Хекс.

Да се върне обратно във фермерската къща и да се бие с братята.

Пари, пари, пари... нужни му бяха пари.

Докато минаваше покрай един от парковете на Колдуел, кракът му отпусна леко газта. В началото не беше сигурен дали наистина виждаше онова, което си мислеше, че вижда... Или може би съзнанието му деформираше реалността заради действието на кокаина. Но не...

Случващото се сред сенките в близост до шадравана, му предлагаше неочаквана възможност, каквато той беше планирал сам да създаде.

Спря мерцедеса на едно от платените паркоместа, изключи двигателя и извади ножа

си. Докато заобикаляше колата, донякъде осъзнаваше, че не разсъждава трезво, но въздействието на кокаина беше наистина приятно.

Джон Матю прие форма сред групичка дървета и храсти заедно с Хекс, Куин, Бъч, Ви и Рейдж. Запуснатата къща пред тях, обградена с жълта полицейска лента, изглеждаше като излязла от сериала „Закон и ред“.

Макар че дори при съвършена операторска работа, човек не би успял да добие точна представа за мястото на престъплението, освен ако към телевизора нямаше монтиран сензор за миризма. Въпреки че се намираха на няколкостотин метра от къщата, вонята на кръв беше така силна, че спираше дъха. За да проверят максимално цялата информация, свързана с Леш, братята се бяха разделили на две групи — другите се бяха насочили към адреса, отговарящ на регистрационния номер на лъскавата хонда „Сивик“. Трез и Ай Ем току-що си бяха тръгнали, за да се заемат със собствените си дела, но бяха готови да се върнат, ако ги повикаха. И по думите им, откакто Хекс си беше тръгнала, нямаше кой знае какво за докладване, освен че детектив Де ла Крус се беше върнал, беше прекарал в къщата около час и си беше тръгнал.

Джон огледа сцената пред себе си, като се фокусираше повече върху сенките, отколкото върху предметите, осветени от изгрялата луна. После затвори очи и освободи инстинктите си, като пусна на воля онзи невидим сензор, намиращ се в центъра на гърдите му. В моменти като този не знаеше защо върши това, което вършеше. Завладяваше го някакъв импулс и убедеността, че го е правил и преди... при това успешно... беше така силна, че не можеше да я пренебрегне.

Да... Можеше да усети, че става нещо... Вътре в къщата имаше духове. И това със сигурност му напомняше за усещането в онази зловеща спалня, където се беше доближил толкова много до Хекс, но в същото време бяха толкова далече един от друг. Бе доловил присъствието ѝ, но беше блокиран и не бе успял да направи връзката.

— Телата са там вътре — каза Хекс. — Просто не можем да ги видим или да се доберем до тях. Но ви казвам, че са вътре.

— Тогава да не се мотаем повече отвън — отговори Ви и се дематериализира.

Рейдж го последва, озовавайки се право в къщата, докато на Бъч му бяха нужни повече усилия, за да се присъедини към тях. Закрачи бързо по неподдържаната морава с изваден пистолет, притиснат до бедрото му. Погледна през прозореца, докато чакаше Ви да му отвори задната врата.

— Ще влезеш ли? — попита Хекс.

Джон започна да изписва знаците внимателно, за да ѝ даде възможност да ги разчете.

— *Ти вече докладва какво има вътре. По-любопитен съм кой ще се появи пред входната врата.*

— Съгласна съм.

Един по един братята се върнаха. Ви заговори тихо:

— Ако приемем, че Леш не се опитва просто да ни демонстрира колко много са новоприетите *лесъри* и ако допуснем, че Хекс е права...

— Няма какво да допускаме... — тросна се тя. — Права съм.

— ... значи, който е причинил това на нещастните мръсници, ще се върне.

— Благодаря, Шерлок.

Ви й отправи гневен поглед.

— Ще бъдеш ли така добра да се държиш малко по-прилично, сладурче?

Джон се напрегна и си помисли, че колкото и да обичаше брата, никак не одобряваше тона му.

Хекс очевидно беше на същото мнение.

— Наречи ме „сладурче“ още веднъж и това ще е последната дума, излязла от устата ти...

— Не ме заплашвай, ела...

Бъч доближи Ви в гръб и запуши устата му с длан, а Джон хвана ръката на Хекс и я принуди да се успокои, докато гледаше към брата. Никога не беше разбирал враждебността помежду им, макар че тя съществуваше открай време...

Намръщи се. След кратката свада Бъч се беше втренил в земята. Хекс се беше съсредоточила върху едно дърво над рамото на Ви, а Ви ръмжеше и се взираше в ноктите на ръката си.

Тук ставаше нещо.

О... боже.

Ви нямаше причина да не харесва Хекс... В действителност тя беше точно от типа жени, които обикновено уважаваше. Освен ако, разбира се, тя не е имала нещо с Бъч. Беше известно, че Ви беше обсебен от най-добрия си приятел и не проявяваше ревност единствено към неговата *шелан*.

Джон сложи край на разсъжденията си. Нямаше нужда да научава повече. Бъч беше сто процента верен на своята Мариса, така че дори нещо да се беше случило с Хекс... то е било преди цяла вечност. Вероятно преди Джон изобщо да я беше срещнал... Или докато е бил претранс.

Но всичко това бе минало. А и не би трябвало да...

Мисловният му поток милостиво беше прекъснат от приближаването на кола.

Вниманието на всички мигом се насочи към автомобила, който изглеждаше като тоалета мечта на някое дванайсетгодишно момиченце. В средата на осемдесетте.

Сиво, яркожълто и отровно розово. Наистина ли някой смяташе, че това е красиво?

Ако зад волана седеше *лесър*, Джон имаше още една причина да го унищожи.

— Това е модифицираната хонда — прошепна Хекс.

Изведнъж наоколо настъпи някаква промяна, сякаш отгоре им беше спуснато покривало. За щастие видимостта отслабна само за миг, после отново всичко се проясни.

— Спуснах *мис* — заяви Ви. — Ама че загубеняк. Тази кола е прекалено лъскава за такъв район.

— Кола? — изсумтя Рейдж. — Моля те. Това е шевна машина с прикрепени спойлери.

Моят понтиак ще я накара да му диша прахта дори ако потегля от четвърта.

Чу се странен шум и Джон погледна назад. Както и тримата братя.

— Какво? — Хекс се наежи и скръсти ръце пред гърдите си. — Аз умея да се смея. А това е... наистина е смешно.

Рейдж се ухили.

— Винаги съм те харесвал.

Шевната машина отмина къщата и после се върна обратно... Само за да обърне отново и за трети път да мине покрай къщата.

— Това започва да ми доскучава. — Рейдж местеше тежестта си от крак на крак, а

очите му блестяха в неоновосин цвят... което означаваше, че звярът в него ставаше все по-раздразнен. А това никога не вещаеше нещо добро. — Защо не му украся капака и не извлека копелето с главата напред през стъклото?

— По-добре да действваме спокойно и да му заложим капан — промърмори Хекс, а в главата на Джон се въртеше абсолютно същата мисъл.

Намирацията се зад волана може и да е имал пристъп на далтонизъм, когато е боядисвал колата, но едва ли беше пълен кретен. Той отново подмина къщата и пет минути по-късно, точно когато личността на Рейдж беше вече напълно раздвоена, се появи, крачейки гордо откъм царевичната нива отзад.

— Това хлапе е същински пор — промърмори Рейдж. — Хитър дребен пор.

Абсолютно вярно, но въпросният пор водеше двама придружители с такива размери, че едва ли биха се побрали в колата му. Очевидно се бяха срещнали някъде, където бяха оставили и колата.

И действаха внимателно. Не бързаха и оглеждаха съсредоточено полето, къщата и гората. Но благодарение на Ви, когато погледнеха към стволите на дърветата, сред които се намираха те, очите им нямаше да видят нищо друго освен заобикалящия ги пейзаж. *Мисъл*, разпръснат от Вишъс, беше оптическа измама, която ефективно обгръщаше с мъгла терена, по който се движеше противникът им. Тримата вървяха към задната врата на къщата, а студената твърда земя хрущеше под ботушите им. Малко по-късно се чу шум от счупено стъкло.

Джон изписа, без да се обръща конкретно към някого:

— *Ще се приближа.*

— Почакай...

Гласът на Вишъс не разколеба Джон ни най-малко, нито пък ругатнята, последвала дематериализирането му, което го отведе до самата къща. А това означаваше, че той беше първият, зърнал телата, когато те станаха видими.

В мига, когато порът се промъкна през прозореца на кухнята, къщата се разтrese и... вътре стана като във филм на ужасите.

По пода на дневната, коридора и трапезарията имаше около двацет мъже, подредени в редица, с глави, сочещи към задната част на къщата. Кукли. Гротескни голи кукли със следи от черна бълвоч по лицата и леко потръпващи крайници. Джон почувства, че Хекс и останалите приеха форма зад гърба му до прозореца, точно когато порът се сблъска с гледката.

— Проклети задници! — изкрещя хлапето, докато се озърташе. — Да!

Триумфиращият му пронизителен смях граничеше с истерия... което при други обстоятелства щеше да е обезпокоително, но в случая той беше заобиколен от кръв и вътрешности. Така че невъздържаният му кикот беше в реда на нещата, просто досадно клише.

Но същото важеше и за колата му.

— Вие сте моята армия — закрепя той към окървавените мъже на пода. — Ние ще управляваме Колдуел! Ясно ли е, загубеняци? Време е да се захващаме за работа. Заедно ще...

— Нямам търпение да убия това малко леке — изсумтя Рейдж. — Дори само за да го накарам да млъкне.

Нямаше спор по въпроса.

Кучият син очевидно се смяташе за Мусолини с цялото това дърдорене, което изглежда подхранваше егото му, но в действителност не струваше и пет пари. Решаващ беше отговорът на мизерниците на пода...

Като че ли Омега беше направил добър избор — куклите бяха готови да му се подчинят. Множеството изкормени, изцедени, бездушни човешки същества започнаха да се надигат от пода и с мъка да се изправят на крака. Жалко за тях, усилията им щяха да отидат напразно.

— На три — прошепна Вишъс.

Хекс беше тази, която започна броенето.

— Едно... две... три...

Веднага след като падна нощта и дари земята с милостта на мрака, Дариъс се дематериализира от скромния си дом и прие форма заедно с Тормент на брега на океана. Колибата, описана от симпата, всъщност представляваше доста голяма и елегантна каменна постройка. Вътре горяха свещи, но Дариъс и неговия помощник, спотайващи се сред скалите, не забелязаха други признаци на живот. Не, покрай прозорците не минаваха силуети. Нямаше кучета, които да вдигнат тревога. Хладният бриз не довя никаква миризма от кухнята...

На полето обаче имаше кон, а до обора — карета.

И наоколо витаеше злокобна атмосфера.

— Тук има симпат — промърмори Дариъс, докато очите му изучаваха не само ясно видимата част на околността, но и заобикалящите ги сенки. Нямаше как да се разбере дали зад стените имаше и други гълтачи на грехове, тъй като и един беше напълно достатъчен, за да събуди усещане за страх. Не беше ясно и дали той беше симпатът, когото търсеха. Нямаше как да разберат, докато стояха отвън. Дариъс затвори очи и остави сетивата му да разкрият колкото можеха повече за сцената пред тях, а инстинктите му се опитаха да регистрират опасността, която ушите и очите му не бяха способни да доловят. Имаше моменти, в които вярваше повече на интуицията си, отколкото на зрението си.

Да, можеше да почувства нещо вътре. Зад стените цареше трескаво движение. Симпатът знаеше, че са тук.

Дариъс кимна на Тормент и двамата решиха да поемат риска и да се материализират в дневната. Но вграденият в зидарията метал им попречи да проникнат през дебелите стени и те бяха принудени да приемат форма пред къщата. Това не обезсърчи Дариъс и той вдигна покрития си с кожсена дреха лакът, за да счупи стъклото на един от прозорците, хвана напречните рамки и измъкна цялото черчево. Хвърли го настрана и двамата с Тормент се дематериализираха в дневната...

Точно навреме, за да видят как силует, облечен в червено, се имугна през една вътрешна врата към задната част на къщата. В мълчалив синхрон двамата хукнаха към въпросната врата, но достигнаха до нея в мига, когато някой я заключваше от другата страна.

Механизмът беше от мед, така че нямаше как да го задействат със силата на съзнанието си.

— Отдръпни се — каза Тормент и насочи дулото на пистолета си.

Дариъс отстъпи леко и мигом прозвуча изстрел, а после той се втурна през вратата с рамото напред.

Стълбището, водещо надолу, беше тъмно, с изключение на една трепкаща светлинка, ставаща все по-слаба. С тежки стъпки слязоха по каменните стъпала, а после се затичаха по пода от отъпкана пръст в преследване на светлината от фенер... и миризмата на вампирска кръв, носеща се във въздуха.

Необходимостта от незабавно действие накара кръвта на Дариъс да закипи, а гневът му се бореше с отчаянието. Искеше да спаси жената... Най-скъпа Скрайб Върджин, колко ли беше страдала...

Чу се звук от захлопване на врата и после в подземния тунел настъпи непрогледен мрак.

Дариъс не намали темпото, с което се придвижваше напред, и протегна ръце, за да се убеди, че пътят му е чист. Тормент го следваше неотлъчно, а ехото от стъпките им му помогна да прецени, че са стигнали до края на коридора. Спря точно навреме и опипом намери резето на вратата. Симпатът не беше губил време да я заключи. Дариъс отвори със замах тежката дървена врата, в дробовете му нахлу свеж въздух и той зърна поклащащия се фенер далече пред себе си в полето.

Дематериализира се и прие форма съвсем наблизо. Достигна мъжа симпат и жената вампир в близост до обора, където блокира пътя им и похитителят беше принуден да спре.

Гълтачът на грехове опря треперещата си ръка, в която държеше нож, до гърлото на заложницата си.

— Ще я убия! — изкрещя. — Ще я убия!

Притисната до него, жената не се опитваше да се измъкне, не се молеше да бъде спасена или освободена. Просто се взираше напред, а очите ѝ бяха напълно апатични. Лицето ѝ, осветено от лунната светлина, беше бледо като на мъртвец. Сърцето може и да биеше в гърдите на дъщерята на Сампсън, но душата ѝ беше мъртва.

— Пусни я — заповяда Дариъс. — Остави я да си тръгне и ще пощадим живота ти.

— Никога! Тя е моя!

Очите на симпата блестяха в червено и осветяваха злоецо ноцта. Младостта му и паниката обаче, изглежда го правеха неспособен да използва най-мощното оръжие на расата им. Дариъс беше в готовност за психическа атака, но гълтачът на грехове не направи опит да нахлуе в съзнанието му.

— Пусни я — повтори Дариъс — и няма да те убием.

— Аз се обвързах с нея! Чувате ли ме? Обвързах се с нея!

Тормент насочи оръжието си право към мъжа, а Дариъс беше впечатлен от хладнокръвието му. За първи път бе на бойното поле, при това имаха случай на отвличане, симпат... И момчето се намираще наред всичко това, без да се поддава на чувствата си. С преднамерено спокойствие Дариъс продължи да убеждава противника им, като в същото време отбеляза гневно, че нощницата на жената беше изцапана.

— Ако я освободиш...

— Нямайте какво да ми дадете, което да струва повече от нея!

В този напрегнат миг прозвуча тихият глас на Тормент.

— Ако я пуснеш, няма да те застрелям в главата.

Заплахата си я биваше, помисли си Дариъс. Но, разбира се, Тормент не би се осмелил да стреля, защото рискът да рани жената беше прекалено голям, дори куршумът да се отклонеше само на сантиметър.

Симпатът закрачи заднишком по посока на обора, като влачеше жертвата си със себе си.

— Ще я разпоря.

— Ако тя е толкова ценна за теб — отговори Дариъс, — как би понесъл такава загуба?

— По-добре да умре с мен, отколкото...

Бам!

При звука от изстрела Дариъс изкрещя и се хвърли напред, макар да беше невъзможно да хване куршума на Тормент с ръце.

— Какво направи? — изкрещя той, а симпатът и жената се свлякоха на земята.

Дариъс се втурна по тревата и падна на колене, като се молеше тя да не е простреляна. Със сърце, спряло в гърлото му, той се протегна и бутна мъжа настрани...

Младият симпат падна по гръб и впери неவிждащи очи в небето, а на челото му зееше идеално кръгла черна дупка.

— Най-скъпа Скрайб Върджин — произнесе Дариъс, останал без дъх. — Какъв изстрел.

Тормент коленичи до него.

— Нямаше да дръпна спусъка, ако не бях сигурен.

Двамата се наведоха към жената. Тя също се взираше в небето, а светлите ѝ очи не трепваха. Беше ли успял в крайна сметка симпатът да пререже гърлото ѝ?

Дариъс започна да рови сред дупките на някога бялата нощница. По нея имаше кръв, част от която беше засъхнала, а други петна бяха пресни. От окото ѝ се откъсна сълза, която заблестя със сребристи оттенъци на лунната светлина.

— Спасена си — рече ѝ Дариъс. — В безопасност си. Не се бой. Не се тревожи за нищо.

Тя го погледна със светлите си очи, а отчаянието в тях беше смразяващо като студен зимен вятър.

— Ще те върнем у дома — обеща ѝ Дариъс. — Семейството ти ще...

От гърлото ѝ се разнесе дрезгав шепот.

— Трябваше да застреляте мен вместо него.

Когато отброи „Едно“, Хекс прие форма в дневната на къщата, като си мислеше, че опасенията за засада бяха основателни... Само че нападнати щяха да бъдат *лесърите*. Насочи се към най-близко стоящия убиец и влезе в юмручна схватка с него с ясното съзнание, че трябваше да действа бързо. От елемента на изненада по време на битка можеш да се възползваш само веднъж, а враговете им бяха четири пъти повече от тях и то в ситуация, при която не можеха да бъдат използвани огнестрелни оръжия. Куршумите са ефикасни, когато е налице статична мишена, а случаят не беше такъв. Наоколо летяха крака и ръце, докато братята, Джон и Куин правеха абсолютно същото като нея — избираха произволен *лесър* и му прилагаха техники на Брус Лий. Хекс държеше кинжал в лявата си ръка, а с дясната фрасна убиеца пред нея. Ударът го накара да загуби съзнание и той се блъсна в стената. Тя насочи върха на острието си към гърдите му и замахна... Бъч хвана рязко китката ѝ.

— Нека го довърша.

Той застана между тях, закова поглед в убиеца и приближи уста към него. С едно бавно и продължително вдишване започна да поглъща субстанцията му — мръсен на вид, подобен на смог облак, който премина от убиеца в Бъч.

— Мили... боже... — прошепна Хекс, а тялото на убиеца се превърна на пепел в краката на брата.

Бъч се олюля и посегна към стената, сякаш му беше трудно да се задържи прав, и тя хвана ръката му.

— Добре ли си?

Пронизително подсвиркване от страна на Джон я накара да завърти глава точно навреме, когато един *лесър* се спусна към нея с автоматичен нож в ръка. Благодарение на Джон тя се приведе, а после отскочи напред, като сграбчи здраво китката на убиеца и придоби контрол над оръжието му, след което замахна нагоре и го заби между ребрата на убиеца.

Избухна ярка светлина, чу се трясък.

И наред беше следващият.

Хекс беше във вихъра си, като се движеше с бързи крачки и действаше чевръсто с ръцете. Но въпреки скоростта и ефективността си, не можеше да не прояви уважение към ролята на Бъч в цялото това шоу. Не разбираше докрай цялата процедура с превръщането на *лесърите* в „пепел при пепелта“, но беше готова да се обзаложи, че това беше някакво окончателно унищожение на врага. Тя прерязваше сухожилията на прасците и бедрата на онези, които успяваше да докопа. Обездвижването на врага беше нещо, в което се беше усъвършенствала като професионален убиец, защото често се бе налагало да предаде съобщение, преди да нанесе смъртоносния удар. И докато оставяше повалени тела на стенещи *лесъри* зад себе си, Бъч се движеше зад нея, вдишваше ги и ги превръщаше във фин прах.

Даде си сметка, че докато си пробиваше път, посичайки наред *лесърите*, тя хвърляше по едно око на Джон... Мили боже.

Той беше наистина изкусен боец. Явно се беше специализирал в прекършването на вратове. Беше абсолютно смъртоносен — нападаше ги в гръб и ги сграбчваше с унищожителна сила...

Ударът в рамото ѝ дойде от нищото и я запрати към стената, а кинжалът изхвърча от

ръката ѝ и пред погледа ѝ заблестяха звезди. Убиецът, който я беше цапардосал, се хвърли напред, грабна оръжието ѝ от покрития с кръв под на дневната, а после се запъти към нея. В последния момент тя се наклони на една страна и той уцели стената зад нея, като острието остана да стърчи от гипсокартонената стена. Докато *лесърът* се мъчеше да го измъкне, тя се завъртя и го прониза с резервния си кинжал, като отвори дупка в долната част на корема му.

Срещна шокирания му поглед и каза:

— Да не мислеше, че нямам второ оръжие? Нещастен идиот.

Удари го по главата с дръжката на кинжала си и той се строполи на колене, а тя измъкна първия си кинжал от стената и се обърна. Из къщата се носеха стонове и удари, а тя си запроправя път сред биещите се, за да намери някой, на който не бе обърнато подобаващо внимание...

Един от убийците се опитваше да се измъкне през вратата на бегом. Тя се дематериализира извън къщата и му препречи пътя. Той се закова на място и Хекс се усмихна.

— Не, не можеш да си тръгнеш просто така.

Лесърът се обърна и се насочи обратно към къщата... което беше глупаво, защото там нямаше никой, който да му помогне. Не и в това да оцелее.

С гъвкави и силни движения, Хекс се втурна след *лесъра*. Точно бяха стигнали до вратата, когато тя скочи върху гърба му и паднаха на земята. Сграбчи го за врата и така рязко го дръпна, че го превърна в дишащ въпросителен знак, лежащ на земята. Приземяването беше тежко, но дори когато въздухът излезе от дробовете ѝ, тя продължаваше да се усмихва.

Боже, обожаваше хубавите битки.

Джон видя как Хекс се втурна през предната врата, но не можа да я последва, защото беше зает с двама от новоприетите. Но щеше да се погрижи за тях възможно най-бързо. Интересно, че когато жена ти отпраши сама навън в нощта, енергията ти се увеличава значително...

Не че тя беше негова жена.

Интересно, че като си напомниш сам такова нещо, ставаш отровен като змия.

Джон посегна към убицеца пред себе си и откъсна главата му с едно движение. Хвърли я настрана и съжали, че нямаше време да стори същото с краката и ръцете му... та да може да нокаутира с тях другия.

За съжаление, вторият *лесър*, който бе застанал зад него, обвини ръце около гърдите му в опит да го задуши в мечешка прегръдка. Джон стисна здраво китките му, подскочи и се стовари по гръб върху *лесъра*, който беше на път да отпечата образа си върху пода. После Джон се надигна леко и фрасна лицето на противника си със задната част на главата си, така че от носа на *лесъра* бликна фонтан черна кръв.

После се обърна, вдигна юмрук високо във въздуха и след втория удар копелето получи сериозен гърч, което подсказваше, че фронталният му лоб е пострадал значително и той се намира в страната на сънищата. Нямаше да създава проблеми, докато чакаше Бъч да стигне до него.

Джон се втурна към вратата, през която беше изчезнала Хекс, а ботушите му се пързалиха по кръвта на пода, която вече беше в два цвята — ръждивочервена и черна.

Едва стигна до вратата и се хвана за касата. Това беше най-зрелищната схватка, която

някога беше виждал. *Лесърът*, преследван от Хекс, се беше насочил обратно към къщата, като явно беше преосмислил стратегията си за спасение. Държеше тестисите си в ръка и очевидно на босите му крака не им беше комфортно върху студената земя. Хекс го догони и успя да го спре, защото беше по-силна и по-съсредоточена.

Джон нямаше време да се намеси, макар че му се искаше да го стори. Тя скочи във въздуха и се хвърли напред върху *лесъра*. Вкопчи ръце около врата му, завъртя го и го хвърли на земята, а после срязва прасците му толкова дълбоко, че той се разпищя като момиче.

Тя се изправи, готова да продължи...

— Джон! Зад теб!

В мига, в който Хекс изкрещя, той се завъртя и се озова лице в лице с един от убийците. Онзи го блъсна с глава като побеснял бик, Джон се приземи грубо на задните си части и се плъзна по напуканата бетонена пътека.

Ето още едно доказателство, защо трябваше да се носят кожени панталони по време на битка.

Освен ако не си падаш по ожулена кожа.

Ядосан, задето Хекс стана свидетел как го паркираха пред къщата, той сграбчи косата на убиеца и го дръпна с такава сила, че изви гръбнака му и прешлените му изпукаха. Изръмжавайки беззвучно, той оголи кучешките си зъби и ги заби в шията на нещастника. Откъсна част от грозната му анатомия, изплю я с отвращение и го повлече за косата обратно към партито. Докато минаваше покрай Хекс, ѝ кимна с благодарност.

— За нищо — каза тя и се поклони леко. — Номерът със захапването си го биваше.

Докато гледаше към нея през рамо, уважението в погледа ѝ го зашемети повече, отколкото ударите на който и да е *лесър* биха успели. Гърдите му се издуха от гордост и той имаше чувството, че ще се пръсне.

Какъв шибан мухльо беше само...

Звук от изстрел, дошъл иззад гърба му, го накара да замръзне на място. Гърмежът беше прозвучал толкова близо, че ушите го заболяха и не бе в състояние да разграничи отделните звуци. За част от секундата се зачуди кой го беше произвел и кой беше поразен.

Вторият въпрос получи отговора си, когато левият му крак поддаде под тежестта на тялото му и той се стовари на земята като отсечено дърво.

Ножът на Хекс полетя от ръката ѝ миг след като тя видя *лесъра* да се появява и да насочва дулото си към гърба на Джон. Кинжалът се превъртя във въздуха няколко пъти, преминавайки разстоянието за части от секундата, като прелетя толкова близо до ухото на Джон, че тя горещо се помоли да не му хрумне да мръдне с глава.

Точно когато убиецът натисна спусъка, острието го уцели в рамото, той трепна и отпусна ръка заради болката. В резултат на което Джон беше улучен в крака, вместо в сърцето.

Когато го видя да пада на земята, Хекс нададе боен вик. *Майната му на Бъч О'Нийл*. Този щеше да го убие тя.

Лесърът трескаво се опитваше да измъкне ножа ѝ от тялото си... докато не чу вика ѝ. Погледна към нея и отстъпи ужасен... Очите ѝ светеха в червено, а блестящите ѝ кучешки зъби се бяха удължили. Хекс застана пред него и не помръдна, когато той се сви и прикри лицето и шията си с ръце. Резервният ѝ кинжал висеше отпуснат в ръката ѝ, а третото ѝ оръжие остана в ножницата си на бедрото ѝ. Имаше други планове за това момче.

Използва *симпатските* си способности и нахлу в съзнанието му. Прерови всичките му спомени и почувства наведнъж всички злини, извършени някога от него, както и всички ужасни неща, които сам бе преживял.

Много гадост. Страшно много гадост. И очевидно имаше слабост към малолетни момичета.

Е, нямаше ли това да е удовлетворяващо по толкова много начини. Той започна да крещи и притисна слепоочията си, сякаш си въобразяваше, че има някакъв шанс да спре предстоящото... И тя го остави да страда и да тъне в греховете си. Емоционалната му решетка искреше в зоните на страха, озлоблението, разкаянието и омразата. Когато той започна да блъска черепа си в мръсната стена, оставяйки черно петно на мястото, където беше ухото му, тя му внуши една много специална мисъл. Вмъкна я в съзнанието му подобно на стрък бръшлян... Отровен бръшлян, който щеше да завладее и да ръководи умствената му дейност.

— Знаеш какво трябва да направиш — каза тя с монотонен глас. — Знаеш пътя.

Убиецът дръпна ръце от лицето си и разкри трескавите си очи. Воден от онова, което тя му бе втъпила, подобно на покорен роб той сграбчи дръжката на кинжала ѝ и го измъкна от плътта си. Насочи върха му към себе си и го стисна с две ръце, а раменете му се напрегнаха в готовност да забият острието.

Хекс го накара да застине, за да има възможност да коленичи до него. Озоваха се лице в лице, тя го погледна в очите и просъска:

— Никой не ми отнема онова, което е мое. Сега бъди добро момче и се намушкай.

Черната му кръв опръска кожените ѝ панталони, когато *лесърът* се прониза в корема и прекара острието напреко, оформяйки по този начин сериозна дупка. И после, макар да въртеше ужасено очи, измъкна ножа под мисловната ѝ команда и ѝ го подаде с дръжката към нея.

— Пак заповядай — промърмори тя. После го наръга в сърцето и след миг той беше изчезнал.

Завъртя се на токовете си и те проскърцаха на мокрия под. Джон я гледаше, а погледът му не беше много по-различен от този на убития *лесър*. Взираше се в нея, без да мига,

оглеждайки я от глава до пети.

Хекс обърса кинжала в панталоните си.

— Как си?

Джон вдигна палец, за да ѝ покаже, че е добре, а тя осъзна, че къщата е притихнала и се озърна. Всички бяха на крака. Куин тъкмо беше приключил с последния *лесър* и се запъти да види как е Джон. Рейдж дотича от кухнята с Вишъс по петите си.

— Кой е ранен? — Рейдж спря до Джон и огледа дупката в кожения му панталон. — Няколко сантиметра по-нагоре и малко по-вляво, и щеше да те превърне в сопрано певец, приятелю.

Ви се приближи и помогна на Джон да се изправи.

— Да, но тогава щяхте да можете да сформирате група за плетене. Или пък можеше да го научиш да плете чорапи на една кука. Направо да ти потекат сълзите от умиление...

— Ако правилно си спомням, не аз съм този с фиксидеята по отношение на вълната...

От дневната се разнесоха силни хрипове, а Вишъс изруга и се втурна към Бъч, който едва не се строполи в коридора.

О, по дяволите! Може би Хекс трябваше да си вземе обратно думите, че „всички бяха на крака“. Бившето ченге изглеждаше така, сякаш страдаше едновременно от хранително отравяне, малария и свински грип. Тя се обърна към Куин и Рейдж.

— Нужна ни е кола. Двамата с Джон трябва да бъдат транспортирани до имението...

— Аз ще се погрижа за моето момче — заяви сърдито Вишъс и помогна на Бъч да се придвижи до дивана в дневната.

— Аз ще отида за джипа си — намеси се Куин.

В мига, в който се обърна, Джон удари силно с юмрук по стената, за да привлече вниманието им, и изписа:

— *В състояние съм да се бия...*

— Трябва да те види лекар — отговори Хекс, а ръцете на Джон се задвижиха с такава скорост, че ѝ беше трудно да следи думите му, но беше повече от ясно, че не е склонен да седне на резервната скамейка заради парче олово в крака му.

Спорът им беше прекъснат от искряща светлина, която я накара да се извърне и да хвърли поглед през рамо. Видяното обясняваше толкова много, при това не само за битката, в която всички бяха взели участие току-що. На овехтелия диван Ви бе обгърнал Бъч с ръцете си, а главите им бяха притиснати една до друга. Двамата бяха застанали толкова близо един до друг, че помежду им нямаше и милиметър разстояние. И по време на тази прегръдка цялото тяло на Вишъс излъчваше светлина, а Бъч очевидно черпеше сили от него и се лекуваше.

Тази проява на загриженост и състрадание от страна на Вишъс я накараха да го мрази по-малко... Особено след като обърна лице към нея и я погледна. За пръв път видя лицето му без ледената му маска, а отчаянието в очите му доказваше, че не е пълен гадняр. Напротив, очевидно беше съпричастен към болката, изпитвана от Бъч, който се жертваше за расата им. Истината беше, че тази болка го изяждаше отвътре.

О, и Вишъс... както изглежда, беше обсебен от Бъч. Което обясняваше защо ѝ беше така бесен. Ревнуваше, задето тя беше получила частица от онова, което той самият желаше, и колкото и да беше трезвомислещ, не можеше да ѝ го прости.

Случи се само веднъж, помисли си тя и насочи мисълта си към него. И никога не се повтори.

След миг Ви кимна, сякаш оценил жеста ѝ, и тя му отвърна със съответния респект. После насочи вниманието си към мъжете пред себе си. Рейдж беше поел топката от нея и се беше захванал да убеждава Джон, че няма да може да се бие.

— Аз ще се върна с теб, Джон — намеси се тя. — Ще се върнем в имението заедно.

Джон я погледна в очите, а емоционалната му решетка пламна като изглед от Лас Вегас.

Тя поклати глава.

— Ще спазя сделката ни, а ти ще се погрижиш за себе си.

След това тя затъкна кинжалите си по местата им, скръсти ръце пред гърдите си и се облегна на стената, за да покаже, че това е единственият изход от ситуацията.

Беше му спасила живота.

Нямаше съмнение, че Хекс беше върнала бъдещето обратно на Джон, преди той да беше разбрал, че е на път да го изгуби. Единствената причина, поради която още беше жив, беше кинжалът, който тя бе забила в рамото на онзи убиец. Така че ѝ беше безкрайно благодарен, но никак не му допаднаше тя да се прави на медицинска сестра. Да не говорим, че това не беше най-подходящото поприще за талантите ѝ.

Джон хвърли поглед към обгореното петно на пода до нея, което беше единственото, останало от прострелялия го убиец. Мили боже... Като си помисли, че беше нанесла най-тежкия си удар, без дори да докосне копелето. Оръжието, което притежаваше в главата си, наистина си го биваше. Какъв ужас само се четеше по лицето на онзи нещастник... И после сам разпра собствения си корем. Какво ли беше ставало в главата му?

Сега разбираше защо всички толкова се бояха от *симпатите* и се стараеха да ги изолират. След това малко шоу и по-раншното ѝ изпълнение на ливадата, на което беше станал свидетел, Джон осъзна, че тя беше именно това, за което винаги я беше смятал — боец до мозъка на костите.

Справяше се на бойното поле повече от отлично... Беше наистина ценна придобивка, когато ставаше въпрос за войната. И именно по тази причина двамата трябваше да продължат да се бият тази вечер, вместо да губят време, като се връщат в къщата за някаква си превръзка. Надигна се от пода и отпусна тежестта си върху ранения крак, а болката беше неопишуема. Но той я пренебрегна... също както и надигналите се около него възгласи.

Можеха да роптаят колкото си искат. Само си губеха времето. А избирателната глухота в подобни ситуации беше безценна.

Най-много от всичко го интересуваше колко *лесъри* бяха убили тази вечер. И дали се бяха докопали до поря. Погледна към дневната и... Рейдж застава пред него.

— Здравей. Как си? — Холивуд протегна ръка към него. — Бих искал да ти се представя. Аз съм онзи гадняр, който ще те натика с главата напред в джипа на приятелчето ти Куин в мига, в който той се появи. Реших, че е добре да те уведомя, преди да метна задника ти на рамото си като чувал с пясък.

Джон го погледна гневно.

— *Никъде няма да ходя.*

Рейдж се усмихна, а невероятната му красота беше като божи дар. Но това бе само външен образ. Вътрешно той като че идваше от ада...

— Съжалявам, грешен отговор.

— *Добре съм...*

Проклетият кучи син наистина се наведе напред, сграбчи раненото място и го стисна здраво.

Джон изкрещя беззвучно и полетя надолу към земята, приземявайки се с плясък върху окървавения под. Сви крака си и го притисна към гърдите си, в опит да му покаже някаква закъсняла загриженост, за да го накара да се успокои. В този миг Джон имаше чувството, че мускулът му е пълен с натрошени стъкла.

— Това наистина ли беше необходимо? — обади се укорително над главата му Хекс.

Гласът на Рейдж вече не беше подигравателен.

— Искаш да се опиташ да го убедиш по друг начин ли? Успех. И ако си въобразява, че някой враг няма да постъпи по същия начин, значи съвсем си е изгубил ума. На предницата на кожените му панталони има идеално кръгла дупка и той куца. Всеки малоумник с две мозъчни клетки ще види къде е слабото му място. А и излъчва миризма на прясна кръв.

В думите на проклетия кучи син имаше логики, но, по дяволите... Беше напълно възможно Джон да е припаднал заради болката, защото в следващия миг определилият сам себе си като „гадняр“ го вдигаше, за да го изнесе от къщата.

Не, това нямаше да се случи. Джон се размърда и се освободи от хватката на брата, като се опита да се приземи, без да ругае или да повръща. С устни, произнасящи всевъзможни проклетия, той мина накуцвайки покрай изглеждащия значително по-добре Бъч и пушещия ръчно свита цигара Ви. Знаеше точно къде се намира Хекс. Беше зад него с ръка на гърба му, като че беше наясно колко е нестабилен и се тревожеше, че може да залитне всеки миг. Нямаше такава вероятност обаче. Стигна до джипа благодарение на огромната си упоритост, и без помощ се настани на задната седалка, но когато Куин потегли, вече целият бе облян със студена пот и не чувстваше дланите и стъпалата си.

— Преброихме телата — чу да казва Хекс.

Когато я погледна, тя се взираше в него от мястото си. Боже... Наистина беше красива на светлината, идваща от таблото на колата. Слабото ѝ лице беше изцапано с черна *лесърска* кръв, но страните ѝ бяха румени, а очите ѝ блестяха по особен начин. *Това беше нейната вечер*, помисли си той. Беше ѝ се насладила.

Тя наистина беше съвършената жена.

— *И колко успяхме да унищожим?* — изписа в опит да потисне мислите на разнежения лигльо в себе си.

— Дванайсет от новоприетите, както и двамата убийци, които дойдоха от полето заедно с поря. За съжаление не можахме да открием никъде новия водач... така че е твърде вероятно малкият мръсник да е избягал в мига, в който проникнахме в къщата, и да е взел няколко от новобранците със себе си. О, и Бъч вдиша всички поразени, с изключение на двама.

— *Ти поне се справи с единия от тях.*

— Всъщност и двамата бяха мои. — Очите ѝ се задържаха върху него. — Това притесни ли те? Да ме видиш... в действие.

Тонът ѝ предполагаше, че се е случило именно това и че не го вини, ако се чувства отвратен. Само че тя грешеше.

Джон пребори болката си и поклати глава, а после изписа с ръце.

— *Ти притежаваш невероятна сила. Ако съм изглеждал шокиран... то е защото никога преди не бях виждал някой от твоя вид в действие.*

Лицето ѝ се напрегна едва забележимо и тя се загледа навън през прозореца. Той я докосна по ръката и изписа:

— *Това беше комплимент.*

— Да, извинявай... Просто това „твоят вид“ винаги ме кара да се чувствам зле. При мене всичко е наполовина, което означава, че не съм от никой вид. — Тя бързо смени темата. — Както и да е. Докато беше в безсъзнание, Ви проникна в базата данни на колдуелската полиция чрез телефона си. Те също не са открили никакви документи за самоличност в къщата, така че нямаме нищо друго, освен адреса, отговарящ на регистрационния номер на хондата. Обзалагам се, че...

Докато тя продължаваше да говори, той остави думите ѝ да се реят около него. Знаеше много добре какво е да не си от никой вид.

Още едно сходство помежду им.

Затвори очи и отправи молитва, до който и да го чуваше. Помоли се да спре да се сблъсква със знаци, че са създадени един за друг. Беше гледал този филм, беше си купил саундтрака, рекламна тениска и шапка, както и книгата с историята на заснемането му. Беше наясно с всички причини, поради които си пасваха перфектно. Но така, както виждаше ясно допирните им точки, още по-ясно разбираше, че бяха прокълнати винаги да бъдат разделени.

— Добре ли си?

Гласът на Хекс беше нежен и идваше от много близо. Той повдигна леко клепачи, за да установи, че тя се намираще почти в скута му. Очите му обходиха лицето ѝ и облеченото ѝ в кожа тяло. Болката и усещането, че времето им заедно изтича, го накараха да захвърли настрана задръжките и да изпише онова, което в действителност се въртеше в съзнанието му.

— *Искам да бъда в теб, когато се върнем обратно в имението. Веднага щом поставят превръзка на проклетия ми крак, искам да се озова в теб.*

Ароматът, който се разнесе от нея и достигна до ноздрите му, показваше, че и тя бе на същата вълна.

И така, поне едно нещо, ако не се броеше penisът му, сочеше в посока нагоре.

На втория етаж в къщата на Елиаху Ратбун, Грег Уин се опитваше да отвори с два пръста вратата на стаята, която вече обитаваха двамата с Холи, като се молеше искрено да не изпусне горещото кафе в краката си. Той лично беше напълнил двете чаши с напитката, приготвена от него с кафеварката за гости на една помощна масичка в дневната.

Така че само Бог знаеше какъв вкус имаше.

— Имаш ли нужда от помощ? — попита Холи, вдигнала поглед от лаптопа.

— Не. — Той ритна вратата, за да я затвори, и се запъти към леглото. — Справих се.

— Толкова си мил.

— Почакай първо да го опиташ... Наложих се да импровизирам с твоето — каза той и ѝ подаде чашата със светлокафява течност. — Нямаха пълномаслено мляко, каквото поръча вчера на закуска. Така че отидох в кухнята и взех полуобезмаслено и сметана и ги смесих, като се опитах да докарам цвета. — Той кимна към монитора. — Какво мислиш за кадрите?

Холи погледна надолу към чашата, която държеше над клавиатурата. Беше се изтегнала на леглото, с гръб, облегал на рамката, анализирайки данните, които се бяха превърнали в негова фиксидея... Изглеждаше толкова секси и съсредоточена.

А също и изпълнена с недоверие към онова, което ѝ бе дал.

— Виж — каза той. — Просто го опитай... Ако е толкова лошо, ще събудя проклетия иконом.

— О, не в това е проблемът. — Тя наведе русата си глава и той я чу как отпива.

Последвалият стон на задоволство надмина надеждите му. — Идеално.

Грег заобиколи леглото и седна върху завивката до нея. Отпи от собствената си чаша и реши, че ако се случеше нещо с кариерата му в телевизията, можеше да се преквалифицира в барман.

— Е... Хайде, кажи ми, какво мислиш за кадрите?

Той кимна към монитора и онова, което вървеше на него в този момент. Беше запис от предишната нощ, в който един силует преминаваше през дневната и се запътваше към входната врата. Можеше да е някой огладнял гост, станал за среднощна закуска, както беше постъпил самият Грег... ако се пренебрегнеше факта, че фигурата се беше дематериализирала през дървената плоскост. Просто беше изчезнала.

Беше същата сянка, заснета пред спалнята ѝ първата вечер. Не че му допаднаше да мисли за този случай. Или пък за нейния сън.

— Не си обработвал записа, нали? — попита Холи.

— Не.

— Боже...

— Знаем. И докато бях долу, получих имейл. Всички са полудели по пилотните кадри... Сега само трябва да се молим това нещо да се появи след една седмица, когато ще излъчваме на живо. Сигурна ли си, че кафето ти е добро?

— О, да... Невероятно е. — Холи му хвърли поглед над ръба на чашата. — Преди никога не съм те виждала такъв.

Грег се облегна на възглавницата и не можеше да не се съгласи с нея. Беше трудно да каже какво се бе променило. Нещо вътре в него обаче беше различно.

Холи отпи отново.

— Наистина изглеждаш различен.

Той не беше сигурен какво да отговори и реши да се придържа към служебните въпроси.

— Никога не съм вярвал, че духовете наистина съществуват.

— Наистина ли?

— Да. Съвсем наясно си колко пъти съм нагласявал нещата. Но в тази къща... Казвам ти, тук има нещо и бих дал всичко, за да се кача на третия етаж. Сънувах някакъв откачен сън как отивам там... — Внезапно главоболие прекъсна потока на мислите му, той потърка слепоочията си и реши, че е преуморил очите си, защото бе прекарал последните седемдесет и два часа пред компютъра. — На тавана става нещо, повярвай ми.

— Икономът каза, че е забранено да се качваме.

— Да.

И той не искаше да го дразни прекалено. Имаха толкова много добър материал. Не им беше нужен още... И нямаше смисъл да проиграват шанса си. Последното, от което се нуждаеха, бе да обтегнат отношенията си с управата на хотела толкова скоро преди датата на живото предаване.

А и беше повече от ясно, че съвършеният иконом не ги харесваше.

— Ето, нека ти покажа отново... Тази част наистина ме поразява. — Грег се протегна и пусна файла отначало, за да видят отново как фигурата изчезва през масивната врата. — Това е направо невероятно, нали? Искам да кажа... Някога очаквала ли си да видиш нещо такова?

— Не, не съм.

Нещо в звученето на гласа ѝ го накара да обърне глава. Холи се взираше в него, а не в екрана и притискаше чашата до сърцето си.

— Какво? — попита той и погледна да провери дали не беше разлял кафе върху ризата си.

— Всъщност става дума за кафето.

— Лош остатъчен вкус ли?

— Не, ни най-малко. — Тя се засмя леко и отпи още една глътка. — Никога не съм мислила, че помниш как пия кафето си, а още по-малко, че би си направил труда да ми го приготвиш. И преди никога не си ме питал за мнението ми по служебните дела.

Боже... Беше напълно права.

Тя вдигна рамене.

— И трябва да призная, че не съм изненадана, задето никога не си вярвал в онова, което вършим. Радвам се, че това се промени.

Неспособен да издържи погледа ѝ, Грег вдигна очи и погледна към прозореца в далечния край на стаята. Меките отблясъци на луната на фона на тъмното нощно небе бяха едва видими през дантелените завеси.

Холи се покашля.

— Съжалявам, ако те карам да се чувстваш неловко.

— О... Да... Не. — Той се протегна и хвана свободната ѝ ръка, като я стисна леко. — Чуй ме. Има нещо, което искам да знаеш. — Той почувства как тя се напрегна... А това ги правеше двама. Изведнъж той също се почувства притеснен.

Грег прочисти гърлото си в напрегнатата тишина.

— Боядисвам си косата.

Последва пауза... Или поне от негова страна. Защото Холи избухна в смях, онзи весел

и палав кикот, предизвикан от чувство на облекчение. Наведе се към него и прекара пръсти през черните му кичури.

— Наистина ли?

— Слепоочията ми са прошарени. Сериозно прошарени. Започнах да го правя около година преди да те срещна... В Холивуд трябва да се поддържаш млад.

— Къде го правиш? Защото никога нямаш поникнали корени.

Той изруга, стана от леглото и отиде до куфара си. Зарови из него и извади една кутийка.

— Боя за мъже. Правя го сам. Не искам да бъда заловен в някой салон.

Холи му се усмихна така широко, че около очите ѝ се образуваха бръчици. И най-неочаквано на него те му допаднаха. Придаваха характер на красивото ѝ лице.

Погледна надолу към кутията. Докато се взираше в снимката на модела, му хрумнаха какви ли не истини, безспорни истини, които не можеш да отречеш.

— Знаеш ли какво, мразя тениските на Ед Харди. Могат направо да те ослепят. Изтърканите джинси ме влудяват... И мокасините с тъпи носове, които нося, са неудобни за краката ми. Уморих се да подозирам всеки и да работя за пари, които харча, за да си купя нещо преди всички други, а то да излиза от мода след по-малко от година. — Той хвърли кутията с боя обратно в куфара си и му стана приятно, че вече не трябва да се крие пред нея. — А що се отнася до файловете в този компютър, това са първите, които не са обработвани нито от мен, нито от Стан. Явно вече от прекалено дълго време работя в бранш, изпълнен с лъжи и измама. Единственото реално нещо в него са парите. И знаеш ли какво? Не съм сигурен, че това все още ми харесва.

Той се върна на леглото, а Холи допи кафето си, остави компютъра и чашата настрана и се притисна към гърдите му. Най-прекрасното одеяло, което някога го беше докосвало.

— И какво би искал да вършиш оттук нататък? — попита тя.

— Не знам. Не и това. Оттеглям се от преследването на духове. Дойде ми до гуша от продуцентската работа. — Погледна надолу към русата ѝ коса и не можа да не се усмихне. — Ти си единствената, която знае, че съм побелял дъртак. — И той имаше странното усещане, че тайната му ще бъде запазена.

— За мен няма значение. — Тя погали гърдите му. — За теб също не би трябвало да има значение.

— Как така никога не съм знаел, че си толкова умна?

Смехът ѝ отекна в собствения му гръден кош.

— Може би защото ти си бил глупав.

Грег отметна глава назад и се засмя с пълно гърло.

— Да, може би. — Той целуна слепоочието ѝ. — Може би... Определено е така. Но вече приключих с това.

Боже... Той все още не беше сигурен какво точно се беше променило. Е, всичко... Но конкретната причина не беше ясна. Имаше чувството, че някой го беше вкарал в правия път, но не можеше да си спомни кой, кога или къде. Очите му се насочиха към компютъра и той се замисли за неясния призрак. По някаква причина в съзнанието му изникна празна стая на третия етаж на къщата... и огромен мъж, седнал на стол, а светлината от лампата осветява само коленете и ботушите му.

И после мъжът се навежда напред... Под светлината... Болката в главата на Грег го накара да си помисли, че някой забива в слепоочията му ледени шипове.

— Добре ли си? — попита Холи и седна. — Пак ли главата?

Той кимна и образите пред очите му се размазаха, а в стомаха си имаше усещане като от изпито развалено мляко.

— Да. Сигурно имам нужда от нови очила. Вероятно бифокални... Дявол да го вземе.

Холи погали косата му и докато се взираше в очите му, болката се изпари и той почувства нещо странно в гърдите си. „Нима е щастие?“, почуди се той. Да. Това трябваше да е. Защото през живота си на възрастен беше преминал през целия диапазон от емоции... И никога не се беше чувствал по този начин. Цялостен. Завършен. В покой.

— Холи, ти си нещо много повече, отколкото си мислех — прошепна той и погали лицето ѝ.

Прекрасните ѝ очи се навлажниха и тя каза:

— А ти се превърна във всичко, което съм желала да бъдеш.

— Е, не се ли оказа това шоуто на живота ни? — Той я целуна продължително. — И аз имам съвършения финал за него.

— Така ли?

Грег кимна и притисна устни към ухото ѝ. После нежно прошепна:

— Обичам те.

За първи път произнасяше тези думи... и всъщност ги мислеше.

От устните ѝ се откъсна:

— И аз те обичам.

Той продължи да я целува. И имаше чувството, че дължи този момент на призрака. Оказа се, че неговият Купидон представлява огромна сянка с грубиянско поведение. Която не съществуваше в „реалния“ свят.

Но пък... и по-странни неща бяха събирали хората, нали така? И онова, което наистина имаше значение, беше, че историята им имаше щастлив завършек. Начинът, по който го бяха постигнали, не беше от значение.

А и сега можеше да престане с боядисването на косата си. Да, животът беше хубав. Особено когато спреш да помпаш егото си с такава сила... И имаш в леглото си подходящата жена. Този път нямаше да остави Холи да си тръгне.

И щеше да се грижи за нея, както бе редно и както тя заслужаваше... Завинаги. Тази дума му звучеше чудесно.

В частната клиника на Братството, Хекс стоеше до Джон, докато доктор Джейн правеше рентгенова снимка на крака му. Когато тя беше готова, не се искаше да си кой знае какъв лекар, за да кажеш, че е нужна операция... И дори Хекс, въпреки обичайната ѝ паника заради мястото, където се намираще, можеше да види проблема. Куршумът беше тревожно близо до костта.

Джейн отиде да се обади на Елена и да се преоблече в операционен екип, а Хекс скръсти ръце пред гърдите си и започна да крачи наоколо. Не можеше да диша. И се беше озовала в това състояние още преди да е видяла каква е ситуацията с крака на Джон.

Той подсвирна тихо към нея, а тя поклати глава и продължи да се движи. Оказа се, че пътешествието ѝ сред шкафчетата от неръждаема стомана със стъклени врати, излагащи на показ различни видове лекарства, не ѝ помагаше особено. Сърцето ѝ заблъска още по-лудо в гърдите, сякаш се опитваше да следва ритъма на музиката на Бон Джови... Ударите му бяха толкова силни, че тъпанчетата ѝ сякаш тренираха аеробика.

Боже, бореше се с паниката си още от мига, в който дойде тук с него. А сега щяха да го разрежат и после да го шият? Тя нямаше да успее да се справи с това.

Макар че ако трябваше да разсъждава логично, поведението ѝ беше глупаво. Първо, нямаше да обработват нейното тяло. Второ, да оставят това парче олово в него не беше никак добра идея. И трето... *ехооо...* Лекуваше го жена, която вече беше доказала, че върти скалпела повече от умело.

Чудесни обобщения. Само че жлезата в организма ѝ, отговорна за производството на адреналин, ѝ показва среден пръст и си продължи в същия дух.

Няма що, биваше си ги фобиите ѝ.

Второто подсвирване беше по-настойтелно, така че тя спря точно срещу Джон и вдигна поглед към лицето му. Той беше спокоен и отпуснат. Нямаше признаци на истерия и страх, само търпеливо очакване на предстоящото.

— *Всичко ще бъде наред* — изписа той. — *Джейн е правила това безброй пъти досега.*

Мили боже, къде беше отишъл въздухът от тази стая, запита се Хекс... Той явно усещаше, че тя е вече близо до ръба и подсвирна отново, после протегна ръка към нея.

— Джон...

Когато от устата ѝ не излезе нищо смислено, тя поклати глава и отново закричи. Мразеше всичко това. Наистина го мразеше. Вратата се отвори със замах и в помещението влязоха доктор Джейн и Елена. Двете бяха потънали в разговор, в който обсъждаха предстоящата процедура и Джон подсвирна към тях.

Вдигна един пръст, за да им покаже, че му е нужна още минута. Двете жени кимнаха и отново излязоха.

— По дяволите — каза Хекс. — Не ги спирай.

Тя се запъти към вратата, за да ги повика, а стаята се разтресе от оглушителен тътен. Реши, че Джон е паднал от операционната маса и се обърна рязко... Не, беше ударил с юмрук неръждаемата стомана и беше оставил вдлъбнатина в нея.

— *Говори с мен* — изписа. — *И те няма да се върнат, докато не го направим.*

Хекс беше готова да спори и разполагаше с нужния запас от думи за целта... само че в крайна сметка се оказа, че ѝ липсва гласът. Опита се, но не успя да каже нищо. И тогава той

разтвори обятията си.

Ядосана на себе си, тя каза:

— Ще се стегна. Ще се държа като възрастна. Няма да повярваш колко стабилна ще бъда. Наистина. Честна дума.

— *Ела тук* — изрече той с устни.

О... По дяволите.

Най-накрая се предаде, доближи се и го прегърна. С уста, долепена до врата му, промълви:

— Не понасям добре медицинските процедури. В случай че преди не си го забелязал. Съжалявам, Джон... По дяволите. Постоянно те предавам.

Той я хвана, преди тя да успее да се отдръпне. Задържа я на място с настоятелен поглед и изписа:

— *Ти спаси живота ми тази вечер. Сега нямаше да съм жив, ако ти не беше метнала онзи кинжал. Така че в никакъв случай не ме предавай. А колкото до операцията, не се притеснявам ни най-малко и не е нужно да гледаш... Иди и ме изчакай в къщата. Ще свърши бързо. Не се самонаказвай.*

— Няма да побягна като страхливка. — Бързо, за да не дава време за размисъл, както на себе си така и на него, тя обхвана лицето му с ръце и го целуна страстно. — Но може би идеята да изчакам отвън не е лоша.

Все пак не можеше да се очаква от доктор Джейн да спре по средата на операцията, за да се погрижи за страничен наблюдател, страдащ от параноя. Или пък от сътресение на мозъка, защото въпросният идиот е припаднал.

— *Вероятно така ще е най-добре* — произнесе той с устни.

Хекс се откъсна от него и започна да прави стъпка след стъпка към вратата, за да пусне вътре Джейн и Елена. Докато се разминаваше с лекарката, Хекс сграбчи ръката ѝ.

— Моля те... — Боже, какво трябваше да ѝ каже?

Доктор Джейн кимна.

— Ще се погрижа за него. Не се тревожи.

Хекс потръпна и се зачуди как щеше да понесе чакането в коридора. Доколкото се познаваше, докато минутите се точат до безкрайност, щеше да си представя как Джон крещи безмълвно от болка и как на доктор Джейн ѝ се е наложило да ампутира целия му крак.

— Хекс... Ще възразиш ли да ти предложи нещо? — обърна се към нея доктор Джейн.

— Удари ме. Да... Удари ме. Един добър ъперкът може и да ми помогне да се стегна.

Доктор Джейн поклати глава.

— Защо не дойдеш да гледаш?

— *Какво?*

— Остани тук, наблюдавай какво правя и как го правя. Не си единствената, която се ужасява от подобни ситуации... И обикновено това си има своите причини. Но фобии са просто фобии. Независимо дали са свързани със самолет, зъболекар или лекар... И терапията с опознаването действа. Разбули мистерията и така ще изгубиш усещането, че не държиш нещата под контрол. Страхът вече няма да може да те завладее по същия начин.

— Добра логика. Но какво ще стане, ако припадна?

— Можеш да седнеш, ако се почувстваш замаяна, или пък да излезеш, когато пожелаеш. Задавай въпроси и надничай над рамото ми, ако имаш сили за това.

Тя хвърли поглед към Джон и утвърдителното му кимване определи решението ѝ.

Щеше да остане.

— Нужна ли ми е операционна униформа? — попита тя, като гласът ѝ прозвуча чужд дори в собствените ѝ уши. По дяволите, беше толкова писклив. Още малко и щеше да започне да плаче по време на телевизионните реклами и да си лакира ноктите. И да си води дневник.

— Да. Искам те в зелено. Последвай ме.

Когато се върнаха след пет минути, доктор Джейн я отведе до умивалника, подаде ѝ запечатан пакет, в който имаше напоена с препарат гъба, и ѝ показа как да измие ръцете си като професионалист.

— Добра работа. — Лекарката спря водата чрез педал на пода. — Няма да ти трябват ръкавици, защото няма да докосваш откритата рана.

— Позна. Я ми кажи, намира ли ти се носилка наблизо, в случай че се гътна?

— Ей там, в ъгъла е, и да знаеш, умея да свестявам. — Доктор Джейн нахлузи сини ръкавици и се приближи до Джон. — Готов ли си? Ще ти направя пълна анестезия. Като се има предвид къде е куршумът, ще се наложи да направя сериозен разрез и няма как да поставя достатъчно силна местна упойка.

— *Давай райския газ, докторе* — изписа Джон.

Доктор Джейн положи ръка на рамото му и се взря дълбоко в очите му.

— Ще те оправя, не се тревожи.

Хекс се намръщи и осъзна, че изпитва страхопочитание към тази жена. Да притежава такава самоувереност и сигурност, като се имаше предвид ситуацията, бе нещо наистина невероятно. Ако доктор Джейн не си свършеше работата както трябва, Джон можеше да се окаже в далеч по-лошо състояние, отколкото бе сега. Но ако се справеше добре, той щеше да е като нов.

Това е власт, помисли си Хекс. И пълна противоположност на онова, която вършеше тя в своята професия... Ножът в нейната ръка представляваше един коренно различен инструмент. И в никакъв случай не носеше изцеление.

Лекарката започна да обяснява всяко едно от действията си, а гласът ѝ беше уверен и спокоен.

— В една човешка болница задължително би присъствал анестезиолог, но вие, вампирите, оставате доста стабилни под тежка упойка... Тя ви вкарва в някаква форма на латентност. Не разбирам точно как действа, но това прави работата ми много по-лесна.

Докато тя говореше, Елена помогна на Джон да съблече тениската и кожените си панталони, които доктор Джейн беше разрязала, а после сестрата разстла синя тъкан върху голото му тяло и включи системата.

Хекс се опита да накара очите си да спрат да се стрелкат наоколо, но без особен успех. В помещението имаше прекалено много заплахи, всички тези скалпели, игли и...

— Защо? — попита Хекс, като си наложи да се концентрира върху разговора. — Имам предвид на какво се дължи тази разлика между видовете?

— Нямам представа. Вашето сърце се състои от шест камери, а нашето едва от четири. Вие имате два черни дроба, а ние само един. Вие не боледувате от рак или диабет.

— Не знам много за рака.

Доктор Джейн поклати глава.

— Бих искала да можем да го преборим при всеки, у когото бъде открит. Ужасяващо заболяване, повярвай ми. В най-общи линии, налице е мутация на клетките...

Лекарката продължи да говори, докато отделяше и подготвяше необходимите й инструменти, лежащи върху масата от неръждаема стомана, която бе поставена до Джон. Когато кимна към Елена, тя отиде до главата на Джон и покри лицето му с прозрачна пластмасова маска. Доктор Джейн отиде до системата на Джон, като държеше в ръка спринцовка, пълна с нещо млечнобяло на цвят.

— Готов ли си, Джон?

Той даде знак с два вдигнати палеца и тя натисна буталото. Джон хвърли поглед към Хекс и примигна. И после угасна като лампа.

— Първото нещо е дезинфекцията — обясни доктор Джейн, отвори един пакет и извади отвътре тъмнокафява гъба. — Защо не застанеш срещу мен? Това е бетадин. Същото, с което измихме ръцете си, само че не е във формата на сапун.

Докато лекарката натриваше мястото около огнестрелната рана с размах, при което придаваше на кожата на Джон червеникавокафяв цвят, Хекс заобиколи замаяно. Всъщност тази позиция беше по-добра. Намираше се точно до оранжево кошче за биологични отпадъци... Така че ако се наложеше да повърне, можеше спокойно да го направи.

— Причината, поради която куршумът трябва да бъде отстранен, е, че ще започне да създава проблеми в бъдеще. Ако той не беше така активен, може би щях да го оставя. Но в случая става въпрос за воин, затова ще избира по-консервативния метод. А и раните ви нарастват така бързо. — Доктор Джейн хвърли гъбата в кошчето до Хекс. — На базата на предишния ми опит с вас знам, че всяко нараняване се е регенерирало следващата вечер.

Хекс се почуди дали лекарката или сестрата бяха наясно, че подът под краката им се движеше, образувайки вълни. Защото тя със сигурност имаше усещането, че стоят на палубата на кораб. Бърз поглед към жените й показа, че те бяха стабилни като скали.

— Ще направя разрез. — Доктор Джейн се наведе над крака със скалпел в ръката. — Ето тук. Онова, което ще видиш непосредствено под кожата, е свързваща тъкан, която е най-външната твърда обвивка, поддържаща тялото ни в едно цяло. При средностатистическото тяло под нея бихме имали мастни клетки, но Джон е в отлична форма. Така че следват мускулите.

Хекс имаше намерение да се наведе и да погледне по-отблизо... Но остана неподвижна.

Доктор Джейн направи нов разрез с острието и обвиващата тъкан се отдръпна, за да изложи на показ наситенорозовите мускулни влакна... В които имаше дупка. Докато се взираше в раната, Хекс изпита желание да унищожи онзи убиец още веднъж. И Рейдж наистина се оказа прав. Няколко сантиметра по-нагоре и вляво и Джон щеше да бъде...

Май е по-добре да не започвам с това, помисли си тя и смени позата си, за да вижда по-добре.

— Сукция — нареди доктор Джейн.

Чу се съскащ звук и Елена постави на мястото малка бяла тръбичка, която да изсмуче кръвта.

— Сега ще използвам пръста си, за да опипам... Понякога прекият контакт е най-добър...

В крайна сметка Хекс изгледа цялата операция. От начало до край, от първия разрез до последния шев, както и самото отстраняване на куршума.

— Това е — обяви доктор Джейн около четирийсет и пет минути по-късно.

Елена направи превръзка на крака на Джон, а лекарката смени течността, която се

вливаше във вените му. Хекс взе куршума от тавичката и го огледа. Беше толкова малък. Наистина малък. Но способен да създаде смъртоносни поражения.

— Добра работа, докторе — произнесе тя сурово и пъкна нещото в джоба си.

— Нека го събудя, за да погледнеш в очите му и да се увериш, че наистина е добре.

— Нима умееш да четеш мисли?

Когато лекарката вдигна очи, в тях личеше много познание.

— Не. Просто имам богат опит със семействата и приятелите на пациентите. Имаш нужда да надникнеш в очите им, преди да можеш да си поемеш въздух дълбоко. И той ще се чувства по същия начин, когато погледне лицето ти.

Джон се върна в съзнание около осем минути по-късно. Хекс засече времето, като следеше часовника на стената. Когато той повдигна клепачи, тя беше плътно до него и държеше ръката му.

— Хей... Върна се.

Джон беше уморен, което се очакваше. Но яркосините му очи си бяха същите и начинът, по който стисна ръката ѝ, не оставяше никакви съмнения... Той беше на линия, при това изпълнен със сила.

Хекс бавно издиша, без да си даде сметка, че до този момент беше сдържала дъха си. Изпълни я облекчение, а настроението ѝ се повиши, сякаш сърцето ѝ се беше озовало на ракета, пътуваща към луната. И доктор Джейн се беше оказала права, като я посъветва да присъства. В мига, в който беше станала съпричастна към случващото се, като наблюдаваше, слушаше и се учеше, паниката ѝ бе стихнала до тихо жужене, което тя успяваше да контролира. И начинът, по който тялото му отново бе възстановено, беше напълно поразителен.

— *Добре ли си?* — произнесе без глас Джон.

— Да, доктор Джейн извади куршума безпроблемно...

Джон поклати глава.

— *Ти? Ти добре ли си?*

Мили... боже, помисли си тя. Той беше истински джентълмен.

— Да — отвърна тихо. — Да. Добре съм... Благодаря, че попита.

Докато се взираше надолу към него, тя осъзна, че не си бе позволила да мисли за това как бе спасила живота му. О, боже! Знаеше, че е добра с ножовете. Но никога не беше подозирала, че така отчаяно ще се нуждае от това свое умение, както в онзи конкретен момент в мърлявата фермерска къща.

Едно примигване на око по-късно... и Джон вече нямаше да го има. За никого. Никога.

Дори самата мисъл за това я накара да изпадне в паника, дланите ѝ се покриха с пот, а сърцето ѝ не толкова биеше, колкото подскачаше в гърдите ѝ. Знаеше, че след края на цялата тази история всеки от тях щеше да поеме по своя път... Но това нямаше никакво значение, когато си представеше свят, в който той не диша, не се смее, не воюва и не върши добри дела за близките си.

— *Какво има?* — изрече той с устни.

Тя поклати глава.

— Нищо.

Да, лъжата ѝ си я биваше. По-скоро беше всичко.

Използваха оставената до обора карета, за да превозят жената до дома на семейството ѝ. Тормент пое юздите на капрата, а Дариъс седеше вътре при жената и му се щеше да може да ѝ даде някаква утеха, но осъзнаваше колко малко можеше да ѝ предложи. Пътят беше дълъг, а тропотът на копитата, скърцането на каретата и звънтенето на сбруята създаваха такъв шум, че правеха разговора невъзможен. Но Дариъс знаеше, че дори пътуването им да беше тихо като шепот и придвижването им да беше спокойно като вода в чаша, техният скъпоценен товар нямаше да промълви и дума. Беше отказала да яде и да пие и не правеше нищо друго, освен да се взира в пейзажа, докато преминаваха през ниви, села и гори.

Докато се придвижваха на юг, на Дариъс му хрумна, че може би след отвличането ѝ симпатът беше блокирал съзнанието ѝ по някакъв начин, ако се приемеше, че двамата бяха пътували към каменния дом в тази карета... В противен случай тя би могла да се дематериализира от движещия се затвор. Подобен ход от нейна страна не го тревожеше в момента, заради прекалената ѝ немощ... Но все пак не изключваше тази възможност. Ако съдеше по изражението на болезнено смирение у жената, в него се пораждаше смътното впечатление, че тя все още се чувства пленница, макар да беше възвърнала свободата си.

Дариъс се беше изкушавал да прати Тормент напред, за да съобщи на родителите ѝ, че са я спасили, но реши да не избързва. По време на пътуването можеха да се случат много неща, а и имаше нужда от Тормент, за да управлява конете, докато той пазеше жената. Заради заплахата от страна на хора, лесъри и симпати оръжията и на двамата им бяха в готовност и все пак му се искаше да има по-голямо подкрепление. Ако само имаше начин да се свърже с другите братя и да ги повика...

Зората наближаваше, когато изтощените коне ги отведоха до селото в съседство с дома на жената. Сякаш разпознала къде се намира, тя вдигна глава и размърда устни, а очите ѝ се разшириха и се напълниха със сълзи.

Дариъс се наведе към нея с протегнати ръце.

— Успокой се... Всичко ще бъде...

Когато очите ѝ се взряха в неговите, той видя писъка, който тя съдържаше у себе си.

— Няма да бъде — произнесе беззвучно.

После се дематериализира навън от каретата. Дариъс изруга и удари с юмрук стената на каретата. Тормент спря рязко конете, а Дариъс изскочи навън...

Не беше стигнала далече. В полето вляво от него се мярна бялата ѝ нощница и той я последва, а тя се затича. Поради липсата на всякаква сила, отчаяна и наранена, тя се движеше нестабилно и той я остави да продължи, докато не рухна.

По-късно щеше си спомни, че именно по време на този отчаян опит за бягство, който беше предприела, до съзнанието му бе достигнала мисълта, че тя не можеше да се прибере у дома. Причината не беше в онова, през което беше преминала... А заради онова, което щеше да ѝ донесе бъдещето.

Когато жената се препъна и падна, не направи никакъв опит да предпази корема си. И продължи да пълзи в опит да избяга, но той не можеше да понесе повече да я гледа как се мъчи.

— Стига — нареди ѝ той и я вдигна от студената трева. — Спри веднага...

Тя се съпротивляваше с цялата сила, която ѝ бе останала, но накрая се отпусна в

ръцете му. В този кратък миг на покой дъхът ѝ беше накъсан, а сърцето ѝ препускаше бясно... Той виждаше на лунната светлина как югуларната ѝ вена пулсира и можеше да почувства как кръвта кипи във вените ѝ. Гласът ѝ беше слаб, но тя със сигурност държеше на онова, което изрече.

— Не ме връщайте там... Дори не ме водете до началото на алеята. Не ме карайте да се връщам.

— Не може да го мислиш наистина. — Той нежно отметна косата от лицето ѝ и изведнъж си спомни русите коси върху четката ѝ в стаята. Толкова много се беше променило, откакто за последен път беше седяла пред тоалетката си и се беше приготвяла за лягане в дома на скъпото си семейство. — Преживяла си прекалено много и не разсъждаваш трезво. Със сигурност имаш нужда от почивка и...

— Ако ме отведете там, ще избягам отново. Не обременявайте баща ми с тази гледка.

— Трябва да се прибереш у дома.

— Аз нямам дом. Никога вече няма да имам.

— Не е нужно никой да научава какво точно се е случило. Това, че не е бил вампир, ще бъде от полза, тъй като никой няма да...

— Нося в утробата си отрочето на симпат. — Очите ѝ станаха студени и сурови. — Периодът ми на нужда настъпи в същата нощ, когато той ми се натрапи и оттогава не съм кървила, както това е нормално за жените. Нося неговото бебе.

Ахването на Дариъс отекна силно в настъпилата тишина, а топлият му дъх образува бяло облаче в студената нощ. Е, това променяше всичко. Ако износеше плода и го родеше, можеше и да успее да го представи за вампир, но подобни смесвания имаха непредвидим изход. Никога не можеха да бъдат сигурни как щяха да се комбинират гените и дали бебето щеше да прилича повече на вампир или напротив. Но може би имаше начин семейството ѝ да бъде убедено...

Жената сграбчи реверите на дебелото му палто.

— Оставете ме да умра на слънцето. Оставете ме да срещна смъртта, която желая. Бих стиснала гърлото си със собствените си ръце, но не съм толкова силна.

Дариъс погледна към Тормент, който чакаше до каретата. Махна му да се приближи, а после се обърна към жената.

— Нека поговоря с баща ти. Ще го подготвя.

— Той никога няма да ми прости.

— Вината не е твоя.

— Проблемът не е чия е вината, а в изхода от ситуацията — отбеляза тя мрачно.

Тормент се дематериализира и прие форма пред тях, а Дариъс се изправи на крака.

— Отведи я в каретата и двамата отидете в онази горичка. Аз ще се срещна с баща ѝ.

Тормент се наведе, пое непохватно жената в ръцете си и се изправи. Озовала се в силната, но нежна прегръдка на младежа, дъщерята на Сампсън се върна в същото безтегловно състояние, в което се беше намирала по време на пътуването до дома, с отворени, но празни очи, и глава, клюмнала настрани.

— Грижи се добре за нея — нареди Дариъс и загърна жената по-плътно в нощницата ѝ.

— Не се тревожи — отговори Тормент и закрачи през тревата.

Дариъс остана, загледан за кратко към тях, докато се отдалечаваха, после се хвърли срещу вятъра, като отново прие форма в земите на нейното семейство. Отиде до входната врата и използва масивното чукче във форма на лъвска глава. Когато икономът отвори широко вратата, беше повече от ясно, че се е случило нещо ужасяващо. Цветът на лицето му беше сив и ръцете му трепереха.

— Господине! О, слава богу. Влезте.

Дариъс се намръщи и прекрачи прага.

— Който и да е... — Господарят на къщата се появи от кабинета си... И беше последван от симпата, чийто син бе сложил началото на серията от трагични събития.

— Какво правиш тук? — обърна се Дариъс към гълтана на грехове.

— Синът ми мъртъв ли е? Уби ли го?

Дариъс извади единия от черните кинжали, прикрепени към гърдите му.

— Да.

Симпатът кимна веднъж и сякаш не го беше грижа. Проклети влечуги. Дори към децата си ли не изпитваха чувства?

— А момичето? — настоя симпатът. — Какво се случи с нея?

Дариъс бързо извика в съзнанието си образа на цъфтящо ябълково дърво. Симпатите можеха да разчитат мислите, а той не искаше да сподели онова, което знаеше. Без да отговаря, погледна към Сампсън, който изглеждаше, като че е остарял с векове.

— Жива е. Дъщеря ти е... жива и в добро състояние.

Симпатът се насочи към вратата, а дългата му роба се стелеше по мраморния под.

— Тогава сме квит. Синът ми е мъртъв, а неговото потомство е съсипано.

Сампсън закри лицето си с длани, а Дариъс последва гълтача на грехове, хвана го за ръката и го извлече навън от къщата.

— Защо трябваше да се появяваш тук? Семейството изстрада достатъчно.

— О, налагаше се. — Симпатът се усмихна. — Загубите трябва да са равностойни.

Със сигурност туптящото сърце на един боец би трябвало да уважава това.

Негодник.

Гълтачът на грехове се наведе към него.

— Нима предпочиташ да я бях убил? Това беше друг път, който можех да избира.

— Не е сторила нищо, че да заслужи това. Нито пък семейството ѝ.

— О, така ли? Може би моят син просто е приел онова, което му е предложила.

Дариъс хвана симпата с двете си ръце и го завъртя, а после го блъсна в една от масивните колони, носещи сградата.

— Мога да те убия в този миг.

Гълтачът на грехове отново се усмихна.

— Така ли? Не съм сигурен. Честта ти няма да допусне да отнемеш живота на невинен, а аз не съм сторил нищо лошо. — След тези думи симпатът се дематериализира далече от хватката на Дариъс и прие форма на ливадата отстрани. — Пожелавам на тази жена цял живот изпълнен със страдание. Нека живее дълго и да носи бремето си, без да среща състрадание. Сега ще си вървя и ще се заема с тялото на сина си.

Симпатът изчезна, сякаш никога не беше съществувал... Но последствията от действията му бяха налице и Дариъс се убеди в това, когато погледна през отворената врата на къщата. Господарят на дома ридаеше на рамото на прислужника си и двамата търсеха утеха един в друг.

Дариъс премина през главния вход и ехото от стъпките му накара главата на семейството да погледне към него. Сампсън се откъсна от верния си доген, но не направи никакъв опит да спре сълзите си или да прикрие мъката си, докато приближаваше към него. Преди Дариъс да успее да заговори, мъжът каза:

— Ще ти платя.

Дариъс се намръщи.

— За какво?

— За да я... отведеш и да ѝ осигуриш покрив над главата. — Господарят се обърна към слугата. — Иди в хранилището и...

Дариъс пристъпи към Сампсън и стисна рамото му в здрава хватка.

— Какво говориш? Тя е жива. Дъщерята ти е жива и би трябвало да се завърне под този покрив и между тези стени. Ти си неин баща.

— Върви и я отведи със себе си. Умолявам те. Майка ѝ... няма да преживее такова нещо. Позволи ми да осигуря...

— Ти си изверг — изрече Дариъс. — Изверг, който е позор за рода си.

— Не — отвърна мъжът. — Тя е позор. Сега и завинаги.

За миг Дариъс загуби способността си да говори. Макар да познаваше порочната ценностна система на глимерата и сам да беше страдал от нея, всеки път се шокираше наново.

— Двамата с онзи симпат имате много общо помежду си.

— Как смееш...

— Никой от вас няма сърце да скърби за детето си.

Дариъс се запъти към вратата и не се обърна, когато мъжът извика:

— Парите! Позволи ми да ти дам парите!

Дариъс нямаше доверие на себе си как ще реагира, затова се дематериализира и се върна в горичката, която беше напуснал преди минути. Прие форма до каретата, а кръвта му кипеше. Самият той отхвърлен някога, познаваше отлично страданието от това да изгубиш корените си и да останеш без подкрепа сам на света. И то без товара, носен от жената в буквалния смисъл на думата. Макар слънцето да беше на път всеки миг да се покаже над хоризонта, той си даде няколко секунди, за да се стегне и да събере мислите си за онова, което му предстоеше да каже... Гласът на жената прозвуча иззад завесата на каретата.

— Каза ви да не ме довеждате, нали?

Дариъс осъзна, че няма какво да каже, за да представи случилото се в по-добра светлина. Опря длан върху хладното дърво на вратата на каретата.

— Аз ще се погрижа за теб. Ще ти осигуря нужното и ще те закрилям.

— Защо? — прозвуча изпълненият ѝ с болка глас.

— Защото така е редно.

— Вие сте истински герой. Но онази, която сте готов да спасите, не се интересува от вашия дар.

— И това ще стане. С времето... ще започнеш да се интересуваши. — Не последва отговор, така че Дариъс скочи на капрата и пое юздите в ръце. — Ще отидем в моя дом. — Подрънкването на юздите и тропотът на копитата върху пращната земя ги съпровождаха през целия им път. Той ги преведе по друг маршрут, като избягваше имението и семейството, чиито социални амбиции бяха по-гъсти от кръвта. Колкото до парите,

Дариъс не беше богат, но по-скоро би отрязал ръката, с която държеше кинжала си, отколкото да приеме и една монета от този малодушен баща.

Джон се опита да се изправи до седнало положение на операционната маса. Хекс му помогна и той се изненада колко силна беше. В мига, когато ръката ѝ се опря в гърба му, той почувства как поема цялата му тежест от кръста нагоре. Но пък тя често казваше, че не е обикновена жена.

Доктор Джейн се приближи и започна да му обяснява как бе минала операцията и какво трябва да прави по отношение на раната... Но той не можеше да се съсредоточи.

Искаше да прави секс. С Хекс. В точно този момент.

Това общо взето беше всичко, което му беше ясно и за което го беше грижа... И плътските му потребности бяха нещо много повече от втвърден член, който търсеше къде да се подслони. Разминаването на косъм със смъртта те кара да искаш да живееш на пълни обороти и най-добрият израз на това е секс с жената, която желаш.

Очите на Хекс проблеснаха, когато долови безпогрешно излъчвания от него аромат.

— Трябва да полежиш още десет минути — заяви доктор Джейн и започна да подрежда инструментите в стерилизатора. — А после можеш да си почиваш на някое от леглата в клиниката.

— *Да вървим* — изписа той към Хекс.

Спусна краката си от масата и почувства пронизваща болка, но тя в никакъв случай не го накара да промени плана си. Затова пък привлече вниманието на всички присъстващи в помещението. Хекс го подкрепи изругавайки, а по лицето на добрата лекарка се изписа „Лягай долу, голямо момче“... Само че Джон не беше склонен да се съгласи с това.

— *Би ли ми дала халат, който да облека, за да се върна в къщата?* — изписа той с ясното съзнание, че се беше сдобил с огромна ерекция, а не бе покрит с кой знае какво.

Разбира се, въпросът му предизвика доста възражения, но в крайна сметка доктор Джейн вдигна ръце и му обясни, че ако желае да се държи като идиот, тя не би могла да го спре. Кимна към Елена и тя изчезна за кратко, а после се върна с нещо пухкаво, което беше достатъчно голямо, че да го покрие... От раменете до средата на бедрата. И беше розово.

Нощница, еквивалент на островърхата шапка, използвана за наказание и осмиване в училище. Отмъщение, задето отказваше да остане в клиниката. И всеки би си помислил, че този тоалет в стил Барби би повлиял на ерекцията му... Но нямаше такива изгледи. Пенисът му беше съвсем твърд дори под тази пълна подигравка с мъжествеността му. Чак се възгордя заради упоритостта на мръсника.

— *Благодаря* — изписа и метна халата върху раменете си. Със значителни усилия успя да напъха ръцете си и да прикрие зоната, сочеща на юг.

Доктор Джейн се опря на една маса и скръсти ръце пред гърдите си.

— Наистина ли няма начин да те убедя да останеш още малко? Или да използваш патерици?

— *Добре съм... Все пак, благодаря.*

Доктор Джейн поклати глава.

— Вие, братята, сте такава главоболие.

През него сякаш премина електричество, но то нямаше нищо общо с крака му.

— *Аз не съм брат. Но няма да споря с теб по отношение на втората част.*

— Мъдро решение. А би трябвало да бъдеш. Имам предвид брат.

Джон отлепи задните си части от масата и постепенно прехвърли тежестта върху

краката си, като внимаваше предната част на шикозния му тоалет да не се разтвори. За щастие дрешката си остана на мястото, дори и когато Хекс пъкна глава под мишницата му.

Тя беше най-добрата възможна патерица, която би могъл да си представи, поемайки огромна част от тежестта му, докато се придвижваха към вратата. Заедно стигнаха до офиса, минаха през килера и тръгнаха през тунела. Изминаха около десет метра, преди той да спре и да я завърти пред себе си, а после...

Угаси осветлението... Цялото.

Подвластни на мислената му команда, флуоресцентните лампи на тавана взеха да гаснат една след друга, като се започна от намиращите се директно над тях, а после и останалите. Когато всичко потъна в непрогледен мрак, той започна да действа бързо, както и тя. Знаеха, че доктор Джейн и Елена щяха да бъдат ангажирани с почистването на операционната поне още половин час. А в имението тъкмо сервираха Последното хранене, така че никой не тренираше, нито се канеше да тренира, нито пък взимаше душ в съблекалнята.

Имаха малко време на разположение. Но затова пък беше тъмно.

Въпреки разликата в ръста им, която, макар Хекс да беше висока почти метър и осемдесет, пак се равняваше на близо двацет сантиметра, той откри устните ѝ, сякаш бяха осветени с прожектор. Целуна я страстно и плъзна езика си навътре, а тя простена тихо и го прегърна през раменете.

В този прекрасен момент, който сякаш излизаше извън времето и пространството, в който сякаш бяха забравили за разделния път, по който смятаха да поемат, Джон позволи на инстинкта си на обвързан вампир да излезе на свобода и да изживее онова, което си бе пожелал във фермерската къща... В онзи момент, когато кинжалът в ръката ѝ бе разцепил въздуха... и бе спасил живота му.

Дланта му се насочи към гърдите ѝ и потърка с палец твърдото зърно, като копнееше устата му да последва пръстите му. Добре че беше оставила якето и оръжията си във фоайето на къщата, така че единствената преграда между него и тялото ѝ беше само тениската ѝ.

Искаше му се да я разкъса както при последния път, но тъй като това беше просто едно кратко изживяване, докато успееш да се доберат до уединението на неговата спалня, се въздържа. Вместо да хване тъканта и да я съдере, той пъкна двете си ръце отдолу и я вдигна, така че двете ѝ гърди изскочиха навън. По дяволите... Тя не носеше сутиен дори по време на битка и по някаква причина това го възбуди до крайност. Не че му трябваше допълнителен стимул, когато ставаше дума за нея.

Когато звукът от целувките им проехтя наоколо, той започна да подръпва леко зърната ѝ, които бяха готови за устните му и притисна члена си към нея. С радост забеляза, че тя разтълкува сигнала му, който той дори не осъзнаваше, че изпраща, и плъзна ръка надолу по корема му...

Джон отметна глава назад, когато от интимното ѝ докосване по гръбнака му сякаш премина силна вълна от електричество.

Хекс го притисна към стената на тунела по-бързо, отколкото би могъл да произнесе „чукай ме здраво“ и той почувства хладния въздух, когато тя разтвори халата му. Устните ѝ се спуснаха надолу по гърдите му, а кучешките ѝ зъби оставяха двойка следи, които караха всеки нерв в тялото му да трепти, особено онези на върха на възбудата му.

Джон нададе безмълвен вик, когато топлата ѝ влажна уста достигна до това нагорещено и твърдо място, плъзна се по него и го пое изцяло, като го обгърна с топлина и

го засмука. Когато се отдръпна от него, тя го направи бавно и плавно... А после го загали с език. По време на съблазнителната ѝ игра, очите му бяха отворени, но заобикалящата ги тъмнина го караше да се чувства, сякаш бе стиснал здраво клепачи... И о, боже, слепотата не му пречеше в тази ситуация. Можеше ясно да си представи как изглеждаше тя, коленичила пред разтворените му крака с тениска, вдигната над гърдите ѝ, а главата ѝ се движеше напред и назад. И гърдите ѝ вероятно се полюляваха съблазнително при всяко движение.

Докато шумно вдишаше и издишаше въздуха през разтворените си устни, Джон имаше чувството, че тежестта му е разпределена равномерно между ранения и здравия крак, но не усещаше нищо друго освен онова, което тя правеше с него. Със същия успех можеше да избухне в пламъци и нямаше да разбере или да се впечатли.

Той всъщност вече гореше... и пламъците ставаха все по-горещи, заради ритъма, който тя налагаше. Потъркване и засмукване, потъркване и засмукване. Тялото на Джон се изви, той притисна длани здраво в стената и стигна до оргазъм. После я придърпа, за да я изправи на крака и я целуна продължително и страстно... в желанието си да ѝ покаже, че смята да ѝ върне услугата. Хекс засмука долната му устна и нарочно я гризна. Облиза малката драскотина, която бе направила и изкомандва:

— В леглото. Веднага!

Разбрано.

Джон нареди със силата на мисълта си лампите по тавана отново да светнат и двамата с Хекс само дете не се затичаха към къщата. Интересно, че раненият крак не му създаваше никакви проблеми.

Блей остана извън стаята, предоставена на Сакстън по време на храненето му и след него, но не му беше разрешено да напуска имението. Според Древния закон братовчедът на Куин беше приет като негов гост в дома на Първото семейство и по тази причина според протокола той беше длъжен да остане в къщата.

Ако можеше да се сражава заедно с останалите, поне щеше да се чувства пълноценен и щеше да убие времето по-бързо.

След пристигането на Фюри и Селена и кратката церемония по представянето им, той беше отишъл в собствената си стая и бе опитал да се успокои, като я подреди. За нещастие слугинските задължения му бяха отнели само две минути — премести книгата, която в момента четеше, върху нощното шкафче и извади чифт черни чорапи от чекмеджето с цветните и ги сложи при побратимите им в долното чекмедже. Едно от проклятията да си така подреден бе, че никога няма много за подреждане.

Наскоро си беше подстригал косата. Ноктите му бяха изрязани. Благодарение на факта, че вампирите имаха косми единствено по главата, нямаше много за вършене и в тази област.

Обикновено когато имаше време за убиване, се обаждаше вкъщи, за да провери как са родителите му, но предвид всичко, което се въртеше в главата му, определено не беше добра идея да набира номера на защитената семейна къща. Не умееше да лъже, а нямаше нужда да хвърля в ужас майка си и баща си. „Здравейте, още не знаете, но аз съм гей... И се каня да започна да се срещам с братовчедата на Куин“.

„О, и между другото, в момента той е тук.“

„Храни се.“

Мисълта как Сакстън се храни от нечия вена беше толкова привлекателна... Пък била

тя и тази на Селена. И въпреки факта, че Фюри беше вътре с тях. Повече от благоприличие, отколкото за защита, разбира се.

Така че нямаше начин дори да се доближи до стаята. Последното, което искаше, беше да получи ерекция пред публика. Блей хвърли поглед към часовника си. Започна да крачи напред-назад. После се опита да гледа телевизия. След това отвори за кратко книгата, чието място беше сменил по-рано.

От време на време получаваше съобщения на телефона си с нова информация от бойното поле, но никое от тях не му помогна да се успокои. Братята винаги изпращаха сведения, така че всеки беше в крак с последната информация и нещата никак не бяха добри. Джон беше ранен, така че двамата с Хекс се намираха в клиниката на доктор Джейн. Проникването във фермерската къща беше минало успешно, но само до известна степен... Смятаният за главен *лесър* все още беше на свобода и бяха унищожили много, но не всички от новоприетите членове. Адресът, отговарящ на регистрационния номер на онзи уличен състезател, не беше довел до нищо. Напрежението растеше.

Той погледна ръчния си часовник. После този на стената. Боже, беше минало толкова много време, откакто Сакстън и Селена бяха започнали. Защо никой не беше дошъл да го повика, когато бяха приключили?

Ами ако нещо не беше наред? Доктор Джейн беше казала, че травмите не застрашават живота му и че след храненето възстановяването му ще започне по план... Все пак ако беше възможно някой от братята да намери общ език със Сакстън, това беше Примейлът. Фюри обичаше операта, изкуството и добрата литература. Може би са решили да си поговорят след това.

Когато най-накрая собствената му компания му стана напълно ненавистна, той се запъти надолу по стълбите към кухнята, където догените приготвяха ястията за Последното хранене. Опита се да помогне, като предложи да подреди чиниите и приборите, или пък да нареже зеленчуците, или да полее пуйката, която се печеше във фурната, но това така тревожеше прислугата, че се оттегли.

Ако имаше нещо, способно напълно да обърка догените, то това беше опитът да им бъдеш в услуга. По природа те не можеха да понесат някой, на когото служат, да върши нещо друго, освен да се остави да бъде обслужван... Но също така не бяха и в състояние да му откажат каквото и да поиска. Затова преди намесата му да е довела до прегаряне на вечерята и масово самоубийство, той напусна помещението и мина през трапезарията...

Вратата на вестибюла се отвори и после се хлопна, а по мозаечния под на фойето закрачи Куин. По лицето, ръцете и кожените му панталони имаше червена кръв. Прясна и лъщяща кръв.

Човешка.

Първият импулс на Блей беше да се разкрещи на приятеля си, но се въздържа, защото не искаше да привлича излишно внимание върху факта, че Куин е бил другаде, а не с Джон.

В клиниката на доктор Джейн не се срещаха много представители на Хомо сапиенс. И се предполагаше, че той се е бил с новоприетите *лесъри*, а тяхната кръв беше черна. Блей се втурна по стълбите и успя да настигне Куин точно пред кабинета на Рот... чиито врати бяха милостиво затворени.

— Какво ти се е случило, по дяволите?

Куин не спря, а само забърза към стаята си. Вмъкна се вътре и явно се канеше да хлопне вратата в лицето на Блей.

Няма да я бъде тази, помисли си Блей и се напъха вътре след него.

— Откъде е тази кръв?

— Не съм в настроение — промърмори Куин и започна да се съблича. Остави якето си на бюрото, после се разоръжи и изрита ботушите си по посока на банята. Измъкна тениската през главата си и тя се озова на лампата.

— Защо по ръцете ти има кръв? — повтори Блей.

— Не е твоя работа.

— Какво си направил? — настоя, макар да имаше чувството, че вече знае. — Какво си направил, по дяволите?

Когато Куин се наведе в душкабината, за да пусне водата, мускулите покрай гръбнака му се напрегнаха над колана на кожените панталони. Боже, имаше червена кръв и на други места по тялото му... което караше Блей да се чуди колко сериозен е бил болят.

— Как е твоето момче?

Блей се намръщи.

— Моето момче? О, Сакстън.

— Да. „О, Сакстън“. — От остъклената душкабина започна да се разнася пара, която бързо се настани помежду им. — Как е той?

— Предполагам, вече е приключил с храненето.

Разноцветните очи на Куин се съсредоточиха върху нещо, намиращо се зад главата на Блей.

— Надявам се, че се чувства по-добре.

Когато погледите им се срещнаха, гърдите на Блей го заболяха така силно, че му се наложи да ги разтрие.

— Уби ли го?

— Кого? — Куин сложи ръце на кръста си, а коремните му мускули и зърната с пиърсинги се открояваха на светлината, хвърляна от лампите над мивката. — Не знам за кого говориш.

— Спри да ме занасяш. Сакстън ще иска да знае.

— Опитваш се да изпълняваш ролята на негов покровител значи. — В казаното нямаше никаква враждебност. Просто безстрастна констатация. — Добре. Никого не съм убивал. Но дадох на онзи хомофоб нещо друго, върху което да размишлява, освен рака, който ще му докарат пурите. Не допускам неуважение към членове на семейството ми. — Куин се обърна. — И вярваш или не, не ми допада да те виждам разстроен. Ако Сакстън беше оставен в безпомощно състояние и слънцето беше изгряло или го бяха намерили хора, ти никога не би могъл да го преживееш. Не можех да не потърся реванш.

Боже, не беше ли това типично за Куин? Да направи нещо нередно заради правилните причини.

— Обичам те — прошепна Блей, но така тихо, че течащата вода погълна думите му.

— Виж, трябва да си взема душ — каза Куин. — Искам да се отърва от тази гадост върху мен. И после трябва да поспя.

— Да. Добре. Искаш ли да ти донеса нещо за хапване?

— Не, благодаря.

Блей се запъти към вратата и хвърли поглед през рамо. Куин събличаше кожените си панталони и впечатляващите му задни части бяха изложени на показ. С глава, извърната назад, Блей излезе безпроблемно от банята, но се блъсна в бюрото и му се наложи да улови

лампата във въздуха. Постави я на мястото ѝ и взе тениската, висяща на абажура. Като някакъв абсолютен женчо я допря до носа си и вдиша. Затвори очи и притисна памучната тъкан, която Куин бе носил до гърдите си, до своите собствени гърди. Заслуша се в шума от водата и в звуците, които той издаваше, докато се къпеше.

Не беше сигурен колко дълго е стоял така унил и замислен върху формулировката „толкова близо и същевременно така далече“. Накара го да се размърда страхът, че може да бъде заловена се държи като пълен глупак. Внимателно върна тениската, откъдето я беше взел и си наложи да тръгне към вратата.

Беше на половината път, когато го видя. На леглото. Бялото парче плат се беше преплело с чаршафите.

Погледът му се плъзна нагоре и той видя следите от две глави върху приближените една до друга възглавници. Очевидно Избраницата Лейла беше забравила колана на робата си, когато си е тръгнала. А това би могло да се случи единствено, ако е била гола по време на престоя си в стаята.

Блей отново притисна ръка към сърцето си, а усещането за задух го караше да се чувства, сякаш се намира под вода... И повърхността на океана беше далече, далече над него.

Душът в банята спря и се чу изплющяването на кърпа. Блей отмина влязлото в употреба легло и излезе навън. Не беше наясно, че току-що е взел решение, но краката му сякаш следваха някаква цел. Беше повече от очевидно. Отведоха го по коридора и спряха две врати по-нататък, а после ръката му се вдигна по своя собствена воля и той почука тихо. Когато се чу приглушен отговор, той отвори вратата. Стаята от другата страна беше затъмнена и миришеше невероятно... Докато стоеше на светлината, хвърляна от лампите в коридора, сянката му достигаше долния край на леглото.

— Точно навреме. Те тъкмо си тръгнаха. — Дрезгавият глас на Сакстън звучеше като обещание за всичко онова, за което копнееше Блей. — Идваш да видиш как съм ли?

— Да.

Настъпи дълга пауза.

— Тогава затвори вратата и ще ти покажа.

Блей стисна бравата така силно, че кокалчетата му изпукаха. После пристъпи вътре и затвори вратата след себе си. Докато изритваше обувките си, заключи.

За повече интимност.

В далечната страна Пейн седеше до ръба на водното огледало и се взираше в собственото си отражение в спокойната повърхност на водата. Разпознаваше отлично черната коса, очите, подобни на диаманти и изразителните черти. Прекалено силно ѝ напомняха кой я бе заченал и кой я бе родил. И можеше да опише всеки един ден от своето съществуване до този миг. Но въпреки това се чувстваше, сякаш нямаше представа коя е в действителност. До голяма степен — по-голяма, отколкото ѝ се искаше — тя не беше нищо повече от това отражение във водата, образ без дълбочина и съдържание... И нямаше да остави нищо трайно, след като си отидеше от този свят.

Лейла се приближи откъм гърба ѝ и тя срещна погледа ѝ в огледалото на водата.

По-късно щеше да осъзнае, че именно усмивката на Лейла беше променила всичко. Макар че нещата, разбира се, бяха много по-дълбоки... Но лъчезарното изражение на сестрата я беше накарало да яхне вълната на промяната, онова леко побутване, което я беше запратило отвъд ръба на скалата.

Защото усмивката беше истинска.

— Приветствам те, сестро — каза Лейла. — Търсех те.

— И ето, че ме намери. — Пейн си наложи да се обърне и да погледне Избраницата. — Моля те, седни и се присъедини към мен. Радостта ти ме кара да допусна, че скоро ще се видиш отново с твоя вампир.

Лейла понечи да седне за един кратък миг, но после преливащото от нея щастие я накара да се изправи отново.

— О, да, така е. Повика ме отново и пак ще отида при него. О, най-скъпа сестричке, не можеш да си представиш... какво е да се намираш наред с огнен кръг и въпреки това да оставаш невредима и изпълнена с наслада. Това е истинско чудо. Благословия.

Пейн насочи поглед към водата и наблюдаваше как собствените ѝ вежди се свъсиха.

— Може ли да ти задам един нетактичен въпрос?

— Разбира се. — Лейла се приближи и се настани на мраморния ръб на басейна. — Каквото пожелаеш.

— Възнамеряваш ли да се обвържеш с него? Имам предвид... ами да станеш негова *шелан*?

— Ами, да. Разбира се. Но изчаквам правилния момент, за да повдигна въпроса.

— Какво ще направиш... ако той каже „не“? — Изражението върху лицето на Лейла замръзна, като че никога не беше обмисляла подобна възможност и Пейн се почувствала, сякаш е смазала розов цвят в дланта си. — О, проклета да съм... Нямах намерение да те разстройвам. Аз просто...

— Не, не. — Лейла пое дълбоко въздух. — Напълно наясно съм как си устроена и знам, че у теб няма жестокост. Именно заради това мога да говоря така откровено пред теб.

— Моля те, прости ми, че попитах.

Сега Лейла беше тази, която се взираше в басейна.

— Аз... На нас все още ни предстои истинският контакт.

Веждите на Пейн подскочиха. Ако предшестващото самото събитие предизвикваше такова главозамайване, самият акт сигурно беше невероятен. Или поне за жена като Лейла.

Лейла обгърна тялото си и без съмнение си припомняше какво е усещането там да се намират други ръце, по-силни.

— Аз исках, но той се въздържа. Надявам се... Вярвам, че би искал първо да се обвържем, както е редно, с церемония.

Пейн почувства ужасното бреме на лошото предчувствие.

— Внимавай. Ти си нежна душа.

Лейла стана с вече посърнала усмивка.

— Да, така е. Но предпочитам сърцето ми да бъде разбито, отколкото да остане недокоснато. И знам, че първо трябва да поискаш, за да получиш.

Избраницата беше така уверена и твърдо решена, че на фона на нейния кураж Пейн се почувства малка. Малка и слаба.

Каква беше тя? Отражение? Или реална личност?

Изведнъж Пейн скочи на крака.

— Ще ме извиниш ли, ако те оставя?

Лейла изглеждаше изненадана и се поклони ниско.

— Но разбира се. И не съм възнамерявала да те обидя с моите дрънканици...

Пейн я прегърна импулсивно.

— В никакъв случай не си го направила. Не се тревожи. И ти желая късмет с твоя мъж. Ще бъде благословен да те притежава.

Преди да бъде казано каквото и да било друго, Пейн си тръгна и отмина с бързи крачки сградата със спалните, а после изкачи хълма, където се намираше храмът на Примейла. Заобиколи мястото на свещеното легло, което вече не се използваше, и влезе в мраморния двор на майка си, като се запъти към колонадата.

Малката врата, която водеше към личните помещения на Скрайб Върджин, не беше нещо, което очакваш да маркира такова божествено място. Но пък ако целият свят ти принадлежи, няма какво да доказваш, нали така? Пейн не почувства. Като се имаше предвид какво се канеше да стори, неуместното нахлуване щеше да е най-долу в списъка с прегрешенията ѝ. Дори можеше и да не се брои.

— Майко — произнесе Пейн настойчиво и пристъпи в празната бяла стая. Изчака доста дълго, преди да получи отговор, и гласът, долетял до нея, не беше придружен от образ.

— Да, дъще.

— Пусни ме да си тръгна оттук. Веднага.

Каквито и да бяха последствията, които щеше да понесе след тази подновена конфронтация, все щяха да са по-добри от това половинчато съществуване.

— Изхвърли ме — повтори тя искането си към белите стени и вакуума, който изглежда цареше в помещението. — Пусни ме да си вървя. Никога няма да се върна, ако това е желанието ти. Но повече не мога да остана тук.

Скрайб Върджин се появи с проблясване, като не носеше обичайната си черна роба. Пейн беше почти сигурна, че никой не беше виждал майка ѝ такава, каквато беше в действителност, енергия без форма.

Но вече не беше така ярка. Сега бе избледняла и едва мъждукаше. Разликата беше впечатляваща и това направи Пейн още по-решителна.

— Майко... Пусни ме. Моля те.

Отговорът на Скрайб Върджин не дойде веднага.

— Съжалявам. Не мога да изпълня желанието ти.

Пейн оголи кучешките си зъби.

— Проклета да си, направи го. Пусни ме навън или...

— Няма „или“, мое най-скъпо дете. — Слабият глас на Скрайб Върджин заглъхна и после прозвуча отново. — Трябва да останеш тук. Съдбата го изисква.

— Чия? Твоята или моята? — Пейн посочи с ръка парализиращия покой наоколо. — Защото тук аз не живея истински. Що за съдба е това?

— Съжалявам.

И това беше краят на спора им... Или поне за майка ѝ. Скрайб Върджин изчезна с проблясане. Пейн нададе вик в необятната белота:

— Освободи ме! Проклетата да си! Освободи ме!

Донякъде очакваше да бъде убита на място, но тогава мъченията ѝ щяха да свършат, а кое му беше забавното на това?

— Майко!

Когато не последва отговор, Пейн се завъртя наоколо и ѝ се прииска да има нещо, което да хвърли... Но нямаше нищо, върху което да сложи ръка и символизъмът на това прокълнтя като вопъл в главата ѝ. Тук нямаше нищо за нея, абсолютно нищо.

Приближи се към вратата и даде воля на гнева си, откачи я от пантите и я запокити към студената празна стая. Бялата плоскост отскочи два пъти и после се плъзна по празния под, подобно на камъче по неподвижната повърхност на спокойно езеро.

Закрачи навън към фонтана и чу няколко изщраквания. Когато погледна през рамо, видя, че вратата се беше ремонтирала от само себе си, по магически начин висящите панти бяха оправени и по гладката повърхност на вратата нямаше дори драскотина, свидетелстваща за посегателството ѝ. Гневът се надигна у нея с такава сила, че я задави и накара ръцете ѝ да затреперят.

С крайчеца на окото си тя долови образа на облечена в черно фигура, която се задаваше от колонадата, но не беше майка ѝ. Беше Ноуан с кошница с храна за Скрайб Върджин. Както обикновено тя накуцваше и се поклащаше, докато вървеше.

Видът на нещастната отхвърлена Избраница разпали гнева ѝ още повече...

— Пейн?

Звукът на този плътен глас я накара да извърне глава. Рот стоеше до бялото дърво с цветни пойни птички, а масивното му тяло сякаш изпълваше двора. Пейн се затича към него, превръщайки го в противник, с когото можеше да се бие. Слепия крал очевидно почувства яростта ѝ и предстоящата свирепа атака. Само след миг той беше заел позиция за бой — могъщ, подготвен и в очакване.

Тя даде всичко от себе си, дори повече. Размахваше крака и юмруци, а тялото ѝ се беше превърнало в машина за ритници и удари, които той блокираше с ръце или избягваше чрез навеждане. Все по-бързо, по-силно, по-смъртоносно тя продължаваше да напада краля, като го предизвикваше да отвръща, защото в противен случай щеше да бъде ранен тежко. Първият му силен удар попадна върху рамото ѝ, юмрукът му се заби в нея и я накара да загуби равновесие... Но тя бързо си го върна, завъртя се и замахна с крак.

Ритна го в гърдите с такава сила, че той изстена... Но в този миг тя се завъртя още веднъж и кокалчетата ѝ срещнаха лицето му. От носа му бликна кръв, а черните му очила отлетяха настрани и той изруга.

— Пейн, какво по дяволите...

Кралят не успя да довърши въпроса си. Тя блъсна с все сила тялото си в неговото, хвана го през кръста и въпреки огромните му размери, го избута назад. Но това двуборство не беше честно. Той бе два пъти по-едър и бързо пое контрола, освободи се от хватката и я обърна с

лице към себе си.

— Какъв ти е проблемът, по дяволите?

Пейн отметна глава назад и я заби в лицето му, което за миг отслаби хватката му. А тя се нуждаеше точно от това, за да му се изплъзне. Оттласна се от масивното му тяло...

Оказа се, че изобщо не бе преценила инерцията си. Вместо да се приземи стабилно на краката си, тя загуби равновесие, навехна лошо единия си крак и тялото ѝ полетя към земята.

Мраморният ръб на фонтана не ѝ позволи да падне изцяло, но стълкновението с него беше по-лошо, отколкото ако се беше проснала по лице.

Изпукването на гръбнака ѝ беше оглушително.

А болката отне дъха ѝ.

Когато Леш се събуди в използваната за скривалище къща, първото, което направи, беше да погледне ръцете си.

Сега наред с дланите и китките, целите му ръце бяха призрачни — нещо подобно на смог, който се движеше по негово нареждане. И макар да не бяха нищо повече от въздух, те можеха да повдигат тежести, ако той пожелаеше. Изправи се до седнало положение, отметна одеялото и стана. Краката му също бяха започнали да се трансформират. Кое то беше добре, но... По дяволите, колко време щеше да отнеме това преобразяване? Предполагаше, че щом част от тялото му все още имаше физически облик с биешо сърце и потребности като храна, вода и сън, значи не беше напълно недосегаем за куршуми и ножове.

А и като се имаше предвид всичката плът, капеща от него, грижата за биологичните отпадъци наистина беше мърляво занимание. Беше превърнал матрака, върху който беше спал, в най-големия памперс за възрастни на планетата.

Изскърцване, идващо отвън, го накара да отиде до прозореца и да разтвори щорите с несъществуващите си пръсти. Наблюдаваше през пролуката как хората се захващат с обичайните си занимания. Някои отпътуваха в колите си, други потегляха на велосипеди. Нещастни идиоти с техните обикновени съдби. Стават от леглото. Отиват на работа. Връщат се у дома. Оплакват се от деня си.

На следващия ден се събуждат и правят абсолютно същото.

Докато покрай него преминаваше една кола, той изпрати една мисъл до съзнанието на водача... Усмихна се, когато понтиакът се отклони от пътя си, качи се на бордюра и се удари право в двуетажната къща отсреща. Проклетият нещастник се заби в остъклената фасада, преминавайки през парчетата стъкло и дърво, а въздушните възглавници в купето се издуха. По-добро начало на деня от чаша кафе.

Обърна се и отиде до бюрото, за да включи лаптопа, който беше открил в багажника на мерцедеса. Наркосделката, която беше прекъснал на път за дома, си беше струвала усилията. Беше се сдобил с две хиляди долара, малко метадон, малко екстази и дванайсет дози кокаин. И по-важното, накара двамата дилъри и клиента им да изпаднат в транс, натовари ги в колата си, докара ги тук и ги обработи.

Банята на нищо не приличаше, защото бяха повръщали цяла нощ, но честно казано, той почти беше приключил с тази къща и обмисляше да я изгори до основи. Така че... сега имаш четиричленен екип. И въпреки че никой от тях не беше доброволец, веднъж след като беше източил кръвта им и ги беше върнал обратно към „живота“, им беше обещал безброй неща. И най-неочаквано наркоманчетата, търгуващи, за да си осигурят собствените дози, бяха склонни да повярват на всичко, което им се кажеше. Само трябваше да им обещаеш някакво бъдеще... След като първо ги сплашиш до смърт.

Кое то не беше кой знае колко трудно. За него. Естествено, когато свали маската от лицето си, те обезумяха от страх, но добре, че бяха халюцинирали безброй пъти в своите наркотични пътешествия, та не им се струваше чак толкова невероятно да си говорят с жив труп. А и той умееше да бъде много убедителен, когато си го наумеше.

Жалко, че не можеше да промие мозъците им за постоянно. Онзи салонен трик с шофьора на понтиака беше максимумът, който бе способен да постигне по отношение на влиянието си над околните — кратко и невъзможно за поддържане над две секунди.

Проклетата свободна воля.

След като компютърът се зареди, той влезе в сайта на „Колдуел Куриър Джърнъл“...

Онова, което го интересуваше, беше на челната страница. Сечта във фермерската къща беше описана в няколко статии... Кръвта, частите от тела и странните мазни петна намираха място във всякакви достойни за „Пулицър“ писания. Репортерите бяха интервюирали присъстващите на мястото полицаи, пощальона, който първи беше сигнализирал на 911, една дузина съседни и кмета... Който, по негови думи, „разчиташе на усърдните полицаи, работещи по случая, да разкрият това ужасно престъпление срещу гражданите на Колдуел“.

По всеобщо мнение ставаше дума за „ритуално убийство“. Вероятно свързано с непознатата досега секта. Всичко това бяха общи приказки, замъгляващи това, което му бе нужно. Бинго. В последната статия той откри два параграфа, докладващи за проникване на местопрестъплението предишната вечер. „Усърдните мъже и жени от полицията в Колдуел“ с неохота признаваха как служителите в една от нощните им патрулни коли установили, че едно или няколко неизвестни лица са претършували мястото. Бързаха да изтъкнат обаче, че важните доказателства вече са били иззети от мястото и че занапред там вече ще има постоянни униформени патрули. Значи Братството беше приело на сериозно любезното му съобщение. „Дали и Хекс бе отишла?“, запита се той. Може би е чакала и той да се появи.

Дявол да го вземе, беше я изпуснал. Както и братята. Но той разполагаше с достатъчно време. Веднъж само тялото му да станеше напълно изтъкано от сянка — тогава щеше да притежава вечността.

Погледна часовника си и се разбърза. Преоблече се в черни панталони и поло, а върху тях — дъждобрана с качулката. Нахлузи кожените си ръкавици, сложи бейзболната шапка на главата си и хвърли поглед към огледалото. Хм. Добре.

Разрови се и намери черна тениска. Накъса я на ленти, които уви около лицето си, като остави отвори за очите без клепащи, хрущяла, останал от носа му и дупката на мястото на устата му.

По-добре. Не беше върхът. Но беше по-добре.

Първата му спирка беше банята, за да провери как се справят бъдещите му войници. Всички бяха припаднали и лежаха на пода с преплетени крайници и глави, извити под странни ъгли... Но копелетата бяха живи. *Боже, те наистина представляваха абсолютната утайка на човешката раса*, помисли си той. Ако имаха достатъчно късмет, сборът от коефициентите им на интелигентност можеше да достигне трицифрено число.

Но все пак щяха да са му от полза.

Леш заключи къщата, защити я, като използва блокираща магия, и се запъти към гаража. Отвори багажника на мерцедеса, вдигна покрития с мокет панел, извади пакета с кокаин и здраво смръкна, преди да се настани зад волана.

Доброoooo утроoooo! Когато хорът на хаоса раздвижи кръвта му, той излезе на заден ход и бързо се отдалечи от квартала и насъбралите се полицейски коли и линейки, спрели пред отсрещната къща. През чиято дневна сега минаваше улицата.

Щом излезеше на магистралата, пътуването до центъра трябваше да му отнеме десет минути, но заради пиковия час бяха по-скоро двацет и пет, макар че заради препускащото му съзнание имаше усещането, че е стоял неподвижно през цялото време.

Беше малко след девет часа, когато спря и паркира до един сребрист ван. Излезе от колата и благодари на бог за смръкането... Най-после се чувстваше изпълнен с някаква енергия. Бедата беше, че ако преобразяването му не завършеше бързо, той щеше да види сметката на пакета в багажника за дни. Именно по тази причина беше поискал въпросната

среща, вместо да продължи да чака.

И най-изненадващо Рикардо Бенлоиз беше в офиса си съвсем навреме. Тъмночервеният мерцедес, в който обикновено го развозваха, бе спрян от другата страна на вана.

Леш се приближи към задния вход на художествената галерия и изчака до видеокамерата. Всъщност, въпреки нуждата от стока за лична консумация, би предпочел да изчака няколко дни до срещата, но трябваше да пренебрегне желанията си, тъй като в банята му имаше пласъори и му беше нужен продукт, който да разпространяват по улиците. А след това щеше да си създаде и войници.

Малкият кретен не беше губил време да запълни редиците, макар че не можеше да се каже колко от тях бяха оцелели след нападението на Братството. Не беше допуснал, че някога ще се радва на смъртоносните умения на онези кучи синове.

Дори да не го искаше, на Леш му се налагаше да приеме, че момчето на Омега бързо ще подготви нова група от *лесъри*. И като се имаше предвид, че хлапето беше способен дилър, щеше да започне да изкарва и пари при първа възможност. А всичко това щеше да му даде не само ресурса, необходим в борбата с вампирите, но и да му позволи да погне и Леш.

Така че часовникът тиктакаше. Леш беше повече от убеден, че в този момент малкото лайно не би могло да си уреди среща с Бенлоиз, защото беше още дребна риба... Но колко дълго щеше да е така? Парите и интелигентността имаха значение. Ако Леш беше успял да провере крак през вратата, и друг щеше да го направи. Особено пък ако притежаваше специалните таланти на главен *лесър*. Ключалката се задейства с изщракване и един от служителите на Бенлоиз отвори вратата. Намръщи се като видя тоалета му в стил Лейди Гага, но бързо се стегна. Без съмнение се беше сблъсквал с много откачалки... При това не само покрай продажбата на дрога. Повечето художници бяха достатъчно смахнати.

— Къде ти е личната карта? — попита мъжът.

Леш размаха фалшивата си шофьорска книжка.

— Под носа ти, нещастнико.

Очевидно ламинираното картонче и познатият глас на Леш бяха достатъчни, защото само миг по-късно той беше допуснат вътре. Офисът на Бенлоиз се намираше на третия етаж в предната част на сградата и наподобяваше зала за боулинг, но без топките и кеглите — покрито с черни лакирани дъски пространство, завършващо с повдигната платформа, където беше разположено бюрото му. Бенлоиз седеше на подиума зад писалище от тиково дърво с размерите на микробус Линкълн.

Както при много мъже, на които им се налага да се повдигнат на пръсти, за да достигнат ръст от метър и седемдесет, всичко, което го заобикаляше, беше голямо.

Леш се приближи, а латиноамериканецът, който го наблюдаваше над сплетените си пръсти, заговори с изискания си и благ маниер.

— Много се зарадвах на обаждането ти, след като не успя да дойдеш на последната ни среща. Къде беше, приятелю?

— Семейни проблеми.

Бенлоиз се намръщи.

— Да, кръвните връзки често създават проблеми.

— Дори не можеш да си представиш колко си прав. — Леш се озърна из празната стая, набелязвайки скритите камери и врати... Които бяха на същите места като предишния път. — Първо, държа да те уверя, че бизнес отношенията ни остават приоритет номер едно за

мен.

— Радвам се да го чуя. Когато не дойде, за да купиш поръчаното от теб, започнах да се чудя. Като търговец на произведения на изкуството аз разчитам на постоянните си клиенти да държат художниците ми заети. Също така очаквам да изпълняват ангажиментите си.

— Разбрано. Именно по тази причина съм тук. Имам нужда от заем. В къщата си имам една празна стена, която трябва да бъде запълнена с твоите картини, но днес няма да мога да платя.

Бенлоиз се усмихна, разкривайки подредените си дребни зъби.

— Боя се, че не правя подобни сделки. Трябва да платиш за произведенията, с които ще напуснеш сградата. И защо лицето ти е покрито?

Леш пренебрегна въпроса.

— В моя случай ще направя изключение.

— Не правя изключения...

Леш се дематериализира през помещението, прие форма зад гърба на Бенлоиз и опря нож в гърлото му. Гардът до вратата посегна към пистолета си с вик, но е трудно да се прицелиш, когато сънната артерия на шефа ти е на път да бъде пробита.

Леш просъска в ухото на Бенлоиз.

— Прекарах наистина тежка седмица и ми писна да играя по човешките правила. Имам най-доброто намерение да запазя отношенията ни и ти ще го направиш възможно не само защото ще е от полза и за двамата ни, но и защото ще го приема много лично, ако не стане така. Знай едно, не можеш да се скриеш от мен и няма място, на което да идеш и аз да не мога да те открия. Няма достатъчно здрава врата, че да ме държи настрана. Няма човек, когото да не мога да надвия и няма оръжие, което да използваш срещу мен. Такива са моите условия... Искам нещо голямо, което да запълни стената ми и ще го отнеса със себе си на мига.

А когато научеше кои са чуждестранните му контакти, можеше и да се отърве от копелето... но това щеше да е твърде прибързано в този момент. Латиноамериканецът държеше канала за стоката към Колдуел и това беше единствената причина нещастникът да получи шанса да обядва по-късно този ден. Вместо да се срещне с погребалния си агент.

Бенлоиз внимателно си пое дъх.

— Енцо, новите картини трябва да пристигнат тази вечер. Когато това стане, опаковай една и...

— Искам стоката сега.

— Ще се наложи да почакаш. Не мога да ти дам нещо, което нямам. Ако ме убиеш сега, няма да получиш нищо.

— Кучи син. Шибан кучи син.

Леш се замисли колко му беше останало в багажника... Даде си сметка, че дори в момента екзалтацията, предизвикана от кокаина, започваше да отшумява и отстъпваше място на летаргията.

— Къде? Кога?

— В същия час и на същото място, както винаги.

— Добре. Но сега искам мостра. — Той притисна ножа към гърлото на Бенлоиз. — И не ми казвай, че си останал съвсем на сухо. Това ще ме направи нервен... И раздразнителен. За твоя информация никак няма да ти се отрази добре, ако се изнервя.

След миг Бенлоиз промърмори:

— Енцо, върви и му донеси мостра от новите творби на художника.

Стоящият в другия край на помещението очевидно имаше трудности с осмислянето на случващото се, но пък да види как някой изчезва пред очите му сигурно беше ново изживяване за него.

— Енцо, върви веднага.

Леш се усмихна под превръзките си на мумия.

— Да, не се бави, Енцо. Аз ще се грижа за шефа ти, докато те няма.

Бодигардът излезе заднешком и след миг те чува стъпките му по стълбите.

— Значи ти си достойният заместник на Преподобния — отбеляза Бенлоиз притеснено.

О, някогашния прякор на Ривендж в света на хората.

— Да, поех директно бизнеса.

— У него винаги е имало нещо различно.

— Мислиш, че този мръсник е бил специален? — прошепна Леш. — Почакай да ме видиш мен.

В имението на Братството Куин седеше на леглото си, облегнат на таблата. Върху едното му бедро лежеше дистанционното управление, на другото крепеше чаша с текила, а плътно до него?

Добрият стар капитан Безсъние.

Екранът на телевизора пред него осветяваше тъмната стая. Беше включил на сутрешните новини. Оказа се, че полицията е открила онзи хомофоб, когото беше обработил в пряката до бара за пури, и го бяха откарали в болницата „Свети Франсис“. Мъжът беше отказал да опише нападателя си или да даде обяснения за случилото се, но нямаше да има никакво значение, даже и да си отвореше плювалника. В града имаше стотици кучи синове с пиърсинги, татуировки и кожени дрехи, така че полицията можеше да го целуне отзад.

И бездруго загубеният нямаше да каже нито дума на когото и да било... И Куин беше готов да заложи левия си тестис, че повече никога през живота си нямаше да посмее да закачи гей. Дойде ред за последните новини за онова, което хората бяха нарекли „Клането във фермата“... Наред с фактите имаше и много истерични преувеличения. Секти! Ритуални жертвоприношения! Стойте си вкъщи след падането на мрака!

Всичко това, разбира се, беше базирано на косвени улики, защото униформените разполагаха единствено с последствията, но не и с трупове. И въпреки че самоличността на някои изчезнали отрепки започна да изплува на повърхността, това нямаше да ги доведе доникъде. Оцелелите след нападението на Братството вече бяха завършени членове на Обществото на лесърите и никога нямаше да бъдат видени или чути от бившите си приятели или семействата си.

Така че в общи линии на хората им оставаше единствено да се заемат с почистването. Не им бяха нужни полицейски ограничителни ленти, а много четки и около тон препарат за под. Ако си въобразявах, че някога щяха да „разрешат“ този случай, ченгетата само щяха излишно да си хабят подметките и химикалките. Онова, което в действителност се беше случило, беше като призрак, чието присъствие усещаш, но никога нямаше да го уловиш.

Много подходящо за случая започна реклама на предаването „Изследователи на паранормалното“ и камерата показва имение от Юга, заобиколено от дървета, които видимо

имаха нужда от подкастриране. Куин спусна крака от ръба на леглото и потърка лицето си с ръце. Лейла беше пожелала да дойде отново, но той ѝ беше пратил съобщение, че е изтощен и има нужда от сън. Не че не искаше да бъде с нея, просто... По дяволите, тя го харесваше, желаше го и той определено се възхищаваше от тялото ѝ. Тогава защо не я повикаше, та да отметне в списъка си, че е постигнал най-голямата цел в живота си?

Докато се чудеше какво да прави, в главата му изникна образът на Блей, който го накара да огледа безпристрастно разбърканата плетеница на живота си. Беше грозна гледка — отвсякъде стърчаха нишки, които нито можеха да бъдат измъкнати, нито вплетени обратно. И внезапно го обзе усещането, че това е повече, отколкото можеше да понесе.

Стана, излезе в коридора със статуите и погледна надясно. Към стаята на Блей. Изруга и тръгна към вратата, през която беше влизал и излизал толкова пъти, колкото и през своята собствена. Почука леко, а не с обичайното си блъскане.

Не последва отговор и той опита отново.

Натисна дръжката и откряна вратата едва около сантиметър... Прииска му се да няма причина да бъде толкова дискретен. Но може би Сакстън беше вътре с приятеля му.

— Блей? Буден ли си? — прошепна той в мрака.

Не последва отговор... И липсата на шум от течаща вода предполагаше, че не бяха влезли заедно под душа. Куин пристъпи вътре и светна лампата...

Леглото беше оправено, напълно подредено и абсолютно недокоснато. Изглеждаше като на снимка в списание с всичките тези подредени възглавници и старателно подгънатата завивка. Кърпите в банята бяха сухи, по стените на стъклената душкабина нямаше водни капки и ваната беше празна.

Почувства как тялото му става безчувствено, когато се върна обратно в коридора и продължи по-нататък. Спря пред спалнята, където бяха настанили Сакстън, и се загледа във вратата. Отлична дърводелска работа, благодарение на която не се виждаха никакви фуги и снадки. Боята също беше положена идеално, без следи от минаването на четката по гладката повърхност. Месинговата брава беше прекрасна. Блестеше като новоизсечена златна монета...

Острият му слух долови някакъв тих шум и той се намръщи... Докато не осъзна в какво се беше заслушал. Само едно действие създаваше подобен ритъм...

Залитна назад и се блъсна в намиращата се зад гърба му статуя. Забърза, препъвайки се нанякъде. Накъдето и да е. Когато стигна до кабинета на краля, той погледна през рамо, за да провери състоянието на килима, по който беше вървял. Нямаше следи от кръв. Което, като се имаше предвид болката в гърдите му, беше изненадващо. Със сигурност се чувстваше, сякаш го бяха простреляли в сърцето.

Хекс се събуди с писък.

За щастие Джон беше оставил осветлението в банята включено, така че тя имаше поне някакъв шанс да убеди съзнанието си къде се намира тялото ѝ. А то не беше в онази човешка клиника и не я обработваха като лабораторен плъх. Беше тук, в имението на Братството, с Джон.

Който беше скочил от леглото и беше насочил оръжието си към вратата, водеща към коридора, сякаш готов да пробие дупка в средата ѝ. Тя запуши уста с длан и се помоли да е замълчала навреме, преди да е успяла да събуди цялата къща. Последното, от което имаше нужда, беше неколцина от братята да се появят на вратата с въпроси какво се е случило. Джон насочи дулото към покритите с капаци прозорци и после се втурна към дрешника. Когато най-накрая свали оръжието си, подсвирна въпросително.

— Аз... Добре съм — отвърна тя, най-накрая способна да проговори. — Просто лош... — Потропването, което я прекъсна, беше горе-долу толкова дискретно, колкото ругатня в притихнала стая. Или колкото писъка, който бе надала току-що.

Тя придърпа чаршафа над гърдите си, а Джон откряна вратата и до ушите ѝ долетя гласът на Зи.

— Всичко наред ли е?

Не. Ни най-малко.

Хекс разтри лицето си и се опита да се върне към действителността. Трудна задача. Чувстваше тялото си безтегловно, сякаш се беше разпаднала на съставните си части. И усещането, че се рее, никак не ѝ помагаше да дойде на себе си. Не беше нужен гений, за да ѝ разтълкува защо подсъзнанието ѝ си беше припомнило всички подробности от първото ѝ отвличане. Оставането ѝ в клиниката по време на операцията на Джон очевидно беше подействало като гореща пикантна храна за ума ѝ и кошмарът беше нещо като мозъчна версия на стомашните киселини.

Над горната ѝ устна избиха капчици пот и дланите ѝ също се навлажниха. В отчаянието си тя се съсредоточи върху онова, което успяваше да зърне през открянатата врата на банята.

Гледката на четките за зъби върху мраморния плот помогна. Поставени в сребрилата чаша между двете мивки, те изглеждаха като двойка безделници, приближили глави един към друг, за да споделят някоя клюка. Сигурно и двете бяха на Джон, предположи тя, защото гостите не бяха добре дошли в този дом.

Едната беше синя, а другата червена. В центъра имаха зелени косъмчета, които с течението на времето ставаха бели, за да напомнят, че е време за нова четка. Нещо нормално, просто и банално. Може би ако срещаше по-често подобни неща, нямаше непрестанно да се чуди как да напусне живота си. Нито пък щяха да ѝ се присънват кошмари, които да превръщат гласовия ѝ апарат в мегафон.

Джон отпрати Зи и се върна при нея, остави оръжието си на нощното шкафче и се пъкна под завивките. Топлото му тяло беше масивно и гладко, когато се опря в нейното и тя се притисна към него с лекота, която вероятно беше нормална между любовници. Но тя никога не беше имал подобна близост с друг.

Той обърна лице към нея и произнесе беззвучно:

— *Какво беше?*

— Сън. Много лош сън. От времето, когато... — Тя пое дълбоко въздух. — ... бях в клиниката.

Той не я попита за подробности. Вместо това тя почувства как гали косата ѝ.

В последвалата тишина Хекс не искаше да говори за миналото... Последното, от което имаше нужда, беше да преживява кошмара отново. Но думите някак сами излязоха от устата ѝ и тя не можа да ги спре.

— Опожарих я. — Сърцето ѝ затуптя като лудо, когато в главата ѝ изникна споменът за случилото се, но това беше по-поносимо от съня. — Странно е... Не съм убедена дали хората осъзнаваха, че вършат нещо нередно. Отнасяха се към мен като към рядко животно в зоологическата градина. Даваха ми всичко нужно, за да оцелявам, докато в същото време не спираха да ме бодат и ръчкат и ми правеха изследване след изследване... Повечето от хората бяха добри към мен. Но в групата имаше един садист. — Тя поклати глава. — Държаха ме около месец или два и се опитваха да ми дават човешка кръв, за да ме поддържат, но виждаха, че ставам все по-слаба и по-слаба. Спасих се, защото един от тях ме пусна.

Джон легна по гръб и вдигна ръце на светлината, идваща от банята.

— *По дяволите. Съжалявам. Но се радвам, че си изпепелила мястото.*

В главата ѝ изникна спомен от пътуването ѝ обратно до сградата, в която я бяха държали... и от покритите със сажди руини.

— Да, налагаше се да изгоря клиниката. Бях на свобода от известно време, когато реших да се върна и да го сторя... Не можех да спя заради кошмарите. Запалих сградата, когато всички си тръгнаха. Макар че... — Тя вдигна показалеца си. — Може и да има един загинал. Но проклетият кучи син си го заслужаваше. А аз съм от момичетата, които спазват принципа око за око.

Джон отново започна да пише с пръсти.

— *Това е повече от очевидно... и в никакъв случай не е нещо лошо.*

Стига да не става дума за Леш, помисли си тя.

— Може ли да те попитам нещо? — Той вдигна рамене и тя прошепна: — Онази нощ, когато ходихме на различни места из града... Някога преди беше ли се връщал там?

— *Всъщност не.* — Джон поклати глава. — *Не обичам да се ровя в миналото.*

Предпочитам да вървя напред.

— Завиждам ти. Аз явно не мога да се отърся от преживяното.

И не опираше само до случилото се в клиниката или онзи кошмар с Леш и неговото любовно гнездо. По някаква причина фактът, че така и никога не беше успяла да се впише... нито в семейството, в което беше отгледана, нито във вампирската общност, нито дори сред *симпатите*, резонираше върху личността ѝ и някак я дефинираше, дори тя да не мислеше съзнателно за всичко това. Моментите, в които се беше чувствала на мястото си, бяха малко и разделени от големи промеждутъци от време... Трагедията се състоеше в това, че всички бяха свързани с професията ѝ на убиец.

Но сега тя се замисли за времето прекарано с Джон... И нанесе леки промени в тази депресираща аритметика. Докато беше с него, докато телата им се сливаха в едно, всичко си беше наред. Но също както при убийствата ситуацията не беше здравословна за никой от замесените. По дяволите, ето какво се беше случилото току-що — беше се събудила с писъци и Джон беше скочил с оръжие в ръка, докато тя се правеше на бедната уплашена жена с чаршаф, притиснат до бедното ѝ уплашено сърце.

Това не беше тя. Просто не беше тя.

И колко лесно само се беше озовала в ролята на нуждаеща се от защита... Това я плашеше дори повече от сънищата, които я караха да крещи. Ако животът я беше научил на нещо, то беше, че е най-добре сам да се грижиш за делата си. Последното, което желаше, бе да се предаде и да разчита на някого... Дори да беше някой така благороден и мил като Джон.

Макар че... Боже, сексът беше наистина добър. Изглеждаше примитивно и лекомислено да поставя нещата в тази светлина, но беше самата истина.

Когато бяха дошли в стаята му след малкото им изживяване в тунела, дори не си бяха направили труда да запалят лампите. Нямаха никакво време за това... Отърваха се от дрехите, хвърлиха се на леглото и започнаха да се любят на мига. После тя беше заспала, а по някое време Джон явно беше отишъл до банята и беше оставил лампата светната. Вероятно, за да е спокоен, че тя няма да се почувства объркана, като се събуди.

Защото той беше именно такъв мъж.

Чу се изщракване и скърцането на стоманените капаци на прозорците, които се вдигаха за през нощта, и на водовъртежа в главата ѝ милостиво беше сложен край. Мразеше размишленията. Никога не ѝ помагаша да реши нещо и само я караха да се чувства още по-зле.

— Душът ни зове — заяви тя и се надигна с усилие. Сладостната болка в мускулите и костите ѝ я накара да пожелае да спи с дни до Джон в това голямо легло. Може би дори седмици. Но не им беше писано. Тя се наведе и се загледа в потъналото му в сянка лице. Докато очите ѝ обхождаха красивите му черти, не можа да се въздържи и вдигна ръка, за да помилва бузата му.

— *Обичам те* — произнесе той с устни в мрака.

— Да вървим — отсече тя рязко.

Целувката ѝ беше като за сбогуване... В крайна сметка може би тази вечер щяха да се доберат до Леш и това щеше да сложи край на подобни мигове.

Изведнъж Джон посегна, хвана я за ръцете над лактите и смръщи вежди, но после, сякаш прочел мислите ѝ, я пусна. Проследи я с поглед, когато тя стана и отиде в банята... Хекс можеше да го почувства.

Пусна водата на душа и отиде до шкафа за кърпи.

Спря, когато зърна отражението си в огледалото над умивалника. Тялото ѝ не беше по-различно от преди, но тя се замисли за усещането, докато бяха заедно. Беше свикнала да приема тялото си по-скоро като оръжие, нещо полезно и нужно за постигане на различни цели. Хранеше го и се грижеше за него по същия начин, по който се грижеше за пистолетите и ножовете си... защото така го държеше в бойна готовност.

В часовете им заедно, Джон ѝ беше показал нещо различно, беше я научил, че плътта ѝ може да я дари с истинска наслада. А това беше нещо, което не беше познала дори по време на връзката си с Мърдър. Като че призован от мислите в главата ѝ, Джон се приближи зад гърба ѝ, а ръстът му и ширината на раменете му накараха отражението ѝ да се смали. Тя срещна погледа му, сложи дланта си върху едната си гърда и потърка зърното, припомняйки си усещането от неговия допир, устните му, езика му. В мига, когато се докосна, неговото тяло реагира, ароматът му на обвързан вампир изпълни банята, а penisът му се възбуди.

Тя протегна ръка назад и го придърпа към себе си, а той проникна в свободното пространство между бедрата ѝ. Притисна се към ханша ѝ, топлите му ръце я обгърнаха и започнаха да гаят корема ѝ. Сведе глава на рамото ѝ, белите му зъби проблеснаха, когато ги

плъзна нежно по кожата ѝ до основата на шията. Тя се изви назад към него, вдигна ръце и ги прокара през гъстата му коса. Макар да я поддържаше къса, тя растеше бързо, а това беше добре. Предпочиташе я малко по-дълга, защото беше толкова приятно да зарови пръсти в нея. Беше мека като коприна.

— Ела в мен — произнесе тя дрезгаво.

Джон плъзна дланта си по-нагоре и обхвана гърдата, която тя беше масажирала вместо него, после спусна надолу ръката си, намести пениса си и проникна в нея, като в същото време отърка зъби в шията ѝ. Нямаше нужда да се храни. Тя го знаеше със сигурност. Така че беше изненадана от ухапването му, защото това означаваше, че го прави единствено заради желанието си. Искаше тя също да бъде в него. Под светлината на лампите Хекс го наблюдаваше, докато я обладава в гръб, мускулите му бяха напрегнати, а очите му блестяха, докато се движеше. Тя наблюдаваше и себе си. Зърната ѝ бяха твърди и розови, но не само защото такъв беше естественият им цвят, а и защото той ги беше целувал толкова пъти през деня. Цялата ѝ кожа беше настръхнала, страните ѝ пламтяха, а устните ѝ бяха подпухнали от целувки. Погледът ѝ бе премрежен от блаженство.

Джон отлепи устни от вената ѝ, а после прокара розовия си език по малките дупчици от зъбите си, за да ги затвори. Хекс обърна глава и впи устни в неговите, а езиците им се сляха в едно, докато телата им продължаваха да се движат в общ ритъм.

Не отне много време, докато от еротично удоволствие сексуалният им акт се превърна в бунтуваща страст. Нейният оргазъм я завладя с такава сила, че ако Джон не я държеше здраво за бедрата, вероятно коленете ѝ щяха да се подкосят ѝ тя щеше да падне на пода. В мига, в който стигна до края, Хекс почувства, че и Джон потръпва и вълните от ерекцията му пронизаха цялото ѝ тяло... и душата ѝ.

И тогава се случи.

В мига на кулминацията им всичко пред погледа ѝ стана червено и двуизмерно... И когато екстазът най-накрая отшумя, тя осъзна, че нежеланата поява на лошата ѝ половина беше предупреждение, което подсъзнателно бе очаквала.

Постепенно започна да долавя топлината и влагата от душа... шумът от падащата струя... хилядите точки, в които телата им се докосваха... И всичко това имаше кървав оттенък.

Джон докосна слепоочието ѝ.

— Да, имам нужда от обръчите си — каза тя.

Той вдигна ръце пред нея и изписа:

— *У мен са.*

— Така ли?

— *Запазих ги.* — Той се намръщи. — *Сигурна ли си, че трябва...*

— Да — тросна се тя. — Сигурна съм.

Сериозното изражение, сковало лицето му, ѝ напомни как беше скочил от леглото, докато тя крещеше. Той беше корав и непоколебим. Истински мъж. Но въпреки неодобрението му, тя трябваше да се погрижи за себе си. Независимо дали беше съгласен или не с онова, което тя трябваше да прави, за да се поддържа в „нормално“ състояние, реалността нямаше да се промени. Просто не им беше писано да бъдат заедно, без значение колко си подхождаха в някои отношения.

Джон се отдръпна от нея и отстъпи назад, а пръстите му пробягаха по гръбнака ѝ, сякаш искаше да ѝ благодари... И ако се съдеше по мрачната решимост в очите му, вероятно

това беше и сбогуване. Той се обърна и тръгна към...

— О... Боже... Мой...

Сърцето на Хекс спря, докато го гледаше в огледалото. Напреко през широкия му гръб под формата на великолепно татуировка се мъдреше името ѝ, изписано на Древния език.

Хекс се обърна, а Джон замръзна на мястото си.

— Кога я направи?

След един изпълнен с напрежение миг той вдигна рамене и тя беше запленена от начина, по който символите се разтегнаха, а после се върнаха на мястото си. Не ѝ отговори, само поклати глава и протегна ръка към топлата струя. После пристъпи през стъклената врата, подложи гърба си под течащата вода, взе сапуна и го разтърка в ръцете си.

Отказваше да я погледне и това беше ясно послание, че името ѝ върху кожата му не ѝ влизаше в работата. Точно по същия начин тя бе поставила въпроса с обръчите.

Хекс отиде до стъклената врата, която ги разделяше. Вдигна ръка и почука силно.

— *Кога?* — произнесе с устни.

Той стисна здраво очи, като че си спомняше нещо, което караше стомаха му да се свие на топка. И после, без да вдига клепачи, изписа бавно нещо... която сякаш я пречупи на две.

— *Когато мислех, че няма да се върнеш у дома.*

Джон се справи бързо с шампоана и сапуна, знаейки, че Хекс стои от студената страна на стъклото и се вижда в него. Искаше да я успокои заради изживяния шок, но като се имаше предвид как стояха нещата между тях, нямаше намерение да разкрива чувствата си.

Когато я беше попитал за обръчите, тя го бе отрязала доста рязко... А това беше прояснило съзнанието му. След нараняването му от предишната нощ те се бяха отдали с пълна сила на сексуалната си връзка, а това донякъде беше замъглило реалността. Но той нямаше да допуска това да се повтори.

След като приключи, излезе от кабината, отмина я, взе една кърпа от месинговата стойка и я уви около кръста си. Очите им се срещнаха в огледалото.

— *Ще отида да ти донеса обръчите* — изписа той.

— Джон...

Когато Хекс не каза нищо повече, той се намръщи и си помисли, че в общи линии това илюстрираше отношенията им — стояха на метър един от друг, а сякаш бяха на километри разстояние.

Той влезе в спалнята, взе едни джинси и ги нахлузи. Беше забравил коженото си яке в клиниката. Тръгна бос по коридора, минавайки покрай мраморните статуи на път към главното стълбище, а после се насочи към тайната врата под него. Връщането му в тунела беше наистина съсипващо. Всичко, за което можеше да мисли, беше случилото се между него и Хекс в мрака. Искаше му се да можеха да върнат назад тези скъпоценни моменти, когато не бе съществувало нищо друго, освен пулсиращите им тела. Тук долу сърцата им бяха туптели на воля.

Реалният живот беше адски скапан.

Вървеше с големи крачки към входа на тренировъчния център, когато го спря гласът на Зи.

— Хей, Джон!

Джон се обърна и вдигна ръка за поздрав. Зи се приближи, облечен за битка. Скоро

всички щяха да облекат черните кожени панталони и тениски, преди да се запътят отново навън, за да издирват Леш. С обръснатата си почти до голо глава и осветения от лампата белег на лицето си, той изглеждаше наистина страшен.

Особено когато очите му бяха така присвити, а челюстта му беше здраво стисната.

— *Какво има?* — изписа Джон, а братът спря пред него. Не побърза да му отговори и Джон се напрегна и се зачуди: „По дяволите! Сега пък какво?“. — *Какво?* — попита отново с жестове.

Зейдист изруга и започна да крачи наоколо с ръце на кръста.

— Дори не знам откъде да започна.

Джон се намръщи и се облегна на стената, готов за още лоши новини. Макар че изобщо не можеше да предположи какво се е случило, но пък животът беше достатъчно изобретателен.

Най-накрая Зи спря и когато погледна през рамо, очите му нямаха обичайния си златистожълт цвят. Бяха абсолютно черни. А лицето му беше бяло като сняг. Джон се изправи.

— *Боже... Какво има?*

— Нали си спомняш онези разходки, които правехме сред дърветата? Точно преди преобразяването ти... След като си беше изпуснал нервите с Леш първия път. — Когато Джон кимна, братът продължи: — Някога питал ли си се защо Рот възложи на мен да се занимавам с теб?

Джон кимна бавно.

— *Да...*

— Това не беше случайност или грешка. — Очите на брата бяха студени и тъмни като подземие на обитавана от духове къща и то не само заради черните му ириса. От тях направо струеше мрак. — Двамата с теб имаме нещо общо. Разбираш ли за какво ти говоря? Ти и аз... Двамата имаме нещо общо.

Джон отново сви вежди неразбиращо... Сетне изведнъж го пронизаха ледени тръпки, достигащи чак до мозъка на костите му. Зи? Дали не беше чул както трябва? Или може би приемаше думите му погрешно? Но после си спомни ясно как двамата бяха стояли един срещу друг, точно когато братът му беше казал, че е прочел какво е написал психологът в картона му.

— Имаш право сам да решиш как ще се справиш със ситуацията, защото това не влиза в работата на никого — му беше казал Зи. — Ако не желаеш да обелиш и дума повече по въпроса, аз също няма да си отворя устата.

В онзи момент Джон се беше изненадал от неочакваната проява на разбиране от страна на Зейдист. А също и от това, че очевидно не го съдеше и не го смяташе за слабак.

— *Боже... Зи?*

Братът вдигна дланта си.

— Не ти го казвам, за да те шокирам и със сигурност бих предпочел никога да не го беше научавал... по причини, за които съм убеден, че си наясно. Но повдигам въпроса заради виковете на жена ти от тази сутрин.

Джон се навъси, а братът отново започна да крачи.

— Виж, Джон, не обичам другите да се месят в делата ми и никак не си падам по празните приказки. Но този писък... — Зи се обърна към Джон. — Надавал съм прекалено много подобни викове и знам в какъв ад трябва да се печеш, за да крещиш така. Твоето

момиче... У нея и бездруго има нещо мрачно, но след Леш... Дори не е нужно да знам подробностите. Понякога като се озовеш отново в безопасност, става дори по-лошо.

Джон потърка лице, защото слепоочията му бяха започнали да пулсират, и после вдигна ръце... За да установи, че няма какво да изпише. Тъгата му беше отнела думите и го беше оставила странно празен и вцепенен.

Всичко, което успя да стори, беше да кимне.

Зейдист го потупа по рамото и започна отново да крачи напред-назад.

— Запознанството ми и обвързването ми с Бела бяха моята спасителна лодка. Но само това не беше достатъчно. Преди да се свържем, както беше редно, Бела ме напусна... Тръгна си и ме остави. И аз разбрах, че трябва да се взема в ръце, ако искам между нас някога да се получи нещо. Така че седнах и поговорих с някого... За всичко. — Зи изруга и замахна с ръка във въздуха. — Не с някой в престилка от клиниката на Хавърс. А някой, на когото се доверявах. Някой, който беше част от семейството... Такъв, който не би погледнал на мен като на омърсен или слабак.

— *Кой?* — произнесе Джон с устни.

— Мери — каза Зи с въздишка. — Мери на Рейдж. Провеждахме разговорите си в котелното помещение под кухнята. На два стола. До самата пещ. Тогава това ми помогна и още се срещаме там от време на време.

Джон не беше изненадан. Мери винаги беше излъчвала спокойствие... Което обясняваше как беше успяла да укроти не само най-необуздания от братята, но и звяра в него.

— Този писък... Джон, ако искаш да се обвържеш с тази жена, трябва да ѝ помогнеш. Тя има нужда да поговори за бремето си, защото ако не го направи, то ще я изяде жива отвътре. Обсъдих положението с Мери... Без да споменавам имена. Тя тъкмо е получила дипломата си като терапевт и каза, че е готова да работи с някого. Ако издебнеш подходящия момент и мислиш, че Хекс би приела... кажи ѝ за това. Кажи ѝ да поговори с Мери. — Зи потърка голата си глава, а халките, които носеше на зърната си, изпъкнаха под черната му тениска. — И ако ти е нужна препоръка, мога да се закълна в живота на дъщеря си, че жена ти ще бъде в добри ръце.

— *Благодаря* — изписа Джон. — *Да, определено ще поговоря с нея по въпроса. Боже... Благодаря ти.*

— Няма проблем.

Изведнъж Джон закова поглед в очите на Зи.

Докато се вираха един в друг, нямаше как да не се почувстват част от клуб, в който никой не би искал да се включи доброволно. Членството в него не беше по желание... Но беше нещо реално и могъщо... Оцелелите след подобен крах можеха да видят ужаса в очите си. Това беше нещо, по което се разпознаваха един друг. Две личности с еднакви татуировки в сърцата си. Преживяната травма създаваше граница, която ги отделяше от останалата част от света, но неочаквано събираше заедно две измъчени души.

Или три в техния случай.

Гласът на Зейдист беше дрезгав.

— Убих кучката, която ми причини това. Взех главата ѝ със себе си, когато си тръгнах. Ти постигна ли подобно удовлетворение?

Джон поклати бавно глава.

— *Ще ми се да бях.*

— Няма да те лъжа. Това също ми помогна.

Настъпи напрегнато и неловко мълчание, сякаш никой от тях не знаеше как да натисне бутона за рестартиране и да се върне към нормалното си ежедневие. После Зи кимна веднъж и вдигна юмрук. Джон го удари със своя и си помисли как никога не се знае какви тайни крият другите.

Очите на Зи проблеснаха в жълто и той се обърна и тръгна към вратата, която щеше да го отведе обратно в къщата при семейството му и братята. От задния му джоб, като че го беше тикнал там и беше забравил за него, висеше розово бебешко лигавниче с череп и кръстосани кости.

Животът продължава, помисли си Джон. Без значение какво ти е било причинено, можеш да оцелееш. И може би, ако Хекс разговаряше с Мери, тя нямаше...

Боже, дори не можеше да завърши тази мисъл, защото се боеше да формулира в съзнанието си нейния край.

Влезе забързано в тренировъчния център и се запъти към клиниката, където откри якето, оръжията си и онова, от което се нуждаеше Хекс. Взе си нещата, а съзнанието му не спираше да блуждае... Мислеше за неща от миналото и неща от настоящето. Луташе се безспирно... Когато се върна обратно в къщата, изтича нагоре по главното стълбище и после по коридора със статуите. В мига, когато влезе в спалнята си и чу шума от душа, ясно си представи образа на Хекс, гола, лъщяща от водата и покрита с пяна... Но не се присъедини към нея. Оправи леглото и остави обръчите ѝ в долния му край, а после се облече в бойните си дрехи и напусна стаята.

Не слезе долу за Първото хранене.

Продължи по коридора към една друга стая. Когато почука на вратата, имаше чувството, че отдавна е трябвало да направи това, което се канеше да стори.

Тор отвори полуоблечен... и очевидно беше изненадан.

— Какво става?

— *Може ли да вляза?* — изписа Джон.

— Да, разбира се.

Джон пристъпи вътре с някакво странно предчувствие. Но пък ставаше ли дума за Тор, той винаги беше имал такова... Както и усещането за силна връзка помежду им.

Намръщи се, докато го наблюдаваше, замислен как двамата бяха гледали „Годзила“, седнали на онзи диван, когато Хекс бе излязла навън през деня да се бие. Беше интересно, че винаги се чувстваше така комфортно заедно с Тор, все едно е сам, но без да е самотен...

— *Ти ме следиш, нали?* — изписа внезапно Джон. — *Присъствието, което почувствах. В ателието за татуировки и в парка „Екстрийм“.*

Тор присви очи.

— Да, аз бях. Защо? Виж, не е защото мисля, че не можеш да се справиш сам...

— *Не, няма проблем. Но онова, което не разбирам, е... Ако си достатъчно силен да бъдеш на бойното поле, защо не ги избиваш? Заради... нея. Защо си губиш времето с мен?*

Тор изруга тихо.

— По дяволите, Джон... — Дълга пауза. — Нищо повече не можеш да направиш за мъртвите. Няма ги. С тях е свършено. Но живите... Можеш да се погрижиш за живите. Знаем в какъв ад се намираше. И все още се намираш. Аз изгубих моята Уелси, защото не бях до нея, когато тя имаше нужда от мен... Не бих могъл да го понеса, ако загубя и теб по същата причина. — Братът замълча, а Джон се почувства, сякаш внезапно го бяха ударили... Но не

беше изненадан. Защото Тор беше именно такъв... Последователен и естествен. Достоеен мъж.

Тор се засмя сурово.

— Не ме разбирай погрешно. Веднага щом приключиш с тази гадост с Леш и копелето бъде убито, ще се заема с онези кучи синове. Ще унищожавам *лесъри* в памет на моята любима до края на живота си. Но работата е там, че помня... Преживял съм същото, което ти преживя, когато си мислеше, че твоята жена е мъртва. Без значение за колко хладнокръвен се смяташ, истината е, че в такъв момент не си на себе си... И ти имаше късмета да си я върнеш обратно, но в живота нещата невинаги се подреждат по този начин и толкова бързо. И нека да сме честни, ти си готов на всичко, за да я защитиш, дори да се изправиш пред куршум. Това е напълно разбираемо, но бих искал да бъде избегнато, ако е възможно.

Когато думите на Тор достигнаха до съзнанието му, Джон изписа, без да се замисли:

— *Тя не е моя жена.*

— Напротив, твоя е. И двамата много си подходите. Дори нямаш представа колко много.

Джон поклати глава.

— *Без да се обиждаш, не съм сигурен дали си наясно какво говориш.*

— Не е нужно да е лесно, за да е истина.

— *В такъв случай със сигурност сме един за друг.*

Последва дълго мълчание и Джон имаше странното усещане, че животът започва отначало, че липсващите елементи най-накрая са си дошли по местата.

И ето че се провеждаше ново събрание на клуба на оцелелите от гадостите на живота. Боже, като се имаше предвид всичко, през което бяха преминали обитателите в имението, може би Ви трябваше да измисли специална татуировка, която да сложат на задниците си. Защото със сигурност всички бяха печеливши от лотарията, що се отнасяше до житейските трусове.

Или може би просто животът си беше такъв. За всички на планетата. Може би членството в клуба на оцелелите не беше нещо, което си постигнал, а нещо, с което си бил роден, като си излязъл от утробата на майка си. С първия удар на сърцето си бил включен в списъка, а останалото са само подробности. Думите и определенията, описващи събитията, които разклащат основите ти и те пращат в бездната, невинаги са същите, както при другите хора, но неочакваната жестокост на страданията и нещастията, безмилостния произвол на зли мъже, болезнените спазми на съсипаното от загуба сърце, подрънкващите окови в душата ти — в основата си всичко е едно и също.

Джон започваше да осъзнава, че в същността си животът не е романтичен и е достатъчна една дума, за да го обрисуваш: гадост.

Но все пак продължаваш напред. Браниш приятелите, семейството и любимата си, доколкото си способен. Продължаваш да се бориш, дори когато си повален. Надигаш задника си от земята и продължаваш да воюваш.

— *Държях се ужасно с теб* — изписа Джон. — *Съжалявам.*

Тор поклати глава.

— Нима аз постъпих по-добре? Не се извинявай. Като мой най-добър приятел баща ти все ми повтаряше да не се обръщам назад, а винаги да гледам напред.

Значи оттам идваше всичко, помисли си Джон. Вярата беше в кръвта му.

— *Искам те до мен* — изписа той. — *Тази вечер. Утре вечер. Или колкото е нужно,*

докато убием Леш. Направи го с мен. Открий копелето заедно с мен. С нас.

Да работят заедно изглеждаше толкова логично. По различни причини те бяха събрани в една смъртоносна игра на шах. Джон безспорно трябваше да отмъсти за Хекс. А колкото до Тор... Омега беше отнел сина му, когато онзи *лесър* беше убил Уелси. Сега той имаше възможността да му го върне.

— Ела с мен. Направи го заедно... с мен.

На Тор му се наложи да прочисти гърлото си.

— Мислех, че никога няма да ме помолиш.

Този път не срещнаха юмруците си. Двамата се прегърнаха, опряха гърди в гърди. И когато се отделиха един от друг, Джон изчака Тор да облече тениската си, да вземе коженото си яке и оръжията си.

После тръгнаха към долния етаж един до друг. Като че никога не се бяха разделяли. Като че винаги е било така.

Освен прекрасна гледка към градината, спалните в задната част на къщата на Братството имаха и друго предимство — извеждаха на тераса. Което означаваше, че ако се чувстваш нервен, можеш да излезеш да подишаш малко свеж въздух, преди да се сблъскаш с останалите членове на домакинството. В мига, когато капациите се вдигнаха за през нощта, Куин отвори френския прозорец до бюрото и пристъпи навън в хладната нощ. Опря ръце в парапета и се наведе напред, като отпусна тежестта си върху раменете. Беше облечен за битка, с кожените си дрехи и ботуши, но оръжията си бе оставил вътре.

Загледан към празните цветни лехи и към напъпилите плодни дръвчета, той почувства хладния гладък камък под дланите си и вятъра във влажната си коса. От отдушника над кухнята се носеше миризмата на прясно изпечено агнешко месо, а лампите в различните помещения на къщата осветяваха моравата и вътрешния двор долу с меката си златиста светлина.

Каква ирония... Чувстваше се така празен, защото Блей най-накрая беше удовлетворен.

Върху носа му се настаниха очилата на носталгията и през тях той се взря назад във времето към всички онези нощи, прекарвани в дома на приятеля му — двамата седяха на пода или на ръба на леглото, играеха на плейстейшъна му, пиеха бира и гледаха филми. По онова време имаха толкова сериозни въпроси за обсъждане, като например какво се случва в тренировъчния курс, каква нова игра ще пуснат хората за Коледа, а също и коя актриса е по-секси в пола — Анджелина Джоли или някоя друга. Анджелина винаги печелеше. А Леш винаги си оставаше гадняр. И по онова време „Мортал комбат“ все още владееше пазара. Боже, тогава още дори не беше излязла „Гитар хироу уърлд тур“.

Работата беше там, че двамата с Блей винаги се бяха разбирали и в света на Куин, където всички го мразеха, да имаш някой, който те разбира и те приема такъв, какъвто си, беше като тропическо слънце, греещо на Северния полюс.

Сега обаче... Беше му трудно да проумее как след като бяха толкова близки, сега двамата с Блей бяха поели по две коренно различни пътеки... Някога бяха имали толкова много общо помежду си, а сега не споделяха нищо друго, освен врага... И дори по време на битка Куин трябваше да се движи плътно до Джон, така че не можеше да се каже, че с Блей бяха партньори по оръжие.

Възрастният у него осъзнаваше, че нещата понякога се получават именно така. Но детето скърбеше за загубата повече от... Чу се изщракване от отваряне на врата. От една тъмна стая на терасата се появи Блей. Носеше черен копринен халат, краката му бяха боси, а косата му беше влажна от душа.

На врата му имаше следи от ухапване.

Спря, когато Куин се изправи от наведената си поза над парапета.

— О... здравей — каза Блей и мигом хвърли поглед назад, сякаш да се увери, че вратата, през която беше излязъл, е затворена.

Сактън беше там вътре, помисли си Куин. Заспал сред чаршафите, които те бяха намачкали добре преди това.

— Тъкмо се канех да се прибирам — заяви Куин и посочи с палеца си през рамо. — Студено е, за да се стои прекалено дълго отвън.

Блей скръсти ръце пред гърдите си и се загледа в пейзажа.

— Да. Хладно е.

След миг той пристъпи по-близо до парапета и ароматът на сапуна му проникна в ноздрите на Куин.

Никой от тях не помръдваше.

Преди да си тръгне, Куин прочисти гърло и буквално се хвърли от моста.

— Добре ли мина? Беше ли нежен с теб? — Боже, гласът му звучеше дрезгаво.

Блей пое дълбоко въздух. После кимна.

— Да. Беше добре. Беше... както трябва.

Куин отмести поглед от приятеля си и заизмерва разстоянието до намиращия се под него двор. Ако се хвърлеше с главата надолу върху плочките, може би щеше да успее да се отърве от образите им. Разбира се, мозъкът му щеше да се превърне в бъркани яйца, но защо пък това да беше нещо лошо?

Сакстън и Блей... Блей и Сакстън...

По дяволите, помисли си след дълго мълчане.

— Радвам се. Искам да си... щастлив.

Блей не отговори нищо на думите на Куин, а вместо това промърмори:

— Между другото, той ти е благодарен. За онова, което си сторил. Смята, че малко си прекалил, но... Каза, че тайно винаги си се държал рицарски.

О, да. Със сигурност. Рицар е второто му име. Какво ли би си помислил братовчед му, ако научеше, че иска да го извлече от къщата за прекрасната руса коса. А после да го просне върху чакъла до фонтана и да мине отгоре му с джипа си няколко пъти. Всъщност, мястото не беше подходящо. Би било по-добре да докара хамъра във фоайето и да го направи там.

Беше нужна наистина твърда повърхност... Като да начукваш котлет върху дъска.

„Той ти е братовчед, за бога“, напомни му едно тихо гласче. „И какво от това?“, отговори другото му, по-силно аз.

Преди напълно да откачи и да стигне до окончателно раздвоение на личността, той се отдръпна от парапета и от смъртоносните си мисли.

— По-добре да тръгвам. Ще излизам с Джон и Хекс.

— Слизам след десет минути. Само трябва да се облека.

Куин огледа красивото лице на приятеля си и имаше чувството, че тази червена коса му е напълно непозната, както и сините очи, устните, брадичката. Заради дългото им общо минало той искаше да каже нещо. Нещо, което да ги върне обратно там, където бяха преди. Но единственото, което му хрумна, беше... „Липсваш ми, толкова ми липсваш, че чак ме боли, но не знам как да стигна до теб, макар да се намираш точно пред мен“.

— Добре — каза Куин. — Ще се видим долу за Първото хранене.

— Добре.

Куин си наложи да се стегне и отиде до вратата на стаята си. Стисна здраво студената месингова брава, а гласът се разнесе от гърлото му ясно и силно:

— Блей.

— Да?

— Грижи се за себе си.

— Да. Ти също. — Сега гласът на Блей прозвуча така пресипнало, че почти пресекна. Защото „Грижи се за себе си“ бяха думите, които Куин произнасяше винаги, когато се разделяше с някого завинаги.

Куин се прибра в стаята си и хлопна вратата. С механични движения приготви кинжалите и пистолетите си и взе коженото си яке. Интересно, че едва успяваше да извика в

паметта си как беше изгубил девствеността си. Спомняше си ясно жената, разбира се, но самото преживяване не беше оставило никакво неизлично впечатление. Нито пък оргазмите, които беше изживявал оттогава и до които беше довеждал партньорките си. Просто много забавление, много стонове, много набелязани и превзети цели. Нищо повече от лесно за забравяне чукане.

Запъти се надолу към фойето и осъзна, че ще помни първия път на Блей до края на живота си. От известно време двамата бяха започнали да се отдалечават един от друг, но сега... Крехката връзка, представляваща финала на техните отношения, тази все по-изтъняваща нишка, беше прекъсната.

Колко е ужасно, когато свободата изглежда повече като затвор, отколкото като светъл хоризонт.

Когато ботушите му стъпиха на мозаечния под, в главата му прозвуча „Запалка Бик“ на Джон Меленкамп, музика от старата школа. Макар винаги да бе харесвал тази песен, не я беше разбирал докрай.

Донякъде му се искаше това все още да е така.

„Животът продължава... Дълго след като тръпката от живеенето е отминала...“

В банята на Джон, Хекс стоеше под горещия душ с ръце върху гърдите си, и крака, стъпили здраво от двете страни на сифона. Силната струя удряше тила ѝ, после обгръщаше раменете ѝ и се стичаше надолу по гръбнака ѝ.

Татуировката на Джон...

Дявол да го вземе...

Беше я направил в нейна памет... Беше сложил името ѝ върху кожата си, така че тя винаги да бъде с него. В края на краищата нямаше нищо по-трайно от това... Именно по тази причина при брачните церемонии върху гърбовете на мъжете връзваха имената на жените им. Пръстенът може да бъде загубен. Листът хартия може да бъде накъсан или изгорен. Но кожата на гърба ти винаги е с теб.

Никога не беше давала и пет пари за жените с техните рокли, безкрайно дълги коси и лица, покрити с грим, както и за изисканите им маниери. Тези прояви на женственост винаги ѝ бяха изглеждали като деклариране на слабост. Но сега, за един кратък миг осъзна, че им завижда за коприната и парфюмите. Каква ли гордост изпитваха, знаейки, че мъжете им ще носят доказателството за своята обвързаност върху телата си, докато са живи?

Джон щеше да бъде прекрасен *хелрен*... Боже... но какво щеше да прави с тази татуировка, когато решише да се обвърже завинаги? Щеше да сложи името на жена си върху нея ли?

Тя не беше очарована от перспективата да владее горната част от гърба на Джон до края на живота му. Наистина. Ни най-малко. Защото това би я превърнало в себична кучка.

О, я почакай, нали точно такава е била винаги.

Наложи си да излезе от душкабината. Уви се в кърпа, заменяйки топлия влажен въздух в банята с хладината на стаята.

Спря в мига, когато мина през вратата. В другия край на спалнята покривалото на леглото беше опънато набързо и поставено горе-долу на мястото си. Коланите ѝ с шипове лежаха в долния край. И за разлика от завивката, те бяха положени там с голяма грижовност. Тя се приближи и пръстите пробягаха по покрития с шипове метал. Джон ги беше запазил за

нея... И инстинктът ѝ подсказваше, че щеше да ги задържи даже и да не се беше върнала.

Няма що, прекрасно завещание.

Ако оставаше в къщата за през нощта, щеше да си ги сложи. Вместо това обаче, тя нахлузи кожените си панталони без коланите, събра оръжията и взе якето си в ръка. Заради това, че се беше правила на градинска скулптура под душа, беше пропуснала Първото хранене, така че се запъти право към събранието в кабинета на Рот. Всички братя, както Джон и неговите момчета, се бяха скупчили в боядисаното синьо и обзаведено във френски стил помещение... И почти всички, включително играещото ролята на очи куче Джордж тъпчеха наоколо.

Единственият отсъстващ беше Рот. Което бавеше нещата.

Очите ѝ потърсиха Джон и погледът ѝ се спря върху него, но след кратко кимване в нейна посока той продължи да се взира право напред, гледайки единствено към онези, които докато крачеха, попадаха в полезрението му. До него стоеше Тормент, висок и силен, и според емоционалните им решетки предполагаше, че бяха възстановили връзката си, а това означаваше страшно много за тях. Почувства се истински щастлива. Беше ѝ ненавистна мисълта, че Джон ще остане сам, когато нея вече нямаше да я има, а Тормент беше бащата, от който се нуждаеше. Вишъс изруга грубо и угаси цигарата си.

— Дявол да го вземе, трябва да тръгнем, дори Рот да го няма. Губим ценни часове от нощта.

Фюри вдигна рамене.

— Даде изрична заповед за това събрание.

Хекс беше склонна да вземе страната на Ви и ако се съдеше по начина, по който Джон се полюляваше напред-назад, не беше единствената.

— Вижте, вие останете, ако искате — каза тя рязко, — но аз тръгвам веднага.

Когато Джон и Тор погледнаха към нея, през съзнанието ѝ премина възможно най-странната мисъл — това не бяха просто двама мъже, които се бяха съюзили, за да открият Лещ, а като че ли тя беше едно цяло с тях. Но пък и те си имаха сметки за уреждане. Независимо дали ставаше дума за Обществото на лесърите или конкретно за Лещ, и тримата таяха у себе си смъртоносен гняв.

Както винаги разумният Тормент се намеси и сложи край на напрежението.

— Добре, аз ще поема отговорността и ще издам заповед за тръгване. Очевидно срещата му от Другата страна още не е завършила и съм сигурен, че той не би искал да пропускам нощта заради него.

Тор разпредели групите, а той самият се присъедини към Джон, Хекс, Зи и момчетата, които трябваше да отидат на адреса, на който беше регистрирана колата на онзи уличен състезател. Останалите членовете на Братството бяха разделени в две групи, които трябваше да наблюдават фермерската къща и парка на скейтбордистите. Само след минути всички слязоха долу, минаха през вестибюла и напуснаха къщата през входната врата. Един след друг изчезнаха в хладния въздух.

Хекс прие отново форма пред жилищна сграда в някогашния месарски район... макар че „сграда“ беше прекалено ласкаво название за това място. Прозорците на шестетажната тухлена постройка бяха мътни, а провисналият ѝ покрив се нуждаеше от сериозно наместване на костите или направо от гипсово корито. И беше повече от сигурна, че линията от дупки по фасадата беше оставена там от картечница или автомат, чийто собственик е страдал от тремор. Започваше да се чуди как хората от автомобилната инспекция бяха

приели такъв адрес, когато са издавали номера на колата. Но може би никой не беше проверил дали мястото е обявено за необитаемо.

— Възхитително — обяви Куин. — Особено ако възнамеряваш да отглеждаш плъхове и хлебарки.

— *Хайде да обиколим отзад* — жестикулирайки каза Джон.

От двете страни на съборетината минаваше по една тясна улица и без конкретна причина те избраха да тръгнат по лявата. Тичайки, подминаха стандартните градски боклуци — нищо ново под слънцето, нищо впечатляващо, само кутии от бира, опаковки от дъвки и страници от вестници. Добрата новина беше, че отстрани на съборетината нямаше прозорци, но пък и през тях нямаше какво толкова да се види, освен типичното за една кланица или пакетажен цех оборудване... И може би именно здравината на двете носещи стени беше попречила на покрива да се срути.

Стъпалата на Хекс пружинираха, докато тичаше редом с мъжете и всички бързо напаснаха ритъма си, като заобиколиха сравнително безшумно сградата. Отзад нямаше нищо повече от мърлява тухлена стена. Единствената разлика с фасадата беше подсилената стоманена врата, водеща към малък паркинг, вместо към улица.

Нямаше *лесъри*. Нито хора. Нищо, освен бездомни котки, напукан асфалт и далечен вой на сирени.

Обзе я чувство на безсилие. Дявол да го вземе, където и да отидеше — все едно дали тук, в онзи абсурден парк или пък в къщата наред полето, не можеше да накара врага си да дойде при нея. А им оставаше толкова малко.

— За бога — промърмори Куин. — Къде тече този проклет купон?

Да, тя не беше единствената, която нямаше търпение да влезе в битка...

Най-неочаквано Хекс почувства някакво изтръпване, което обхвана цялото ѝ тяло, някакво резониране, което в началото не разпозна. Хвърли поглед към останалите. Блей и Куин старателно избягваха да се гледат един друг. Тор и Джон крачеха наоколо. Зейдист беше извадил телефона си, за да докладва, че са на мястото.

Това усещане...

И в този миг тя осъзна, че чувства собствената си кръв в друг. В Леш. Леш не беше далече.

Завъртя се на токовете си и тръгна на сляпо... Отначало вървеше, а после се затича. Чу, че някой извика името ѝ, но нямаше време да спре, за да обяснява.

Сега никой не можеше да я спре.

От Другата страна Пейн лежеше в неестествена поза върху твърдия мрамор, а болката я изпълваше... но само над кръста. В краката си не чувстваше нищо, само слабо изтръпване, което я накара да си помисли за огнените искри от горящо влажно дърво. Слепия крал се беше навел над потрошеното ѝ тяло със сериозно лице... Скрайб Върджин също се бе появила в своята черна роба и приглушената си светлина.

Не беше изненадващо, че майка ѝ беше дошла да я оправи чрез магия. Също като при повредената врата, която по чудо се беше ремонтирала, скъпата ѝ майка искаше да отстрани всяка нередност, да сложи всичко в ред, да направи всичко перфектно.

— Аз... отказвам — повтори Пейн през стиснатите си зъби. — Няма да дам съгласието си.

Рот хвърли поглед през рамо към Скрайб Върджин и после отново обърна глава надолу към нея.

— Чуй ме, Пейн, в това няма никаква логика. Не чувстваш краката си... Вероятно гръбнакът ти е счупен. Защо не ѝ позволиш да ти помогне?

— Не съм някакъв неодушевен... предмет, който тя може да манипулира, както си иска... за да задоволи прищевките си и...

— Пейн, бъди разумна...

— Разумна съм...

— Ще умреш.

— Тогава майка ми ще може да ме наблюдава как издъхвам — просъска тя... и после изведнъж изстена. Съзнанието я напусна за миг, всичко пред погледа ѝ се размаза, но после успя да се фокусира отново. По шокираното изражение на Рот разбра, че е била припаднала.

— Я почакай, тя е... — Приклезнал, кралят се подпря с длан на мраморния под. — Твоята... *майка!*

Пейн не я беше грижа, че е разбрал. Никога не се беше чувствала горда, че е родна дъщеря на създателката на расата... Дори се беше старала да се дистанцира... но какво ли значение имаше сега? Ако откажеше „божествената“ ѝ намеса, щеше да поеме оттук направо към Небитието. Болката, която изпитваше, не оставяше съмнение за това.

Рот се извърна към Скрайб Върджин.

— Това истина ли е?

Не последва нито утвърдителен, нито отрицателен отговор. Нито пък наказание, задето се е осмелил да я обиди с въпрос. Кралят погледна обратно към Пейн.

— Мили... боже.

Пейн си пое въздух с мъка.

— Остави ни, скъпи кралю. Върни се в твоя свят и ръководи поданиците си. Не ти е нужна нейната помощ. Ти си прекрасен мъж и отличен воин...

— Няма да те оставя да умреш — отсече той.

— Нямах друг избор.

— Така си мислиш. — Рот скочи на крака и сведе глава надолу към нея. — Остави я да те излекува! Изгубила си ума си! Не можеш да умреш така...

— Със сигурност... мога. — Пейн затвори очи и почувства как я залива вълна на изтощение.

— *Направи нещо!* — Сега кралят очевидно крещеше на Скрайб Върджин.

Жалко, че се чувствам така ужасно, помисли си Пейн. Иначе със сигурност щеше да се наслаждава на тази последна проява на независимост. Вярно, че беше дошла на крилето на смъртта, но поне я беше постигнала. Беше се опълчила на майка си. Беше получила свободата си, благодарение на своя отказ да бъде излекувана. Гласът на Скрайб Върджин беше малко по-силен от издихание.

— Отказва помощта ми. Блокирала ме е.

Разбира се, че го беше сторила. Гневът ѝ беше насочен към майка ѝ с такава настойчивост, че нищо чудно да действаше като бариера за магията, с която Скрайб Върджин се опитваше да поправи случилата се „трагедия“.

Която в действителност ѝ се струваше като благословия.

— Ти си всемогъща! — рече кралят настоятелно, а нотката на безумие в гласа му беше доста смуцаваща. Но пък той беше мъж на честта и без съмнение винеше себе си. — Просто я оправи!

Последва тишина и после тих отговор:

— Не мога да достигна тялото ѝ, както не достигам и до сърцето ѝ.

Ако най-накрая Скрайб Върджин беше разбрала какво е да се чувстваш безсилен... Пейн можеше да умре в мир.

— Пейн! Пейн, събуди се!

Клепачите ѝ се повдигнаха. Рот се намираще на сантиметри от лицето ѝ.

— Ако аз мога да те спася, ще ми позволиш ли да го направя?

Тя не можеше да разбере защо за него това имаше толкова голямо значение.

— Остави ме...

— Ако мога да го направя, ще ми разрешиш ли?

— Не можеш.

— Отговори на проклетия ми въпрос.

Той беше толкова добър мъж и мисълта, че смъртта ѝ щеше да тежи на съвестта му завинаги, я натъжи.

— Съжалявам... за това. Рот. Съжалявам. Вината не е твоя.

Рот се обърна към Скрайб Върджин.

— Нека я спася. *Остави ме да я спася!*

При тези думи качулката на Скрайб Върджин се смъкна, без да бъде докосвана, и разкри мрачна сянка на мястото на някога искрящото ѝ лице. Образът и гласът принадлежаха на красива жена, преживяваща нетърпима агония.

— Не исках такава съдба за нея.

— Добре. Но това няма да ни отведе доникъде. Ще ми позволиш ли да я спася?

Скрайб Върджин насочи поглед към небето, а от очите ѝ се откъсна сълза, която падна на мраморния под и се разпръсна подобно на блестящ диамант.

Тази красива гледка ще е последното, което ще видя, помисли си Пейн, а клепачите ѝ натежаха и вече не можеше да държи очите си отворени.

— За бога — изрева Рот. — Позволи ми да...

Отговорът на Скрайб Върджин дойде от огромно разстояние.

— Вече не мога да се боря с това. Прави, каквото сметнеш за редно, Рот, син на Рот.

По-добре да е далече от мен, но жива, отколкото мъртва на пода ми.

Настъпи тишина.

Хлопна се врата.

После прозвуча гласът на Рот.

— Искам те в Далечната страна. Пейн, събуди се, искам те в Далечната страна...

Странно. Като че думите кънтяха директно в черепа ѝ... Но беше по-вероятно да се е навел към нея и да говори силно.

— Пейн, събуди се. Трябва да дойдеш в моята страна.

Тя поклати замаяно глава, но движението не ѝ се отразяваше добре. Беше по-добре да стои мирно. Съвсем мирно.

— Няма... Не мога да дойда там...

Внезапно я понесе шеметен водовъртеж, в чийто център беше съзнанието ѝ. Стори ѝ се, че е засмукана от някаква сила, а във вените си чувстваше такова напрежение, сякаш кръвта ѝ беше увеличила обема си, но трябваше да се побере в тясното пространство. Когато отвори очи, видя мека бяла светлина над себе си. Значи все пак не се беше поместила. Все още лежеше под млечнобялото небе на Другата страна. Пейн се намръщи. Не, това не бяха непрогледните небеса над Светилището. Това беше... таван?

Да... Тя разпознаваше какво е това... И с периферното си зрение долавяше наличието на стени... Четири сини стени. Имаше и източници на светлина, макар че не бяха от вида, който тя помнеше. Не бяха факли или запалени свещи, а предмети, които блестяха без пламък.

Камина... Огромно бюро и трон.

Тя не беше преместила тук тялото си сама. Нямахше толкова сили. И Рот не би могъл да го направи. Имаше само едно обяснение. Била е изпратена тук от майка си. И нямахше връщане назад. Беше постигнала желанието си. Беше свободна завинаги.

Изпълни я странен покой, предизвикан или от идването на смъртта или от осъзнаването, че битката ѝ е приключила. Независимо дали щеше да умре или да оживее, с онова, което бе ръководило живота ѝ години наред, беше свършено. Освободена от това бреме, тя имаше чувството, че лети, макар телесната ѝ обвивка да беше неподвижна.

Лицето на Рот влезе в полезрението ѝ, а черната му коса се плъзна по раменете му и падна напред. В този момент едно светло куче пъкна главата си под тежката ръка на краля, а добродушното му лице сякаш приветстваше един неочакван, но одобряван гост.

— Ще отида за доктор Джейн — заяви Рот и погали кучето.

— Кой?

— Личната ми лекарка. Стой тук.

— Като че... бих могла да отида някъде.

Чу се подрънкването на нашийника и после кралят тръгна с ръка, хванала повода, който го свързваше с красивото куче, а лапите на животното зашляпаха, когато двамата прекосиха килима и тръгнаха по дъските.

Той наистина беше сляп. И от тази страна му бяха нужни нечии други очи.

Вратата се затвори и тя можеше да мисли единствено за болката. Сякаш се рееше, понесена на вълната на агонията, завладяла тялото ѝ... но все пак, въпреки нетърпимия дискомфорт, чувстваше странен покой. Без конкретна причина забеляза, че въздухът има прекрасен аромат. На лимон. И на пчелен восък. Просто прекрасен.

Ако съдеше по това колко странно ѝ изглеждаше всичко, явно беше минало много време откакто бе напуснала този свят. Но си спомняше колко много ѝ беше харесало тук. Всичко бе така непредвидимо и по тази причина запленаващо...

След малко вратата се отвори и тя отново чу подрънкването на нашийника и долови

наситения аромат на Рот. С тях имаше още някой... когото Пейн не можеше да регистрира. Но в стаята определено имаше нечие друго присъствие. Пейн си наложи да отвори очи... И едва не подскочи.

До нея не стоеше Рот, а някаква жена... Или поне се предполагаше, че е жена. Лицето ѝ имаше женски черти... само че плътта и косата ѝ бяха прозрачни и призрачни. Когато погледите им се срещнаха, изражението на другата жена от загрижено се превърна в шокирано. Изведнъж ѝ се наложи да потърси подкрепа в ръката на Рот.

— О... боже мой. — Гласът ѝ беше дрезгав.

— Толкова ли е очевидно, докторе? — попита Рот.

На жената ѝ беше трудно да отговори, а това определено не беше реакция, която се надяваш да предизвикаш у един лекар. Пейн наистина си беше мислила, че знае колко зле е наранена, но очевидно не осъзнаваше докрай сериозността на състоянието си.

— Аз наистина съм...

— Вишъс.

Името накара сърцето ѝ да спре. Не го беше чувала повече от два века.

— Защо споменаваш мъртъвци? — прошепна тя.

Призрачното лице на лекарката придоби осезаема форма, а в зелените ѝ очи пролича искрено объркване. Беше пребледняла и очевидно се бореше с чувствата си.

— Мъртъвци ли?

— Моят брат-близнак... отдавна премина в Небитието.

Лекарката поклати глава, а веждите ѝ се смръщиха над интеллигентните ѝ очи.

— Вишъс е жив. Аз съм неговата *шелан*. Съвсем жив е и напълно здрав.

— Не... Това не е възможно. — На Пейн ѝ се прииска да можеше да се протегне ѝ да се вкопчи в ръката на лекарката. — Лъжеш... Той е мъртъв. Отдавна...

— Не. Жив е.

Пейн не можеше да разбере думите на другата жена. Беше ѝ казано, че той отдавна е изгубен в милостивия свят на Небитието... От майка ѝ. Разбира се. Нима я беше подвела, за да не се срещне със собствения си брат? Как можеше някой да е толкова жесток?

Изведнъж Пейн оголи кучешките си зъби и произнесе глухо:

— Ще я убия заради това. Кълна се, че ще направя с нея същото, което сторих с родния ни баща.

Джон тръгна след Хекс в мига, когато тя се отдели от групата и се затича. Не му допадаха нито независимите ѝ действия, нито посоката, в която пое... Беше се насочила към уличка, за която никой не знаеше дали има изход или завършва с тухлена стена.

Той я настигна и хвана ръката ѝ, за да привлече вниманието ѝ. Това обаче, не доведе до нищо. Тя не спря.

— *Къде отиваш?* — опита се да изпише той, но това беше трудна задача, ако успоредно с това се налага да препускаш с всички сили, а събеседникът ти те пренебрегва... Би подсвирнал, но това можеше да бъде игнорирано прекалено лесно. Опита се отново да я хване за ръката, но тя го отблъсна, устремена към целта си, която той нито можеше да види, нито да почувства. Накрая просто скочи пред нея и препречи пътя ѝ, после я принуди да погледне ръцете му.

— *Къде отиваш, по дяволите?*

— Усещам го... Леш... Наблизо е.

Джон посегна към кинжала си и произнесе с устни:

— *Къде?*

Тя го заобиколи и възобнови преследването си, а той я последва с Тор зад гърба си. Когато останалите понечиха да се присъединят към тях, Джон поклати глава и направи жест с ръка да останат по местата си. Допълнително подкрепление на бойното поле беше мъдър ход, но в тази ситуация прекалено много оръжия нямаше да са от полза. Той щеше да извлече Леш от дупката му и последното, от което се нуждаеше, бяха още пръсти, готови да натиснат спусъка към жертва, която му принадлежеше.

Тор го разбираше отлично. Интуицията му подсказваше много ясно защо той трябва да отмъсти за своята жена. Налагаше се и Куин да дойде. Но това беше всичко, на чаеното му парти нямаше място за повече чашки и чинийки.

Джон се придържаше близо до Хекс... която очевидно бе постъпила умно, избирайки уличката, по която да поеме. Вместо да ги отведе до задънен край, неравната пътека обикаляше между други празни складове и водеше към реката. Той знаеше, че вече са наистина близо до водата, защото до ноздрите му достигаше миризмата на мъртва риба и водорасли, а въздухът ставаше все по-хладен.

Откриха черния мерцедес, паркиран пред един противопожарен кран. Седанът вонеше на *лесъри* и докато Хекс се озърташе наоколо, чудежки се накъде да поеме, Джон не беше в настроение да чака. Сви дланта си в юмрук и удари предното стъкло. Алармата се задейства, а той хвърли поглед вътре. По волана имаше мазни следи, а кремавите кожени седалки бяха осеяни с петна... Беше повече от сигурен, че онези с цвят на мастило са от *лесърска* кръв... А ръждивокафявите бяха от човешка. Боже, задната седалка изглеждаше, сякаш бе атакувана от обезумяла котка. Драскотините бяха толкова дълбоки, че на места се показваше пълнежът.

Джон се намръщи, припомняйки си дните им в тренировъчния център. Леш винаги беше безкрайно придирчив към всичко, свързано с него — от дрехите, в които се обличаше, до начина, по който подреждаше шкафчето си.

Може би това не беше неговата кола.

— Неговата е — заяви Хекс с длани, опрени в капака. — Подушвам го навсякъде. Двигателят още е топъл. Обаче не знам къде е той.

Джон се озъби при мисълта, че нещастникът е бил толкова близо до жена му, та тя разпознаваше миризмата му. Проклет кучи син. Гневът беше на път да го завладее, но Тор го хвана за тила и го разтърси.

— Дишай дълбоко.

— Трябва да е някъде наоколо... — Хекс се загледа към сградата, намираща се пред тях и после хвърли поглед към уличката, от която бяха дошли.

Джон почувства болка в лявата си ръка и я вдигна към лицето си. Беше стиснал толкова здраво кинжала, че дръжката му проскърцваше в знак на протест.

Погледна към Тор.

— Ще ти падне в ръцете — прошепна братът. — Не се тревожи.

Леш донякъде очакваше, че хората на Бенлоиз може да пробват да му изиграят някой номер. Деляха го около десет метра от двете дебеловрати горили и всички бяха напрегнати.

Докато ги оглеждаше, искрено се надяваше да се опитат. Щяха да бъдат наистина отлично попълнение към увеличаващата му се колекция... Познаваха занаята и очевидно Бенлоиз им плащаше добре. Металните куфарчета в ръцете им очевидно бяха добре натъпкани, но хората се държаха хладнокръвно и спокойно.

Бяха въоръжени до зъби.

Също както и Леш. Но щеше да се чувства много по-спокоен, когато от него останеше по-малка част, където да бъде прострелян. Сянката със сигурност беше по-добра от плътта.

— Ето картините, господине — каза мъжът отляво и посочи куфарчетата.

А, да, това беше онзи, който беше наблюдавал сценката с Бенлоиз. Това обясняваше любезното му поведение.

— Да видим какво сте ми донесли — промърмори Леш, като не отместваше дулото на четирийсеткалибровото си оръжие. — Движете се спокойно и да ви виждам ръцете.

Двамата дружно се заеха да покажат съдържанието бързо и ефикасно, и резултатът бе удовлетворителен.

Леш кимна.

— Оставете стоката. И си вървете.

Хората демонстрираха изключително послушание — оставиха наркотиците, оттеглиха се заднешком, а после си тръгнаха забързано, като държаха ръце встрани от телата си.

Веднага щом завиха зад ъгъла и ехото от стъпките им започнала заглъхва, Леш отиде при куфарчетата и протегна призрачните си ръце към тях. Дръжките им застанаха в нужната позиция и куфарчетата се вдигнаха над асфалта, за да се наместват в ръцете му... Звук от аларма на кола го накара да обърне глава. Пронизителният вой идваше откъм алеята, където беше оставил мерцедеса си.

Проклети човешки отрепки...

Изведнъж Леш се намръщи, а инстинктите му се изостриха и той успя да локализира онази, която му бяха отнели.

Тя беше тук.

Хекс... Неговата Хекс беше тук.

Малкото, останало у него от вампирската му природа, накара чувството му за собственост да се разбушува. Почувства как тялото му вибрира и краката му биват освободени от тежестта му. Той се понесе над асфалта, без да стъпва, подобно на вятър,

движен със силата на мисълта. По-бързо. По-бързо... Зави зад ъгъла и я видя. Тя стоеше до колата му и изглеждаше изключително сексапилна в кожените си панталони и якето. В мига, когато той се появи, тя се обърна към него, като че я беше повикал. Макар върху нея да не падаше директно осветление, Хекс сияеше. Светлините, идващи от града, се събираха върху тялото ѝ, сякаш обаянието ѝ ги привличаше. Тя беше една готина кучка, особено когато бе настроена на вълна за бой и Леш почувства трепет в празнината между бедрата си, а ръката му се плъзна надолу.

Нещо там беше твърдо. Зад ципа му имаше нещо и то беше готово за нея.

Приливът на адреналин му подейства по-добре от кокаина и той си представи колко забавно би било да я обладае пред публика. Членът му се беше завърнал под една или друга форма, а това означаваше, че е обратно в играта... Точно навреме.

Когато тя срещна погледа му, той намали темпото и огледа останалите присъстващи. Един от братята — Тормент. Куин — онази нещастна генетична грешка. И Джон Матю.

Идеалната публика. Прекрасно.

Леш се наведе и остави куфарчетата на земята. Идиотите, които я придружаваха, бяха заети да вадят всякакви видове огнестрелни оръжия... но не и неговата Хекс. Не, тя беше над това.

— Здравей, скъпа — рече той. — Липсвах ли ти?

Някой нададе ръмжене, подобно на ротвайлер, но какво значение имаше. Сега, когато бе привлякъл вниманието на всички, щеше да се наслади на излизането си на сцената. Свали качулката на дъждобрана от главата си със силата на волята и вдигна призрачните си ръце, за да развие черните ленти от лицето си и да разкрие истинската си същност.

— Мили боже... — промърмори Куин. — Приличаш на теста с мастилените петна^[1].

Леш не го удостои с отговор главно защото го беше грижа единствено за жената, облечена в кожа. Очевидно тя не беше очаквала неговата трансформация и се отдръпна ужасено. По-добре от целувка и прегръдка. Да я отвращава беше също така хубаво, както да я възбужда... И когато си я върнеше и организираше за двама им малък меден месец, щеше да е още по-забавно. Леш се усмихна и заговори с новия си подобрен глас.

— Имам големи планове за нас двамата, кучко. Ти, разбира се, ще трябва да ме молиш за...

Проклетата жена изчезна.

Във въздуха.

В един миг стоеше до колата, а в следващия на мястото нямаше нищо друго освен въздух. Все още беше наоколо обаче. Можеше да я почувства, само не можеше да я види...

Първият изстрел се чу някъде зад гърба му и го уцели в рамото... Или по-точно не го направи... Дъждобранът беше разкъсан и висеше като парцал на мястото, но липсващата плът под него нямаше как да пострада... И всичко, което почувства, беше само някакво странно смъдене.

Прекрасно. Иначе можеше да боли.

Той обърна глава, без да се впечатлява ни най-малко от това, колко предвидима беше тя и колко зле се беше прицелила. Но се оказа, че не Хекс беше стреляла. Момчетата на Бенлоиз се бяха върнали с подкрепление и добре, че не умееха да стрелят точно. Последния път, когато беше проверил, гърдният му кош все още беше от плът и кръв, така че няколко сантиметра по-надолу и към центъра и можеше да се сдобие с решето вместо сърце. Вбесен, заради проклетия кураж на наркодилърите, Леш призова огнено кълбо върху дланта си.

Засили се и запрати енергийната топка към копелетата и тя избухна в грандиозен фойерверк, като освети телата им, отхвърлени настрани от ударната вълна, в типичен манга стил.

През това време вече бяха пристигнали още братя и всички започнаха да стрелят с всевъзможни оръжия... което не беше кой знае какво, докато Леш не беше уцелен в бедрото, а болката прониза цялото му тяло и накара сърцето му да подскочи. Изруга и падна на една страна, а очите му заоглеждаха уличката.

Джон Матю беше единственият, който не се прикриваше. Братята бяха приклекнали зад мерцедеса, а момчетата на Бенлоиз се бяха затътрили зад ръждясалото купе на някакъв джип.

Но Джон Матю беше заковал крака в земята, а ръцете му бяха спуснати от двете страни на тялото. Нещастникът се беше изложил на показ като отлична мишена. Чак да ти стане скучно. Леш призова ново кълбо енергия в дланта си и изкрещя:

— По този начин се убиваш сам, все едно си опрял дуло в главата си, смотаняко.

Джон тръгна към него, обгърнат от студена вълна, и оголи кучешките си зъби.

За миг Леш почувства как целият настръхва заради напрежението. Нещо не беше наред. Никой с мозък в главата си не би предприел подобно действие.

Това беше истинско самоубийство.

---

[1] Така нареченият тест на Роршах — тест за психическо оценяване. — Бел.ред. ↑

Планове, планове, планове...

Или с други думи глупости, глупости. ГЛУПОСТИ.

Хекс беше съставила идеален план, когато се беше прикрила по маниера на *симпатите* и беше изчезнала от погледа на всички. Като професионален убиец тя се гордееше не само с успешните си акции, но и с отличния усет, който проявяваше, опреше ли до работата ѝ, така че реваншът в този случай щеше да си го бива. Планът ѝ беше следния: незабелязано да се промъкне до Леш и да пререже гърлото му, а после да се захване с него... докато го гледа в очите и се усмихва като откачена кучка, каквато си беше. И тогава се беше появило първото несъвършенство в плана ѝ. Какво се беше случило с него, откакто го беше видяла за последно? Онова, което се разкри, когато той свали превръзките, я смрази. По лицето му не беше останала никаква плът, само черни лъскави мускулни влакна и плашещи на вид кости. За контраст зъбите му бяха ослепително бели. Ръцете му също не бяха в ред. Имаха форма, но не и материя. В тъмната нощ... те не представляваха нищо повече от един по-наситен нюанс на мрака.

Слава богу, че успя да се измъкне от него навреме... Но може би именно заради това разпадане беше успяла да се спаси от затвора си. Струваше ѝ се съвсем логично силите му също да са намалели. Но както и да е... Съществувахе и втори проблем. Джон. Който в този момент стърчеше по средата на уличката и върху гърдите му липсваше единствено табелка с надпис „Простреляй ме тук“.

И беше ужасяващо ясно, че няма смисъл да се спори с него... Дори да приемеше форма до самото му ухо и да изкрещеше с пълно гърло, знаеше, че няма да го разубеди. Той се беше превърнал в звяр, застанал срещу лицето на врага, бе оголил зъби, подобно на лъв, а тялото му беше устремено напред, като че се канеше да прегazi другия, подобно на булдозер.

Можеше да се обзаложи със значителна вероятност да спечели, че той щеше да умре, ако не се прикриеше, но него очевидно не го интересуваше и причината беше ясна. Ароматът на обвързането беше по-натрапчив от всякакъв звук, който би издало гърлото му. Наситеното ухание на силни подправки поглъщаше всички други миризми, от изпаренията на града до зловонието на реката и смрадта на *лесър*, която се носеше от гниещото тяло на Леш.

Застанал наред пращната улица, Джон се беше превърнал в първобитен вампир, защитаващ своята *шелан*... Случваше се всичко онова, което тя не искаше да се случи. Беше повече от ясно, че личната му безопасност не означаваше нищо за него. Инстинктът му беше по-моцнен от здравия разум и обучението му. И в резултат на всичко това той нямаше да оцелее след поредното енергийно кълбо от дланта на Леш... Тази перспектива пренареди приоритетите в нейния свят.

Нов план. Вече нямаше да се прикрива. Нямаше да осакатява, обезоръжава и разфасова Леш. Нямаше да удължава болката му до безкрайност заради преживените от нея страдания. Никакви изпълнения в стил Джек Изкормвача.

Когато прие форма и се нахвърли върху Леш, тя не откъщаваше за себе си, а спасяваше Джон. Защото, след като степенува нещата, се беше оказало, че за нея единственото важно нещо беше Джон.

Тя сграбчи Леш за кръста в същия момент, когато той понечи да изстреля енергийната бомба във въздуха и макар че го повали на земята, той успя да насочи оръжието си... и улучи

Джон в гърдите.

Ударът събори любимия ѝ на асфалта, като го отхвърли назад.

— Мръсен кучи син! — изкрещя тя в обезобразеното лице на Леш.

Копелето я сграбчи и я задържа в невероятно силната си хватка. Завъртя я и я притисна към земята, а дъхът му върху лицето ѝ беше топъл и зловонен.

— Пипнах те — каза подигравателно той и притисна бедра в нейните, а ерекцията му предизвика чувство на гадене в стомаха ѝ.

— Майната ти! — С едно рязко движение на главата тя го удари право в онова, което минаваше за нос... И той започна да вие. За съжаление не успя да му нанесе друг такъв чист удар, докато се бореха за надмощие и се търкаляха наоколо с преплетени крака, а отвратителният му член не спираше да се притиска в нея. Той успя да хване едната от китките ѝ, но тя запази поне другата свободна. И когато дойде моментът, успя да вмъкне ръка помежду им, да сграбчи топките му и да ги усуче с такава сила, че ако не бяха панталоните му, сигурно щеше да ги откъсне.

Леш изкрещя някаква ругатня и замръзна неподвижно, с което доказа, че в някои отношения може и да беше полубог, но си оставаше обикновен смъртен, когато опреше до семейните бижута.

Сега Хекс контролираше положението на земята, така че го тръшна по гръб и го възседна.

— Пипнах те — тросна му се тя.

Докато го държеше притиснат към земята, яростта я завладя... и вместо направо да го пониже, тя го стисна за шията и спря притока на въздух в гърлото му.

— Не можеш да си играеш игрички с онова, което ми принадлежи.

По уродливо грозното лице на Леш се изписа ярост и въпреки здравата ѝ хватка върху ларинкса му, някак успя да произнесе:

— С него вече добре са си поиграли. Или може би не ти е споменавал за човека, който...

Хекс удари кучия син с юмрук толкова силно, че отнесе част от зъбите му.

— Дори не смей да споменаваш за това.

— Ще говоря каквото си искам, сладурче — отвърна Леш и изведнъж ѝ се изплъзна, превръщайки се във въздух... но не за дълго. Само миг по-късно я сграбчи в гръб и я дръпна силно към себе си. В последвалата секунда на затишие тя зърна хората, стенещи на асфалта, а после Леш я завъртя с лице към братята, за да я използва като жив щит.

Тя изобщо не си губи времето да проверява позициите им зад мерцедеса или броя на оръжията, насочени към нея и Леш. Интересуваше я единствено Джон.

И благодари на Бога, Скрайб Върджин... или който там я беше дарил с милостта си, защото той седеше на земята и се олюляваше от светлинната гадост, която задникът беше запратил към него.

Но поне беше жив.

Тя вероятно нямаше да оцелее, но Джон... Той щеше да живее. Стига тя да успее да разкара Леш и себе си оттук.

— Вземи ме — просъска тя на мръсника. — Вземи мен и остави другите на мира. — Чу се подрънкване на метал и пред лицето ѝ се появи автоматичен нож, чието острие проблясваше до самите ѝ очи... Толкова близо, че можеше да разчете марката на производителя.

— Обичаш да се заемаш лично с убийствата. — Гласът на Леш не беше нормален, думите му звучаха изкривено в ушите ѝ. — Знам го, защото видях какво стори на онзи глупак Грейди. Сервира му чудесно ястие за последно... Чудя се дали в живота си е обичал наденички толкова много, колкото му се усладиха в смъртта. — Ножът изчезна от полезрението ѝ... и сетне почувства как върхът му се забива в скулата ѝ и се плъзга надолу. Вятърът беше студен. А кръвта ѝ бе топла.

Затвори очи и единственото, което можеше да стори, беше да повтори:

— Вземи ме.

— О, ще го направя. Не се тревожи за това. — Нещо влажно докосна раната на лицето ѝ... Езикът му облизваше бликнала кръв. — Вкусът ти е точно толкова хубав, колкото го помня... Не мърдайте! Ако някой направи още една крачка напред, ще я порежа на по-лошо място. — Острието се спусна към гърлото ѝ и Леш заотстъпва назад, като я влачеше със себе си. Хекс инстинктивно се опита да проникне в главата му, за да го манипулира, но той я блокира и тя сякаш се озова пред каменна стена. Не беше изненадващо.

Изведнъж Хекс се запита защо не беше прикрил и двама им с енергийното си поле... Той куцаше. Сигурно е бил прострелян някъде... И сега, когато се съсредоточи, успя да подуши кръвта и видя проблясването на капките по земята.

Докато Леш се движеше, погледът ѝ отново попадна на онези нещастни човешки същества. Приличаха на трупове, бледи и вцепенени до такава степен, че тя се зачуди как изобщо успяваха да издават някакви звуци. *Колата им*, помисли си тя. Леш щеше да се опита да замъкне и двама им до автомобила на тези момчета. И макар да не беше в идеална форма, хватката му беше ужасно силна, а и този нож... беше напълно готов за действие. Хекс се загледа към Джон и знаеше, че завинаги ще запомни великолепия образ на готовия за мъст воин... Намръщи се, когато долови чувствата му. Странно. Онази паралелна сянка, която винаги беше усещала встрани от емоционалната му решетка, вече бе осезаема и жива като основната структура на съзнанието му.

Всъщност, докато се взираше към другия край на улицата, двете съставлящи го части... се превърнаха в едно цяло.

След атаката с онази енергийна бомба Джон се чувстваше замаян и дезориентиран, но си наложи да се върне обратно в играта и някак успя да се вдигне от земята. Не можеше да чувства някои части от тялото си, а онези, които не бяха изтръпнали, крещяха от болка, но нищо от това нямаше значение. Смъртоносният му порив му вдъхваше живот и заемаше мястото на биещото му сърце, управлявайки тялото му.

Приковал поглед в случващото се на улицата, той разкърши ръце и изпъна раменете си. Вървейки назад, Леш използваше Хекс като жив щит и прикриваше с тялото ѝ всички уязвими места по себе си. Ножът, опрян до гърлото ѝ, беше до самата вена. Притиснат здраво... В следващия миг реалността се изопачи и деформира, зрението му се замъгли, а после отново се проясни, но той вече не виждаше улицата, на която се намираха. Замига учестено, като ругаеше наум трюковете на Леш... Само че проблемът не беше в оръжието, с което беше поразен. Беше нещо, случващо се вътре в него... Видение. Дълбоко в съзнанието му изникна видение, което измести действителността...

Поле в близост до конюшня. Тъмна нощ.

Той разтърси глава и почувства облекчение, когато улицата в Колдуел се върна пред

погледа му...

Поле в близост до конюшня. Тъмна нощ... Жена, важна за него, беше държана в зловеща хватка с нож, опрян в гърлото ѝ.

И после внезапно се върна в настоящето сред изоставените складове... Където жена, важна за него, беше държана в зловеща хватка с нож, опрян в гърлото ѝ.

О, боже... Имаше чувството, че е преживявал това и преди.

По дяволите! Беше го преживявал!

Епилептичният припадък настъпи и както се случваше винаги, разбърка невроните му и го накара да се чувства, сякаш лети вътре в тялото си.

Обикновено падаше по гръб, но обвързаният вампир в него го накара да остане на крака и му даде сили, идващи от душата, не от тялото. Любимата му се намираще в ръцете на убиец и всяка негова клетка щеше да участва в поправянето на тази нередност по най-жестокия и бърз начин. По възможно най-кръвавия и светкавичен начин. Посегна към якето си за оръжието... Но къде можеше да се прицели? Леш предвидливо беше прикрил с тялото ѝ всички жизненоважни органи, а нелепото му подобие на глава беше прекалено близо до нейната. Нямаше място за грешка. Яростта на Джон беше безгранична...

С периферното си зрение забеляза дулото на оръжие. Примигна.

Поле в близост до конюшня. Тъмна нощ... Жена, важна за него, беше държана в зловеща хватка с нож, опрян в гърлото ѝ. Една ръка изважда пистолет...

Примигна.

Обратно в Колдуел. Любовта на живота му е в ръцете на врага.

Примигна.

Изстрел.

Гърмежът до самото ухо на Джон го върна стремително обратно в действителността, той нададе беззвучен вик и се втурна напред, като че да спре куршума.

— *Не!* — изкрещя без глас. — *Нееее...*

Само че изстрелът беше съвършено точен. Куршумът беше улучил Леш в слепоочието... на около десет сантиметра от главата на Хекс. Тормент държеше четирийсеткалибровия си пистолет с протегната право напред нетрепваща и на милиметър ръка. По някаква причина Джон не беше изненадан нито от самоличността на стрелеца, нито от точността на изстрела му, макар вероятността за такъв да беше едно на милион.

О, боже, бяха правила това и преди. Точно... както сега.

Реалността си проправи път и Джон отново беше част от случващото се. В другия край на улицата Хекс реагира на място като се наведе, когато Леш залитна. По този начин даде на Тор поле за действие и остана встрани от пътя на втория куршум, който се заби в Леш и го повали по гръб.

Джон се отърси от замайването си и се затича със сигурна стъпка към Хекс... Единствената му мисъл беше спасението на Хекс и той извади дългия двайсет сантиметра черен кинжал, прикрепен към гърдите му. Когато стигна до тях, вдигна ръка над главата си, готов да се хвърли към врага си и да го промуши... Мирисът на кръвта на Хекс промени всичко и отложи клането. О, боже... Копелето беше разполагало с два ножа. Един, притиснат към гърлото ѝ. И друг, с който я бе пронизал в корема. Хекс се претърколи по гръб с болезнена гримаса на лицето. Докато Леш се гърчеше и притискаше ту главата, ту гърдите си, Тор дойде заедно с Куин, Блей и останалите братя. Всички бяха насочили оръжията си към врага и Джон нямаше нужда да се тревожи дали е покрит, докато

преценяваше колко тежко е нараняването на Хекс.

Наведе се към нея.

— Добре съм — изпъшка тя. — Добре съм... Добре съм... — Обаче със сигурност не беше добре, а ръката, с която притискаше раната, беше покрита с лъскава кръв. Джон започна да жестикулира трескаво.

— *Повикайте доктор Джейн...*

— Не! — тросна се тя и хвана ръката му с окървавената си длан. — В момента ме е грижа само за едно нещо. — Погледът ѝ се закова в Леш, а сърцето на Джон подскочи в гръдния му кош.

Зи каза:

— Бъч и Ви ще докарат ескалейда от парка „Екстрийм“... Проклети кучи синове...

Имаме си компания.

Джон хвърли поглед към другия край на улицата. Там се бяха появили четирима *лесъри*. Доказателство, че адресът, отговарящ на регистрационния номер на хондата, беше верен, макар моментът за това да беше възможно най-неподходящият.

— Ние ще се заемем с тях — просъска Зи и групата се втурна да посрещне новопристигналите.

Вниманието на Джон беше привлечено от нечий кикот. Лицето на Леш с отвратителната си анатомия бе разтегнато в широка налудничава усмивка.

— Джон, момчето ми... Аз я чуках, Джон... Чуках я здраво и на нея ѝ хареса.

Гневът забушува в гърдите на Джон и зовът на обвързания вампир го накара отново да вдигне кинжала си.

— Тя ме умоляваше, Джон... — Леш изпусна накъсана, но изпълнена със задоволство въздишка. — Следващия път, когато си с нея... помни, че аз...

— Никога не съм го искала! — изстреля Хекс. — Никога!

— Развратна женска — процеди подигравателно Леш. — Такава си и такава ще си останеш. Развратна и моя...

Изведнъж всичко около Джон забави темпото си — движенията им, скоростта на вятъра, носещ се над улицата, битката, започнала само на стотина метра от мерцедеса. Замисли се за преживяното на онова стълбище преди толкова много време. Представи си как Хекс бе преминала през подобно унижение и срам. Припомни си за разказа на Зи за неговото собствено премеждие, а също и за изстраданото от Тор. И наред всичко това до него достигна ехото от нещо много далечно, нещо свързано с друго отвличане и с друга несправедливо наранена жена. Друг съсипан живот.

Изведнъж отвратителното лице и разпадащото се тяло на Леш станаха олицетворение на всичко това. Гниещ материален символ на злото по света, на цялата умишлено причинена болка, на жестокостта, оскърбленията и злорадството.

Всички ужасяващи дела, продължили само миг, но оставили отпечатък за цял живот.

— Чуках я, Джон, момчето ми...

Ръката на Джон, държаща кинжала, се спусна надолу. Но в последния момент той извъртя китката си и удари Леш с дръжката право в лицето. Обвързаният вампир у него искаше да стори същото, което беше направил с онзи убиец в облицованата с кафяв камък къща... Нищо по-малко от пълно изкормване.

Но тогава щеше да отнеме на Хекс възможността за разплата... Онази човешка отрепка, която го беше наранила в детството му, се беше измъкнала безнаказано...

Причиненото на Тор също нямаше да бъде поправено, защото Уелси никога нямаше да се върне.

Но Зи беше приключил със своята мъчителка. И бог му беше свидетел, че на същото имаше право и Хекс. Дори това да беше последното нещо, което тя щеше да извърши на този свят.

Очите на Джон бяха пълни със сълзи, когато отдръпна едната от окървавените ѝ длани от раната... И я разтвори широко. Завъртя кинжала и го постави в ръката ѝ. Очите ѝ проблеснаха, а той притисна пръстите ѝ около дръжката и ѝ помогна да се надигне и да заеме подходящата позиция.

Гърдите на Леш се повдигаха и спускаха, а останалото без кожа гърло се напрягаше, докато поемаше и издишваше въздуха. Когато разбра какво му предстои, очите му без клепачи се оцъклиха, а устата му без устни се разтегли в ужасяваща усмивка. Опита да каже нещо, но от кривата му паст не излезе нито звук. Което беше добре. Вече беше казал прекалено много, беше извършил прекалено много, беше наранявал прекалено много.

Настъпваше моментът за разчистване на сметките.

Джон почувства как в прегръдката му Хекс събира всичките си сили и как отдръпна и другата си ръка от раната, за да стисне оръжието по-здраво. В очите ѝ блестеше омраза. С внезапен прилив на енергия тя вдигна ръце и замахна към гърдната кост на Леш. Мръсникът обаче беше наясно какво следва и блокира удара, прикривайки гърдите си с ръце.

О, не, по дяволите. Джон се хвърли напред и сграбчи ръцете на копелето, принуждавайки го да остане проснат на земята, като по този начин разкри онази част от тялото му, която ѝ беше нужна за чист и точен удар.

Когато Хекс вдигна очи към Джон, те имаха издайнически червен блясък, предизвикан от сълзите ѝ. Всичката болка, цялата тежест, която носеше в душата си, беше така очевидна, както грозотата на Леш.

Когато Джон кимна, кинжалът му в ръката ѝ полетя надолу и се заби право в сърцето на Леш...

Викът на Злото проехтя сред сградите, рикошира в стените и набирайки мощ, прерасна в оглушителен пукот, придружаващ яркото зарево.

Което го отведе при зловещия му баща.

Когато тътенът и светлината стихнаха, единственото, останало от Леш, беше обгорена окръжност върху асфалта и миризма на карамелизирана захар. Хекс отпусна рамене, кинжалът издрънча върху настилката на алеята и тя полетя назад, останала без сили. Джон я улови, преди да се строполи на земята, и тя погледна нагоре към него. Сълзите ѝ се смесваха с кръвта по лицето ѝ и се стичаха надолу по шията покрай пулсиращата точка, където беше центърът на жизнената ѝ сила.

Джон я притисна силно към себе си, а главата ѝ се намести точно под брадичката му.

— Той е мъртъв — изхълца тя. — О, боже, Джон... Той е мъртъв.

Тъй като ръцете му бяха заети, той успя единствено да кимне.

Край на една ера, помисли си той и погледна към Блей и Куин, които се биеха рамо до рамо със Зейдист и Тормент срещу новодошлите *лесъри*.

Имаше някакво много странно усещане за приемственост. Той и Хекс може да се бяха оттеглили за кратко от бойното поле и да поемаха дъх за един мимолетен миг край пътеката на войната. Но битката в сумрачните преки на Колдуел щеше да продължи...

Без нея!

Джон затвори очи и зарови лице в къдрещата се коса на Хекс. Това беше финалът на играта — такъв, какъвто тя го бе пожелала. Да се докопа до Леш... и да се сбoguва с живота.

Беше получила именно онова, което бе искала.

— Благодаря ти — чу я да произнася дрезгаво. — Благодаря ти...

Обзет от прилив на тъга осъзна, че тези две думи бяха по-добри от „Обичам те“. Те значеха за него повече от всичко друго, което би могла да каже. Беше й дал онова, за което беше копняла. Беше постъпил по начин, който за нея беше правилен.

И сега щеше да я държи в обятията си, докато тялото й изстиваше и тя напускаше света, в който той щеше да остане. Раздялата им щеше да продължи много по-дълго, отколкото броя на дните, в които я беше познавал.

Взе хлъзгавата й ръка и я разтвори още веднъж. И след това със свободната си ръка изписа върху дланта й с бавни и прецизни движения: **ЩЕ ТЕ ОБИЧАМ ВЕЧНО.**

Смъртта беше нещо мръсно, болезнено и общо взето предвидимо... С изключение на случаите, в които ѝ хрумнеше да не се държи както подобава и да прояви странното си чувство за хумор.

Един час по-късно Хекс отвори леко очи и осъзна, че не се намира в мъгливите поля на Небитието... а в клиниката на Братството. От гърлото ѝ бе издърпана тръба. А в гърдите ѝ сякаш бе забит ръждив харпун. Вляво от себе си чу изплющяването на гумени ръкавици.

Гласът на доктор Джейн беше тих.

— Сърцето ѝ спира два пъти, Джон. Овладях вътрешното кървене... Но не знам...

— Мисля, че е будна — каза Елена. — Връщаш ли се при нас, Хекс?

Е, очевидно вече го беше направила. Чувстваше се ужасно. След като през годините я бяха промушвали толкова пъти, не можеше да повярва, че сърцето ѝ продължава да бие... Но да, беше жива.

На косъм, но все пак жива.

Бялото като тебешир лице на Джон влезе в полезрението ѝ и в контраст със смъртната му бледност сините му очи пламтяха. Тя отвори уста... Но единственото, което излезе от нея, бе въздух. Нямаше сили да говори.

— *Съжалявам* — произнесе с устни.

Той се намръщи. Поклати глава, пое ръката ѝ и я погали...

Явно беше припаднала, защото когато се събуди, Джон крачеше до нея. Какво, по дяволите... О, местеха я в друга стая... Защото вкарвах някой друг... Някой, привързан към носилка. Жена, ако се съдеше по черната плитка, висяща отстрани.

В съзнанието ѝ изникна представата за болка.

— Болката е навсякъде — промърмори Хекс.

Джон обърна глава.

— *Какво?* — произнесе той беззвучно.

— Който и да е това, изтъкан е от болка^[1].

Отново изгуби съзнание... Събуди се, хранейки се от китката на Джон. И отново припадна.

В съня си видя отделни епизоди от живота си от време, което не си спомняше съзнателно. Бяха особено депресиращи. Твърде много пъти се беше озовавала на кръстопът, когато нещата можеха да тръгнат по различен начин, но провидението отново я бе запитало в месомелачката. Твърде много пъти, за да ги преброи. Но съдбата беше като времето — неизменна, безмилостна и не се интересуваше от мнението ти.

И въпреки всичко, докато съзнанието ѝ се луташе под тежестта на отпуснатото ѝ тяло, тя имаше чувството, че всичко се беше подредило както трябва, че пътят, по който бе поела, я беше отвел именно там, където трябваше да стигне — обратно при Джон.

Макар в това да нямаше никакъв смисъл. Все пак тя го беше срещнала едва преди година. И този кратък период трудно можеше да обясни дългото минало, което очевидно ги свързваше.

Но може би именно така нещата придобиваха смисъл. Когато си в безсъзнание, под действието на морфина, на прага на Небитието... всичко изглеждаше различно. И времето, както и приоритетите, се променяха.

От другата страна на вратата, в съседната стая, Пейн примигваше учестено и се опитваше да разбере къде я бяха преместили. Обаче нямаше нищо, по което да може да се ориентира. Стените на помещението бяха покрити със светлозелени плочки и наоколо изобилстваше от блестящи предмети и шкафове за съхранение на различни вещи.

Поне транспортирането ѝ дотук беше извършено бавно, внимателно и в относителен комфорт. Бяха вкарали нещо във вената ѝ, което я беше успокоило и отпуснало... и тя беше благодарна, каквото и да бе то. Но в действителност призрактът на собствената ѝ смърт беше по-плашещ от изпитвания дискомфорт или евентуалното ѝ бъдеще от тази страна. Лекарката наистина ли беше споменала името на близнака ѝ? Или то беше плод на объркания ѝ ум? Тя не знаеше отговора. Но искрено желаше да го научи.

Когато я докараха, с периферното си зрение забеляза, че в стаята имаше много присъстващи, в това число и лекарката, и Слепия крал. Имаше една руса жена с миловидно лице... И тъмнокос воин, когото другите наричаха с името Тормент.

Изтощена, Пейн затвори очи, а жуженето на гласовете им я накара да се унесе... Но онова, което я върна в съзнание, беше внезапното усещане, че в помещението е влязъл още някой, когото познаваше добре и появата му предизвика у нея по-голям шок от факта, че се бе отървала от майка си.

Когато Пейн отвори очи, Ноуан се приближи към нея, накуцвайки по гладкия под, а качулката на робата прикриваше лицето ѝ от погледите на останалите. Зад нея се виждаше Слепия крал, с ръце, скръстени пред гърдите, а миловидното му светло куче и красивата му тъмнокоса кралица стояха от двете му страни.

— Какво... ти си тук? — заговори Пейн дрезгаво, с ясното съзнание, че думите ѝ звучаха по-объркано, отколкото течеше мисълта ѝ. Низвергнатата Избраница изглеждаше много притеснена, макар Пейн да не беше сигурна какво я кара да мисли така. Може би го бе почувствала. Едва ли го беше видяла, като се имаше предвид, че черната роба на Избраницата я покриваше напълно.

— Поеми ръката ми — продума Пейн. — Нека ти помогна да се успокоиш.

Ноуан поклати глава под качулката си.

— Дойдох, за да помогна на вас. — Пейн се намръщи, а Избраницата хвърли поглед назад към Рот. — Кралят ми позволи да остана в неговото домакинство, за да бъда ваша прислужница.

Пейн преглътна, но пресъхналата ѝ уста не предложи облекчение на сухото ѝ гърло.

— Недей да служиш на мен. Бъди тук... Служи на себе си.

— Наистина... Ще правя и това. — Мекият глас на Ноуан изведнъж стана напрегнат.

— След заминаването ви отидох при Скрайб Върджин... И молбата ми беше уважена. Вие ме вдъхновихте да предприема дълго отлагано действие. Държах се като страхливка... Но вече няма да го правя благодарение на вас.

— Аз... се... радвам... — Макар че определено не ѝ беше ясно какво беше сторила, че да я мотивира по този начин. — Благодарна съм ти, че си тук...

Вратата в далечния ъгъл се отвори със замах и в стаята влетя облечен в черно мъж, от когото се носеше миризмата на смърт. По петите му вървеше личната лекарка на Братството, а когато той спря рязко, призрачната жена постави длани върху раменете му, като че да го успокои. Подобните на диаманти очи на мъжа се приковаха в Пейн и въпреки че тя не го беше виждала никога, знаеше кой е той. Сякаш се вираше в собственото си отражение.

От очите ѝ най-неочаквано бликнаха сълзи, защото всичко, което знаеше за него, беше, че не е между живите.

— Вишъс — прошепна тя отчаяно. — О, братко мой...

Само след миг той беше до нея от плът и кръв. Изключително интелигентните му очи изучаваха чертите ѝ и тя имаше чувството, че изражението им, както и цветът, бяха същите като нейните. Сякаш собствената ѝ изненада и объркване бяха изписани върху неговото сурово и красиво лице.

Очите му... О, тези блестящи като диаманти очи. Те бяха нейните собствени. Беше ги виждала да я наблюдават от безброй огледала.

— Коя си ти? — попита той дрезгаво.

Изведнъж тя почувства нещо в напълно изтръпналото си тяло... И причината за огромната тежест не беше физическо нараняване, а вътрешното ѝ страдание. Той не знаеше коя е тя, бяха живели разделени заради една лъжа и това беше трагедия, която едва можеше понесе.

Гласът ѝ придоби сила.

— Аз... във вените ми тече същата кръв като твоята.

— Мили боже... — Той вдигна облечената си в черна ръкавица ръка. — Сестра ми?

— Трябва да вървя — намеси се лекарката припряно. — Счупването на гръбначния ѝ стълб е отвъд границите на моя опит. Трябва да отида и да доведа...

— Намери проклетия хирург — изръмжа Вишъс с очи, все още приковани в тези на Пейн. — Открий го и го доведи тук... Без значение какво ще ти струва.

— Няма да се върна без него. Имаш думата ми.

Вишъс се обърна към жена си и притисна устните си към нейните в кратка, но страстна целувка.

— Боже... Обичам те.

Призрачното лице на лекарката придоби плътност, докато те се взираха един в друг.

— Ще я спасим, довери ми се. Ще се върна веднага, щом мога... Рот ми даде разрешението си и Фриц ще ми помогне да докараме Мани тук.

— Проклетата слънчева светлина. Прекалено бързо се зазорява.

— И бездруго бих искала да останеш тук с нея. Двамата с Елена трябва да наблюдавате жизнените ѝ показатели, а и Хекс все още е в критично състояние. Искам да се погрижите за тях.

Когато той кимна, жената изчезна във въздуха, а миг по-късно Пейн чувства как топлата длан на Вишъс обгръща нейната. Беше ръката без ръкавицата и връзката помежду им я успокои по начин, който не можеше да опише.

Вярно, че беше изгубила майка си... Но ако преживееше това, все още щеше да има семейство. От тази страна.

— Сестра ми — промърмори той. Не беше въпрос, а констатация.

— Братко мой — изстена тя, преди ясното съзнание да ѝ се изплъзне и да се унесе отново.

Но щеше да се върне при него по един или друг начин. Вече никога нямаше да изостави близка си.

---

[1] Непреводима игра на думи. Името Пейн е производно от английската дума rain — „болка“. — Бел.ред. ↑

Хекс се събуди сама в стаята до операционната, но чувстваше, че Джон не беше далече. Потребността да го открие ѝ даде сили да се надигне и да спусне крака от леглото. Докато чакаше сърцето ѝ да спре да препуска заради усилието, което бе положила, тя забеляза отнесено, че болничната ѝ пижама беше на сърчица. Малки сини и розови сърчица.

Дори не можа да събере достатъчно енергия да се обиди. Изпитваше силна болка отстрани и цялата кожа я сърбеше. А и трябваше да открие Джон. Огледа се и забеляза, че торбичката на системата, включена в ръката ѝ, беше закачена на таблата на леглото. Гадост. Онова, от което се нуждаеше, беше една от онези стойки на колелца, за да я използва за опора. Щеше да ѝ е от полза, ако имаше за какво да се хване, за да се изправи.

Когато най-накрая стъпи на крака, остана доволна, че не се озова по лице на пода. След миг на концентрация откачи торбичката на системата и я понесе със себе си, като ѝ идваше сама да се потуша по рамото, задето е толкова примерен пациент.

Все едно носеше дамска чанта. Може би щеше да въведе нова модна линия.

Излезе през вратата към коридора, срещуположна на вратата, водеща към операционната. Вярно, че след епизода с отстраняването на куршума от крака на Джон, се беше преборила с фобията си, но в момента последното, от което имаше нужда, беше да се натъкне на друга операция... или на каквото там правеха с онази нещастна жена, която бяха вкарали вътре след нея.

Хекс спря с единия крак на прага.

Джон беше застанал до офиса в другия край на коридора. Просто стоеше пред стъклената врата, загледан в стената. Беше приковал поглед в пукнатините върху бетона, а емоционалната му решетка бе потъмняла до такава степен, че тя потръпна.

Той скърбеше.

Не знаеше със сигурност дали е жива или умряла... Но въпреки това се чувстваше, сякаш вече я беше изгубил.

— О... Джон.

Той извърна глава.

— *По дяволите* — изписа и се втурна към нея. — *Защо си станала от леглото?*

Хекс тръгна към него, но той стигна до нея първи и понечи да я вдигне на ръце.

Тя го спря и поклати глава.

— Не, стабилна съм...

В този миг коленете ѝ поддадоха и единствено благодарение на това, че той я задържа, не се строполи на земята. А това ѝ напомни за случилото се в онази уличка и как Леш я беше наръгал. Тогава пак Джон я беше задържал да не падне. Той я отнесе със силните си ръце обратно в болничната стая, положи я на леглото и закачи торбичката обратно на мястото ѝ.

— *Как се чувстваш?* — изписа.

Хекс се втренчи в него, виждайки го в пълната му светлина. Боецът, любовникът, изгубената душа, лидерът... Обвързаният вампир, който въпреки всичко беше готов да я остави да си тръгне.

— *Защо го направи?* — попита тя с изпълнен с болка глас. — *Защо остави на мен да убия Леш?*

Живите сини очи на Джон се приковаха в нея и той вдигна рамене.

— *Исках да е твой. За теб беше по-важно да получиш... възмездие. Много неща на*

този свят не могат да бъдат поправени, а аз исках ти да получиш удовлетворение.

Тя се засмя леко.

— По някакъв странен начин това е най-милото нещо, което някой е правил за мен.

Страните му поруменяха леко и съпоставени с масивната му челюст изглеждаха така привлекателни. Но пък какво ли у него не беше такава?

— Така че, благодаря ти — промърмори тя.

— *Ами, нали разбираш... Ти не си точно жена, на която един мъж би подарил цветя.*

Така че възможностите ми бяха ограничени.

Усмивката ѝ угасна.

— Нямах да се справя без теб. Нали го осъзнаваш? Ти направи всичко това възможно.

Джон поклати глава.

— *Няма значение по какъв начин е станало. Задачата беше завършена както трябва и от когото трябва. Единствено това е важно.*

Хекс се замисли за това как той беше държал Леш притиснат към земята, за да ѝ даде възможност да нанесе чист удар. Така да се каже, беше ѝ поднесъл копелето на сребърен поднос. Липсваше само резенчето лимон в устата на Леш. Не би могъл да ѝ сервира нейния похитител по-добре от това.

Беше ѝ подарил врага ѝ. Беше поставил нейните нужди и желания над своите собствени. И тя си припомни върховете и спадовете в отношенията им. Той винаги я беше поставял на първо място.

Сега беше ред на Хекс да поклати глава.

— Мисля, че грешиш. Начинът, по който стана, беше най-важното... е най-важното.

Джон отново само повдигна рамене и погледна към вратата, през която я беше внесъл.

— *Искаш ли да повикам доктор Джейн или Елена? Имаш ли нужда от храна? Или помощ за тоалетната?*

Иииии ето че се започваше отново.

Хекс прихна... И веднъж започнала, вече не можеше да спре да се смее, макар болката от лявата ѝ страна да беше нетърпима и от очите ѝ да бликнаха червени сълзи. Знаеше, че Джон я наблюдава и си мисли, че е загубила ума си, за което не можеше да го вини. Тя също успяваше да чуе пискливите истерични нотки, излизащи от устата ѝ... И най-неочаквано беше престанала да се смее и бе започнала да плаче.

Прикри лицето си с ръце и рида, докато не остана без дъх. Емоционалният ѝ срив беше толкова мощен, че не би могла да го преглътне или прикрие. Просто се беше разпаднала на съставните си части и по изключение не се стремеше да го скрие.

Когато най-накрая се успокои, не беше изненадана да открие пред себе си кутия със салфетки... Галантно поставена там от ръката на Джон.

Измъкна една хартиена кърпичка. А после дръпна втора и трета. След шоуто, което бе изнесла, се нуждаеше от здраво почистване. По дяволите, май беше най-добре да използва чаршафите от леглото.

— Джон... — Тя подсмърчаше, докато попиваше очите си и това в комбинация с нощницата на безбройни малки сърчица, с която беше облечена, я пращаше директно в редиците на лошите. — Трябва да ти кажа нещо. От дълго време се каня... Толкова дълго. Прекалено дълго.

Той застана така неподвижно, че дори не мигаше.

— Боже, трудно е. — Още подсмърчане. — Не бях предполагала, че е така трудно да

бъдат произнесени три прости думи.

Джон изпусна шумно въздух, като че някой го беше ударил в слънчевия сплит. Интересно, тя се чувстваше по същия начин. Но понякога въпреки пристъпа на замайване и непреодолимото усещане, че се задушаваш, се налага да кажеш какво таиш в сърцето си.

— Джон... — Тя прочисти гърло. — Аз...

— *Какво?* — произнесе той беззвучно. — *Просто го кажи. Моля те... Кажи какво има.*

Тя изправи рамене.

— Джон Матю... Аз съм пълна загубенячка. — Той примигна и челюстта му увисна, сякаш се бе откачила, а тя въздъхна. — Предполагам, че това са четири думи.

Ами, да... Бяха четири думи.

Боже, за един кратък миг... Джон си наложи да се върне към действителността... защото само във фантазиите му тя би казала, че го обича.

— *Не си тъпачка* — изписа. — *Искам да кажа загубенячка.*

Тя отново заподсмърча и звукът му се стори така прекрасен.

Видът ѝ също беше прекрасен. Облегната на ниските възглавници, с купища салфетки около себе си и със зачервено лице тя изглеждаше толкова крехка и прелестна, почти нежна. И той искаше да я вземе в прегръдките си, но знаеше, че тя държеше на личното си пространство.

Винаги е било така.

— Точно такава съм. — Тя измъкна нова салфетка, но вместо да я използва, я сгъна в идеален квадрат, после я прегъна на две и на още две, а после започна да я сгъва на триъгълници, докато накрая от нея не остана нищо, освен малко топче хартия между пръстите ѝ.

— Може ли да те попитам нещо?

— *Каквото пожелаеш.*

— Ще ми простиш ли някога?

Джон се напрегна.

— *За какво?*

— Затова че бяха коравосърдечна, самовлюбена, вманиачена и емоционално ограничена. И не го отричай. — Ново подсмърчане. — Аз съм *симпат*. Умея да разгадавам околните. Би ли могъл да ми простиш?

— *Няма за какво да ти прощавам.*

— Грещиш.

— *Тогава приеми, че съм претръпнал. Не си ли видяла идиотите, с които живея?*

Тя се засмя и звукът му се стори толкова хубав.

— Защо премина редом с мен през всичко това? Почакай, може би знам отговора. Не можеш да избереш с кого се обвързваш, нали така?

Изпълненият ѝ с тъга глас заглъхна. Тя седеше с поглед, прикован към салфетката в ръката ѝ, и започна да я разгъва, разваляйки една след друга направените по-рано фигури.

Джон вдигна ръце, готов да изпише нещо...

— Обичам те. — Хекс вдигна оловносивите си очи към него. — Обичам те, съжалявам и ти благодаря. — Тя се засмя рязко и дрезгаво. — Чуй ме само, същинска дама.

Сърцето на Джон заблъска така бясно в гърдния му кош, че за малко да погледне към коридора, за да провери дали там не преминаваше маршов оркестър.

Хекс отпусна глава назад във възглавниците.

— Винаги си постъпвал така, както е добре за мен. Но аз бях прекалено вгълбена в собствената си драма, за да бъда способна да приема онова, което се е намирало пред мен през цялото време. Или може би бях прекалено малодушна, за да предприема нещо.

На Джон му беше трудно да повярва на чутото. Когато желаеш някого или нещо така отчаяно, както той желаше нея, си склонен да тълкуваш нещата погрешно... Дори те да са изречени на майчиния ти език.

— *Какво ще стане с финала на играта ти?* — изписа той.

Тя пое дълбоко дъх.

— Мисля, че бих искала да променя плановете си.

— *Как?* — *О, боже,* помисли си той, *моля те кажи...*

— Искам двамата с теб да сме финалът на играта. — Тя прочисти гърлото си. — По-лесно е да се предадеш. Просто да приключиш с цялата тази история, наречена живот. Но аз съм боец, Джон. Винаги съм била такава. И ако ме желаеш... аз бих искала да се боря редом с теб. — Тя протегна ръка към него с дланта нагоре. — Какво ще кажеш? Ще ти допадне ли да имаш връзка със *симпат*?

Джон сграбчи ръката ѝ, доближи я до устните си и я целуна страстно. После я долепи до сърцето си и изписа:

— *Мислех, че никога няма да попиташ, твърдоглавке.*

Хекс отново се засмя, а той се усмихна така широко, че имаше чувството сякаш бузите му са пълни със сачми. Притегли я предпазливо към гърдите си и я притисна грижовно.

— Боже, Джон... Не искам да съсия всичко, а не е като да не ми се е случвало преди.

Той я отдръпна от себе си и отметна кичур от подобната на коприна коса от лицето ѝ. Тя изглеждаше толкова угрижена... А той не искаше да се чувства така в момент като този.

— *Ще се справим с всичко. Сега и в бъдеще.*

— Надявам се да е така. По дяволите, никога не съм ти казвала, но някога имах любовник... Не беше същото, каквото има между мен и теб, но връзката ни не бе само сексуална. Той беше брат... Наистина добър мъж. Не му казах каква съм, а това беше много нечестно от моя страна. Не мислех, че това би създадо проблеми... Но се оказа, че съм грешала. — Тя поклати глава. — Той се опита да ме спаси. Опита се много усърдно. Дори стигна до колонията, за да ме измъкне оттам и когато откри истината за мен... направо откачи. Оттегли се от Братството. Изчезна. Дори не знам дали още е жив. Това е основната причина, поради която се съпротивлявах на това... нещо... между теб и мен. Изгубих Мърдър и това почти не ме уби... А не чувствах към него и половината от това, което изпитвам към теб.

Това беше добре, помисли си Джон. Не това, че ѝ се беше наложило да премине през такова страдание... Боже, разбира се, че не. Но сега миналото им пасваше още по-добре. И го караше да вярва в настоящето.

— *Много съжалявам, но се радвам, че ми каза. Но аз не съм като него. Ще вървим напред нощ след нощ, без да се обръщаме назад. Ще гледаме само напред, аз и ти. Право напред.*

Тя се засмя тихо.

— Между другото, мисля, че приключих с откровенията. Ти знаеш за мен всичко,

което знам и самата аз.

— *Добре...* — Той не знаеше как да се изрази. Вдигна ръце и изписа бавно: — *Не знам дали би склонила на такова нещо, но в тази къща има една жена, тя е шелан на Рейдж... и е терапевт и знам, че някои от братята са ползвали услугите ѝ, за да сложат главите си в ред. Дали не би искала да поговориш с нея? Тя е много мила и дискретна... И може би ще ти помогне по отношение на миналото, както и на бъдещето.*

Хекс пое дълбоко въздух.

— Знаеш ли какво... Живях прекалено дълго, погребвайки гадостите дълбоко в себе си и виж докъде стигнах. Може да съм твърдоглава, но не съм глупава. Да... Бих искала да се срещна с нея.

Джон се наведе и притисна устни към нейните, а после се изтегна до нея. Тялото му беше изтощено, но сърцето му бе изпълнено с живот, а радостта му беше така чиста като слънчевата светлина, която вече не можеше да вижда. Беше няма копеле с отвратително минало и нощна работа, включваща постоянни битки със злото и клане на живи мъртъвци. И въпреки всичко това... си беше намерил момиче. Беше намерил своето момиче, единствената си любов, неговия *пирокант*. Той, разбира се, не се самозалъгваше. Животът с Хекс в никакъв случай нямаше да бъде нормален... Добре, че си падаше по дивите преживявания.

— Джон?

Той подсвирна бодро.

— Искам да се обвържем както подобава. Пред краля и всички останали. Искам съюзът ни да бъде официален.

Е... Това не накара ли сърцето му да спре?

Той седна ѝ я погледна, а тя се усмихна.

— Боже, какво изражение само! Какво? Не мислеше, че ще се съглася да бъда твоя *шелан* ли?

— *Никога не бих предположил.*

Тя леко се стегна от изненада.

— И беше склонен да го преглътнеш?

Беше трудно за обясняване, но отношенията помежду им стигаха по-далече от церемония по обвързването, издълбаването на името ѝ върху гърба му или размяната на клетви пред свидетели. Трудно му беше да обясни защо е така... но тя беше липсващото парче от неговия пъзел, дванайсетата част в дузината, първата и последната страница на книгата му. И до известна степен това беше всичко, от което се нуждаеше.

— Всичко, което желая, си ти. Без значение под каква форма.

Тя кимна.

— Искам всичко да е по правилата.

Той отново я целуна нежно, тъй като не искаше да я нарани. После се отдръпна и произнесе с устни:

— *Обичам те. И бих се радвал да бъда твой хелрен.*

Хекс се изчерви. Наистина се изчерви. И той се почувства голям като планина.

— Добре, значи всичко е уговорено. — Тя докосна лицето му с ръка. — Ще се обвържем сега.

— *Сега? На момента? Хекс... Ти дори не можеш да стоиш права.*

Тя го погледна в очите и когато заговори, гласът ѝ беше изпълнен с копнеж...

истински копнеж.

— Тогава ти ще ме подкрепяш, нали?

Пръстите му обходиха лицето ѝ. И в този миг по някаква странна причина почувства, че двамата попадат в обятията на вечността, преплетени в едно цяло... Свързани завинаги.

— Да — произнесе без глас. — *Ще те подкрепям. Винаги ще го правя с най-голяма нежност, любов моя.*

Устните им се сляха, а той си помисли, че това беше неговата клетва пред нея. Със или без церемония... Това беше клетвата му пред неговата жена.

Трагедията се случи по време на една свирепа зимна буря и не беше предизвикана от продължителните родилни болки на жената. Крахът настъпи в рамките на едно мигване, но последствията промениха живота на мнозина.

— Не!

Викът на Тормент накара Дариъс, който държеше в ръце хлъзгавото новородено, да вдигне рязко глава. В първия миг не разбра причината за тревогата. Наистина имаше много кръв след раждането, но жената беше преживяла появата на бебето. Всъщност Дариъс тъкмо прерязваше пъпната връв и се канеше да увие малкото, за да ѝ го покаже.

— Не! О, не! — Лицето на Тормент беше смъртно бледо, докато се протягаше напред. — О, най-скъпа Скрайб Върджин! Не!

— Защо...

В първия момент Дариъс не можеше да осъзнае ставащото. Като че ли... дръжката на кинжала на Тормент стърчеше между чаршафите, покриващи все още закръгления корем на жената. И бледите ѝ, сега покрити с кръв ръце, бавно пуснаха оръжсието и се плъзнаха от двете страни на тялото ѝ.

— Тя го взе! — изстена Тормент. — От колана ми... Стана толкова бързо... Наведох се да я покрия и... тя го измъкна от ножницата.

Дариъс се взря в очите на жената. Погледът ѝ беше прикован към огъня в огнището и докато животът я напускаше, по страната ѝ се стече една-единствена сълза.

Дариъс се спъна в коритото с вода, докато се опитваше да стигне до нея, за да измъкне кинжала... Да я спаси... Да... Раната, която сама си беше причинила, беше смъртоносна, особено след тежкото раждане, което беше преживяла... Но той не можеше да не се опита да я спаси.

— Не изоставяй дъщеря си — каза и се наведе към нея с гърчещото се в ръцете му новородено. — Даде живот на съвсем здраво бебе! Погледни го! Погледни го!

Звукът от водните капки от преобърнатото корито му се струваше силен като оръжеен залп, но жената не отговори.

Дариъс почувства, че устните му се движат и му се струваше, че говори... но по някаква причина единственото, което успяваше да чуе, докато се молеше на жената да остане с тях, беше мекия ромон от разлятата вода. За доброто на дъщеря ѝ, заради надеждата за бъдещето, заради връзката, която двамата с Тормент бяха готови да изградят, за да не се налага сама да отглежда детето си.

Почувства нещо върху панталоните си, намръщи се и погледна надолу.

Не беше вода. По пода се стичаше кръвта ѝ.

— О, най-скъпа Скрайб Върджин... — прошепна той.

Жената беше избрала своя път и беше взела съдбата си в свои ръце. Последният ѝ дъх не беше нищо повече от потръпване и тя отпусна глава на една страна, с очи, все още приковани към пламтящите цепеници... Но вече не виждаше нищо и беше напълно бездиханна. Плачът на новороденото и шумът от последните капки, стичащи се от коритото, бяха единствените звуци в колибата, които Дариъс успяваше да чуе. Именно жалният плач на малкото го накара да предприеме нещо, тъй като нямаше кой знае какво да се стори за разлятата вода и изгубения живот. Взе пелената, която бяха приготвили, внимателно пови миниатюрното невинно създание и го притисна към гърдите си. О, тази

жестока съдба, довела до появата на това малко чудо. И сега какво?

Тормент погледна към него от другия край на окървавената родилна постеля, където лежеше вече изстиващото тяло, а очите му бяха изпълнени с ужас.

— Обърнах се настрани само за миг... Дано Скрайб Върджин ми прости... Но беше само за миг...

Дариъс поклати глава. Когато се опита да заговори, от устата му не излезе и звук, така че положи длан върху рамото на момчето и го стисна, за да му предложи поне малка утеха. Тормент придоби още по-унил вид, а плачът на малкото се усили. Майката я нямаше. Но дъщерята беше останала. Дариъс се наведе с този нов живот в ръцете си и изтръгна кинжала на Тормент от корема на жената. Сложи го настрани, а после склопи клепачите на невидждащите ѝ очи и зави лицето ѝ с чист чаршаф.

— Тя няма да отиде в Небитието — изстена Тормент и скри лице в шепите си. — Погуби се сама...

— Беше погубена от други. И най-тежкият от всички грехове е малодушието на баща ѝ. Тя беше мъртва много отдавна. О, тази нейна безмилостна съдба, тя беше погубена отдавна... Дано Скрайб Върджин прояви такава милост в смъртта ѝ, каквато тя не може да срещне приживе.

О... Проклетата... Жестока орис... Въпреки отчаянието си Дариъс доближи бебето до огнището, защото се тревожеше да не изстине на студения въздух. Когато двамата се озоваха пред огъня, то отвори уста в желание да засуче... И поради липса на по-добра алтернатива, той ѝ предложи кутрето си.

С трагедията, все още носеща се във въздуха подобно на писък, Дариъс огледа на светлината от огъня миниатюрните черти върху дребното личице. Очите не бяха червени. И ръцете имаха пет пръста, а не шест. С нормални стави. Отгърна леко пелената, провери крачетата, корема... И установи, че ненормално удължените крайници, така характерни за гълтаните на грехове, ги нямаше.

В гърдите на Дариъс се надигна болка заради жената, която бе носила този живот в тялото си. Тя беше станала част от ежедневието им с Тормент... И макар че рядко говореше и никога не се усмихваше, той знаеше, че я е грижа за тях. Тримата бяха нещо като семейство. И сега тя им беше оставила това мъниче.

Дариъс загърна одеялцето и осъзна, че то беше единственото, с което жената беше признала неизбежността на предстоящото раждане. Собственоръчно беше изработила пелената, с която дъщеря ѝ беше повита, и тя бе единственото, което я бе интересувало по време на бременността... Вероятно, защото е била наясно какъв ще бъде изходът. През цялото време е знаела какво ще стори.

Малкото отвори широко очи и се втренчи в Дариъс, повдигайки съсредоточено вежди. С усещането за поетото бреме, той осъзна колко уязвимо бе малкото вързопче... Оставено съвсем само на студа, то би умряло до часове.

Трябваше да направи онова, което беше редно. Трябваше да се погрижи за момиченцето и да стори нужното. Със започването на живота му, толкова много обстоятелства бяха против него, а сега беше останало и сираче. Най-скъпа Скрайб Върджин, той щеше да се погрижи за бебето, дори това да беше последното му дело на земята.

Чу се прошумоляване и когато Дариъс погледна през рамо видя, че Тормент беше увил тялото на жената в чаршаф и я беше взел на ръце.

— *Аз ще се заема с нея — заяви момчето. Само че... гласът му не звучеше като на момче, а като на напълно зрял мъж. — Аз... ще се погрижа за нея. — Масивните и силни ръце на Тормент обгръщаха мъртвата, сякаш беше жива. Притискаше я към гърдите си с нежност и грижа.*

Дариъс прочисти гърло, разтревожен дали раменете му бяха достатъчно силни да понесат такъв товар. Как щеше да поеме нова глътка въздух... как щеше да продължи да бие сърцето му... каква ще е следващата стъпка, която ще предприеме?

Истината беше, че се бе провалил. Беше освободил жената, но в крайна сметка я беше предал...

Но в следващия миг се стегна и се обърна към своя помощник.

— Ябълковото дърво...

Тормент кимна.

— Да. И аз си мислех за него. Ще я отнеса там, въпреки бурята.

Не беше изненадващо, че момчето беше готово да се сражава със стихии, за да погребее жената. Без съмнение имаше нужда да се захване с нещо, за да облекчи агонията си.

— Ще се наслаждава на цветовете през пролетта и на песните на птиците, подскачащи по клоните.

— Ами бебето?

— Ще се погрижим и за нея. — Дариъс се взря надолу в малкото личице. — Ще я поверим на някой, който ще я отгледа по начина, по който заслужава. — Истината е, че не можеха да я задържат при себе си. Бяха навън, за да се бият по цяла нощ и войната нямаше да спре заради нечия лична трагедия... Войната не спираше заради никого и нищо. А и детето имаше нужда от нещо, които двама мъже, макар и изключително добронамерени, не биха могли да му осигурят.

Имаше нужда от майчински грижи.

— Нощта настъпи ли вече? — попита дрезгаво Дариъс, когато Тормент се насочи към вратата.

— Да — отговори младият мъж и освободи резето. — И се боя, че ще остане нощ завинаги.

Вратата се отвори рязко, блъсната от силния вятър и Дариъс се преви, за да защити бебето. Когато студеният порив беше спрял, той погледна надолу към мъничкия нов живот. Проследи чертите на лицето на момиченцето с върха на пръстите си, разтревожен за годините, които ѝ предстояха. Дали щяха да бъдат по-благоклонни към нея от обстоятелствата около раждането ѝ?

Той се помоли да е така. Помоли се някой ден да си намери достоен мъж, самата тя да роди дете и да води нормално съществуване в техния свят. И той щеше да направи всичко възможно, за да ѝ предостави именно това. Дори това да означаваше да се раздели с нея.

Когато на следващата вечер нощта се спусна над имението на Братството, Тормент, син на Харм, пъкна оръжията си по местата им и извади якето си от дрешника. Не излизаше да се бие, но въпреки това имаше чувството, че му предстои да се срещне с враг. И щеше да отиде сам. Беше поръчал на Ласитър да разпусне, да си оправя педикюра или да се занимава с някоя подобна глупост, защото имаше нещо, което трябваше да свърши сам.

Падналият ангел просто беше кимнал и му беше пожелал успех. Като че ли знаеше през какъв точно огнен обръч се канеше да премине Тор. Боже, фактът, че нищо не успяваше да го изненада, беше почти толкова вбесяващ, колкото и всичко друго у него.

Но работата беше там, че Джон бе дошъл преди около половин час, за да съобщи радостната новина. Усмиваше се така широко, че имаше голяма вероятност лицето му да замръзне в това си състояние, а това беше наистина прекрасна гледка. Животът можеше да бъде толкова странен. А това в повечето случаи означаваше, че нещастия застигаха онези, които не ги заслужаваха. Не и в този случай обаче. Не и в този, слава богу.

Беше му трудно да посочи две създания, които да бяха по-достойни за щастие.

Тор напусна стаята си и закричи по коридора със статуите. Радостната вест за обвързването на Хекс и Джон се беше разнесла из домакинството и беше подействала като така необходимата им стимулираща инжекция. Особено за Фриц и останалите *догени*, които обожаваха да устройват големи тържества. И ако се съдеше по звуците, разнасящи се от долния етаж, вече бяха започнали с подготовката. Или беше това, или банда рокери си бяха организирали състезание във фойето. Не. Оказа се, че бръмченето идва от няколко машини за полиране.

Тор поспря, опря ръце в парапета и се загледа надолу към мозайката във фойето, където бе изобразено цъфтящо ябълково дърво. Докато наблюдаваше *догените*, лъскащи клоните и ствола, той реши, че на моменти животът умее да бъде справедлив и честен. Наистина беше така. И заради това успя да събере нужните му сили за онова, което се канеше да стори.

След като слезе по главното стълбище на бегом, той помахна на *догените*, докато отскачаше от пътя им, и после се втурна навън. В двора пое дълбоко въздух и се стегна. Имаше два часа до церемонията, което беше добре. Не беше сигурен колко време щеше да му е нужно.

Затвори очи и се дематериализира, за да приеме форма на терасата на дома си, къщата, в която той и любимата му бяха живели цели петдесет години.

Когато вдигна клепачи, не погледна към къщата. Вместо това вдигна глава и заоглежда нощното небе над покрива. Звездите се виждаха непомрачени от блясъка на луната, която все още не се беше издигнала достатъчно високо.

Къде ли бяха неговите мъртви, почуди се той. Кой сред многобройните миниатюрни светлинки бяха душите на онези, които бе изгубил? Къде ли бяха неговата *шелан* и детето им? Къде беше Дариъс? Къде бяха всички онези повалени по тежкия път, по който крачеха собствените му ботуши и оттеглили се във вечността на Небитието?

Дали наблюдаваха какво се случва тук долу? Дали виждаха добрите и лошите дела? Липсваха ли им онези, които бяха останали след тях? Знаеха ли колко липсват на близките си те самите?

Тор бавно сведе глава и си наложи да се стегне. Но болката беше нетърпима, дори само

от гледката на мястото. Символиката беше недвусмислена — огромна дупка във фасадата на къщата му. От стъклената плъзгаща се врата на някогашната стая на Джон беше останала само рамката.

Подухна лек ветрец и завесите в стаята се развяха леко.

Беше толкова очевидно. Самият той приличаше на къщата. След загубата на Уелси, у него беше останала една празна дупка. Все още му беше трудно дори мислено да назове името ѝ. А камо ли да го произнесе.

Встрани от къщата бяха струпани шперплатови плоскости, както и кутия с пирони и чук. Фриц ги беше донесъл веднага след като Тор беше разбрал за станалото, но той бе наредил на *догена* да не поправя нищо.

Тор сам ремонтираше къщата си. Винаги.

Тръгна към къщата, а подметките на ботушите му стъпваха върху парчетата стъкло, осяяли плочите на терасата, и шумът го съпровождаше, докато не стигна до прага. Извади ключодържател от джоба си, насочи го към къщата и натисна бутона на алармата. Чу се далечно бипкане, което означаваше, че охранителната система е регистрирала сигнала и се беше изключила.

Вече можеше да влезе. Детекторите за движение бяха дезактивирани и той можеше да отвори всяка врата или прозорец в къщата.

Вече можеше да влезе вътре.

Да.

Вместо да прекрачи прага, той отиде до шперплатовите плоскости, взе една от тях и я занесе до счупената врата. Опря я на стената и се върна за пироните и чука.

Отне му около половин час да покрие дупката и когато се отдръпна, за да прецени работата си, реши, че изглежда ужасно. Останалата част от къщата имаше безупречен вид въпреки факта, че в нея не бе живял никой от убийството на Уелси насам. Всичко беше здраво залостено и някогашните членове на персонала бяха така добри да се грижат за градината и да проветряват къщата веднъж месечно, макар да се бяха преместили да служат на друго семейство извън града. Интересно, че когато се беше върнал към живота и се беше опитал да им плати за онова, което вършеха тук, те бяха отказали категорично. Бяха му върнали парите, придружени с любезна бележка.

Явно всеки скърбеше по свой собствен начин.

Тор постави чука и останалите пирони върху неизползвания шперплат и обиколи къщата. От време на време надничаше през прозорците. Всички завеси бяха спуснати, но независимо от това погледът му успяваше да проникне през плата, за да зърне призраците, живеещи между стените.

Видя себе си, седнал до кухненската маса, а Уелси готвеше изправена пред печката. Двамата имаха разправия заради това, че предишната нощ беше оставил оръжията си неприбрани. Отново. Боже, винаги го беше възбуждала, когато му триеше сол на главата.

Когато стигна до дневната, си спомни как я бе грабвал в обятията си и я бе карал да танцува с него, докато той тананикаше валсова мелодия в ухото ѝ. Тя му беше подходила толкова много. Тялото ѝ беше създадено за него, както и неговото — за нея.

Когато стигна до входната врата... си припомни как се беше прибирал с цветя. На всяка годишнина. Любими ѝ бяха белите рози.

Стигна до алеята и се обърна с лице към гаражите, съсредоточи вниманието си върху клетката отляво, по-близката до къщата.

Същата, от която Уелси беше излязла със своя рейндж роувър онзи последен път. След нападението срещу нея братята бяха взели джипа и се бяха отървали от него. Тор дори не беше поискал да научи какво се беше случило с него. Никога не беше питал. И никога не би го направил.

Ароматът на парфюма и кръвта ѝ бяха нещо, което не би могъл да понесе дори хипотетично.

Поклати глава, докато се взираше в затворената врата. Никога не знаеш кога е последният път, когато виждаш някого. Не знаеш, че това е последната ви разправа или последния път, когато правите секс или че се вглеждаш в очите на любимата си за последно. Но веднъж отиде ли си, не можеш да спреш да мислиш за това ден и нощ.

Заобиколи гаража и откри вратата, която търсеше. Блъсна я с рамо, за да я отвори. По дяволите, още миришеше по същия начин — на бетон, на маслото от корвета му, на изпаренията от косачката и машината за отстраняване на плевели. Натисна ключа на лампата. Помещението беше като музей на една отдавна отминала епоха. Разпознаваше предметите от един живот, в който те бяха намирали приложение... Но със сигурност нямаха място в настоящото му съществуване.

Тор се опита да се концентрира. Отиде до стълбището, водещо към втория етаж. Таванското помещение над гаража беше напълно довършено и отоплено. Беше пълно с еkleктична смесица от сандъци от деветнайсети век, кашони от двайсети век и пластмасови контейнери от двайсет и първи век. Дори не погледна онова, което беше дошъл да вземе, а хвана раклата, в която то се пазеше открай време и я затътри на долния етаж. Нямахте как да се дематериализира с нея обаче.

Щеше да му е нужен превоз. Защо не се беше сетил за това? Хвърли поглед през рамо и видя шевролета „Стинг Рей“ от шейсет и четвърта година, който собственооръчно беше възстановил. Беше прекарвал часове над двигателя и корпуса, понякога дори и през деня... а това влудяваше Уелси.

„Хайде, скъпа, покривът няма да се разтвори над главата ми.“

„Тор, казвам ти, че прекаляваш.“

„Хм, дали да не прекаля и с нещо друго?“

Той стисна очи и прогони спомена. Отида до колата, като се чудеше дали ключът все още е на мястото си... Бинго.

Отвори шофьорската врата и се настани зад волана. Гюрукът беше свален, както винаги, защото той не би могъл да се побере вътре, ако покривът беше на мястото си. Натисна педала на съединителя с десния си крак и завъртя ключа... Колата нададе рев, като че беше чакала прекалено дълго и ѝ беше омръзнало да бъде пренебрегвана. Резервоарът беше наполовина пълен, нивото на маслото беше добро и двигателят работеше отлично.

Десет минути по-късно той отново включи алармената инсталация и излезе от гаража на заден ход, с раклата, привързана отзад. Закрепването ѝ беше лесно. Беше постлал одеяло, за да предпази боята, после беше наместил сандъка и накрая го беше овързал здраво.

Все пак щеше да се наложи да се движи бавно. Което не беше проблем. Макар че нощта беше студена и ушите му замръзнаха, преди да беше успял да измине и няколко километра. Но отоплението работеше здраво, а и чувстваше волана стабилен в ръцете си. Докато пътуваше обратно към имението на Братството, имаше усещането, че е преминал през смъртоносно изпитание. Въпреки това не чувстваше триумф, че го бе издържал.

Но все пак беше сложил край на един етап от живота си. И както Дариъс би казал,

беше готов да гледа напред.

Поне що се отнасяше до изстребването на врага.

Да, нямаше търпение да започне. От тази вечер това щеше да бъде смисълът на живота му. И той беше готов да се заеме със задълженията си.

Отнесоха новороденото в новия му дом, яздейки бойните си коне. Семейството, което щеше да го осинови, живееше през няколко села и вечерта след раждането Дариъс и Тормент потеглиха напълно въоръжени, осъзнавайки, че можеше да бъдат нападнати по пътя. Със сламения си покрив и каменните си стени, къщата, която търсеха, не се различаваше много от дома на Дариъс. Ограждащите я дървета ѝ осигуряваха защита от прищевките на времето, а в обора отзад имаше кози, овце и крави.

Домакинството имаше дори и доген, както Дариъс беше научил предишната вечер, когато беше дошъл да се срещне с това скромно, но почитено семейство. Не се беше запознал обаче с жената в дома. Тя не беше в състояние да приема посетители и той беше разговарял с мъжа под навеса пред къщата. Когато двамата с Тормент дръпнаха юздите, конете спряха, но отказаха да стоят кротко. Огромните жребци бяха отгледани, за да участват в битки, а не за кротка езда и когато Дариъс скочи от своето седло, помощникът му едва успя да подчини животното, благодарение на силните си ръце. През целия път Дариъс беше обмислял решението си, но сега, когато бяха пристигнали, знаеше, че мястото на бебето е тук.

Приблужи вратата със скъпоценния товар в ръцете си. Отвори им господарят на дома. Очите на вампира блестяха на лунната светлина, но не от радост. Това добродетелно семейство беше преживяло много сходна загуба... и именно така Дариъс ги беше открил.

Вампирите поддържаха контакти помежду си също както хората, споделяха истории и изказваха съболезнования. Дариъс се поклони на мъжа въпреки по-високото си положение в обществото.

— Приветствам ви в тази студена нощ.

— И аз ви приветствам, сър. — Мъжът се поклони много ниско и когато се изправи, добродушият му поглед се насочи към малкото вързопче. — Вече почувствах топлина.

— Да, наистина. — Дариъс разгърна леко одеялцето и отново обходи с поглед малкото лице. Тези очи, тези заплениващи оловносиви очи се взряха в него. — Бихте ли искали... първо да я огледате? — Гласът му пресекна, защото не искаше никой да съди детето. Нито сега, нито когато и да било... Беше направил всичко по силите си, за да не позволи това да се случи. Разбира се, не беше споделил с вампира при какви обстоятелства е било заченато. Как би могъл да го стори? И тъй като нямаше очевидни белези, издаващи другата същност на момиченцето, никой никога нямаше да научи за това.

— Няма нужда да го правя. — Мъжът поклати глава. — Тя е благодат, която ще запълни празните ръце на моята шелан. Казахте, че е здрава, това е единственото, което има значение.

Дариъс въздъхна с облекчение — дори не беше разбрал, че е затаил дъх — и отново погледна към новороденото.

— Сигурен ли сте, че желаете да я дадете? — попита тихо мъжът. Дариъс хвърли поглед назад към Тормент. Очите на младия мъж пламтяха, когато отвърна на погледа му, възседнал тъпчещия на място жребец. Тялото му на боец, облечено в черни кожени дрехи, оръжията на гърдите и седлото му — всичко във вида му говореше за война, смърт и кръв. Дариъс беше наясно, че той самият представлява подобна гледка. Обърна се към мъжа и се покашля.

— Ще ми позволите ли едно своеволие?

— Да, господине. Можете да ме помолите за всичко.

— Аз... Бих искал да ѝ дам име.

Мъжът отново се поклони ниско.

— Това ще бъде много мил жест.

Дариъс погледна над рамото на цивилния към вратата на къщата, която предназначаваше от студа навън. Някъде вътре имаше жена, оплакваща детето си, умряло малко след раждането. В интерес на истината той самият изпитваше частица от тази огромна празнота, докато се готвеше да предаде на друг пеленачето в ръцете си. Когато си тръгнаше от тази гориста долчинка, част от сърцето му завинаги щеше да остане тук, при това разбито семейство, което сега отново щеше да бъде щастливо... Но малката заслужаваше любовта, очакваща я тук.

Дариъс произнесе със звучен глас:

— Ще се казва Хексания.

Мъжът отново се поклони.

— Благословена. Да, името ѝ подхожда чудесно.

Последва дълга пауза, през която Дариъс отново насочи възхитения си поглед към ангелското лице. Не знаеше кога ще я зърне отново. Сега това беше нейното семейство. Не беше редно да бъде отглеждана от двама воина... и щеше да е по-добре, ако те не се намесваха в живота ѝ. Започнеха ли двама бойци да посещават редовно това спокойно селце, без съмнение щяха да възникнат въпроси и вероятно това би застрашило тайната около зачеването и раждането ѝ.

За да я защити, той трябваше да изчезне от живота ѝ и така да ѝ осигури нормално съществуване.

— Господине? — заговори вампирът кротко. — Сигурен ли сте в това, което правите?

— Простете ми. Да, разбира се... Напълно сигурен съм. — Дариъс почувства как гърдите му горят, когато се наведе и положи малкото момиченце в ръцете на непознатия. Нейният баща.

— Благодаря... — Гласът на мъжа пресекна, когато пое малкото вързопче. — Благодаря ви за светлината, която ни дарихте в непрогледния мрак. Има ли нещо, с което можем да ви се отплатим?

— Бъдете... Бъдете добри към нея.

— Ще бъдем. — Мъжът понечи да се обърне, но спря на място. — Няма да се върнете за нея, нали?

Дариъс поклати глава, неспособен да откъсне очи от пелената, изработена от майката.

— Тя ви принадлежи така, както ако беше ваша родна дъщеря. Поверяваме я на любезните ви грижи и вярвам, че ще се отнасяте добре към нея.

Мъжът се приближи към него и го стисна над лакътя, за да му покаже съчувствие и да му вдъхне увереност.

— Постъпихте мъдро, като ни се доверихте. И знайте, че винаги сте добре дошли да посетите и да видите как е.

Дариъс наклони глава.

— Благодаря. Нека благословената Скрайб Върджин бъде щедра и милостива към вас.

— Също и към вас.

След това мъжът пристъпи през прага на дома си, вдигна длан, за да се сбогува и затвори входната врата зад себе си и бебето.

Жребеците пръхтяха и потрепваха нервно с копита, а Дариъс ги заобиколи и хвърли поглед през прозореца, като се надяваше да види... Сред чистите чаршафи на леглото, близо до огнището, лежеше жена с лице, обърнато към пламъците. Беше бледа като завивките си, а празният поглед в очите ѝ му напомни за жената, преминала в Небитието пред неговото собствено огнище.

Тя не се надигна, нито погледна към своя хелрен, когато той влезе в спалнята и за един кратък миг Дариъс си помисли, че е допуснал грешка. Но бебето очевидно издаде някакъв звук, защото жената внезапно обърна глава.

Докато съзерцаваше малкото вързопче, тя отвори уста. На красивото ѝ лице най-напред се изписа объркване, а после благоговение. Бързо отметна завивката и се протегна към бебето. Ръцете ѝ трепереха така силно, че на мъжа ѝ му се наложи да положи малкото върху гърдите ѝ... Но тя успя да задържи новородената си дъщеря на място без негова помощ.

Очите на Дариъс се напълниха със сълзи заради силния вятър. Наистина причината беше само във вятъра и в нищо друго.

Той потърка лицето си с длан и си каза, че сега вече всичко е на мястото си... Въпреки че чувстваше тъга в сърцето си. Конят зад гърба му изпръхтя, направи няколко крачки назад и опъна юздите, а огромните му копита заудряха по земята. При този звук жената погледна уплашено към прозореца и притисна безценния си дар още по-плътено до себе си, сякаш за да го защити. Дариъс се обърна и забърза с невидящи очи към жребеца си. С един скок се озова на гърба на огромното животно и пое контрола над него, като овладя мощта и яростта, които се излъчваха от всеки мускул и всяка кост.

— Тръгваме към Девън — заяви Дариъс, който се нуждаеше от някаква цел много повече, отколкото се нуждаеше от въздух. — Говори се, че там имало лесъри.

Тормент хвърли поглед към къщата.

— Но дали... В състояние ли си да се биеш точно сега?

— Войната не се интересува от психическото състояние на който и да е мъж.

Понякога дори беше по-добре да не си съвсем на себе си.

Тормент кимна.

— Напред към Девън тогава.

Дариъс даде на жребеца си онова, което той искаше, и бойният му кон се понесе напред, галопирайки през гората и разоравайки пръстта с копитата си. Вятърът, който брулеше лицето на Дариъс, пресуши сълзите, но не направи нищо за болката в сърцето му.

Докато яздеше обратно към бойното поле, той се запита дали някога отново щеше да види бебето... но знаеше отговора. Нямаше начин пътищата им пак да се кръстосат. Как би могло да се случи подобно нещо? Какви странни събития и прищевки на съдбата биха ги събрали повторно?

Та това би било предизвикателство към провидението.

О, мъничка, родена в скръб, но незабравима.

Винаги щеше да притежава част от сърцето му.

По-късно Хекс щеше да каже, че добрите неща, както и лошите, идваха по три. Не беше имала личен опит в това отношение... За „добрите неща“, не за бройката.

Благодарение на кръвта на Джон Матю и умелата работа на доктор Джейн тя беше на крак още на следващата нощ след схватката с Леш и знаеше, че се е върнала към нормалното си състояние, защото беше поставила коланите си. И подстрига косата си. И отиде до къщата си на река Хъдсън за дрехи и оръжия.

И прекара около четири часа, правейки секс с Джон. Също така се беше срещнала с Рот и явно се беше сдобила с нова работа. Слепия крал я покани да се присъедини към братята и битките им. След първоначалния ѝ шок той беше подчертал, че уменията ѝ са изключително полезни и повече от желани в тази война... И сега щеше да ѝ се удаде възможност да убие някой и друг *лесър*. Страхотна идея. Беше напълно приемлива за нея.

Освен всичко друго се беше нанесла официално в стаята на Джон. Кожените ѝ панталони и тениските ѝ висяха в дрешника му редом с неговите, ботушите им бяха подредени в стегната редица, а всичките ѝ ножове, пистолети и други играчки стояха заключени в огнеупорната му каса. Дори мунициите им бяха складирани заедно.

Прекалено много романтика.

Да, всичко вървеше по план.

С изключение на факта, че сега седеше на това огромно легло и потъркваше кожените си панталони с потни длани вече почти половин час. Джон беше слязъл да потренира във фитнеса преди церемонията и тя се радваше, че си е намерил занимание другаде. Не искаше да я види така нервна.

Защото се беше оказало, че в добавка към фобията ѝ от медицинските процедури имаше и още един малък проблем. От мисълта да застане пред публика и да бъде център на внимание по време на церемонията по обвързването, стомахът ѝ се свиваше. Изненадата не беше кой знае каква. Все пак в работата ѝ като професионален убиец винаги целеше да остава незабелязана. А и тя си беше интровертен тип по две причини: обстоятелствата и характера ѝ.

Изтегли се нагоре върху възглавниците и се облегна на таблата на леглото, кръстоса крака в глезените и взе дистанционното. Малкото черно приспособление марка „Сони“ веднага се захвана със задълженията си, на екрана се появиха образи и тя започна да сменя каналите със скоростта на пулса си.

Не беше само проблемът, че на церемонията по обвързването щяха да присъстват много гости. Премисляйки всичко тя се запита как ли би протекла церемонията, ако бе водила нормален живот. В нощи като тази повечето жени щяха да облекат рокля, подготвена специално за случая, и да си сложат семейните бижута. А после щяха да очакват с нетърпение предаването им на техния избраник от гордите им бащи, а майките им щяха да подсмърчат, докато произнасят клетвите си. Хекс щеше да мине по пътеката съвсем сама, облечена в кожени панталони и тениска, защото това бяха единствените дрехи, които някога беше притежавала.

Докато телевизионните канали се сменяха пред очите ѝ, пропастта между нея и „нормалното“ ѝ изглеждаше огромна като самата история на живота ѝ и представата за „нормално“. Всички факти — от смесената ѝ кръв до почтената двойка, която я беше отгледала и случилото се с нея след напускането на дома им — бяха издълбани в студения

камък на миналото.

Нищо не можеше да ги промени.

Поне беше научила, че онези чудесни мъж и жена, които се бяха опитали да я отгледат като свое собствено дете, най-накрая се бяха сдобили с бебе. Синът им беше пораснал здрав и силен, беше се обвързал и ги беше дарил с внуци. Всичко това правеше раздялата с тях поносима. Но всичко друго в живота ѝ, с изключение на Джон, имаше лош завършек. Боже, вероятно именно това беше основната причина за нейната нервност. Обвързването ѝ с Джон ѝ се струваше прекалено хубаво, за да е истина... Тя се намръщи и се надигна в леглото. После разтърка очи. Това, което виждаше на екрана, не беше възможно... Или пък беше?

Опита се бързо да уцели правилния бутон, за да увеличи звука...

— ... призракът на Ратбун, който се подвизава в това имение от времето на Гражданската война. Какви изненади очакват нашите изследователи на паранормалното?

Гласът зад кадър замлъкна, а камерата се приближаваше все повече и повече към портрет на мъж с тъмна коса и налудничав поглед. Мърдър.

Би разпознала това лице при всякакви обстоятелства.

Скочи от леглото и се втурна към телевизора... като че това щеше да помогне. На екрана се появи картината на красива гостна стая, последвана от панорамни кадри от парка около бяла плантаторска къща. Говореха за специално предаване на живо... По време на което щяха да се опитат да покажат призрака на активист от Гражданската война, за когото имаше безброй твърдения, че все още броди из коридорите и земите на имението, в което някога беше живял.

Отново се заслуша в коментарите, като отчаяно се опитваше да разбере къде е въпросното имение. Вероятно би могла... Съвсем близо до Чарлстън, Южна Каролина. Там се намираще. Отстъпи назад, прасците ѝ се блъснаха в леглото и тя седна. Първата ѝ мисъл беше да отиде на място и да провери дали става въпрос за бившия ѝ любовник или за истински призрак. Или пък просто някой амбициозен телевизионен продуцент вдигаше прекалено много шум.

Но логиката надделя над първоначалния ѝ импулс. Последния път, когато беше видяла Мърдър, той ѝ даде ясно да разбере, че не желае да има нищо общо с нея. Само защото образът върху някакво старо маслено платно прилича на него, не означаваше, че той се е настанил във въпросното имение и се прави на Каспар.

Макар че портретът си го биваше. А и да тероризира хората беше съвсем в негов стил.

По дяволите... Тя му желаше всичко най-добро. Наистина беше така. И ако не беше убедена, че ще е точно толкова добре дошла, колкото и тайната, която бе пропуснала да сподели с него в началото на връзката им, би предприела пътуването. Но понякога най-доброто, което можеш да сториш за някого, е да стоиш настрана от него. Той имаше адреса на къщата ѝ при река Хъдсън. Знаеше къде да я намери.

Боже, надяваше се наистина да е добре.

Почукването на вратата я накара да вдигне глава.

— Хей — подвикна тя.

— Това значи ли, че мога да вляза? — прозвуча плътен мъжки глас.

Тя се изправи на крака и се намръщи, като си помисли, че със сигурност не звучеше като *доген*.

— Да, отключено е.

Вратата се отвори със замах, за да разкрие... ракла-куфар. Ракла-куфар за дрехи. Стар

модел ракла-куфар „Луи Вюитон“. И тя предположи, че онзи, който я държеше в ръцете си, беше брат... ако се съдеше по ботушите и кожените панталони, които се виждаха под товара му.

Освен ако Фриц не беше заменил обичайното си облекло с нещо от гардероба на Ви. И не беше качил петдесет килограма.

Раклата се снижи достатъчно, че да разкрие лицето на Тормент. Братът имаше сериозно изражение, но той по начало не беше от най-жизнерадостния тип... И предвид всичко, случило се в живота му, едва ли някога щеше да бъде.

Той прочисти гърло и кимна към намиращото се в ръцете му.

— Донесох ти нещо. За церемонията.

— Ами... С Джон не сме правили списък с подаръците. — Тя го покани с жест да влезе. — В оръжейните магазини май не приемат сватбени поръчки. Но благодаря.

Братът пристъпи през прага и остави раклата на земята. Тя беше висока около метър и половина и широка към деветдесет сантиметра. Изглежда се отваряше по средата.

В последвалата тишина очите на Тормент обходиха лицето ѝ и за пореден път тя имаше странното усещане, че мъжът знае прекалено много за нея. Той се прокашля.

— Обичаят повелява при обвързване семейството на жената да осигури дрехите за церемонията.

Хекс отново се намръщи.

— Аз нямам семейство. Наистина нямам.

Боже, този сериозен и изпълнен със знание поглед наистина я плашеше...

Симпатската ѝ същност излезе наяве, за да проучи емоционалната му решетка, преценявайки, претегляйки.

Добре. В това нямаше никаква логика. Дълбоката тъга, гордостта и радостта, които изпитваше... биха били разбираеми само ако я познаваше. А доколкото ѝ беше известно, те бяха чужди един за друг.

За да открие отговора тя се опита да проникне в съзнанието и спомените му... Но той я блокираше и не я допускаше в главата си. Вместо да долови мислите му, тя видя единствено сцена от „Годзила“.

— Какъв си ми ти? — прошепна.

Братът кимна към раклата.

— Донесох ти нещо... което да облечеш.

— Добре, но повече ме интересува защо го правиш. — Казаното със сигурност прозвуча като проява на неблагодарност, но добрите маниери открай време не бяха силната ѝ страна. — Защо изобщо те интересува?

— Конкретните причини не са от значение, но са напълно достатъчни. — В превод това означаваше, че не възнамерява да навлиза в подробности. — Ще ми позволиш ли да ти ги покажа?

При обикновени обстоятелства тя щеше да откаже директно, но денят не беше обикновен и тя не се намираще в обичайното си настроение. И имаше странното усещане, че блокирайки съзнанието си, той предпазваше нея. Не искаше да узнае за събития, които биха могли да я разтърсят до дъното на душата ѝ.

— Да. Добре. — Тя скръсти ръце пред гърдите си и се почувства неловко. — Отвори я.

Ставите на брата изпукаха, когато той коленичи пред раклата и извади от задния си джоб месингов ключ. Чу се изщракване и той освободи ключалките в горния и в долния

край, а после застава зад раклата куфар. Но не я отвори. Вместо това пръстите му я докосваха с нежност... А емоционалната му решетка почти се срина заради болката, която изпитваше.

Загрижена за психическото му равновесие, тя вдигна ръка, за да го спре.

— Почакай. Сигурен ли си, че...

Той дръпна двете вратички и отвори широко предната част на раклата... Метри червен атлаз... От вътрешността ѝ се изсипаха метри кървавочервен атлаз и се разстлаха върху килима.

Истинска рокля, предназначена за церемония по обвързване. Такава, която се предаваше от жена на жена. Рокля, която би накарала дъха ти да спре, дори да не си падаш по момичешки глупости.

Хекс стрелна брата с очи. Той не поглеждаше към подаръка, който ѝ беше донесъл. Погледът му беше впит в срещуположната стена на стаята, а лицето му излъчваше примирение, като че ли това, което правеше, го убиваше.

— Защо ми я даваш? — прошепна тя, разбирайки какво ѝ е донесъл. Знаеше малко неща за брата, но беше наясно, че неговата *шелан* е била убита от врага. И това очевидно беше роклята на Уелесандра от тяхната церемония. — За теб е истинска агония.

— Защото всяка жена трябва да облече подходяща рокля в този важен за нея момент. — Отново му се наложи да прочисти гърлото си. — Тази рокля е обличана за последно от сестрата на Джон, когато се обвърза с краля.

Хекс присви очи.

— Значи е от Джон?

— Да — отговори той дрезгаво.

— Лъжеш ме... без да искам да те обиждам, усещам, че не ми казваш истината. — Тя погледна надолу към червения атлаз. — Невероятно красива е. Но не мога да разбера защо си тук и ми предлагаш да я облека... По емоциите ти разбирам, че тя представлява нещо много лично и дори нямаш сили да я погледнеш.

— Както вече казах, имам причини за това, но би било... чудесно да се обвържеш, облечена в нея.

— Защо е толкова важно за теб?

Бяха прекъснати от женски глас.

— Защото той беше там от самото начало.

Хекс се обърна. На прага, в рамката на вратата, стоеше облечена в черно фигура с качулка на главата и първата ѝ мисъл беше, че е Скрайб Върджин... Само че изпод робата не струеше светлина. Втората хрумнала ѝ мисъл беше, че решетката на тази жена... представляваше копие на нейната собствена.

Бяха направо идентични.

Фигурата се приближи, накуцвайки, и Хекс усети как се препъна, вървейки заднишком, и се блъсна в нещо. Политна и се опита да се задържи за леглото, но не успя и падна на пода. Решетките им бяха напълно еднакви не по отношение на емоциите, а в самата си структура. Еднакви... Като на майка и дъщеря. Жената посегна с ръце към качулката си и бавно вдигна плата, покриващ лицето ѝ.

— Мили... боже.

Възкликанието се откъсна от устата на Тормент и гласът му накара жената да извърне към него оловносивите си очи. Тя се поклони бавно.

— Тормент... син на Харм. Един от моите спасители.

Хекс отбеляза разсеяно, че братът потърси опора в раклата пред себе си, като че коленете му бяха решили да си вземат непредвиден отпуск. Но повече я вълнуваха чертите върху разкрилото се пред нея лице.

Бяха толкова подобни на нейните, малко по-закръглени и деликатни... По-деликатни със сигурност... Но костната структура беше същата.

— Майко... — произнесе Хекс, останала без дъх.

Очите на жената се насочиха обратно към нея и тя заоглежда лицето ѝ с интерес.

— Няма съмнение... красива си.

Хекс докосна бузата си.

— Как...

Когато се намеси настоятелно, гласът на Тормент изразяваше потрес.

— Да... Как?

Жената се приближи още малко, накуцвайки... и на Хекс мигом ѝ се прииска да знае кой и как я беше наранил. Макар че във всичко това нямаше никаква логика... Бяха ѝ казали, че родната ѝ майка е умряла по време на раждането ѝ... Не искаше това тъжно и прекрасно създание, облечено в роба, някога да е било наранявано.

— В нощта на твоето раждане, дъще моя... аз умрях. Но когато се опитах да вляза в Небитието, не ми беше позволено. Скрайб Върджин обаче, при цялата ѝ милост, допусна да потърся уединение от Другата страна и аз останах там в служба на Избраниците и в очакване на... смъртта си. Все още служа на една Избраница и се наложи да дойда тук, за да се грижа за нея. Но... Истината е, че дойдох главно, за да те намеря. Дълго те търсих и се молех за теб в Светилището... И сега, когато те виждам, съм напълно наясно, че има много неща, които се налага да разбереш и да ти бъдат обяснени, както и много причини за гнева ти... Но ако си склонна да отвориш сърцето си за мен, ще съм щастлива да ти покажа... обичта си. Мога да те разбера, ако сметнеш, че е прекалено късно за това.

Хекс примигна. Колкото и нелепо да изглеждаше, не можа да стори нищо друго... освен да попие в себе си огромната тъга на другата жена.

Най-накрая в опит да разбере нещо от случващото се, каквото и да е, тя се опита да проникне в съзнанието на покритата с роба фигура, но не стигна далече. Също както и Тормент, тя я блокираше и беше невъзможно да долови каквито и да е конкретни спомени и мисли. Долавяше някакъв емоционален контекст, но не и подробности. Знаеше обаче, че жената казва истината.

И въпреки безбройните случаи, в които се беше чувствала изоставена от онази, която ѝ бе дала живот, тя не беше глупава. Като се имаше предвид какъв бе баща ѝ, не можеше да се предполага, че обстоятелствата около зачеването ѝ са били щастливи.

Ужасяващи беше по-точно казано.

Хекс винаги бе чувствала, че е била проклетие за майка си и сега, когато се беше озовала лице в лице с нея, не изпитваше озлобление към смирената жена пред себе си.

Изправи се на крака и почувства колко покрусен и смаян беше Тормент. Тя самата не изпитваше нещо много по-различно. Но нямаше да обърне гръб на тази възможност... На този дар, който съдбата ѝ предоставяше в нощта на обвързването ѝ.

Тръгна бавно по килима. Когато се приближи до майка си, забеляза, че жената беше много по-дребна от нея, по-ниска и по-крехка по природа.

— Как е името ти? — попита тя остро.

— Казвам се... Ноуан — последва отговорът. — Аз съм Ноуан.

Пронизително изсвирване с уста накара всички да обърнат глави към вратата. Джон стоеше там със сестра си, кралицата, до себе си, а в ръката си държеше малка червена торбичка с надпис „Бижутерия Маркъс Райнхард“. Очевидно не беше ходил да тренира. Беше отишъл заедно с Бет в света на хората... за да ѝ избере пръстен за церемонията.

Хекс огледа събралите се и живата картина, която оформяха: стоящия до раклата за дрехи Тормент, Джон и Бет до вратата, и Ноуан, застанала до леглото.

Щеше да помни този миг до края на дните си. И макар в главата ѝ да се въртяха повече въпроси, отколкото отговори, тя намери у себе си сили да даде отговор на безмълвния въпрос на Джон във връзка с мистериозната ѝ гостенка.

И всъщност той беше причината тя да можеше да отговори. Винаги гледай напред. В миналото имаше прекалено много неща, за които беше по-добре да си останат в летописите на историята. Тук, в тази стая, с всички тях наоколо, тя трябваше да гледа напред.

Прочисти гърлото си и произнесе силно и ясно:

— Джон... Това е майка ми. И тя ще стои до мен по време на церемонията.

Джон изглеждаше напълно слисан... Но бързо превъзмогна удивлението си. Като съвършен джентълмен се приближи до Ноуан и се поклонил ниско. После изписа нещо с ръце и Хекс преведе с дрезгав глас.

— Каза, че е благодарен за присъствието ти тази нощ и че си добре дошла в този дом.

Ноуан прикри лицето си с ръце, очевидно завладяна от емоции.

— Благодаря... ви. Благодаря ви.

Хекс не си падаше по прегръдките, но много я биваше да подкрепя другите да не паднат, така че хвана здраво тънката ръка на майка си преди горката жена да се беше свлякла на килима.

— Всичко е наред — каза на Джон, който очевидно се притесни, че е обидил жената.

— Чакай! Не гледай натам, не бива да виждаш роклята ми.

Джон замръзна полуизвърнат.

— *Рокля* — произнесе с устни.

Да, беше трудно да се каже кое беше по-шокиращо: появата на майка ѝ след триста години или факта, че се канеше да напъха задника си в рокля. Но никога не знаеш какво ще ти поднесе животът, нали така? И понякога изненадата не беше лоша. Никак дори.

Първата... Джон.

Втората... рокля.

И третата... майка ѝ.

Вечерта беше прекрасна, наистина прекрасна.

— Хайде, да вървим — каза тя и прибра роклята обратно. — Трябва да се облека... Не искам да закъснявам за собствената си церемония.

Избуга раклата навън от стаята, като отказа помощ от мъжете, а после помоли Ноуан и Бет да я придружат. Все пак ставаше дума за майка ѝ и сестрата на Джон и нямаше да е зле да започнат да се опознават... А какъв по-добър начин за това от разкрсяването ѝ за нейния бъдещ *хелрен*.

За един достоен мъж.

За любовта на живота ѝ.

Днешната нощ беше наистина най-хубавото нещо, което някога ѝ се беше случвало.

Джон Матю беше принуден да стои настрана и да наблюдава как неговата *шелан* носи по коридора ракла с размерите на малка кола, заедно със сестра му... И с майка си?

Беше развълнуван от присъствието на двете жени, не толкова от тежестта на старата ракла. Знаеше отлично, че не бива да се меси и да предлага мускулите си. Ако Хекс се нуждаеше от помощта му, щеше да го помоли.

И най-изненадващото беше, че се оказа достатъчно силна да се справи съвсем сама... Това му се стори много секси... Не можеше да си криви душата по този въпрос.

— Готови ли са дрехите ти? — попита Тормент намусено.

Джон го погледна и му стана ясно, че братът току-що е бил разтърсен до дъното на душата си. Едва се удържаше на едно място. Но ако се съдеше по смръщените вежди и стегнатата му челюст, нямаше намерение да дава обяснения.

— *Ами... Не знам какво ще облека* — изписа Джон. — *Може би смокинг?*

— Не, аз ще ти донеса онова, от което се нуждаеш. Изчакай ме.

Бам... и вратата се хлопна.

Джон се озърна из стаята си и когато погледът му попадна върху дрешника, клоунската усмивка, която в момента го съпътстваше неизменно, се завърна върху лицето му. Отиде до бюрото и остави върху него малката червена торбичка, а после отдели време да се наслади на любовното им гнездо.

Тя се беше нанесла при него. Наистина се беше нанесла. Дрехите ѝ висяха до неговите.

Протегна се и докосна кожените ѝ панталони, тениските и кобурите ѝ... И радостта му помръкна. Тя щеше да се бие във войната. Рамо до рамо с него и братята. Древните закони може и да го забраняваха, но Слепия крал бе доказал, че не робува на старомодни разбирания... А Хекс бе демонстрирала, че е повече от способна на бойното поле.

Джон отиде до леглото и седна. Не беше сигурен как да се чувства заради предстоящите ѝ нощни приключения с *лесърите*. Добре. Това бяха глупости. Ясно беше какво мисли по този въпрос. Въпреки това нямаше да ѝ забрани да се бие. Тя беше каквато беше и той трябваше да приеме, че се обвързва с боец.

Очите му се насочиха към нощното шкафче. Наведе се и отвори най-горното чекмедже, за да извади дневника на баща си. Приглади кожената подвързия с ръка и почувства как разказът се превръща в реалност. Преди много, много време нечия друга ръка беше докосвала тези страници... И после в резултат на поредица от събития и малко късмет ръкописът се беше озовал при Джон.

По някаква причина тази нощ връзката му с баща му Дариъс изглеждаше достатъчно силна, че да прекрачи границите на времето и да ги обедини до такава степен, че те се превърнаха в една и съща личност.

Защото той знаеше, че баща му би бил във възторг от ставащото. Знаеше го с такава убеденост, сякаш мъжът седеше до него на леглото. Дариъс би искал те двамата с Хекс да бъдат двойка. Защо? Кой да знае... Но беше самата истина, както ѝ клетвите, които им предстоеше да си разменят.

Джон отново посегна към чекмеджето и този път извади малка стара кутийка. Вдигна капака и се взря в масивния пръстен с печат. Проклетото нещо беше огромно, очевидно предназначено за ръката на боец. Многобройните драскотини по лъскавата му повърхност блестяха на светлината.

Пръстенът пасна идеално на показалеца му.

Изведнъж той реши, че никога повече нямаше да го сваля, дори по време на битка.

— Той със сигурност би одобрил случващото се.

Джон вдигна поглед. Тор се беше върнал с вързоп черна коприна в ръцете си, а Ласитър го следваше по петите. Падналият ангел излъчваше светлина във всички посоки, като че в коридора беше изгряло слънцето.

— *Знаеш ли, по някаква причина мисля, че си напълно прав* — изписа Джон.

— Знаем, че съм прав. — Братът се приближи и седна на леглото. — Той я познаваше.

— *Кого?*

— Той познаваше Хекс. Присъства на раждането ѝ. Когато майка ѝ... — Последва дълга пауза, като че в мозъка на Тор цареше пълна каша и му беше нужно време да подреди мислите си. — Когато майка ѝ умря, той отведе Хекс при семейство, което да поеме грижите за нея. Обичаше малката... А също и аз. Именно по тази причина я нарече Хексания. Наблюдаваше я от разстояние...

Епилептичният припадък дойде така ненадейно, че Джон дори нямаше време дори да се опита да му се противопостави... В един момент седеше и слушаше Тор, а в следващия лежеше на пода и размахваше ръце и крака. Когато гърчовете му най-накрая спряха и крайниците му се успокоиха, той започна да поема големи глътки въздух. За негово облекчение Тор беше приклекнал до него.

— Как си? — попита загрижено.

Джон се надигна и седна. Потърка лице, доволен, че е възвърнал зрението си. Никога не беше очаквал, че ще се зарадва да види ясения образ на мутрата на Ласитър.

Макар с усилие да контролираше ръцете си, успя да изпише:

— *Чувствам се, сякаш съм бил в месомелачка.*

Падналият ангел кимна мрачно.

— И изглеждаш по същия начин.

Тор го стрелна остро с поглед и после насочи вниманието си обратно към Джон.

— Не му обръщай внимание. Той е сляп.

— Не, не съм.

— След минута и половина ще бъдеш. — Тор хвана здраво Джон и го издърпа на леглото.

— Искаш ли нещо за пиене?

— Или може би нов мозък? — предложи Ласитър.

Тор се обърна към ангела.

— А също така ще направя услуга на обществото, като му отнема гласа.

— Толкова си щедър.

Последва дълга пауза и Джон изписа:

— *Баща ми я е познавал?*

— Да.

— *Ти също си я познавал, нали?*

— Да.

В настъпилата тишина Джон реши, че е по-добре някои неща да бъдат оставени недоизказани. И това беше едно от тях, ако се съдеше по напрегнатото изражение на брата.

— Радвам се, че носиш този пръстен — изведнъж заяви Тор и се изправи на крака. — Особено в нощ като тази.

Джон погледна към златното бижу на пръста си. Чувстваше го толкова на място. Като че го носеше от години.

— *Аз също* — изписа.

— Сега, ако ме извиниш, аз също ще отида да се облека.

Джон погледна нагоре и се върна назад към онзи миг от живота си, когато отвори вратата на мизерния си апартамент и вдигна оръжието си високо, много високо, за да го насочи към лицето на този вампир.

А сега Тормент му предоставяше собствената си церемониална роба. Братът се усмихна леко.

— Ще ми се баща ти да беше тук, за да те види.

Джон се намръщи и завъртя пръстена с печата около пръста си, замислен колко много дължеше на Тор. После внезапен импулс го накара да скочи на крака... за да го прегърне. В първия миг Тормент изглеждаше изненадан, но после отвърна на прегръдката.

Когато Джон се отдръпна, го погледна право в очите.

— *Той е тук* — изписа. — *Баща ми е тук с мен.*

Един час по-късно Джон стоеше прав върху мозаечния под на фойето, като местеше тежестта си от единия крак на другия. Носеше традиционното церемониално облекло, типично за мъжете от аристокрацията. Черните копринени панталони стигаха до самия под, а широката туника беше прихваната с обсипан със скъпоценни камъни колан, който му беше даден от краля.

Беше решено церемонията да се състои в основата на главното стълбище под арката, водеща към трапезарията. Двойните врати към помещението, в което се хранеха всички, бяха затворени, а зад тях *догени* бяха сервирали ястията за пиршество.

Всичко беше подготвено, братята се бяха подредили до него в редица, а жените им и другите членове на домакинството стояха срещу тях в рехав полукръг. Куин стоеше в единия му край, а Блей и Сакстън в другия. По средата бяха Ай Ем и Трез, които бяха поканени като почетни гости.

Джон огледа пространството, вдигайки поглед към колоните от малахит, покритите с мрамор стени и полилеите. Толкова много пъти, откакто се беше настанил в къщата, беше чувал да се говори как баща му би се радвал стаите да бъдат пълни и под покрива на имението да кипи живот.

Джон се съсредоточи върху ябълковото дърво, изобразено на пода. То представляваше тъй прекрасен символ на пролетта с вечно обсипаните си с цвят клони... Нещо, което повдига настроението ти всеки път, когато го зърнеш.

Влюби се в това дърво в мига, в който прекрачи прага...

Колективната въздишка го накара да вдигне глава. О... Света... Дево... Майко... На... В този момент мозъкът му престана да функционира. Напълно се изключи. Беше сигурен, че сърцето му продължаваше да бие, тъй като остана прав, но нищо друго.

Може би току-що беше умрял и беше отишъл в Рая.

В горния край на главното стълбище се беше появила Хекс в спиращо дъха великолепие, което го остави зашеметен и неспособен да разсъждава, и стоеше с ръка, опряна на позлатения парапет.

Червената рокля ѝ стоеше идеално, а черната дантела на деколтето подходеше

прекрасно на тъмната ѝ коса и сивите очи. Метрите атлаз се спускаха по стройното ѝ тяло и падаха на блестящи дипли.

Когато срещна погледа му, тя приглади плата около талията си.

— *Ела при мен* — изписа той. — *Слез долу при мен, любов моя.*

От далечния край на фоайето прозвуча тенор и кристалночистият глас на Зейдист се понесе нагоре към изрисуваните високо над главите им воини. В началото Джон не разбра коя беше песента... Макар че ако го бяха попитали как се казва той самият, вероятно би отвърнал Дядо Коледа, или Лутър Вандрос, или Теди Рузвелт.

Може би дори Джоан Колинс.

Но после мелодията достигна съзнанието му и той разпозна „Искам само теб“ на Ю Ту. Същата песен, за която Джон го бе помолил по-рано.

Първата крачка на Хекс предизвика подсмърчане от страна на жените. И от страна на Ласитър, разбира се. С всяка стъпка надолу, която изминаваше Хекс, гърдите на Джон като че се издуваха все повече и повече, докато накрая имаше чувството, че не само тялото му е като шамандура, а че повдига огромната тежест на каменната сграда със себе си.

Когато Хекс стигна до основата на стълбището, тя отново спря и Бет се втурна да оправи полите на роклята ѝ.

И в следващия миг Хекс стоеше редом с него пред Слепия крал.

— *Обичам те* — произнесе Джон беззвучно.

Усмивката, с която тя му отвърна, беше съвсем незабележима в началото, само леко повдигане на ъгълчето на устата, но после... О, боже... Разпростря се по цялото ѝ лице и тя се усмихваше така широко, че всичките ѝ зъби бяха изложени на показ, а очите ѝ блестяха като звезди.

— *И аз те обичам* — отвърна тя беззвучно.

Гласът на краля проехтя и се понесе към високия таван.

— Събрали сме се тук, за да станем свидетели на обвързването на този мъж и тази жена...

Церемонията започна и двамата с Хекс произнесоха клетвите си, когато дойде моментът за това. Проблемът с отсъствието на Скрайб Върджин беше решен със заявлението на краля, че съюзът им е добър и дойде време да пристъпят към сериозната част. Когато Рот даде знак, Джон се наведе и притисна устни към тези на Хекс, а после отстъпи назад, свали покрития със скъпоценни камъни колан и съблече горната част на церемониалното си облекло. Усмихваше се като идиот, докато ги подаваше на Тор, а после коленичи. Фриц докара една масичка, върху която бяха поставени купа със сол и гарафа с вода. Рот извади единия от черните си кинжали и попита на висок глас:

— Какво е името на твоята *шелан*?

Джон изписа така, че всички да могат да видят:

— *Казва се Хексания.*

С помощта на Тор, който водеше ръката му, кралят издълба първата буква върху тази от татуировката на гърба на Джон. После дойде ред на останалите братя, които също изписаха буквите върху мастилото, като остриетата им проследиха не само буквите на Древния език, но и изящната рамка, изрисувана там от татуировчика. По време на всеки разрез Джон се вираше надолу към ябълковото дърво, като понасяше болката с гордост и не допусна от устата му да излезе и стон... След всяка буква поглеждаше към Хекс. Тя стоеше начело на останалите жени, с ръце, обгърнали корсажа на роклята, а в очите ѝ се четеше тревога, но

също и одобрение. Когато солта попадна върху прясната рана, той стисна зъби така силно, че челюстта му изпука от напрежение, а звукът заглуши капещата вода. Но докато болката го изпълваше с такава сила, че зрението му се замъгли, той нито изстена беззвучно, нито изруга с устни. Когато изпъна гърба си, около него проехтя бойният вик на братята и останалите войници в къщата, а Тор попи раната с парче бял плат. След като приключи, братът сложи тъканта в черна лакирана кутия и я подаде на Джон. Той се изправи и се приближи към Хекс със самоувереността на мъж, който току-що се беше справил отлично със своето изпитание. Когато се озова пред нея, той отново коленичи, сведе глава и вдигна нагоре черната кутия, за да може тя да я приеме или отблъсне. Според традицията, ако я приемеше, приемаше и него. Тя не се поколеба нито за миг.

Тежестта беше снета от ръцете му и той погледна нагоре. Тя притискаше към гърдите си кутията, съхраняваща обета му към нея, а в очите ѝ блестяха тези нейни прекрасни червени сълзи.

Събралите се нададоха радостни възгласи и заръкопляскаха, а Джон скочи на крака и я взе заедно с прекрасната ѝ червена рокля в обятията си. Целуна я страстно и после пред очите на краля, сестра му, най-добрите му приятели и братята той понесе своята *шелан* нагоре по стълбите, по които тя неотдавна беше слязла.

Да, предстоеше тържество в тяхна чест. Но обвързаният вампир у него имаше нужда да маркира... и после щяха да се върнат долу, за да хапнат.

Беше стигнал до средата на стълбите, когато прозвуча гласът на Холивуд.

— Хей, и аз искам същата овална рамка около татуировката си.

— Не си го и помисляй, Рейдж — не закъсня отговорът на Мери.

— Вече може ли да ядем? — попита Ласитър. — Или още някой иска да се превърне в суши?

Партито започна да набира скорост, а къщата се изпълни с гласове, смях и мотиви от песента „Завинаги млад“ на Джей Зи. Когато изкачи стълбището, Джон поспря и погледна надолу. Гледката под него и жената в ръцете му го накараха да се почувства, сякаш беше изкачил огромна планина и най-накрая се намираще на върха ѝ.

Дрезгавият ѝ глас напрегна докрай ерекцията му.

— Само ще стоиш или имаше сериозна причина да ме донесеш дотук?

Джон я целуна, като плъзна език между устните ѝ, прониквайки дълбоко навътре. И продължи да я целува, докато вървеше към своята... към тяхната стая. Когато влязоха, той я положи на леглото, а тя се взря нагоре към него. Погледът ѝ говореше, че е готова да получи онова, което той се канеше да ѝ даде.

Изглеждаше изключително изненадана, когато ѝ обърна гръб. Но той трябваше да ѝ даде подаръка.

— *Бях отгледан от хора и когато те се обвързват, мъжът дава на жената нещо в знак на обич.* — Изведнъж Джон се почувства нервен. — *Надявам се да го харесаш. Опитам се да постъпя, както е редно.*

Хекс се надигна, а ръцете ѝ трепереха леко, когато пое кутийката.

— Какво си направил, Джон Матю...

Ахването ѝ, когато откряна кутийката, беше наистина неповторимо. Джон се пресегна и извади дебелата верижка от кадифеното ѝ гнездо. Квадратният диамант, разположен в платинен обков, беше шесткаратов, каквото и да означаваше това. Единственото, което го интересуваше, беше, че е достатъчно голям и достатъчно блестящ, че

да го забележат от Канада.

Той искаше да е ясно, че не е свободна, в случай че на някой мъж му хрумнеха разни идеи, когато я видеше. И ако ароматът на обвързан вампир, оставен от Джон, не достигнеше до носа му, то блясъкът на камъка със сигурност щеше да му се набие на очи.

— *Не ти купих пръстен, защото знам, че ще се биеш и не исках нищо да пречи на ръцете ти. А ако ти харесва, бих се радвал да го носиш непрекъснато...*

Хекс сграбчи лицето му и го целуна така продължително и страстно, че на него му свърши въздухът. Но не го беше грижа.

— Никога няма да го сваля. Абсолютно никога.

Без да откъсва устни от нейните, Джон я бутна с червената ѝ рокля към възглавниците, а ръцете му обхванаха гърдите ѝ. Притисна тялото си към нейното и започна да рови из метрите атлаз... Отне му около секунда и половина да изгуби търпение.

Оказа се, че съблечена роклята изглежда дори по-добре. Джон се люби със своята жена бавно, като се наслаждаваше на тялото ѝ и го галеше нежно с ръце и устни. Когато най-накрая се сляха в едно, хармонията помежду им беше така свършена, моментът така идеален, че той застина. Животът го беше довел дотук, до този миг с нея, събрал ги бе заедно...

Това щеше да е историята, за която си струваше да се живее.

— Джон... — промълви тя с дрезгав глас. Той подсвирна в отговор. — Аз също мисля да си направя татуировка. — Той наклони глава на една страна, а тя предпазливо плъзна ръце по гърба му. — Какво ще кажеш да отидем до онова ателие? Може да ги накарам да изпишат името ти върху гърба ми...

Оргазмът, който се надигна у него и се изля в тялото ѝ, беше по-добър отговор от каквито и да е думи, казани на глас. Хекс се засмя гърлено и размърда хълбоци.

— Ще приема това за „да“...

Да, помисли си Джон и започна да се движи в нея. Да, по дяволите, да...

В крайна сметка, каквото беше добро за мъжа, беше още по-добро за неговата жена. Така беше честно.

Боже, обичаше живота. Обичаше живота и всички в тази къща, както и всички достойни създания по света. Съдбата невинаги можеше лесно да се понесе... Но някак умееше да подреди нещата.

Накрая всичко се случваше така, както трябваше да се случи.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.